

"Bir tarafta tam bir İngiliz seçkini diğer tarafta gizemli bir güvenlik görevlisi... Aralarındaki inanılmaz çekim başınızı döndürecek."
Publishers Weekly

cumaya kadar sözüm söz

CATHERINE BYBEE

NOVELLA

Çeviren: Gülfem Çırak

"Bir tarafta tam bir İngiliz seçkini diğer tarafta gizemli bir güvenlik görevlisi... Aralarındaki inanılmaz çekim başınızı döndürecek."
Publishers Weekly

"Catherine Bybee *Yedi Gün Yedi Düğün* serisine ateşin ve gizemin dozunu artırarak devam ediyor."
Booklist

"*Cumaya Kadar Sözüm Söz*, yerinde ve tutarlı karakterleri, hiç düşmeyen temposuyla tam bir duygu fırtınası."
Amazon

NOVELLA

CATHERINE BYBEE

CUMAYA KADAR SÖZÜM SÖZ

NOVELLA

cumaya kadar sözüm söz

CATHERINE BYBEE

Çeviren: Gülfem Çırak

NOVELLA

Cumaya Kadar Sözüm Söz

Catherine Bybee

1. Baskı: Ocak 2016
ISBN: 978-605-348-900-9
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©CATHERINE BYBEE
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajans aracılığıyla
Novella Yayınları'na aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı
Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 12142
Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 452 23 02

NOVELLA

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır

NOVELLA YAYINLARI
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.novellayayinlari.com
info@novellayayinlari.com

Orijinal Adı	: Fiance By Friday
Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Çeviren	: Gülfem Çırak
Editör	: Elçin Kazancı
Sayfa Tasarımı	: Özgür Balpınar
Redaksiyon	: Canan Hatiboğlu
Kapak Tasarımı	: Yasin Öksüz

cumaya kadar sözüm söz

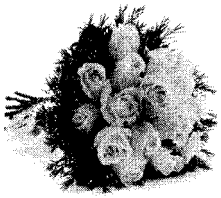
CATHERINE BYBEE

Çeviren: Gülfem Çırak

NOVELLA

Crystal'a...

Arkadaşım olduğun için kendimi inanılmaz şanslı hissediyorum.

Birinci Bölüm

Fotoğraf makinelerinin flaşlarını görür görmez hemen sırtını dikleştirdi ve meraklı magazincilere dönerek gülümsedi. Leydi Gwen Harrison, fotoğrafçıların kendisinin kim olduğunu tam olarak bilmediklerinden emindi. Amerika'dayken medya sürekli peşinde dolaşmıyordu. Fotoğrafçılar karşılarında bir film yıldızı gibi görünen şık bir kadın görüyorlardı ama aslında Gwen, merhum bir dükün kızından daha fazlası değildi. Ama paparazziler, görüntüsü yüzünden bir şekilde ismini de öğrenirdi. Albany'nin şu anki dükü olan ağabeyi Blake Harrison, bu ülkede oldukça popülerdi. Bu nedenle, o ve arkadaşları sayesinde Gwen'in de fotoğrafları pek çok gazetede yayımlanmıştı.

Gwen fotoğrafçıların kafalarının üzerinden ileriye bir bakış daha attıktan sonra dönüp ilerledi. Yapacak daha önemli işleri vardı.

Wilson Yardım Balosu tam da onun çalışmak için doğ-

duğu etkinliklerden biriydi. Londra'nın dışındaki bir malikânede, hanım hanımcık bir anne ve önüne dikilmedikçe onu görmezden gelen bir babayla büyümüş olan Gwen, sosyetik insan tanımının tipik bir örneğiydi ve buradaki hiç kimse, gözünü korkutamazdı. Konukların çoğu aktörler, aktivistler, politik figürler ya da bahsi geçen bu kişilerin eş ya da sevgilileriydi. Ama Gwen onlardan değildi. Baloya katılmasındaki yegâne amaç Alliance için potansiyel müşteriler bulmaktı.

Odaya girdiğinde yanına yaklaşıp şampanya ikram eden garsona gülümseyerek kadehini aldı ve içeri doğru ilerledi.

İçerideki birkaç yüzü tanıyordu. Çoğunu arkadaşı ve Alliance'ın eski çalışanı Eliza sayesinde tanımıştı.

"Leydi Harrison..." Birkaç metre ötesindeki bir grup insanın arasından kendisine seslenilmişti.

Ufak tefek olsa da göz alıcı bir kadın olan Marilyn Cohen, muhtemelen salondaki en ünlü kişiydi ve elini sallayarak onu yanına çağırıyordu.

Marilyn, Gwen'i selamlamak için iki yanağından öptü. "Seni tekrar görmek çok güzel," dedi Gwen. "Görüşmeyeli ne kadar oldu?"

"En son valinin balosunda görüşmüştük sanırım," diye hatırlattı Marilyn. "Carter ile Eliza nasıllar?"

"Yeni rollerine alışıyorlar." Carter seçimlerde valilik koltuğunu kazanmıştı ve Eliza'yla birlikte Sacramento'ya taşınmışlardı. Carter, Blake'in en iyi arkadaşıydı. Eliza da Gwen'in hiç sahip olmadığı kız kardeşi gibiydi.

Gwen, Marilyn'in etrafına bakarak kadının kocasını

aradı. "Bu akşam tek misin?"

"Tom, Greenland'de çekimde... Stüdyolar neden o berbat seti baştan yapmıyorlar hiç anlamıyorum. Senden ne haber? Sen de yalnız mısın?"

Gwen ona gülümsedi. "İnsanlarla dolu bir odada yalnız olmak çok zor." Salon gerçekten dopdoluydu. Yere kadar uzanan tuvaletlere bürünmüş kadınlar, kiralık olmayan smokinlerini giymiş adamlar her yerdeydi.

Marilyn, Gwen'in koluna girip onu kendisine doğru çekti. "Eh, bakalım ne gibi bir yaramazlık yapabiliriz?" Bir grup aktöre el sallayıp onlara doğru yöneldi. "Bu akşam keşifte misin?" diye fısıldadı.

Kadın, Alliance hakkında yeterince bilgiye sahip olduğu için bu soruyu sorabiliyordu. "Benim gözüm hep müşteri arar zaten."

Arkadaşı ona milyon dolarlık bir tebessümle baktı. "O halde gel, bu akşam kimi ayartabiliriz görelim."

Alliance'ı Samantha –ya da arkadaşlarının çoğunun kullandığı adıyla Sam– kurmuştu. Ve kendisi, Gwen'in ağabeyiyle evliydi. Samantha aklına gelen parlak bir fikirle, erkek ve kadınları bir araya getirecek bir kuruluş oluşturmuştu. Fakat burası insanların randevulaşmasını sağlayan bir yer değil, onlar için *hayat planı* yapan bir yerdi. Müşterileri, aşk dışında başka sebeplerden dolayı kendileri için mükemmel olacak bir kişiyle evlenmek zorunda olan erkek ve kadınlardan oluşuyordu. Seçimlerde oy toplayıp gözlerini koydukları makamı kazanmak için "aile profili"ne uyması gereken politikacılar, korkunç ba-

baları yüzünden kendilerine kalan milyonlar değerindeki mirası kazanmak için evlenmek zorunda kalan dükler ya da isimlerinin gazetelerin dilinden düşmemesi için bir skandala ihtiyaç duyan aktör veya aktrisler...

Gwen'in görevi böyle etkinliklerde eş bulmak için para ödeyebilecek müşteriler bulmaktı. Bazen de bu müşterilerine uygun eş adaylarıyla bu gibi yerlerde karşılaşabilirdi.

Herkes aşk ve sonsuza dek birlikte olmak için evlenmezdi. Müşterilerinin evlenmek için kendi sebepleri vardı ve Alliance'ın eşleştirmeleri de istediklerini elde etmelerini sağlardı.

Marilyn, Gwen'e davetteki bütün önemli şahsiyetleri tanıttı ve arada bir de ileriye dönük iş yapılabilecek birkaç kişiyi kafasıyla işaret etti. Gwen de bu kişilere gidip gizlice sorularını sordu. Alliance özel bir şirketti ve iş kartlarıyla reklam yapmazdı.

Fakat gece ilerledikçe Gwen eve eli boş döneceğini düşünmeye başladı.

O sırada arkasından biri ona seslendi.

Gwen bu kalın sese doğru dönerek nazikçe gülümsedi. Sesin sahibi ondan birkaç santim uzundu. Geniş omuzları ve rahat davranışları, yabancılara yaklaşmak konusunda zorluk yaşayan biri olmadığını gösteriyordu. "Kusura bakmayın, sizi tanıyor muyum?"

Adam sanki bir espri duymuş gibi kıkırdadı. "Tanışmadık." Gwen'e elini uzattı. "Ben Michael Wolfe..."

Gwen onunla tokalaştı ama adam elini çabuk bıraktı. "Komik bir şey mi söyledim, Bay Wolfe?"

Adam bir masaya yaslanıp yanlarından geçen bir çifte

gülümsedi. "Kim olduğumu gerçekten bilmiyor musunuz?"

Gwen kafasını iki yana salladı. "Kusura bakmayın."

"Ben bir aktörüm."

"Ne harika... Ama benim hâlâ bir fikrim yok."

Adam kendisinden memnun bir şekilde kahkaha atmaya başlamıştı. "Ah, ne komik... Size bir içki sipariş etmeyi teklif ederdim ama bu akşam içkileri bedava veriyorlar."

Bu sözleri başka biri söyleseydi Gwen kendisiyle flört ettiğini düşünebilirdi. Ama bu adamın yaptığı bu değildi.

Adamın bakışları tekrar onun arkasına, bu sefer uzakta duran bir grup erkeğe yöneldi.

Hmmm?

"Eee, Leydi Harrison, ağabeyinizin *evliliği* nasıl gidiyor?"

Gwen yüzünü ifadesiz tutmaya devam etti. "Ağabeyimi tanıyor musunuz?"

Michael Wolfe kafasını iki yana salladı. "O zevke erişemedim. Sadece ortak birkaç tanıdığımız var."

Yani Michael Wolfe, Blake ve Sam'i değil, evliliklerini merak ediyordu. Bu da demek oluyordu ki adam Alliance'ı merak ediyordu.

"Bir bardak şampanya daha almaya ne dersiniz Bay Wolfe?"

"Sanırım senin için mükemmel kocayı buldum." Gwen dizini büküp ayağındaki Louboutin ayakkabıları çıkarttı ve yere fırlattı. *İnsan neredeyse bin dolar değerinde ayakkabılar*

giyince ayaklarının acımayacağını sanıyor. Maalesef ki öyle bir dünya yoktu.

"Ne buldun, ne buldun?" Karen televizyonun sesini kısıp koltukta arkasına döndü.

"Sana koca buldum."

Gwen'in sözleri Karen'ın bütün dikkatini çekmişti. Televizyon ekranı kararda ve Karen koltuk minderine vurdu. "Gel otur! Anlat!"

Gwen el çantasını koridordaki masaya bıraktıktan sonra kapıyı kilitleyip alarmı kurdu. "Önce şu elbiseden bir kurtulayım. Boncuklar bütün gece tenimi mahvetti." Gece elbisesinin fermuarını açması için Karen'a yalvaran gözlerle baktı.

Karen kopçayı açıp fermuarı indirdikten sonra Gwen'in peşinden basamaklara yöneldi. "'K' harfiyle başlayan o kelimeyi söyleyip de odayı terk edemesin, Gwen! Bu zalimlik!"

Gwen bir eliyle elbisesinin önünü tutup, diğeriyle eteğini kaldırarak hiçbir yere takılmadan basamakları tırmanmayı başardı.

"Wilson Yardım Balosu'na bir sürü insan katıldı. Pek çok çift ve aktör vardı." Dolabına girip elbiseyi bırakarak üstünden düşmesine izin verdi. Elbiseyi astıktan sonra geceliğini göğsüne dayayarak dolaptan çıktı. "Biliyor musun, Samantha bu yemeklerden bıkacağımı söylemişti, ama ben çok eğleniyorum. Buraya taşındığımdan beri pek çok ilginç insanla tanıştım." Otuz bir yaşına kadar Londra'nın dışındaki aile malikânesinde korunaklı bir hayat geçirmiş olan Gwen, bir sene kadar önce Amerika'ya taşınmıştı. Daha önceleri

dünyayı dolaşmış olsa da yanında hep ya annesi ya da koruması olmuştu.

Şimdi ağabeyi dük olduğuna göre malikâne de ona aitti. Gwen'in orada yaşama izni vardı ama ağabeyinin Samantha'yla evliliği, Gwen'e de kendi hayatına devam etmesi için fırsat vermişti.

Samantha tamzamanlı eş, anne ve düşeslik görevlerinin başında olduğu için işini devam ettirecek vakti kalmamıştı. Bu nedenle Alliance'ın devam ettirilmesi için Gwen devreye girmişti. İş hayatında belirli bir kabiliyeti olmasa da kraliyet mensubu olmasından dolayı zenginler ve ünlülere, yani Alliance'ın müşteri olarak istediği kişilere nasıl yaklaşılacağını biliyordu. Gwen'in eksik olduğu yerleri de Karen tamamlıyordu. Karen'ın büro işlerindeki ve kayıt tutmadaki yeteneği, yüksek maaşlı avukat sekreterlerinden bile daha iyiydi.

"Şu mükemmel koca konusuna geri dönersek..."

"Adam çok yakışıklı, uzun boylu ve hoş biri." Gwen yatağının kenarına oturup jartiyerlerini çıkardı.

"Artık bu şeyleri giyen kalmadı, biliyorsun değil mi?" Karen onun iç çamaşırına işaret etti.

"Eğer bu doğru olsaydı jartiyer ve çorap satan yer bulmak imkânsız olurdu."

"Evet, ama böyle şeyleri bulmak için seksi sutyen mağazalarına gitmen gerekiyor," diye dalga geçti Karen.

"Erkekler gösterişli çamaşırları sever."

"Senin çok işine yarıyor sanki. Görünüşe göre çamaşırını gören tek kişi benim."

Gwen bir kahkaha attıktan sonra anlatmaya devam etti. "Adamın adı Wolfe, Michael Wolfe... Duymuşsundur belki."

"Aktör olan mı?" diye sordu Karen.

"Duymuşsun."

Karen kafasını iki yana salladı. "Michael Wolfe'un bir şirket aracılığıyla geçici bir eş aramasının imkânı yok. Adam şu anda beyaz perdede görülebilecek en seksi şey..."

"Kendisi de öyle söyledi."

"Söyledi mi? Yani sen bilmiyor muydun?"

Gwen omuz silkip sutyenini çıkardı ve geceliğini kafasından geçirdi. "Ne zaman sinemaya gittiğimi gördün? Ben film izlemektense güzel bir kitap okumayı tercih ederim."

"Ama bu adam Michael Wolfe... Adam çok meşhur, Gwen." Karen, banyoya girip lavabodaki sıcak suyu açarak makyajını silmeye başlayan Gwen'i takip etti.

"Adamın kim olduğunu bilmiyorum. Bir Bond filminde oynasaydı bilirdim belki."

Karen kapı çerçevesine yaslanıp aynadan Gwen'i izledi. "Ciddisin sen. Michael Wolfe'tan bahsediyoruz burada."

"Hoş adam... Oldukça komik..."

"Ve seksi, bekâr, ve zengin... Kadınlar hep peşinde..."

Sorun da bu, diye düşündü Gwen.

Gwen klozete dönüp sifonu çekti. Banyonun içi gürültüyle dolarken de Karen'a eğilip fısıldadı. "Bence o erkeklerden hoşlanıyor."

Karen'ın gözleri kocaman açıldı. "Ciddi misin?"

Gwen, "Şişşt!" diyerek onu susturdu. Tarzana'daki ev-

lerine yirmi dört saat boyunca sesli ve görüntülü bir şekilde izlenmesi için bir güvenlik sistemi yerleştirilmişti. Evlenmeden önce burada Eliza yaşıyordu ve Carter pek çok sebepten ötürü sistemin yerleştirilmesi konusunda ısrarcı davranmıştı. Valilik yarışını kazanmasının ardından ikili Sacramento'ya yerleşmiş olsa da güvenlik sistemi evde kalmıştı, elbette Gwen'in ağabeyinin ısrarlarıyla...

Ve Neil'ın...

"Adam eşcinsel mi yani?"

Gwen onu tekrar susturup koridoru işaret etti. Yatak odalarında ya da banyolarda kameralar yoktu ama Gwen koridorun izlendiğini biliyordu. "Müşterilerimiz gizliliği hak ediyorlar."

Karen gözlerini devirdi. "Yüce Tanrım, burada yarı çıplak dolaşıyoruz ama sen gidip *müşterilerimizin* gizliliği için mi endişeleniyorsun? Neil'ı tanıyorsun, o burada olan biteni öylesine birilerinin dinlemesine izin vermez."

Neil'ın adını duymak bile Gwen'in midesinin ısınmasına neden olmuştu. On altıncı yüzyılda yaşamış olan dağ savaşçılarıyla omuz omuza savaşabilecek cüssedeki adam, tam bir doğal afetti. Sert hatları ve geniş fiziği başkalarının gözünü korkutabilirdi ama Gwen'in sadece onu daha çekici bulmasını sağlıyordu.

Fakat maalesef ki Neil kapıyı açmıyordu.

"Gizlilik müşterilerimiz için en önemli şeydir. Bazı olasılıkları mümkün olduğunca saklı tutmamız en iyisi olur, sence de öyle değil mi?"

Karen gözlerini devirdi ve birlikte merdivenden indiler.

"Madem Michael'ın tercihleri... *Demek istediğim*, neden seninle konuştu? Sen ona nasıl yaklaştın ki?"

Gwen koltuğa rahatça yerleşip uzun bir konuşmaya hazırlandı. "O bana geldi. Görüşüne göre *Alliance'ın* adı ünlülerin çevresinde de duyulmaya başlanmış."

"Bunu öğrenmek iyi oldu. Hollywood'da pek çok para babası var."

"Aktörler mükemmel müşterilerdir. Özellikle de geçici bir eş istiyorlarsa..." Alliance elitlerin ve zenginlerin hayatlarına uygun birilerini bulmalarında yardımcı olurdu. Bu kişilerin çoğu geçici eşler isterdi ve parası neyse ödemeye razı olurdu. Karen gibi güzel kadınlar birlikte olacak erkek bulmakta güçlük çekmezdi, ama bazı kadınların istediği yalnızca aşk değildi.

Gwen'in henüz keşfedemediği nedenlerden ötürü Karen, gelecek yıllarda geçinmesini sağlayacak bir eş istiyordu. İlişkilerinin önceden belirlenmiş bir tarihte biteceğini bilen iki kişi bir araya geldiğinde herkes mutlu olurdu.

"Michael birlikte çalıştığı bütün kadın kahramanlara âşık olduğu konusunda tüm dünyayı ikna etmekte hiç zorluk çekmiyor," dedi Karen. "Sen neden onun tercihlerinin..."

"Adam direkt olarak bir şey söylemedi. Yani henüz... Kendisini tanıttı ve onu tanımadığımı gördüğünde şoka girdi."

"Adam aşırı ünlü, Gwen..."

"Olabilir. Her neyse, ağabeyimin evliliğinin nasıl gittiğini sordu. Tuhaf bir soru... Ona Blake'i tanıyıp tanımadığını

sorduğumda hemen *hayır* dedi ve birkaç ortak tanıdıkları olduğunu söyledi."

"Alliance'ı bildiğini üstü kapalı olarak söylemeye çalışmış."

"Ben de öyle düşündüm. Arkadaşlarımdan bazılarıyla tanışmak isteyip istemeyeceğini sorduğumdaysa göz kırpıp kartını verdi."

Karen iki elini avuçları yukarıya bakacak şekilde kaldırdı. "Peki neden tercihlerinin..."

"Ahh, kendisini tanıtış şeklinden anladım. Bazen insan böyle şeyleri anlar." Michael salondaki kadınlarla flörtleşirken erkeklere de beğeniyle bakıyordu. Ah, adam bunu gizlemekte ustaydı ama Gwen'in son birkaç ayda uzmanlaştığı bir konu varsa, o da erkekleri okumak ve niyetlerini anlamaktı.

Birilerini, yani herhangi birini arayan bir adam etrafına belirli bir enerji yayardı. Eliza, bu adamlara nasıl yaklaşacağını ve Alliance'ı öğrenmelerini nasıl sağlayacağını aylar boyu Gwen'e öğretmişti. Gwen kimi davetlerde başarısız olsa da bazılarında veritabanlarına ekleyecek kişiler bulmuştu.

"Michael Wolfe?" Karen parmağını çenesine vurdu.

"Eğer adam geçici bir eş arıyorsa bence sen onun için mükemmel adaysın."

"Ah, neden?"

"Öncelikle, ikiniz de güzelsiniz. Kameralar seni yalayıp yutmak isteyecektir. İkincisi, Michael'ın herkesin gözü önündeki hayatı çoğu kadının çökmesine neden olabilir ama hayatım, sen asla çökmezsin."

"Asla çökmezsin derken neyi kast ediyorsun?"

"Sen büyük resmi görebiliyorsun ve baskı altındayken de görüşünü asla kaybetmiyorsun." Gwen üç parmağını kaldırıp salladı. "Üçüncüsü de, ikiniz de geçici bir evliliğin sevgi dolu bir ilişkiye dönüşeceği hayaline kapılacak insanlar değilsiniz."

"Müşterilerimizin hepsi bunu söylüyor."

"Ama çok azı buna uyuyor. Eğer Michael *düşündüğüm gibiyse*, o zaman öyle bir şey mümkün olamaz zaten."

Karen omuz silkip koltuktan kalktı. "Sanırım yatağa erken gidip Wolfe'un paralı filmi var mı diye bakacağım."

Gwen, Karen'a iyi geceler diledikten sonra mutfağa yollandı ve çay yapmak için su ısıtıcısını ocağa koydu. Ardından minik bir kır eviymiş gibi hissettiren evi inceleyerek içini çekti. Alliance aracılığıyla kendisine bir eş bulduğu gün, Karen da buradan ayrılacaktı ve Gwen yalnız kalacaktı.

Neil McBain ses kaydını durdurup kafasını iki yana salladı, lanet olası kaydı geri sardı ve tekrar dinlemeye başladı.

"Artık bu şeyleri giyen kalmadı, biliyorsun değil mi?"

"Eğer bu doğru olsaydı jartiyer ve çorap satan yer bulmak imkânsız olurdu."

"Evet, ama böyle şeyleri bulmak için seksi sutyen mağazalarına gitmen gerekiyor."

"Erkekler gösterişli çamaşırları sever"

Neil kendisine daha fazla işkence etmemek için fareye vurarak kaydı durdurdu.

Siktir! Birini yatağa atmam lazım!

Gwen'in jartiyerlerden ve çoraplardan bahseden aksanlı sesini duymak, beyninin yerini aletinin almasına neden olmuştu.

Video monitörünü açma arzusuyla sağ gözü seğiriyordu ama Neil kendisini tutup güvenlik odasından çıktı.

Blake ile Samantha, oğulları Eddie ve Samantha'nın kız kardeşi Jordan'la beraber, en az bir ay kalma planıyla Avrupa'ya gitmişlerdi. Onların yokluğuyla Neil'ın göz kulak olması gereken kişi sayısı azalsa da düşünecek daha fazla zamanı kalmıştı.

Ve Neil düşünmekten nefret ediyordu.

Bir şeyler yapmak, zamanın daha iyi geçmesini sağlıyordu.

Bu da uzun binaların gölgelerinde saklanıp izleyebildiği tek Harrison konutunu izlemek demekti.

Gerçi Gwen'i izlemeyi angarya olarak görmüyordu. Gwen bu akşam, kırmızı halının etrafını sarmış fotoğrafçıların flaşlarında parlayan altın rengi boncuklarla bezeli uzun bir elbise giymişti. Fotoğrafçıların lenslerinin odağında olmasa da Neil'ın odağında yalnızca o vardı. Binaya girmeden önce paparazzilere bir kez daha bakmış ve gülümsemişti. Kıvrak vücudu o akşam orada olan pek çok kişinin satın almaya çalıştığı ama asla erişemediği bir zarafet ve güzellikle hareket ediyordu.

Gwen, Neil'ın fantezilerinin çoğunun başrolündeydi.

Asla gerçeğe dönüşmeyecek fantezilerinin...

Neil siyah deri ceketini çıkartıp koltuğa fırlattı ve yanından asla ayırmadığı Beretta M9'unu da kılıfından çekip ceketinin üstüne koydu.

Blake ile Samantha'nın Malibu'daki malikânelerinin iki odalı misafir evi, beş yıldır Neil'ın sığınma yeri olmuştu. Beş yılın sonunda nihayet kendisini rahat ve oraya ait hissetmeye başlamıştı. Geceleri etrafta kâhya ve aşçı dışında göz kulak olması gereken kimse olmuyordu.

Tarzana'daki evin sistemini iki kez kontrol ettikten sonra birisinin, güvenliği kırmaya çalışan birileri olmadıkça çalmayacak olan dahili alarm sistemini kurduğunu doğruladı. Gwen ve Karen dışarı çıkmadan önce ya da eve döndükten sonra alarmı kurmuş olmalıydılar.

Neil arka planda bir ses olsun diye yerel haber kanalını açtı, sonra kendisine bir içki doldurup koltuğa yerleşti.

İstediği hayat buydu; stres olmadan, dikkat çekmeden yaşamak... Bir dükle ailesini uykusunda bile koruyabilirdi. Hatta sarhoşken yattığı, kalktığında odanın etrafında döndüğü bir uykuda bile koruyabilirdi. Geçmişte tanıdığı insanlar ona vaktini boşa harcadığını söylerlerdi.

Ama harcadığı vakit kendisinindi sonuçta.

Geçmişteki o insanların anılarını zihninden atıp kafasını geriye yatırdı ve gözlerini kapadı. Bilinci uykuya dalarken, vücudu gevşemeye başladı.

Bir güvenlik ihlali nedeniyle yükselen tiz bir çığlıkla uykusundan fırladığında kendisine gelmesi bir saniye bile sürmedi.

Güvenlik odasına koşup ana düğmeye bastığında bir dü-

zine ekran canlandı. Neil ekranları hızla inceleyip Tarzana'daki evde olan güvenlik ihlalini tespit etti. Kırmızı renkli ekran yanıp sönüyor, evin içinden ve dışından görüntü kayıtları oynatıyordu. Neil bir eliyle telefonunun hızlı arama tuşlarından birine basıp görüntüleri büyük ekrana aktardı.

Koridor temizdi, hareket dedektörü dışarıdaki lambaların açılmasına neden olmamıştı ve ön kapı kapalıydı. Ama arka kapı açıktı.

"Gwen?" Neil, Karen'ın evden bir yerlerden seslendiğini duydu. Söylenen bütün sözcükler açıkça duyulabiliyordu. Alarm komşuları bile uykularından uyandırabilecek kadar yüksek sesle ötmeye devam ediyordu. Neil telefonun çalışını hem kulağında, hem de kamerada duyabiliyordu.

Kameraları değiştirerek Gwen'i aradı ve o ekranda belirene dek kalbinin bir anlığına atmayı bıraktığını hissetti.

Gwen kontrol paneline koştu ve rakamları tuşlamaya başladı. Neil onun güvende olduğunu gördükten sonra ekranları tekrar gözden geçirdi. "Şu lanet olası telefonu aç artık," dedi dişlerini sıkarak.

"Ben unutmuşum..." Gwen'in sesi alarmı bastırıyordu.

"Sustur şu sesi," dedi Karen.

Şimdi Gwen de, Karen da kontrol panelinin başındaydılar. Rakamları tuşladıklarında alarm sustu.

Gwen panelden ayrılıp telefona gitti. "Alo?"

"Ne oldu?" Neil'ın eli, göstergesi ana kontrol tuşlarında olan farenin üstünde duruyordu. Bu tuşlar yerel polise hemen haber vermesini sağlayacaktı.

"Merhaba Neil..."

Onu lanet olası bir sohbet için aramamıştı. "Gwen?" Sesi gergindi.

"Arka kapıyı açtım. Önce alarmı iptal etmeyi unutmuşum."

Tüm bu dramadan hiç etkilenmemiş gibi görünen Karen merdivene gitmişti.

Gwen odadan odaya geçip duruyordu. Üstündeki gecelik kalçasını neredeyse hiç örtmüyordu.

"Neden?"

"Ne neden?"

"Arka kapı, neden açık?" Arka bahçe görüntüleri karanlıktı, herhangi bir sorun görünmüyordu.

"Güzel bir gece... İçeri biraz temiz hava girsin istedim. Her şey yolunda Neil... Seni uyandırdığım için özür dilerim."

Gwen onunla konuşurken açtığı kapıya yaslandı.

"Uyumuyordum."

"Tabii öyledir. Sen asla uyumazsın, değil mi?"

"Uyurum." *Sadece yatakta ve uzun süreler boyunca değil.*

"Peki, Neil uyuduğunda rüyasında ne görür?" Gwen, yalnızca kendisinin bildiği bir sebepten ötürü ona sataşmak için Neil'la konuşurken ondan üçüncü şahısmış gibi bahsediyordu.

Neil alarmlarını susturdu ve odanın ortasındaki uzun, deri sandalyeye oturdu.

"Eee?"

Soru neydi? Ah, evet, rüyasında ne görürdü? İngiliz ak-

sanıyla konuşan, jartiyer ve uzun çoraplar giyen, platin sarısı saçları olan bir kadından başka hiçbir şey görmezdi.

"Ben rüya görmem."

"Herkes rüya görür."

Tabancalar, patlamalar, yanan bedenler.

"Ben görmem."

"Rüya görmemenin sağlıksızlığa işaret olduğunu duymuştum." Saçının bir tutamını parmaklarının arasında döndürürken arka kapıdan dışarı bakıyordu. Bu kapı kapalı, kilitli olmalıydı ve alarmı kurulmalıydı.

"Sağlığımda hiçbir sorun yok. O kapıyı daha ne kadar açık tutacaksın?"

Gwen saçıyla oynamayı kesip odada etrafına bakındı. "Sen beni mi izliyorsun?"

Neil güçlükle yutkundu.

"Neil?"

"Kapıyı kilitleyip alarmı tekrar kurmalısın."

Gwen bir mutfak sandalyesine dönüp bacağını üstüne koydu. Bacağını kaşıyormuş gibi yaparken geceliği daha da yukarılara kaymıştı ve Neil bunun kazara olmadığını biliyordu. Şu anda onun kendisini izlediğinden emin olan Gwen uzun zamandır onunla flört ediyordu.

"Kapıyı kilitle, Gwen."

"Esinti hoşuma gidiyor. Burası Malibu'dan daha sıcak..."

"Klimayı aç o zaman..." *Ve bacağını indir.*

"Boşu boşuna endişeleniyorsun, Neil. Karen ile bana zarar vermek isteyen birileri yok."

"Kapıyı kilitle..."

"Telefonu kapatıyorum, Neil. Sen de biraz uyumaya çalış."

Neil biliyordu ki kapıyı kilitlemek şöyle dursun, kapatmayacaktı bile. "Gwen!"

"Tatlı rüyalar..."

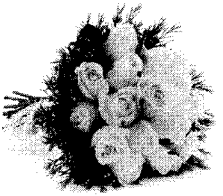
"Kahretsin, Gwen!"

Gwen onun söylediklerini duymazdan gelerek telefonu kapattı. Neil'ın söylediklerini yapmayan tek bir kişi vardı, o da Gwen Harrison'dı. Hayır, Leydi Gwen Harrison.

Leydi Gwen çayını bitirdikten sonra kapıdaki, mahallede dolaşan bir kedinin bile kolayca açabileceği sinekliği kapattı. Ardından da mutfak lambasını kapatıp gitti.

Arka kapı ardına kadar açık kalmıştı.

Zaten bu gece uyumak istememiştim.

İkinci Bölüm

Gwen perdeleri hafifçe kenara çekip dışarıya göz attı. Caddenin karşısındaki koyu renkli sedan aracın koltuğunda arkasına yaslanmış halde uykuyla savaşan Neil'ın kafası göğsüne düşüp duruyordu.

Bir saat önce dışarı bakıp Neil'ın ona göz kulak olmak için gece bir ara gelmiş olduğunu görünce Gwen'in içinde küçük bir suçluluk duygusu belirmişti. Arka kapıyı onu kışkırtmak için açık bırakmıştı ama Neil'ın geleceğini veya bu konuda bir şey yapacağını hiç düşünmemişti.

Ama yanılmıştı.

Şimdi içindeki pişmanlığın üstü bir başka duyguyla kapanıyordu: Neşe...

Bu adam onu umursuyordu. Ah, umursamamak için elinden geleni yapıyordu, ama Gwen biliyordu ki o sert kabuğunun altında kocaman bir kalp taşıyordu.

Neil ondan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışı-

yordu, en azından fiziksel olarak... Gwen ona karşı hissettiği çekimi göstermesine rağmen bu konuda hiçbir şey yapmamıştı. Bazen bir tuğla duvar kadar sert oluyordu. Ama dün gece, tek bir açık kapı yüzünden onun evinde bitmişti.

Hımmm, Gwen bunu bir düşünmeliydi.

Mutfaktaki kahve makinesi, kahvenin demlendiğini haber vermek için öttü. Gwen çayı tercih etse de Neil'a zahmet verdiği için özür dilemek amacıyla bir demlik kahve hazırlamıştı.

Aslında ona vermek istediği şey bu değildi ama Neil sadece bunu kabul ederdi.

Gwen bir kupaya kahve doldurduktan sonra krema ve şeker eklemeyi düşündü ama sonra kafasını iki yana salladı.

Sade tercih eder. Başka türlüsü Neil'ın sert, çetin kişiliğine uymazdı.

Sade tercih eder.

Gwen pembe, yumuşak bornozunun kemerini sıkıp, ayaklarına üstündekiyle takım olan terliklerini geçirdi ve elindeki kahve kupasıyla sabah çiyinin içine çıktı.

Tarzana'daki sessiz sakin mahalleleri henüz uyanmamıştı ve sokakta hiçbir hareket yoktu.

Gwen aracın filmli camından içeri baktığında evinin görüntülerini gösteren bir bilgisayar ekranıyla tablet gördü. Kafası yana düşmüş olan Neil'ın devasa göğsü düzenli nefeslerle inip kalkıyordu.

Gerçekten uyuyormuş.

Gwen'in az önceki heyecanının yerini tekrar suçluluk duygusu aldı.

Derin, kuvvetlendirici bir nefes alıp parmaklarının eklem yerlerini cama dayadı ve Neil'ı korkutarak uyandırmamayı umarak hafifçe camı tıklattı.

Ama umduğu gibi olmadı.

Neil'ın şiddetli tepkisi ve birden ortaya çıkartıp ona doğrulttuğu tabancası karşısında bir çığlık atarak kahve kupasını yere düşürdü.

Yüreği ağzına gelmişti ve bacağı sıcak kahve ve cam kırıkları yüzünden acıyordu.

Neil'ın yüzü onu tanımasıyla değişti. Tabancasını kaldırıp arabasından çıktı.

"Sen ne yapıyorsun ya? Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Ağzından tek bir kelime çıkartmayı başaramayan Gwen orada titreyerek öylece duruyordu.

Neil ona doğru adım atarken yerdeki cam kırıklarına basınca kafasını eğip bıyık altından bir küfür savurdu.

Bir tekmeyle arabasının kapısını kapattıktan sonra Gwen sesini bulamadan onu kucağına aldı.

"İndir beni..."

Neil onu duymazdan gelerek caddenin karşısına geçti.

Ve kapıyı, karşısındaki 130 kiloluk oyuncuyu deviren bir defans oyuncusu gibi iterek içeri girdi.

"İndir beni Neil..."

Neil hızla ilerleyerek onu mutfak tezgâhının üstüne oturttu ve sızlayan bacağını evyeye götürdü. Suyu açarken neredeyse musluğu sökecekti. Ardından Gwen'in hiç bekle-

mediği bir naziklikle ıslak terliğini ayağından çıkartarak bacağına soğuk su dökmeye başladı.

Karen üstüne bornozunu geçirirken, "Bu gürültü ne ya?" diye söylenerek odaya girdi. "Neil?" dedi sonra, onu gördüğüne çok şaşırarak.

Neil'in eli, bacağındaki bir kesikte duran cama değince Gwen yüzünü buruşturdu. "Be-ben kahve kupasını yere düşürdüm."

Karen, Neil'ın bir o yanma bir bu yanma geçerek Gwen'in bacağına bakmaya çalıştı.

"Ayy!" Gwen cıyakladı.

"Hareket etme..." Neil, büyük parmaklarını tekrar kırık cama götürüp onu yerinden çıkarmak için çekmeye başladı.

"Canım acıyor."

Neil oflayıp Gwen'in bacağını incelemeye devam etti.

Karen yanlarından uzaklaştı. "Bence yaşayacaksın," dedi bir kupa bulup kendisine kahve doldururken. "Sen burada ne arıyorsun ki?"

Gwen, Neil'ın ruh haliyle renk değiştirmiş ela gözlerine baktı. Adam her zamanki gibi gelişiyle ilgili bir açıklama yapmadı ve dikkatini tekrar Gwen'in bacağına verdi. Kesik derin değildi ama kaynamış kahve, teninde öfkeli bir kızarıklık bırakmıştı.

"Seninle konuşmak çok hoş, Neil," dedi Karen gülerek. "Gwen?"

"Ben..." Gwen boğazını temizledi. "Arka kapıyı açık bıraktım. Neil bize göz kulak oluyordu."

Karen kahvesini yudumladı. "Ah..." Bu yorumunun ardından da kahve kupasını avuçlarının içinde tutarak mutfaktan çıktı.

Neil musluğu kapattıktan sonra kocaman eliyle Gwen'in bacağını kaldırdı ve bir kâğıt havluyla nazikçe tenini kuruladı.

"Buna ilaç sürmen gerek," dedi.

"Yukarıda var."

Neil yaralara dokunmayı bırakmış ama elini onun ayak bileğinden çekmemişti. Onun yüzüne bakmadan, "Bana gizlice yaklaşma," dedi.

Gwen onun sesinin titrediğine yemin edebilirdi, ama bu bir zayıflık göstergesi olurdu ve Neil asla zayıflık göstermezdi.

"İkinci kez söylemene gerek kalmayacak. Dersimi aldım." Silahını çekerken Neil'ın yüzünde gördüğü sert ifadeyi hemen unutamayacaktı.

Neil kısa bir tereddüdün ardından onu bırakıp arka kapıya gitti, kapıyı kapatıp gürültüyle kilitledi.

Sonra bir kelime daha etmeden ön kapıdan çıkıp giderek Gwen'i arkasında bıraktı.

Neil, Gwen'in evinden uzaklaşıp köşeyi döndükten sonra bir ara sokakta durdu.

Direksiyonu öyle sıkmıştı ki eklemleri bembeyaz olmuştu. Gwen'in arabasının camına vurmasından beri kalbi gümbürdemeyi kesmemişti. Tabancasını ona doğrulttuğunda Gwen'in yüzünde gördüğü büyük dehşeti ve korkuyu ömrü boyunca

unutmayacaktı. Parmağı tetikteydi. Bir hareketiyle Gwen'i... Kafasını iki yana sallayarak bu düşünceyi uzaklaştırdı.

Nasıl uyuyakalmıştı ki? Gwen'in yaklaştığını nasıl görememişti?

Yumuşamaya başlıyordu ve böyle olduğunda insanlar incinirdi. Öldürülürdü.

Eğer onun nöbeti esnasında –gerçi her zaman onun nöbetiydi– Gwen'e bir şey olursa bununla asla yaşayamazdı.

Bir düğmeye basarak, desteğe ihtiyacı olduğunda aradığı adamlarından birini telefona bağladı. "Ben birkaç saatliğine ortalarda olmayacağım," dedi telefona cevap veren Dillon'a. "Tarzana ve Malibu'daki evleri izlemeni istiyorum."

"Anlaşıldı patron..."

Neil telefonu kapatıp kamera görüntülerini kapattı. Kendisini toparlaması gerekiyordu. Ve bunu yapabilmesinin tek yolu zorlu bir fiziksel egzersizdi.

Yürüyüş bandında her zamanki gibi otuz dakika koşmak yerine bir saat koştu. Aletlerin ağırlığını on kilo kadar daha artırıp egzersizlerini iki katına çıkarttı ve kaslarının sınırlarını zorladı. Bir duş aldıktan sonra da çıplak halde, pek sık yatmadığı yatağına uzandı ve gözlerini kapattı.

Ve rüya gördü.

Hem de ne rüya...

Üstüne olabildiğince günlük giysiler geçirmiş olan Gwen, Santa Monica'daki açık hava bir kafede oturmuş, soğuk çayını

yudumluyordu. Oturacağı masanın, insanların onu ve müşterisini gözetleyemeyeceği bir yer olduğundan emin olmak için kafeye erken gelmişti.

Kafasında normalde pek de tercih etmeyeceği, saçlarının düzleşmesine ve kendisini Amerikalı gibi hissetmesine neden olan bir şapka vardı.

Bakışlarını avluda dolaştırdığında, bir hostesin yanından geçerek doğrudan kendisine doğru gelen Michael'ı fark etti. O da koyu renkli saçlarını örtmek için başına bir şapka geçirmişti ve yüz hatlarının çoğunu etrafındakilerden gizleyen bir güneş gözlüğü takmıştı. Adam yaklaşırken Gwen ayağa kalktı. Michael sanki eski arkadaşlarmış gibi ona sarılıp yanağından öptü. "Sizi tekrar görmek çok güzel," dedi Gwen, birilerinin dinleme ihtimaline karşı ismini söylemekten kaçınmıştı.

"Benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim." Michael yerine geçmeden önce onun oturmasını bekledi, sonra etrafına bakındı. Öğle ya da akşam yemeği vakitleri olmadığı için restoran kalabalık değildi. Onlara en yakın oturan grup da duyma mesafesinin dışındaydı.

"Gizlilik isteyeceğinizi düşündüm," dedi Gwen fısıltıdan biraz yüksek sesle. "Umarım burayı beğenirsiniz."

Michael tekrar etrafına bakındı. "Umarım bu ilk ve son gizli buluşmamız olur."

Yanlarına gelen garson siparişlerini aldı. Birkaç atıştırmalık sipariş ederek, garsona buraya yemek için gelmediklerini söylediler.

Michael'ın kolasını getiren garson uzaklaştıktan sonra

Gwen sorularını sormaya başladı. "Peki Michael... Size Michael diyebilir miyim?"

"Bugünlük Mike'ı kullanalım. Her nedense hayranlarım beni Mike olarak düşünemiyor."

Gwen gülümseyip konuşmaya devam etti. "Alliance hakkında ne biliyorsun, Mike?"

"İhtiyaçlarıma uygun bir eş bulabileceğinizi biliyorum. Geçici ihtiyaçlarıma..."

"Sanki bir eskort servisiymişiz gibi konuştunuz,"

Michael gülümseyip kafasını sağa sola salladı. "Bu ihtiyaçlarımdan biri değil..."

Ahh, evet... Michael'ın cinsel ihtiyaçları hakkında Gwen'in ihtiyacı olan doğrulama da gelmişti. Ama yine de yanılmadığından emin olmak için son bir soru daha sordu. "Senin istediğin her *kadını* elde edebileceğini duydum. Neden bize geldin?"

Michael öne eğilip güneş gözlüklerinin üstünden ona baktı. "İstediğim her *kadını* elde edebilirim. Size geldim çünkü hayatımda istemesem de bir kadına ihtiyacım var."

"Anlıyorum."

Adam gözlüğünü burnunda yukarı kaydırıp sandalyesinde arkasına yaslandı. "Ben bir aktörüm, Bayan Harrison. Hayatımın her günü, aslında olmadığım insanların hallerine bürünüyorum. Eşimin de aynı şeyi yapmasını bekleyeceğim."

"Anlaşıldı. Bütün müşterilerim kuralları bilirler."

"Ama benim eşim bütün bunları kamuoyunun önünde yapmak zorunda kalacak. Mutlu bir evliliğimiz olduğuna insanları inandırma konusunda en az benim kadar yetenekli olmalı ki çe-

virdiğimiz dolap boşandığımız güne kadar anlaşılmasın."

Gwen garsonun yaklaştığını fark ederek havalardan bahsetmeye başladı. Yiyecekleri masaya konduktan sonra konuşmaya devam etti. "Ne kadar süreliğine bir eşe ihtiyacınız var?"

"Bir yıl... Belki biraz daha fazla. Önümüzdeki on sekiz ay boyunca çekim programım çok yoğun ve çekimler sebebiyle bir süreliğine yurtdışına da çıkacağım."

"Bu sayede eşinizle birbirinizden ayrı yaşamanız kolaylaşacak..."

"Evet, ama birlikteyken mükemmel çift olmalıyız. Eşim kameralar karşısına çıkmaya, insanların önünde öpülmeye ve bana çok âşıkmış gibi görünmeye hazır olmalı..."

Gwen konuştukları süre boyunca Karen'ın bu rol için ne kadar uygun olacağını düşünmüştü. Eğer istese Karen bir oyuncu olabilirdi. Seksüalite hakkındaki liberal görüşleri; sokaktaki çocuklarla anlaştığı kadar, politika dünyasının elitleriyle anlaşabilme yeteneği onu Michael için mükemmel aday yapıyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Sebeplerim var," dedi Michael. "Milyonlarca... Reklamcımın bile ne yaptığımdan haberi yok. Gerçeği bilen sadece sen ve müşterin olacaksınız."

Gwen öne doğru eğilip yiyeceklerden aldı. Sonra Michael'ın imzalaması gereken kontratı, ayarlanması gereken ödeme planını açıkladı. "Doldurman gereken belgeler olacak. Hayatını derinlemesine inceleyeceğim. Ve muhtemelen bilmemi hiç istemeyeceğin şeyleri öğreneceğim." Gwen, Samantha'nın, müşterileri olabilecek kişilerin hayatlarını bir kitap gibi

okumasını ve okurken tek bir sayfayı bile atlamaması gerektiğini ne kadar kolay söylediğini düşündü.

"Sadece benim istediğim şeyleri öğrenebilirsin," dedi Michael ukalaca bir gülümsemeyle.

Bu sefer de Gwen gözlüğünü burnunda aşağı kaydırıp adamı kendisine bakmaya zorladı. "Araştırmam bittiğinde ilk aşkınızın adını bile öğrenmiş olacağım. Bazı müşterilerimizin senden daha büyük sırları var. Eğer her şeyinizin öğrenilmesine hazırsanız, ben de yardım etmeye hazırım."

"Medya bile o bilgileri bulamıyor. Sen bulacağını nereden biliyorsun?"

"Medya hikâyeler öğrenmek ister. Bense müşterilerimi korumak ve kötüye kullanılmayacaklarından emin olmak isterim. Benim hedeflerim daha şahsidir, Mike." Gözlüğünü tekrar yukarı itip, Michael'ın söylediklerini düşünmesine izin verdi.

"Senden hoşlandım, Gwen. Evli misin?"

Gwen kafasını geriye yatırıp bir kahkaha attı. "Hayır ama almayayım, sağ ol..." Samantha, Blake'le, evlenmesi için başka bir kadın ayarlama sebebiyle tanışmıştı. Ama Blake başka kadınlarla görüşmemişti ve şimdi ikisi evliliklerinin üçüncü yılına girmek üzereydiler. Ama Gwen, Samantha değildi ve ağabeyine de benzemezdi.

"O halde araştırmanı yap," dedi Michael. "Tüm sırlarımı bilen biriyle sohbet etmek çok hoş olacaktır."

"Eşin de sırlarını öğrenecek."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Senden ne zaman haber alırım?"

"Aklımda biri var aslında."

"Güvenilir biri mi?"

"Bizim tüm müşterilerimiz güvenilirdir. Fakat aklımdaki kadın, şey olmayacaktır... ne derler ona, *yıldız çarpması* yaşamayacaktır. Yani seni karşısında görünce... Ünlü olman benim için yeni haber olabilir ama veritabanımızdakiler için öyle değil."

"Anlıyorum."

"Eğer aklımdaki kadın seninle tanışmayı kabul ederse buluşmayı ne zamana ayarlayabiliriz? Ve ne kadar süre içinde evlenmen gerekiyor?"

"Burası Hollywood... Yapılacak her şey, kesinlikle her şey, dikkatlice planlanır. *Tesadüfi* bir karşılaşma, yavaş geçen bir flörtleşme dönemi, inkâr edilemez bir çekim ve sonsuz bir aşk isterim." Michael ihtiyaçlarını açıklarken sesi bir oktav kısılmış, yarattığı Hollywood büyüsüyle Gwen'i etkilemişti.

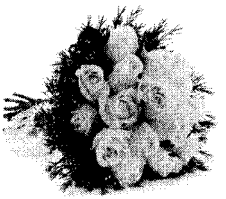
Eşcinsel olması ne kötü...

"O halde maksimum... bir ay?" diye sordu sırıtarak.

"Evet, iyi olur. New York'taki çekimlerimin bitimine denk getiririm. Bu zaman dilimi uygun olur mu sence?"

Karen da kabul ederse...

"Sorun olmaz."

Üçüncü Bölüm

Restorandan çıkan ikilinin fotoğraflarını çekerken makinesinden ardı ardına klik sesleri çıkıyordu. Adam, kadını yanağından öptükten sonra ikili yollarını ayırdılar.

Fotoğrafçı oturduğu yerden adamın arabasının modelini görebiliyordu. Arabanın plakasını fotoğrafladıktan sonra lensini kadına çevirdi. Kadın çantasında bir şeyler ararken gözlüğünü indirmişti. Sonra izlendiğinden haberi varmış gibi etrafına bakındı.

"İzliyorum," diye fısıldadı fotoğrafçı kendi kendine. "Bana alışsan iyi edersin."

Adam hiçbir şeyden habersiz yanından hızla geçip giderken fotoğrafçı makinesini indirdi.

Ve kadın ayrılırken de... ağzına bir şeker atıp onu takibe geçti.

* * *

Gwen uzun mesafeli aramasını yaptı ve telefon çalarken bekledi. Ağabeyinin malikânesindeki kâhya Tamara'yla kısa, samimi bir sohbetten sonra, Samantha'nın telefona gelmesi için tekrar beklemeye başladı.

"Alo?"

"Ah, sesini duymak çok güzel... Albany nasıl?"

"Nemli," dedi Samantha gülerek. "Tarzana nasıl?"

"Sıcak ve kuru..."

"Orada işler nasıl? Karen ne yapıyor?"

"Karen iyi... Aslında, aramamın sebebi bir bakıma o... Onun için bulduğum eş adayının geçmişinin araştırılması gerekiyor. Michael Wolfe'u duydun mu?"

"Aktör olan mı?"

Neden kendisi hariç herkes tanıyordu bu adamı? "Ah, iyi, onu biliyorsun."

Samantha evlendiğinden beri Alliance'ın işlerini yapmıyordu, ama insanların geçmişlerinin araştırılması için iletişime geçebileceği kişileri tanıyordu. Kişinin ünü ne kadar fazlaysa, bulunan şeylerin gerçekliği de o kadar azalıyordu ama bulunacak kirli bir şeyler varsa Samantha bulurdu.

"Onu herkes tanır, Gwen."

"Karen da öyle söyledi. Araştırma için vaktin var mı?"

Samantha güldü. "Sen de burada yaşadın, elimde zamandan fazla bir şey olmadığını biliyorsun. Bu malikânede, senin yaşadığın bloktaki insanların toplamından daha fazla görevli var. Banyo zemininde bir havlu bıraktığımda, ben daha duştan çıkmadan yerden kaldırılmış oluyor."

Gwen hatırlıyordu. Zengin bir dükün konutunun koridorları görevlilerle dolu olurdu. Ama her ne kadar iyi bir aşçı olmasa da günde üç öğün yemek karşılığında bile şimdiki mahremiyetinden vazgeçmezdi. Odanın köşesinde saklandığını bildiği kameraya bir göz attı.

Kısıtlı mahremiyet...

"Bunun Karen'la ne alakası var peki?"

"Karen çok uygun bir aday. Michael'ın, doğru kişiyi bulduğuna hayranlarını ikna edebilmesi için Michael'ın çekici birine ihtiyacı var. Eğer herkesin söylediği kadar meşhur biriyse, istediği herkesi elde edebilir demektir."

"Edebilir," dedi Samantha.

"Karen güzel bir kadın. Çok hoş bir çift olacaklar. Ve Karen onun şöhretinden dolayı sarsılmayacak biri... Veritabanımızda hakkında aynı şeyi söyleyebileceğimiz pek fazla kadın olduğunu sanmıyorum."

"Katılıyorum."

Gwen, Karen'ın doğru aday olduğuna dair sebepleri sıralamaya devam etti. "En yakın arkadaşları biziz. Eğer evliliği hakkında konuşmak isterse derdini medyaya giderek birilerine anlatmasına gerek kalmaz, çünkü biz varız. Ayrıca riskleri pek çok kişiden daha iyi biliyor. Sadece Kızlar ve Erkekler Kulübü'ndeki çocukları deli gibi âşık olduğuna inandırması yeter."

"Karen mükemmel aday olabilir," dedi Samantha. "Tabii her şey uyuyorsa..."

"Ah, sanırım öyle... İyi anlaşacaklardır."

"Daha tanışmadılar mı?"

"Hayır... Onları tanıştırmadan önce senin araştırmayı bitirmeni bekleyeceğim. Sence araştırman ne kadar sürer?"

"Bana kırk sekiz saat ver. Michael Wolfe... Ne heyecan verici! Eğer her şey yolunda giderse bu ne anlama geliyor biliyorsun, değil mi?"

Gwen bir nefes vererek Samantha'nın dediğini düşündü. "Sonunda burada yalnız kalabileceğim anlamına geliyor." Gwen evi kendi yaşıtı bir kadınla paylaşmayı seviyordu ama istediği son şey ailesinden birilerinin onun için kötü hissetmesiydi. Sonuçta hepsi onun hiç yalnız yaşamadığını biliyordu.

"Beni kandıramazsın, Gwen."

"Neden bahsediyorsun anlamıyorum. Ah, saat kaç olmuş. Benim birkaç arama daha yapmam gerek. Ağabeyimi benim yerime öper misin hayatım?"

"Rol yapma işini Michael'a bırak. Sen bu konuda berbatsın."

Gwen kıkırdayıp onu sevdiğini söyledikten sonra telefonu kapattı.

"Hey, Gwen?" Karen evin arka tarafından sesleniyordu.

Gwen onun sesini takip edince kadının mutfak camından dışarıyı izlediğini gördü.

"Şu ne sence?" Karen arka bahçeyi, çitlerinin ötesini işaret etti. Arka sokaktaki bir vinç, eve doğru kocaman bir kutu kaldırıyordu.

"Hiçbir fikrim yok."

"Evin eski sahiplerine haciz geldiğini duymuştum. *Satılık levhası* birkaç hafta önce kaldırıldı. Yeni ev sahipleri ne yapıyor acaba?"

Gwen arka kapıyı açınca en az iki farklı dilde konuşan bir sürü erkek sesi mutfağı doldurdu. Arka kapıdan çıkan Gwen, çitin ötesindeki komşu eve bir göz attı. Kalın bir kablonun ucunda asılı duran ahşap kutu, evin oluğuna doğru yaklaşıyordu. Çitin diğer tarafındaki birinin vinci hareket ettirene durması için bağırmasıyla nefesini tuttu. Karen da onun yanına gelip daha iyi görebilmek için çimenlikteki sandalyelerden birinin üstüne çıktı.

"Bir şey görebiliyor musun?"

Küçük arka bahçelerinin etrafını sarıp iki araziyi birbirinden ayıran çitler, beton bloklar ve ahşaptan yapılmıştı ve bir buçuk metreden uzun değildi. Önlerinde birkaç ağaç da vardı ama yine de nereden bakılırsa bakılsın her şeyi görmek kolaydı.

"Sanırım bir jakuzi bu..."

Ahşap kutu havada sallandı. Vincin hidrolik vınlaması tekledi ve jakuzi eve doğru savruldu.

"Umarım çatıya düşmez," dedi Karen.

"Oradaki herkes de bundan korkuyor sanırım."

Vinç jakuziyi güvenli bir şekilde zemine koyana kadar ikisi de gözlerini ondan ayıramadılar.

"Biz burada ne yapıyoruz ki? Senin odandan daha iyi görebiliriz," dedi Karen.

Gwen eve girdi. "Buyur..." Komşuları, özellikle de renkli olanları izlemek eğlenceliydi, ama Gwen şimdiye dek mahal-

lelerindeki hiçbir erkeği izlenmeye değer bulmamıştı.

Kısa bir gözetlemeden sonra Karen ortak ofislerine dönerek masasına oturdu. "Bu ne anlama geliyor biliyorsun, değil mi?"

Gwen bir internet dergisinin eğlence bölümünü okuyor, yeni müşterileriyle ilgili bir şeyler arıyordu. "Hayır, bilmiyorum."

"Bayan Sweeny yine bütün bloğu koku içinde bırakacak."

Gwen gözlerini sıkıca kapattı. Komşuları Bayan Sweeny mahalleye yeni gelen bütün komşularını ve yeni evlenen çiftleri, bir tepsi dolusu yenilemez deniztarağı soslu makarnasıyla karşılardı. Ve bu yemeğin sadece kokusu dünyadaki en aç köpeğin bile zıt yöne koşmasına neden olurdu. Kedilerin bile...

"Makarnanın kokusunu alır almaz evi sıkıca kapatıp içeri hava girmesini engellemeliyiz."

"Tek yaptığı makarna pişirmek olsaydı kimse şikâyetçi olmazdı."

"Doğru..." Gwen, Michael'ın bir aktrisin daha kolundayken çekilmiş fotoğrafını gördü. Her fotoğrafta başka bir kadınla oluyordu. "Samantha'yla konuştum. Michael'ın geçmişini araştırıyor."

Karen sandalyesinde dönerek tüm dikkatini Gwen'e verdi.

"Adam hakkında bilmediğimiz pek fazla bir şey bulacağını sanmıyorum."

"Ya da bildiğimizi sandığımız diyelim," dedi Gwen.

"Nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Bir yıl kadar önce Beverly Hills'e taşınmış. Ondan önce Hollywood Hills'de evi varmış." Bunların hepsi halka açık kayıtlardı.

"Gözlerden uzak bir yer mi?"

"Beverly Hills'deki evlerin nasıl olduğunu bilirsin, kesinlikle dışarıdan görülemezler. Tabii sahibi bir şeyleri göstererek hava atmak istemiyorsa..."

"Tahminimce Michael *ev yaşantısını* göstermek istemeyen biridir." Karen omuz silkti. "Bunu kabul edebilirim."

Gwen arkadaşını inceledi. "Ben de senin biraz mahremiyetten hoşlanacağını düşünmüştüm zaten. Buradaki kameralar ve meraklı komşularla bu pek mümkün değil."

"Etrafimda insanlar olmasını seviyorum."

Karen, küçük oğlanlar ve kızlar için kurulmuş bir kulüpte gönüllü olarak çalışıyordu ve gelirinin yarısını yoksul çocuklar için harcıyordu. Gwen bu şirkette çalışmaya başlamadan çok önce Samantha, Karen hakkında bir geçmiş araştırması yapmıştı ve şimdi kadının geçmişini incelemek Gwen'in haddine değilmiş gibi geliyordu. Eğer Michael'ın soruları olursa Gwen detayları bildirmesi için Samantha'dan adamı aramasını isteyebilirdi. Ama Karen'ın, ev ve iş arkadaşı olarak önünde sonunda kendisine açılacağını düşünüyordu. Açılmazsa da onun için sorun değildi.

"Parayla ne yapacaksın? Yani Michael'la evlenirseniz?" Zengin erkeklerle evlenmek isteyen müşterileri, oldukça yüksek ücretler isterlerdi. Kontratta fiyat Alliance'a verilecek yüzde

yirmilik komisyonla birlikte minimum iki milyon dolar olarak belirtilirdi. Damat, yeni bir arabadan tut yeni bir gardıroba kadar eşinin tüm ihtiyaçlarını karşılamayı kabul eder, yaşam tarzı ayarlamaları da ilk görüşme evresinde yapılırdı. Bazı erkekler, aynı odayı paylaşmasalar da eşleriyle aynı evde yaşamak isterdi. Eğer taraflar birbirine karşı bir çekim duyarsa, Alliance'ın babalık davasıyla herhangi bir ilgisi olmayacağı bilinirdi. Ve eğer çift belirlenen tarihten sonra da evli kalmaya karar verirse Alliance sözleşmeye göre ödemesini alır, evlilik öncesi yapılan kontratı feshetmek de çiftin kendi tercihine bırakılırdı.

Gerçekten aşkı arayan çok az müşterileri vardı. Böyle durumlarda taraflar profillerine ve ilişki isteklerine göre eşleştirilirlerdi. Her iki taraf da geçmiş araştırmaları, eşleştirme esnasındaki tüm masraflar ve aracılık için Alliance'a ödeme yapmayı kabul ederdi.

Samantha, Alliance'ı beş yıl önce kurmuştu. Bu süreçte birkaç çift tanışmış, evlenmiş ve boşanıp arkadaş olarak kalmıştı. Aşkı arayan çiftlerin yüzde sekseni şimdiye kadar hâlâ evliydi. Para için evlenen çiftlerin yalnızca yüzde yirmisi kontratlarının süresini aşmış ve çocuk sahibi olmuş ya da evli kalmaya karar vermişti. Gerisi de planlandığı gibi boşanmıştı.

Samantha ve Blake de bu yüzde yirmilik dilimin içindeydi.

"Yarısıyla yatırım yapacağım, gelecekte güvencem olsun diye..."

"Diğer yarısı?"

"Evden kaçanlar için bir ev açmayı düşünüyorum. Her

çocuğun kaçıp kendisini güvende hissedebileceği bir yer... Gidecek hiçbir yeri olmayan çocukların gidebileceği bir yer..."

Gwen'in meraklı olmak istediği bir an varsa, o da bu andı. "Çok fazla işin olacakmış gibi görünüyor."

"Yapmaya değer her şey fazla zaman alır. Dışarıda sırf ağızlarına bir lokma girsin diye her türlü belaya giren çocuklar var." Karen kafasını çevirince Gwen "paylaşma zamanı"nın bittiğini anladı. "Ayrıca ünlü birinin eski eşi, başka insanların çocuklar için bağış yapmasını sağlayabilir. Denemeye değer..."

Karen'ın kocaman bir kalbi vardı. "Umalım da Michael'ın geçmişinde bir sorun çıkmasın..."

Gwen'in telefonu çalınca Karen başka sorulardan kurtuldu.

"Alo?"

"Arka bahçede ne oluyor?" Neil asla, "Nasılsın?" diye sormaz, doğrudan konuya dalardı.

"Pardon?"

"Arka bahçenizde diyorum. Hareket dedektörleri alışılmışın dışında bir hareket seziyor ama kamera görüntülerinde hiçbir şey yok." Neil'm kesik kesik konuşması ve hızla sorduğu sorular Gwen'in sıcak ya da arkadaşça bir cevap vermesini engelliyordu.

"Yeni komşularımız var. Eve vinçle jakuzi taşıdılar."

"Sizin evin hemen arkasındaki eve mi?" diye sordu Neil.

"Evet..."

Hat birkaç saniyeliğine sessizleşti. "Neil? Orada mısın?"

"Dışarı çıkmanı istiyorum."

"Neden?" diye sordu Gwen, sandalyesinden kalkıp arka kapıya yönelirken.

"Bir test yapmam lazım."

Gwen arka kapıyı açıp bahçeye çıktı. "Sana ne kadar paranoyak olduğunu söyleyen oldu mu hiç?"

"Çoğu insan beni kızdıracak şeyler söylemekten kaçınır."

Gwen gülümsedi. "Seni sinir etmeyi seviyorum."

Neil güldü; yani, gülmekten çok güler gibi nefes verdi.

"Güldüğünü mü duydum, Neil?"

Neil nadir gülümserdi ama gülümsediği zaman Gwen'in vücudu hissizleşirdi ve kendisini onun bakışlarında kaybederdi. Şimdi onun nasıl göründüğünü hayal etmek yerine karşısında canlı olarak göremiyor olması çok kötüydü.

"İşte oradasın," dedi Neil, onun sorusuna cevap vermeden.

Gwen kameranın kendisini bulduğunu anlayarak el salladı.

"Arka çite doğru ilerle..."

Gwen ayakkabılarının topukları yumuşak çimlere batmasın diye parmak uçlarında yürüdü.

"Vardın mı?"

"Evet... Göremiyor musun?"

"Ekipmanı daha iyi bir açı için tekrar ayarlamam lazım."

"İçeri giriyorum artık." Arkalarındaki bahçede bulunan adamlar ona bakmaya başlamıştı. Gwen gülümseyerek el salladıktan sonra eve döndü. "Eğer işin bittiyse benim işe dönmem lazım."

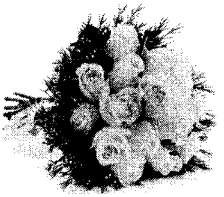
"Ben... Ben... Bacağın nasıl?"

Gwen mutfakta duraksayıp ayağına baktı. "İyi, sorduğun için sağ ol..."

"İyi o zaman... Şey, kameraları kontrol etmek için bir saate orada olurum."

Gwen onun gelmesini dört gözle bekleyecekti. "Paranoyak," dedi yine ona.

Neil bir kez daha güler gibi nefes verdikten sonra telefonu kapattı.

Dördüncü Bölüm

Burada olmamalıyım.

Ama kahretsin ki buradan uzak duramıyordu. Hareket dedektöründeki parazitin, komşuların her zamanki hareketleri ya da oradan geçen bir kedi ve hatta belki de rüzgâr yüzünden oluşabileceğini biliyordu.

Gwen haklıydı, Neil paranoyaklaşıyordu.

Ama ne paranoyasının önüne geçebiliyor ne de tabancasını çıkartıp ona doğrulttuğunda Gwen'in gözlerinde beliren dehşeti unutabiliyordu.

Koruması gereken kişilerle yakınlaşmak onu zayıflatıyordu. Gwen ve diğer Harrison'larla yakındı ve ilişkilerini araya mesafe koyarak sürdürmeliydi.

O halde neden yardımını istemeyen, hatta ona ihtiyaç duymayan bir kadını kontrol etmek için Tarzana'ya gidiyordu?

Kafasının içinde çalan alarmları duymazdan gelerek, Gwen'in garaj yolundaki arabasının yanma park edip kaşla-

rını çattı. *Bu kadın neden arabasını garajın dışına park etmekte ısrar ediyordu ki?*

Neil kararlı adımlarla ön kapıya ilerledi, kapıyı iki kez çaldı ve Gwen ya da Karen kendisini kapının yanındaki monitörden görebilsin diye geri çekildi.

İki kadın da kapıya cevap vermedi. Neil kapıya bir kez daha, daha kuvvetli ve uzun süreli vurdu.

"Geliyorum..."

Gwen'in kapıyı hızlıca ve pek çaba sarf etmeden açması, Neil'ın kapıyı kilitlemediklerini düşünmesine neden oldu. "Ah, merhaba..."

Gwen geri çekilip onu içeri aldı.

"Kimin geldiğini görmek için monitöre bakıyor musun sen?"

"Bana geleceğini söylemiştin ya..."

"Ama monitöre baktın mı?" Neil onun yanından geçerken, kendisine baharı hatırlatan parfüm kokusunu duymazdan geldi.

Gwen sorusunu umursamayarak Neil'ın haklı olduğunu doğruladı. Kapıyı kapattığında da arkalarından kilitlemedi.

Dişlerimi böyle sıkmaya devam edersem, bir diş doktoru bulmam gerekecek.

Gwen antreden ayrılmaya yeltenince Neil onun önüne geçerek elini tuttu ve bir çocuğu yönlendirirmiş gibi elini kilide doğru götürdü. "Bir şeyi unutmadın mı?"

Gwen kafasını kaldırarak gülümsedi ve ona daha da sokuldu. "Sen buradayken kimsenin içeri girmeye çalışacağını

sanmıyorum, koca adam." Onu kışkırtmaya çalışırken açık mavi gözleri parıldıyordu.

"Ağabeyin sana göz kulak olmamı istedi, Gwendolyn."

Gwen onun elinin altındaki eliyle kilidi çevirirken sesini alçaltarak konuştu. "Tam adımı kullanman hoşuma gidiyor, Neil. Beni umursadığını hissediyorum."

Karşısındaki başka bir kadın olsaydı Neil onu anında duvara yaslar, vücudunu onunkine bastırır ve kendisini şehvetli sesine ve cilveli gözlerine bırakırdı.

Ama Gwen'in elini bırakıp gözlerini zorla onunkilerden ayırdı.

Kahrolası kadın!

"Karen nerede?"

"Dışarıda yapılacak işleri vardı."

Gwen yalnızdı, kapısı kilitli değildi ve arabası da garajın dışına park edilmişti. Bir tek üstüne, *"Ben buradayım, gelin beni alın,"* diyen bir levha asmadığı kalmıştı.

Bu mahalleden nefret ediyorum. Kontrolü çok zor. Komşular sadece birkaç metre ötedeler, bir sürü araba gelip geçiyor. Kapılar kilitlenmiyor

Neil evin arka tarafına geçip kapıdan çıktı. Arka bahçe kamerası stratejik olarak bir oluğun yanına yerleştirilmişti. Neil hiçbir izin almadan evin yan tarafına gidip kapıyı açmayı denedi.

Bu da kilitli değildi!

Ardından bir merdiven bulup bahçeye döndü, dizüstü bilgisayarını bahçe masasının üstüne koydu ve kamerayı dur-

masını istediği yere geçirdi. Sonra hareket dedektörlerinin üstlerini temizleyip çizgileri kontrol etti.

Yeni komşular, küçük arka bahçelerinin ortasına bir jakuzi yerleştirmişlerdi. Jakuzinin etrafındaki kerestelerden yola çıkarak etrafta daha çok kişinin, belki küçük bir inşaat ekibinin olacağı kanısına vardı.

Daha sonra bloğun diğer tarafına geçip evin önündeki arabaları kontrol etmeyi ve plakalarını almayı kafasının bir köşesine yazdı.

"İşin bitti mi?" diye sordu Gwen aşağıdan. Neil onun kapı eşiğinden kendisini izlediğini fark etmemişti bile.

Neil iki ayağını da yere bastıktan sonra, "Yeni komşularla tanıştınız mı?" diye sordu.

"Daha tanışmadık. Ev satıldığından beri burada kimseyi görmemiştim."

"Ev ipotekliydi, değil mi?"

Gwen kafa salladı. "Eliza öyle söylemişti. Eski komşularla hiç tanışmadım."

Arkadaşça oldukları sürece etrafta fazla göz olması, az olmasından iyiydi. Meraklı komşular, şüpheli bir şey görürlerse hemen polise haber verirlerdi.

"Tüm bunlar ne için, Neil?"

"İşimi yapıyorum."

"O kadar olduğundan emin misin?"

Neil tam cevap verecekti ki Gwen kollarını savunmacı bir şekilde göğsünde birleştirdi. "Bu Karen'ın gitme ihtimaliyle alakalı bir şey değil, değil mi?"

Neil merdiveni yere bıraktı. "Karen gidiyor mu?"

"Gidebilir. Senin haberin yok mu?"

"Neyden haberim yok mu?" Bu evde yapılan konuşmaları daha sık dinlemeliydi.

Gwen sesini alçalttı. "Onun için bir eş bulmuş olabilirim. Eğer işler yolunda giderse Karen birkaç ay sonra, belki daha kısa süre içinde buradan taşınabilir."

"Ciddisin sen..."

"Bizim işimiz bu..."

Neil'ın çenesindeki bir kas seğirmeye başlamıştı. Gevşemeye çalıştı ama başaramadı.

"Bakakaldın, Neil..."

Neil çenesini ovaladı, sonra merdiveni tekrar kaldırıp elektrik hatları bir başka kameraya daha yeter mi diye kontrol etti. Arka bahçenin her santimetresini görmesi gerekiyordu.

Sonraki otuz dakikayı güvenlik ekipmanlarını tekrar tekrar kontrol ederek geçirdi ve parazitlenmiş, harici bir ses yayınını onarmaları için elektrikçilere haber vermesi gerektiğini aklına yazdı.

Evin içinde oradan oraya dolaşırken, sürekli Gwen'in burada yalnız yaşayacak olmasını düşünüyordu.

Bir dükün şımartılmış kızı ve Tanrı'nın dünyayı şereflendirdiği en muhteşem kadın olan Leydi Gwendolyn Harrison bu ucuz mahallede; katiller, tecavüzcüler ve hırsızlardan birkaç blok ötede yalnız yaşayamazdı. Neil polis tarayıcılarını dinlediği için bu mahallenin nüfus istatistiklerini anlayabiliyordu.

Yazarların, prenseslerin fildişi kulelerde güvenli bir şe-

kilde tutulduğu masallar yazmasına şaşmamalıydı.

"O kilidi üç kez kontrol ettin." Gwen bembeyaz dişlerini göstererek ona gülümsedi.

"Takılıyor."

"Hı hı..."

"Karen'ın işi ne zaman belli olacak?" Neil kilidi dördüncü kez çevirdi.

"Geçmiş araştırmasını bitirdikten sonra onları tanıştıracağız. Olup olmayacağını birkaç haftaya anlarız. Belki daha erken..."

Bu süre birkaç kamera daha eklemek ve birkaç şeyi güncelleştirmek için yeterli... Dışarıdaki hareket dedektörlerinin tespit ettiği hareketin fazlalığı hoşuna gitmiyordu. Arka bahçede tamamen hareketsiz bir şekilde durduğunda bile lanet olası şeyler deliriyordu. Bunun gibi küçük hatalar yüzünden insanlar işaretleri görmezden gelebilirdi.

Alarmları kurmaya yarayan kontrol panelinin üstüne hafifçe vurdu. "İmdat kodun ne?"

"Zod..."

"Rakamlar?"

"Dokuz, altı, üç..."

"Bu kodu ne zaman kullanman gerekiyor?" Neil ona alıştırma yaptırıyordu. Aklma yapacak başka hiçbir şey gelmiyordu çünkü.

"Birisi beni tehdit edip alarmı kapatmamı söylediğinde. Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Bir şey olmayacak. Koca kızım ben."

"Mahallede gazete satan çocuğun bile istese bir dal gibi parçalayabileceği küçük bir kızsın sen."

"Tommy öyle bir şey yapmaz. O iyi bir çocuktur."

Neil'm dudaklarının köşeleri hafifçe kalktı.

"Neil'ın dudaklarında tebessüm mü görüyorum yoksa?"

Neil dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ah, yanılmış olmalıyım." Gwen sırıtmamaya çalıştı.

"Yarın arayıp tamir işleri için kimlerin geleceğinin bilgisini veririm." Ekipmanını çantasına yerleştirdi. "Kapıyı arkamdan kilitle..."

"Peki, efendim." Gwen alaycı bir şekilde selam verdi.

"Ben ciddiyim, Gwen. Güvenlik alışkanlıkların berbat... Eğer bunları ciddiye almaya başlamazsan ağabeyin burada yalnız yaşamana izin vermez."

Gwen'in şen gülümsemesi solduğunda, Neil onun kendisi gibi düşünmesini sağlamak için yanlış sözleri kullandığını anladı.

"Ağabeyim benim sahibim değil."

"Ama bu evin sahibi..."

"Bu evin sahibi Samantha... Ve o asla buradan ayrılmamı istemez."

Neil'm çenesi yine seğirmeye başlamıştı.

"Belki de sana çocuk olmadığımı hatırlatmam gerek."

Neil'ın gözleri onun vücudunda hızla dolaştı. "Bunu hatırlatmana gerek yok."

Gwen ona doğru bir adım atıp elini koluna koydu. "Kapıları kilitleme konusunda daha dikkatli olmaya çalışacağım."

Neil kafasını salladı. Onun orada yalnız yaşama düşüncesinin kendisini ne kadar rahatsız ettiğini göstermek istemiyordu. Kapıyı açıp dışarı çıkarken omzunun üstünden konuştu. "Arabanı da garaja park et."

"Aman Tanrım, Gwen, yukarı gel!" diye bağırdı Karen gülerek. "Çabuk ol..."

Gwen hızla yukarı çıktığında Karen'ın onun yatak odasındaki pencereye abanmış olduğunu gördü. Dışarı bakmak için perdeleri hafifçe açmıştı.

"Ne oldu?"

"Bak!"

Gwen ev arkadaşıyla yer değiştirip gözlerini kıstı. Gece olmuştu ve mahalle karanlıktı, yeni komşuların jakuzisinden gelen ışık dışında... Komşuların taşınmasının üzerinden birkaç gün geçmişti. Jakuzide iki kişi vardı ve görebildiği kadarıyla biri kadın, diğeri erkekti. Gwen onların orta yaşlı bir çift olduklarını tahmin etti. Emeklilik yaşlarında olabilirlerdi. "Neye bakıyorum?"

"İzlemeye devam et."

Gwen tam gözetleme yerinden ayrılacakken komşu kadın başka bir yere geçmek için ayağa kalktı.

"Kadın çıplak..."

Karen gülmeye başladı. "Iyyy!"

"Çıplak komşularımız var..." *Bunu kendi memleketimde asla göremezdim.*

Karen kıkırdarken onun arkasından aşağı baktı. "Adam ne kadar kıllı baksana."

Gwen gözlerini çevirdi. "Onları izlememeliyiz."

"Madem öyle, dışarıda çıplak dolaşmasınlar."

"Kendi bahçelerindeler."

"Etrafları iki katlı evlerle çevrili ama..." Karen ona parlak bir tebessüm attı. "Bir malikânenin güvenli kapılarının ardında kilitliyken söyle delice şeyler göremezsin."

Gwen buna karşı çıkamazdı. Komşulara hızlıca bir bakış daha attı.

O anda telefon çalarak ikisinin de sıçramasına neden oldu.

"Onları izlememeliyiz."

Karen izlemeye devam ederken Gwen telefona cevap verdi. "Alo?"

"Arka bahçeden sesler geliyor." Neil hoşbeşi atlayıp doğrudan emir yağdırmaya başladı. "Kapıların kilitli olduğundan emin ol."

"Biliyor musun Neil, normal insanlar telefonda ilk önce selamlaşırlar. *Selam, nasılsın,* gibi şeyler söylerler yani."

"Hareket dedektörleri standardın dışında hareket tespit etti." Sesinde öfke vardı.

Gwen bilerek bir şey söylemedi.

Neil içini çekti. "Merhaba Gwen... Orada neler olduğunu söyleyebilir misin bana?"

Bu daha iyi, değil mi? "Ah, merhaba Neil, araman ne hoş... Burada bir şey olduğu yok. Yeni komşularımız jakuzilerinin tadını çıkartıyorlar. Ekipmanını etkileyen jakuzi olabilir."

"Oraya gelip kendi gözlerimle görmeliyim."

"Sakın..."

"Neden?"

"Yeni komşularımın onları izlemesi için insanları çağırdığımı düşünmelerini istemiyorum." Kendisini onlara böyle tanıtamazdı.

"İzlemek mi? İzlenecek ne var ki?"

Gwen perdenin arasından tekrar baktığında kıllı adamın hoş olmayan sırtını gördü. "Görünüşe göre jakuzilerinde kıyafet kuralı yok. Onlar da hiçbir şey seçmemeye karar vermişler."

"Ne yapmışlar?"

"Jakuzilerinde çıplak halde keyif çatıyorlar. Onlar oradayken gelip arka bahçeme çıkmanı istemiyorum. Tamir gerektiren bir şey varsa yarın gelebilirsin."

"Çıplaklar mı yani?"

"Evet... Kapılar kilitli, alarm da kurulu. Biz iyiyiz, Neil. Söz veriyorum."

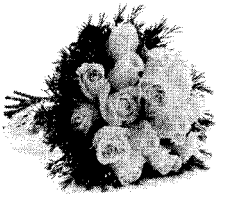
"İyi... O zaman sabah gelirim."

"Sen bilirsin. Ben evde olmayacağım, erken saatte bir randevum var."

"İyi..."

"İyi geceler, Neil."

Neil telefonu kapattı. Görünüşe bakılırsa tek bir konuşmada hem *merhaba* hem de *hoşça kal* demesini beklemek çok fazlaydı.

Beşinci Bölüm

Gwen, Michael'la ikinci buluşmasından önce, köşedeki fırından sabah çayıyla bisküvilerini aldı.

Adamın kirli çamaşırları beklenmedik şeyler değildi ve hiçbiri de Samantha, Karen ya da Gwen için sorun teşkil etmiyordu.

Karen tedbirli ama heyecanlıydı.

Michael'ın durumu onaylandığına göre şimdi buluşmadan önce Karen'ın dosyasını onaylama sırası ondaydı.

Gwen, Michael'ın Beverly Hills'in ana mahallelerinden birinde bulunan evinin kilitli kapılarından içeri sürdü. Çok küçük bir ücretle alınmış bir yıldız haritası, adamın evinin yerini açıkça gösterebilirdi ama buraya gelen bir turistin bahçeyi görebilmesi için üç buçuk metrelik beton bir duvarı tırmanması gerekirdi.

Taş döşeli garaj yolu Gwen'e kendi evini hatırlattı. Ama benzerlikler burada sona eriyordu. Gözlerinin görebildiği her yerde İspanyol mimarisinin etkileri vardı. Girişteki sütunlara

sarmalanmış begonviller mor ve kırmızı renkleriyle misafirleri karşılıyordu. Kemerli pencereler ve kapılar Gwen'e, Kaliforniya sahilindeki elçiliklerden birini hatırlatmıştı.

Michael kollarını açarak ön kapılardan çıktı. "Leydi Harrison..."

Gwen'i iki yanağından öptü.

"Bana Gwen de, lütfen... Kimse benden bir şey istemedikçe Leydi Harrison diye seslenmez."

"İkimiz de biliyoruz ki ben senden bir şey istiyorum. İçeri gel..."

"Evin çok güzelmiş." Gwen modern ve şık bir yer görmeyi bekliyordu.

"Beklediğin gibi bir yer değil mi?"

"O kadar belli ediyor muyum?" Evin içinde de göze çok hoş görünen şeyler devam ediyordu. Nefis sanat eserleriyle dolu geniş duvarlar, pirinç avizeler, kubbeli tavanlar...

"Sınırın bu tarafında İspanyol villalarına en çok benzeyen yer burası yani, benim bulduğum diyelim."

"Çok hoş bir yer, Michael." *Karen buraya bayılacak.*

"Eğer her şey yolunda giderse sık sık buraya gelip keyfini çıkartabilirsin."

Michael onu, bahçe manzaralı devasa pencereleri olan büyük bir odaya geçirdi. Akan su sesiyle Gwen'in dikkati bahçenin ortasındaki süs havuzu fıskiyesine çekti. Ağaçların ve çalıların arasına renkler saçılmıştı.

"Senin daha modern bir dekorasyon isteyeceğini düşünmüştüm."

"Keskin hatlar, siyah ve beyaz çizgiler bana göre değil. Oynadığım bazı karakterlere göre olabilir ama." Michael oturmasını işaret etti. "İnsanların arabalarından çok bahçeleriyle gururlandığı küçük bir kasabadan geliyorum ben. Sanırım bunun etkisi var."

"Bunu itiraf ettiğim için üzgünüm, ama filmlerini izlemedim."

"Söylemiştin. Bana göstereceğin kadın tanıyor mu peki beni? Filmlerimi izlemiş mi?"

Gwen dikkatini müşterisine verdi. "Adın ağzımdan çıktığı anda Karen seni tanıdı."

"Hayranım mı?"

"Karen hiç kimseden o kadar aşırı etkilenmez. Eh, hüzünlü bir hikâyesi olan bir çocuktan etkilenebilir belki. Ama ünden değil... İster inan ister inanma ama para bile onu etkilemez."

Michael sandalyesine yaslanıp kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. "O halde neden bu evliliği kabul etti?"

"Bu sözleşmenin getireceği parayı istiyor, Bay Wolfe. Ama refah ve lüks içinde yaşamak için değil." İçinde bulundukları odayı göstermek için kollarını iki yana açtı. "Bu onun daimi olarak yaşamak istediği hayat değil."

"Ben bunu istemeyecek kimseyle karşılaşmadım şimdiye dek."

Gwen çantasına uzanıp Karen'ın dosyasını çıkardı.

Michael dosyayı alıp fotoğrafa göz attı. "Çok güzelmiş."

Gwen omuz silkti. "Eğer kadınlardan etkilenseydiniz,

ondan ayrılmak istemeyebilirdiniz. Ama ikimiz de bunun asla olmayacağını biliyoruz." Samantha'nın geçmiş araştırması sonucunda ilk aşkının adını öğrenseler de sonra pek fazla aşkı olmadığını görmüşlerdi. Adam özel hayatını mükemmel bir şekilde gizli tutmayı başarmıştı.

Michael hafifçe gülümseyip sayfayı çevirdi. "Bunu okusam senin için sorun olur mu?"

"Kesinlikle olmaz. Bunun için buradayım zaten."

"İçecek bir şey ister misin?"

"Su iyi olurdu."

Michael mutfağa geçip bir şişe maden suyuyla bir şişe normal su getirdi. Gwen suyu aldıktan sonra ona rahatça okumasını söyledi.

Michael, Karen'ın bilgilerini incelerken Gwen de müşterisine ihtiyacı olan zamanı vermek için bahçeye doğru ilerledi.

Dosyada Karen'ın bir fotoğrafı vardı ve nelere ilgisi olduğu, zamanını nerelerde geçirdiği yazıyordu. Karen, Samantha'dan Alliance'a geçme teklifi alana kadar, genç engellilerin kaldığı bir destekli yaşam merkezini işletmekle görevliydi. Herkese sempati duyan biriydi ve her zaman kendisinden daha kötü durumdaki insanlara yardım ederdi. Tek ailesi, Alliance'a genç bir gelin arayışıyla başvurmuş zengin bir beyefendiyle evlenmiş olan teyzesiydi. Stanley, serveti yüzünden dalaşan çocukları ve torunlarını kızdırmak için genç bir kadınla evlenmek istemişti ama Karen ona Eddie Teyze'sini ayarlamıştı. Ve her şey mükemmel gitmişti.

"Bu kadın bir azize sanki," dedi Michael kapı eşiğinden.

"Bunu ona iletirim."

Michael verandada onunkinin yanına bir sandalye çekti. "Cidden... Hiç kimse bu kadar temiz ve gerçek olamaz." Kâğıtları masaya fırlattı. "Gerçekte nasıl biri?"

"Orada yazan her şey doğru..."

"Tamam, onu anladım. Ama nasıl biri?"

Gwen, ona Karen'ın hayran olunacak, nazik ve esprili biri olduğunu söylemeyi düşündü ama bunun yerine başka bir şey söylemeye karar verdi.

"Dün akşam televizyonda haberleri izlerken Karen beni üst kata, yeni komşularımızı gözetlemeye çağırdı."

Michael'ın kaşı yukarı kalktı. "Gözetlemeye mi?"

"Görünen o ki pek de çekici olmayan yaşlı komşularımız, etraftan oldukça net bir şekilde görülebilen arka bahçelerinin çıplak olarak dolaşabilecekleri bir yer olduğuna karar vermişler."

Michael yavaşça gülümsedi, sonra kahkaha atmaya başladı.

"Karen bir azize değil. Evet, dosyaya yazdıklarımızın hepsi doğru... O aşırı neşeli ve komik biridir. Hayat kötü gitse de kıvrak zekâsı asla onu yarı yolda bırakmaz. Bu denklemde film yıldızı olan sensin, ama Karen da bir ödül... Onunla anlaşmanız bittiğinde bile arkadaş olarak kalacağınıza bahse girerim."

"Ne zaman tanışabiliriz?"

Gwen çenesini kaldırdı. *Mükemmel...*

Bir saat sonra evden çıktıklarında Michael onu arabasına kadar geçirdi.

Gwen kapının etrafına bakınıp kendisini izlediğini hissettiği kameraları aradı. Görünürde hiçbir şey yoktu.

"Ne arıyorsun?" diye sordu Michael.

"Güvenlik kameraların nerede?" Gwen'in evindeki kameralar olukların altına gizlenmişti ama Michael'ın oluklarının altında hiçbir şey görünmüyordu.

"Kapının üstünde bir kameram var, o kadar. Ayrıca alarm sistemim var."

Gwen kendi etrafında tam tur döndü. "Senin daha sıkı güvenlik önlemleri alacağını düşünürdüm."

"Bu Karen için sorun olur mu?"

Gwen kafasını iki yana salladı. "Hayır, hiç olmaz..." Tekrar arkasına baktı. Neil'ın paranoyası ona da bulaşmaya başlamıştı.

"Eliza!" Gwen, Eliza'nın kollarına atladı. "Tanrım, seni görmek ne harika! Kaliforniya'nın First Leydisi nasıl bakalım?"

Gwen yana çekilip Eliza'yı içeri aldı.

"Çok yoğunum," dedi Eliza onun yanından geçerken. "Carter'm işinin, bana da böyle ağır bir yük olacağını kim bilirdi?"

"Sam de ben de seni uyarmıştık."

Eliza koyu renkli saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıp çantasını masanın üstüne attı. "Abarttığınızı düşünmüştüm. Haftada en az bir politik akşam yemeği daveti oluyor. Şehre gelen kişilere göre sayı bazen ikiye çıkıyor. Hiç hoşlanmadığım kadınlarla öğle yemeği davetlerine katılmam

gerekiyor. Yanımda siz olsanız tüm gün boyunca öğle yemeğinde kalabilirim. Sonra bir de kurdele kesmeler, DC'ye seyahatler var."

Ama Eliza yakınıyor olsa da gülümsüyordu.

"Eski hayatını geri istiyor musun?"

"Yanımda Carter olmayacaksa istemiyorum. O işini çok seviyor. Eyaleti düzlüğe çıkarmak çok çaba gerektirecek, ama bunu başkaları yapabiliyorsa Carter da yapabilir. Eee, sen nasılsın?"

"Ben iyiyim. Sanırım Samantha sana Karen meselesinden bahsetmiştir."

Eliza'nın gözler ışıldadı. "Sence olacak mı?"

"Bu sene iki düğüne katılma planı yapman gerekecek..." Blake, Samantha'yla Las Vegas'ta evlenmişti ve bu hatasını düzeltmek için o zamandan beri her yıl düğün töreni düzenliyordu.

"Çok heyecanlı... Karen adamla tanıştı mı?"

"*Tesadüfi* karşılaşmaları bir saat içinde gerçekleşecek. Karen şu anda Kızlar ve Erkekler Kulübü'nde. Michael da oraya beklenmedik bir ziyarette bulunacak."

"Keşke izleyebilseydik."

"O zaman çok belli olurdu. Artık iş ikisine kaldı."

Eliza etrafına bakındı. "Karen burada çalışmaya devam edecek mi? Yoksa bu konuyu hallettiniz mi?"

"Onun işlerinin çoğu internet ya da telefon üzerinden yapılıyor. Bu nedenle Michael'ın evinde çalışacak."

"Bu da demek oluyor ki sen burada yalnız kalacaksın."

Gwen koltuktan kalktı. "Ah, lütfen... Sen de mi?" Mutfağa doğru ilerledi.

"Ben de ne?" Eliza onun peşinden gitti.

Gwen buzdolabından bir şişe soğuk Chardonnay çıkartıp Eliza'nın görmesi için şişeyi kaldırdı. "Şarap için çok mu erken?"

"Şarap için asla erken olmaz."

İyi... Çünkü "burada yalnız yaşayacaksın" konuşmasını yaparken şarap gerekecek... "İnsanların beni kendi başına yaşayamayacak bir çocuk olarak görmesinden bıktım. Senin buradan ayrılmandan kısa süre sonra Karen yanıma taşındı. Evde arkadaşım olmasını seviyorum. Ama bakıcıya ihtiyacım yok."

"Ben ağzımdan *bakıcı* kelimesinin çıktığını hatırlamıyorum."

Gwen onun gözlerindeki kuşkuyu görebiliyordu. "Samantha da yalnız yaşamam konusunu açtı. Neil zaten Michael ve Karen haberleri çıktığından beri beni kontrol etmek için sürekli gelip duruyor." Şarabı açıp iki kadehe doldurdu ve birini arkadaşına verdi.

"Eminim Neil'm burada olması senin için... sorun olmuyordur."

Gwen, Neil'a olan hislerini ona açıkça söylememiş olsa da Eliza hislerinin arkadaşlıktan öte olduğunu tahmin ediyordu. Ayrıca Neil'ın sürekli dinlediği bir evde asla bir şey söylemez, onun kendisini düşündüğünü bilmesine izin vermezdi.

"Dışarıda hava çok güzel, hadi çıkalım." Orada ses yayını Neil'ın istediği kadar net olmuyordu.

Dışarı çıkıp ellerinde şaraplarıyla oturduktan sonra, "Pekâlâ Gwen, neler oluyor?" diye sordu Eliza.

"*Onun* burada olması sorun değil. Ama buraya taşındığımdan beri hiç kimseyle çıkmadığımı hatırlatıyor. Evdeyken de ideal bir aşk hayatım yoktu. Aslında önceden ayarlanmış ve olması gerekenden bir hafta sonra biten ilişkilerden oluşuyordu bir süre sonra çok sıkıcı gelmeye başlamıştı."

Eliza şarabını yudumladı. "Çıktığın adamlarla nerede tanışıyordun?"

"Aile dostları veya babamın hayattayken birlikte çalıştığı adamların oğullarıydılar. Sıkıcı, öngörülebilir... Hiçbiriyle hayatımı sürdürme isteğim olmadı."

"Çok fazla çıktığın olmuş gibi konuşuyorsun."

"O kadar çok olmadı. Şu son birkaç ayda, geçmişte ne kadar korunmuş olduğumu fark ettim. Ve Albany'den ne kadar farklı olsa da burada yaşamak da o sığınağın bir uzantısında yaşamak gibi... Üstümde hep birilerinin gözü var. Hatta son zamanlarda sürekli arkamı kontrol eder oldum."

"Bu konuşan bilinçaltın olabilir. Sen etrafında seni koruyan insanlar, kameralar ve alarmlar olmasına alışkınsın."

Gwen manikürlü tırnağını kadehinin ağız kısmındaki buğuya sürdü. "Ama bu gerçek hayat değil, değil mi?"

"Senin hayatın hep böyleydi."

"Korunaklı bir hayat istemiyorum, ihtiyacım da yok."

Eliza öne eğilip sesini alçaltarak konuştu. "Etrafında her hareketini izleyen, istenmeyen güvenlik görevlilerinin olmasının nasıl hissettirdiğini benden iyi bilen yoktur. Ama ağa-

beyinin zengin ve asil biri olduğu gerçeğini yok sayamazsın. Benim hayatımda görmediğim kadar fazla paradan oluşan bir güven fonuna sahipsin ve dışarıda, o paraya ulaşmak için sana zarar vermek isteyecek pek çok insan var. Bağımsız olmak istiyorsun, anlıyorum. Tanrı biliyor ki buraya taşındığın zamandan beri şehir yaşamına da ayak uydurdun. Ama tüm o güvenlik önlemlerinden kurtulabilmek için kendini koruyabileceğini kanıtlaman lazım. Sadece ağabeyinle Neil'a değil, kendine de..."

Gwen arkadaşının haklı olduğunu biliyordu. Sürekli arkasını kontrol etmesi güvensizliğin ve paranoyanın işaretiydi. Her iki duygu da evine veya arabasına sığınmak istemesine neden oluyordu. Eğer kendi hayatını yaşamak, ağabeyine bağlı olmak istemiyorsa bazı değişiklikler yapması gerekecekti.

"Haklısın."

Eliza kendisinden memnun bir şekilde gülümsedi. "Pekâlâ, şimdi planlamamız gereken bir ada düğünümüz var."

"Elbise bulma görevi senin," dedi Gwen gülerek. Geçen sene Blake ile Samantha'nın Teksas'taki düğünlerinde giydikleri sarı elbiseleri o seçmişti. Eliza o elbiselerden nefret etmiş, Aruba'da giyeceklerini kendisi seçmeyi teklif etmişti. Gwen kendisini affettirmek için başka zaman şans bulurdu. Nasıl olsa Blake ve Samantha yeminlerini her yıl tazeliyorlardı.

"Düğün adada olacak... Bu yüzden sade şeyler düşünüyorum. Kumsalda tören... Ada yemekleri... Çiçekler..."

Gwen denizin usul usul kıyıya vurmasını ve günbatımında geri çekilmesini hayal etti. "Kulağa hoş geliyor."

"Güzel... Elbiseleri ve diğer her şeyi burada seçerim, halledilmesi gereken detaylar için de adaya birkaç gün erken gideriz. Bu defa tören daha küçük olacak. Samantha yalnızca aile ve yakın arkadaşların olmasını istiyor."

"Her tören devasa olacak değil ya..."

"Her yıl evlenirsen olmaz tabii."

Gwen gözlerini devirdi. "Bana bir tanesi yeter, fazlasını almayayım."

Eliza şarabını bitirdi ve şişeyi almak için içeri girdi. "Evlenmek mi istiyorsun?"

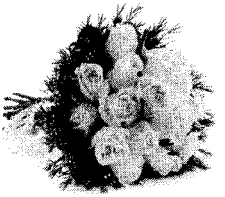
"Hayatımın geri kalanını bir kız kurusu olarak geçirmek istemiyorum." *Hiç evlenmemiş Gwen Teyze olmak... Kendi ailesini kurmamak...* Hayır. Böyle hatırlanmak istemiyordu.

"Koca bulmak senin için zor olmaz, Gwen. Sadece dışarı çıkmalısın. Belki de hiç harekete geçmeyecek olan *şu belirli kişiyi* beklemek vakit kaybı..." Eliza kendi kadehini de, Gwen'inkini de doldurdu.

"Ben kimseyi beklemiyorum."

"Ne düşündüğünü görüyorum. Eğer hayatının kontrolünü eline alma konusunda ciddiysen, buna birileriyle çıkmakla başlayabilirsin."

Arkadaşı haklıydı ve Gwen bundan nefret ediyordu. Onu, en yakın bara gidip bir geceliğine bile olsa bir adam bulmaktan alıkoyan korkudan da nefret ediyordu.

Altıncı Bölüm

Karen'ın avuçları terden sırılsıklam olmuştu. Gergin olmadığını söylemek yalan olurdu.

"Bayan Jones?"

Karen dikkatini zorla da olsa masasındaki çalışma grubuna verdi. Masada, önlerinde matematik kitapları ve çalışma kâğıtları açık duran dört kız, üç oğlan vardı. Oğlanların ikisi telefonlarında mesaj yazmakla meşgulken biri de kızların en büyüğüyle flörtleşiyordu.

"Kusura bakma Amy, ne sormuştun?"

"Bu doğru mu?"

Karen kâğıda baktığında, Amy'nin hatasını hemen fark etti. "Kesri yeniden ekle..."

Okuldan sonra çocuklara matematik ve İngilizce konularında ya da herhangi bir ödevlerinde yardım etmek, çocukların okulda kalmalarını sağlıyordu. Hepsi iyi çocuklardı. Parçalanmış ailelerden ya da geçinmek için ikinci bir işte ça-

lışmak zorunda olan ve çocuklarının ödevlerine yardım etmek için yanlarında olamayan anne babaların çocuklarıydılar. Yaşadıkları sokaklardan kurtulmak için güvenli bir limana ihtiyaçları vardı.

Karen böylelerini hep fark ederdi. Yeterli yiyeceği olmayan, bir arabada, sokakta veya başka birinin evinin ardiyesinde yaşadıklarından kimseye bahsetmeyen çocuklardı bunlar. Normal bir hayatın peşinden koşmaktan vazgeçen, kendilerini uyuşturucuya verip okuldan ayrılan evsiz çocuklar...

Amy kâğıdını tekrar Karen'ın önüne itti. "Mükemmel..."

O sırada kulüp yöneticisi Jeff, Karen'm yanına geldi. Adam sırıtıyordu ve Karen onun zıplayarak yürüdüğüne yemin edebilirdi. "Karen, biraz konuşabilir miyiz?"

"Tabii..."

Jeff'in sesindeki sıra dışı heyecan, çocukların da onlara bakmasına neden olmuştu. "Beyler... Ben gelene kadar en azından iki problem çözmeye çalışın bakalım."

Oğlanlardan biri onu duymazdan gelip telefonuyla oynamaya devam etti. Diğer ikisi sırtlarını dikleştirip ödevlerini önlerine çekerek kalemlerini ellerine aldılar.

"Ne oldu Jeff?" diye sordu Karen, birlikte yürümeye başladıklarında.

"Az önce telefonda Tony adındaki bir adamla görüştüm. Adam, bugün tesisimizi ziyaret etmek isteyen bir ünlü için çalıştığını söyledi."

Karen'ın kalbi tekledi. "Bir ünlü mü?"

Jeff kafa salladı. "Tony, aktörün parasının bir kısmını

bağışlamak için çocuklara yönelik hayır kuruluşları aradığını söyledi. Vergi indiriminden mi ne yararlanacakmış."

Ah, ne kadar orijinal... Karen gözlerini devirmek istedi ama yapmadı. "Gerçekten mi? Bunun benimle ne ilgisi var peki?"

"Adam ona etrafı gezdirmesi için bir süredir buralarda olan birini istiyormuş." Jeff heyecandan, belki de gerginlikten ayaklarını oynatıp duruyordu.

Karen omuz silkip ilgisizmiş gibi rol yapmaya çalıştı. "Sen bir süredir buradasın ya... Neden sen yapmıyorsun?"

Jeff sırtını dikleştirdi. "Ben de yanında olacağım ama sen çocukları buradaki herkesten daha iyi tanıyorsun. Onların isteklerini açıklayacak biri varsa o sensin."

"İyi... *Para babası* geldiğinde bana haber verirsin." *Ve Oscar ödülünü kazanan...*

Karen masadaki çocukların yanma dönüp yaptıklarını kontrol etti.

"Biliyorsun Juan, cebir dersini geçmek istiyorsan biraz çalışman gerek," dedi orada olmak istemiyormuş gibi davranan oğlana.

"Bu şeyler hiç işime yaramayacak ki..."

"Bunu bilemezsin."

Juan sandalyesiyle geri kaykılmayı kesip ona dik dik baktı. "Evet, bilirim."

Çocuk muhtemelen haklıydı ama Karen bunu söylememek için kendisini tuttu. "Eee, sana gelecekten bahseden kristal küreni nerede saklıyorsun?"

Juan sırıttı.

"Hadi ama... Eğer C veya daha üzeri notla gelirseniz cuma günkü sınavınızdan sonra pizza ısmarlayacağım."

Masadaki diğer çocuklar kafalarını kaldırdılar.

Karen, eğer Juan'ın uykudayken bile C alacak kapasitede olduğunu düşünmeseydi, ona baskı yapmazdı. Çocuk zekâsız değildi; sadece ukalaydı ve ilgisiz davranıyordu.

Arkadaşı Juan'ın koluna vurdu. "Hadi Juan... Ben sana yardım edebilirim."

Juan kalemini alıp x'i bulmak için problemi çözmeye başladı.

Yirmi dakika ve birkaç problem sonra odadaki gürültü seviyesi artmaya başladı. Karen ve masadaki çocuklar odanın girişine baktılar.

Üstündeki bir tasarımcının elinden çıkma kotuyla ve oradaki çocukların hepsine bir haftalık pizza almaya yetecek kadar pahalı bir güneş gözlüğüyle müstakbel kocası karşısındaydı. Yanında, Karen'ın tanımadığı kısa boylu bir adam ve Jeff vardı.

Jeff yanlarına gelmesi için Karen'a işaret ederken, çocuklar fısıldaşmaya başladılar.

"Aman Tanrım! Bu Michael Wolfe mu?"

"Michael kim?" diye sordu Karen. *Düzgün rol kessem iyi olur.*

"Aktör," dedi yüzündeki heyecanı saklayamayan, Amy.

Karen masadan kalktı. "Aksiyon filmlerindeki mi?"

"Cidden bilmiyor musunuz, Bayan Jones?"

Karen kızlara göz kırptı. "Ben de sinemaya gidiyorum. Ama o da bir insan, sizden ya da benden iyi değil." Çocukları, kendilerinin de toplum için en az Michael Wolfe kadar değerli olduğuna inandırmak zordu ama imkânsız değildi.

Michael'la göz göze geldiklerinde Karen ona nazikçe tebessüm etti.

"İşte burada," dedi Jeff. "Karen Jones, bu Michael Wolfe... Eminim tanıyorsundur. Bu da menajeri Tony..."

"Aksiyon filmlerindeki aktör, değil mi?" diye sordu Karen elini uzatırken.

Michael onun elini avucuna aldı, diğer elini de üstüne bastırdı.

Ah, iki elle tokalaşma... Çok ikna edici...

"Doğru."

Karen, Tony'ye döndü. "Tanıştığıma memnun oldum."

"Bay Wolfe etrafı gezmek istiyor, Karen."

"Tabii... Çocuklara yardım etmek için her şeyi yaparım. Çocuklardan bazılarıyla tanışmak sizin için sorun olmaz, değil mi Bay Wolfe?"

"Michael... Lütfen bana Michael deyin." Güneş gözlüğünü tişörtünün yakasına takıp etrafına bakındı. Jeff ile Karen arasında oradan oraya yürürken odadaki herkes, her şey sessizleşmişti. "Çocuklarla tanışmayı çok isterim, Bayan Jones."

Karen da ona, kendisine ilk adıyla seslenmesini söylemeyi düşündü ama bu fazlasıyla basit kaçardı.

Cesur kızlardan birkaçı onların peşine takılırken diğerleri köşelerde toplaşıp fısıldaşmaya devam etti.

Çocukların bakışlarından kaçamayacaklardı. Bu nedenle Karen, Michael'ı durdurmak için elini elinin üstüne koydu.

"Hey, çocuklar!" diye seslendi odadaki çocuklara. "Biz Bay Wolfe'a kulübünüzü hızlıca gezdireceğiz ama kendisi daha sonrasında sizinle tanışmak için burada kalacağına *söz verdi*. Bu nedenle, şimdi çalışmalarınıza dönün, olur mu?"

Çocukların çoğu bakmaya devam etti ama bazıları, Michael içeri girmeden önceki çalışmalarına ya da oyunlarına geri döndüler.

"Bay Wolfe hiçbir şey için söz vermedi, Karen," dedi Jeff bıyık altından.

"Evet, verdi. Çocuklarla tanışacağını söyledi. Değil mi Michael?"

"Öyle dedim." Michael gülümserken gözlerini ona dikmişti. Eğer bu gerçekten de "tesadüfi" bir karşılaşma olsaydı, bakışları oldukça rahatsız edici olurdu.

Adam eşcinsel, diye hatırlattı Karen kendine.

"Daha önce hiç böyle bir kulübü ziyaret ettiniz mi?"

"Hayır, etmedim."

Karen onu oyun odasından geçirdi. Odada birkaç koltuk ve sandalye, armut koltuk ve minder bulunuyordu. "Hedef tanımımız, burada çocuklar için yaptığımız şeyi tam olarak açıklıyor. Tüm gençleri, özellikle de bize en çok ihtiyaç duyanları, tam potansiyellerine eriştirerek üretken, yardımsever ve sorumluluk sahibi vatandaşlar haline getirmeyi hedefliyoruz." Karen, hedef tanımını uzun zaman önce ezberlemişti.

"Ve çocuklara okuldan sonra zaman geçirebilecekleri bir

yer vererek bunu başarıyoruz. Çocuklar video oyunlarını severler, bu yüzden onlar için bunu burada sağlıyoruz." Odada kulüp için kendi parasıyla aldığı büyük ekran bir televizyon ve iki oyun konsolu vardı. Duvarlara eski tip atari salonu makineleri sıralanmıştı. "Video monitörünü istemezlerse tercih edebilecekleri pinpon ve bilardo masalarımız da var. Ayrıca bir de az sonra göstereceğim bir bahçemiz bulunuyor."

"Buraya kaç çocuk geliyor?"

"Sayı değişiyor. Her gün gelmek için kayıt olmuş yüz kadar çocuğumuz var ama periyodik olarak gelenler de eklenince iki katma çıkıyor."

Michael ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalışsalar da başaramayan çocuklara baktı. "Buraya kayıt olmak zorundalar mı?"

"Sigorta nedenleriyle, evet... *Ne kadar ödeyebilirsen öde* sistemiyle çalışıyoruz ama çocukların çoğu ödeme yapabilecek durumda değil. Bu nedenle bağışlara ve para toplamak için yapılan etkinliklere ihtiyacımız oluyor."

"Etkinliklerin bazılarını çocuklar kendileri yapıyorlar," diye ekledi Jeff. "Geçen ay birkaç yüz dolar kazanmamızı sağlayan bir araba yıkama etkinliği yaptık."

"Birkaç yüz dolar elektrik faturalarınızı ödemenize yetecekmiş gibi gelmiyor bana."

"Yetmiyor zaten," dedi Karen, Michael'ın sesindeki ilgiye şaşırarak.

"Okuldan sonra çocuklara ödevleri ve projelerinde yardımcı oluyoruz. Çoğunluk küçük çocuklardan oluşuyor ama

bazen on bir, on iki yaşındakiler de geliyor." Karen, matematik masasının yanından geçerken Juan'ın kâğıdına baktı. "Altıncı problemi geçmezsen o pizzayı unut, dostum." Gülerek konuşuyordu. Çocukların başarılı olmalarını gerçekten istiyordu.

"Peki, Bayan Jones..."

Karen daha sonra Michael'ı mutfağa götürdü. "Mutfak tam teşekküllü... Çocuklara atıştırmalık, bazen de yemek veriyoruz. Doğruyu söylemek gerekirse burada evlerinde doğru düzgün yemek yiyemeyen pek çok çocuk var. Hepsi de burada bir şeyler bulabileceklerini biliyorlar. Çoğu aç olduklarını söylemeye utanıyor."

"Bu meseleyi nasıl hallediyorsunuz?"

"Onlara ne zaman yemek çıkartacağımızı söylüyoruz, o gün mutlaka burada oluyorlar."

"Neden her gün yemek vermiyorsunuz?"

Karen onun gözlerine baktı. "Para..."

"Ah..."

Michael arka kapıyı açık tutunca Karen yanından geçti. Arkadan da Jeff ve Tony geldi. Menajer, kulübü işletmenin neye mal olduğunu soruyordu.

"Dışarıda bir basketbol kortu ve çocukların oyun oynadığı bir bahçe var. Onlar için göğüs göğse mücadele edebilecekleri oyunlar hazırlamaya çalışıyoruz. Video oyunlarından kafalarını kaldırmaları için tek yol bu çünkü..."

Michael onu izliyordu. Karen yüzüne bir tebessüm yerleştiğini hissedebiliyordu.

"Burayı çok seviyorsunuz sanırım."

"Çocuklar muhteşemler... Hepsi yoksul ailelerden gelmiyor. Sadece yanlış yönlendirilmişler. Onları sokaklardan, uyuşturucudan ve çetelerden uzak tutabildiğimizi bilmek hoşuma gidiyor."

Michael güneş gözlüğünü taktı. "Öyle sorunlu çocuk fazla mı?"

"Birkaç tane var. Ama sorunu öğrenir öğrenmez hallediyoruz. Ayda iki ya da üç kez genç bir danışman geliyor. Ben buranın bu çocuklar için güvenli bir liman olduğunu düşünüyorum. Zorbalığa asla toleransımız yok."

"İlginç..."

Onlardan birkaç metre ötede duran Jeff, duyma mesafesinin dışındaydı. Bahçedeki çocuklar da kendi aralarında muhabbet ediyorlardı.

Karen sesini alçaltarak konuştu. "Para bağışlayacak hayır kurumları, ha?"

Michael arkalarına baktı. "İşe yaradı, değil mi?"

Karen güldü. "Eee, ne düşünüyorsun?"

Adam kafasını iki yana salladı. "Gwen'in yanıldığını düşünüyorum. Sen gerçekten de bir azizesin. Bunların hepsini ücretsiz mi yapıyorsun?"

"Gönüllülüğün tanımı bu..."

Michael kıkırdadı. "Ah, ukalasın... Role çok iyi uyacaksın."

Karen parmağını göğsüne doğrulttu. "Ukala azize, kesinlikle... Tony burada olmanın gerçek nedenini biliyor mu?"

"Sadece sen, ben ve Gwen," dedi Michael kafasını sağa sola sallayarak.

Jeff ve Tony onlara yaklaşıyordu, bu yüzden Karen hemen konuyu değiştirdi. "Eee, ne düşünüyorsunuz?"

"Burayı sevdim. Etrafta yanlış yola düştükten sonra çocuklara yardım eden pek çok hayır kuruluşu var. Ama burası, çocukları düşmeden önce kurtarmak istiyor." Michael o an rol yapıyorsa bile çok başarılıydı.

Ana salona geçtiler. Çocukların hiçbiri yerlerinden kıpırdamamıştı.

Michael eğilip Karen'ın kulağına fısıldadı. "Cazibemi kullanma vakti geldi."

Gerçekten de dediğini yaptı.

Karen'ın bulduğu tabureye oturup çocuklara sorular sormaya başladı. "Hangi okullara gidiyorsunuz?" diye sordu, buzları kırmak için. "Ve okul hakkında en çok neyi seviyorsunuz?"

Çocukların birkaçı eve dönme kısmını sevdiklerini söylediler.

Amy, okuldan sonra kulübe gelmeyi sevdiğini söyledi.

"Okulda en sevmediğiniz şey ne?"

"Matematik!" dedi matematik masasında oturan Juan.

"Pizza partisini düşün, Juan... *x*'i bulmak daha kolay gelecek," dedi Karen odanın gerisinden.

Birkaç çocuk güldü.

"Pizza partisi mi?" diye sordu Michael.

"Bayan Jones bize rüşvet teklif etti, sınavlarımızdan güzel not alırsak pizza ısmarlayacak."

"Sınavlarınızdan iyi not alırsanız," diye düzeltti Karen.

"Eğer lisedeyken Bayan Jones kadar muhteşem bir danışmanım olsaydı her dersten A alırdım." Michael konuşurken gözlerini Karen'dan ayırmıyordu. "Rüşvete gerek olmazdı."

Odadaki çocuklar bağırıp ıslık çalmaya başladılar.

"Siz liseden mezun olalı uzun zaman geçti Bay Wolfe, işler artık değişti." Karen ona takılıyor, biraz daha çabalamasını istiyordu.

Yüzündeki şen ifadeye bakılırsa Michael da bu şakalaşmadan hoşlanmıştı.

Çocuklar gülüyordu ve aralarından en az bir tanesi fotoğraf çekmek için telefonunu çıkarmıştı.

"Bakın size ne diyeceğim çocuklar... Eğer aranızdan biri Bayan Jones'u benimle bir randevuya çıkmaya ikna ederse pizzadan daha iyisini sunacağım."

Çocuklar numarayı yemişti.

"Aman Tanrım, Bayan Jones, Michael Wolfe size çıkma teklif etti!"

"Gitmelisiniz, Bayan Jones."

"Evet, Bayan Jones," diye şakıdı Michael.

"Bir kadını sizinle çıkmaya ikna etmek için her zaman bir oda dolusu çocuğa mı ihtiyacınız var, Bay Wolfe?"

Michael kafasını yana eğdi. "Hayır ama bu da işe yarıyor."

Şimdi en az dört ceptelefonu havadaydı. Karen daha eve varamadan YouTube'a çıkmış olacağını biliyordu.

"Hadi ama Bayan Jones..."

"Şöyle yapalım, size telefon numaramı vereyim. Böylece seyirciler olmadan konuşabiliriz."

"Bununla yaşayabilirim."

Karen odadaki meraklı gözlere baktı. "Biri kalemini verebilir mi?"

Çocuklardan biri kalemini neredeyse gözüne soktu. Karen müstakbel kocasının yanına gitti, elini aldı ve daha önce ona kimsenin yapmadığına emin olduğu bir şeyi yaptı. Numarasını avcuna yazdı. İşi bittiğinde Michael onun elini tutup arkasını öptü.

Gözleri gülüyordu.

Karen'ın içinden bir ses, gelecek yılın eğlence dolu olacağını söylüyordu.

Ve çocuklar bu anlaşma sayesinde pizzadan daha fazlasını alacaksa Karen kesinlikle bu işte vardı.

"Bu kesinlikle ihtiyacım olan şeydi," dedi Karen masanın karşısındaki arkadaşına.

Gwen gülümseyerek içkisini kaldırdı. "Eğer Michael düşündüğü kadar hızlı olabilirse bu senin bekârlığa veda partin olabilir."

Karen ve Gwen, Sunset'te bulunan Hard Rock Cafe'deki bir masada karşılıklı oturuyorlardı. Gwen, Eliza'nın tavsiyesine uymaya karar vermişti. *Dışarı çık, birileriyle tanış, randevulaş...*

Eğer buluşmalara zamanında geleceğinden emin olabileceği ama varlığıyla onu asla heyecanlandıramayacak kadar sıkıcı, sorumluluk sahibi adamlardan başka birileriyle tanışmak istiyorsa bunu yapmalıydı. Daha önce öngörülebilir ve sıkıcı

erkeklerle birlikte olmuştu, artık işi için araştırma yaptığı balo salonlarının dışına bakma vakti gelmişti.

Bar tıklım tıklımdı. Müşterilerin hepsi içiyor, kahkahalar atıyor ve sorunlarını unutuyordu.

"Gerçekten hoş bir adam... Çocuklar ona bayıldılar."

Gwen etrafına bakındı ama kimsenin onları fark etmediğini gördü. "Eminim onun ünlü olması çocukların seni daha da fazla örnek almasını sağlayacaktır."

"Bu da işin en güzel kısmı..."

"Başarılı bir ilişkiye," dedi Gwen, kokteylini Karen'ınkine çarparak.

"Buna içerim işte." İçkilerini yudumladılar. "Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum."

"Evini görene kadar bekle..."

Karen gülümseyerek Gwen'in omzunun arkasına baktı. "Buradayız," dedi elini sallayarak.

Eliza yanlarına gelip çantasını masaya attı. "Bu hayvanat bahçesinde sizi bulabileceğimden emin değildim. Buraya daha fazla insanı sığdırabilirler miydi acaba?"

"Muhtemelen..."

"Seni görmek çok güzel," dedi Eliza, Karen'a. "Tebriklerin de sırada olduğunu duydum."

"Henüz değil ama o yolda ilerliyor gibi..."

Eliza bir garson çağırıp martini sipariş etti. "Gördüğüm kadarıyla pek fazla değişiklik olmamış," dedi garson gittikten sonra.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Gwen.

"Bir barda oturuyoruz ve senin dev gölgen binanın arkasında saklanıyor." Eliza ağzına bir fıstık attı.

"Gölgem mi?"

Eliza barın sağ tarafına baktı. "Evet... Seni bir iş olarak gören ama yalnız bırakamayan adam... Neil'dan başka biri olsaydı bir sapık olduğunu düşünürdüm."

Gwen sandalyesine döndü. Gerçekten de Neil barın öteki ucundaki bir koltuğun ucuna ilişmişti.

"Burada ne yapıyor bu?"

Bakışları kısa bir an için buluşsa da Gwen kafasını çevirdi.

"Bence gayet açık..."

Gwen dişlerini sıkmaya başladı. "Ben bir bebek bakıcısı istemiyorum."

"Bilemiyorum, Gwen. Bir bara son gidişimizde birilerinin sarhoş olduğunu, birilerinin de kavgaya karıştığını hatırlıyorum."

Utanç dolu bu anıyı hiç unutmayacaktı. Gwen ve Eliza, Teksas'tayken bir bara kafa dağıtmaya gitmişlerdi. Bardaki kovboylar onlara, "Tabii, bayan," ve, "Selam, hayatım," gibi cümlelerle yaklaşmıştı. Birlikte dans etmiş, kendilerini kaptırmışlardı ve evet, Gwen biraz fazla içmişti. Kovboylardan biri, gülümsemesini daha samimi olmaya davet olarak gördüğündeyse Neil barın bir köşesinden çıkarak adama hayır kelimesinin anlamını öğretmişti.

Neil ilk kez o zaman onun onurunu savunmak için araya girmişti ve Gwen bundan ne kadar nefret etse de başka bir adamın ona bakmasıyla Neil'ın nasıl küplere bindiğini gör-

mek hoşuna gitmişti. "O geçen seneydi."

"O zamandan beri ne değişti?"

Hiçbir şey! Onunla ne kadar flört ederse etsin ya da ilgisini ne kadar gösterirse göstersin Neil oltaya gelmemişti.

"Her şey..." Gwen ayağa kalktı. Neil'a haddini bildirmeye hazırdı. "Bana bir dakika izin verir misiniz?"

Neil'la çarpışma rotasındaymış gibi kalabalığı yararak ilerledi. O yaklaşırken Neil dudaklarını birbirine bastırdı ve yanındaki şişenin boğazını kavradı.

Gwen, Neil'm devasa gövdesiyle barda onun yanında oturan kadının arasına girip ellerini kalçasına dayadı. "Sen burada ne yapıyorsun?"

Neil gözlerini bir kez kırpıştırdıktan sonra birasını kaldırdı. "İçki içiyorum."

Gwen çığlık atmak istiyordu. "İçki içiyorsun," diye tekrar etti.

Neil şişeyi kaldırarak bir yudum aldı.

"Ne yaptığını biliyorum, Neil. Ve hoşuma gitmiyor. Bir koruma istemiyorum, ihtiyacım da yok."

"Bu tartışılır..."

Eğer ayağını yere vurmak Neil'ın aklını başına getirecek olsaydı Gwen bir çiftçi kızdan daha sert olabilirdi.

Parmağını adamın göğsüne bastırarak ona yaklaştı. "Yüz beş kiloluk bir kas torbası yolumda dururken bir aşk hayatımın olması ne kadar zor biliyor musun?"

Neil'ın çenesindeki bir kas gerildi. "Yüz on beş."

"Ahhh!" Gwen bu sefer istediği çığlığı attı.

Neil birasını tekrar kaldırdı ama o daha bir yudum alamadan Gwen şişeyi elinden alıp kafasına dikti.

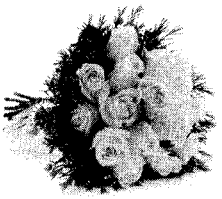
Ardından Eliza ile Karen'ı gururlandıracak bir hareketle şişeyi eline tutuşturup bacaklarının arasına girdi.

Neil'm çenesi yine seğirdi.

Neil'ın saf kokusu olan keskin misk kokusu, bütün algılarını işgal ederken Gwen elini onun bacağına koydu. "Benim düşüncem bu, Neil... Ya geri çekil ya da öne çık..."

Gwen onun bacağını sıktıktan sonra kişisel alanından çıktı ve kızların yanma döndü.

Yüzünde kendinden hoşnut bir gülümseme vardı.

Yedinci Bölüm

Az önce ne oldu öyle?

Gwen biçimli kalçasını sağa sola savurarak masasına geri dönüyordu.

Fakat Neil onun ültimatomunu sindiremeden birisinin ona seslendiğini duydu.

"Mac? Bu sen misin?"

Neil donakaldı. Geçmişte kullandığı ismi boğazının sıkışmasına, arkasına dönmeden önce iki kez düşünmesine neden olmuştu.

Boş bira şişesini sallayarak barmene gösterirken seslenen kişinin kendisine bakmadığını umuyordu.

"MacBain?"

Neil omzunun üstünden baktı. "Rick?" dedi şoka girerek. Rick'i son gördüğünde...

Yoğun ısı yüzünden toprak, kan ve ölüm kokusu etraflarında asılı kalmıştı. Blackhawk, adamlarından geri kalanları

güvenliğe ulaştırmak için uçuyordu. Beşi sağ çıkmıştı ve bir tanesi, helikopter iniş yapmadan önce son nefesini verecekti.

Bu onun suçuydu.

Rick elini Neil'ın eline çarpıp onu kucakladı. "Lanet olsun, seni görmek ne güzel..."

"İyi görünüyorsun," demeyi başardı Neil. İçkisini çabuk getiren barmene minnettardı.

"Sen de her zamanki gibi öfkeli görünüyorsun." Yer gök birbirine girse bile yüzünde hep bir gülümseme olduğu için birliğindekiler tarafından "Gülen Yüz" lakabını almış Rick "Gülen Yüz" Evans, bir viski ısmarlayıp Neil'ın yanındaki boşalmış sandalyeye oturdu.

"Ne kadar oldu?"

Neil, Rick'in omzunun üstünden baktığında Gwen'in gülmekte olduğunu gördü.

"Birkaç yıl..." Beş yıl, sekiz ay ve birkaç gün.

Rick koltuğunda kıpırdandı. "Orada bir masa dolusu bela görüyorum. Arkadaşların mı?"

Neil kafasını çevirip dikkatini meslektaşına verdi. İstediği son şey Gwen'i ona açıklamaktı. Kahretsin, daha kendisine bile nasıl açıklayacağını bilmiyordu. "Sen Los Angeles'ta ne yapıyorsun? Batı Yakası'nı sevmediğini sanıyordum."

İçkisini eline alırken Rick'in yüzünden eksik olmayan gülümsemesi silindi.

Neil'ın omurgasından bir ürperti geçti.

"Bu plastik sahneden nefret ediyorum."

"O zaman neden buradasın?" İçinden bir ses Neil'a ce-

vaptan hoşlanmayacağını söylüyordu.

Rick bardağını tek dikişte boşalttı. "Seni arıyordum."

Ah, siktir!

Rick bara bir yirmilik bırakıp kalktı. "Gel sessiz bir yer bulalım."

Neil'ın çenesi ağrıyordu. Gwen'i bırakmak istemiyordu ama Rick konuşmak istediyse konu önemli olmalıydı. Gwen'e bir kez daha baktıktan sonra Rick'in peşinden bardan çıktı.

Los Angeles'ta içinde kaybolabilecekleri pek çok bar vardı. Birini bulup oturdular, içkilerini sipariş ettiler ve kayboldular.

"Billy öldü."

"Ne?" Neil'ın kollarındaki tüyler diken diken oldu. Billy Thompson, Tennessee ormanlarında yaşayan bir taşralıydı ve Neil'ın adamlarından biriydi. Ev yapımı bir damıtıcıyla, yasadışı alkol üreten büyükbabasının kasabada kötü bir şöhreti vardı. Adam bu yeteneğini, cam kavanozlarda sakladığı kazancını paylaşan Billy'ye aktarmıştı. Her ne kadar taşralı olsa da Billy, bir yağmur ormanındaki kral farenin izini sürüp onu bir kilometre öteden, gözlerinin ortasından vurabilirdi. Takımdaki yeri paha biçilemezdi.

Yani *bir zamanlar...*

"Nasıl?"

"Resmi raporda intihar olduğu yazıyor. Travma sonrası bozukluk zırvası..."

"Bu saçmalıktan başka bir şey değil." Billy, yaşananları

umursamamakta hepsinden daha iyiydi. Neil en son onun lisedeki sevgilisiyle evlendiğini ve ordu yaşamını geçmişinde bırakmaya çalıştığını duymuştu.

Rick içkisinden bir yudum aldı. "Ben de aynı şeyi söyledim. Bir rapor olduğu gerçeği de adamlarımızın onu izlediğini gösteriyor."

"Neden izlesinler?"

"Karısı ortalarda yokmuş. Kasabasındaki söylentiye göre kadın başka bir adamla kaçmış. Resmi rapora göre Billy kafayı bulana kadar içmiş ve kendisini bir uçurumdan atmış."

Neil sırtını dikleştirdi. "Eğer karısı başka bir adamla kaçsaydı Billy onların izini sürer, kadını geri alırdı."

Rick gülümsedi. "Kesinlikle..."

"Sence ne olmuş olabilir?"

"Bence onu o uçuruma birisi ittirdi. Ve bunu her kim yaptıysa karısını ya elinde tutuyor ya da kadını öldürdü ve bulunamayacak bir yere sakladı."

"Neden öyle düşünüyorsun?"

"Billy'nin karısı Lucy yerel bir restoranda garsonluk yapıyormuş. Kaybolduğu gün biri onu restoranın park alanında bir adamla konuşurken görmüş. Adam Billy değilmiş."

"Sen bu bilgileri nereden aldın?"

Rick omuz silkti. "Bildiklerini paylaşmaktan mutlu olan birkaç kişiden... Orası küçük bir kasaba... İnsanlar komşularının kavgalarını dinlemek için televizyonlarının sesini bile kısar. Ucuz eğlence... Lucy ertesi gün işe gitmemiş."

"Ve?"

"Billy, imalathanedeki işinden eve dönmüş. Raporda kadının kıyafetlerinden bazılarının yerinde olmadığı yazıyor ama annesi yerinde olmayan şeyin yalnızca el çantası olduğunu söylüyor."

"Billy kayıp kişi bildirimi yapmış mı?"

"Kadını yerli magandalar bulsun diye mi? Sence yapmış mıdır?"

"Bence Billy onu daha çabuk bulabilirdi."

Rick kafa salladı. "Kesinlikle... Ama Billy evde kalmış ve karısını aramamış. Evine ankesörlü telefondan üç arama yapılmış. Artık kim ankesörlü telefon kullanıyor ki?"

"Görünmek istemeyen insanlar..."

"Kesinlikle..."

"Lucy işe gitmeyince patronu eve telefon etmiş, Billy de onun kaçtığını söylemiş."

Neil'ın çenesi seğirdi. "Birinin Lucy'yi kaçırdığını ve Billy'yi arayarak onu kışkırttığını... tehdit edip fidye istediğini mi düşünüyorsun?"

Rick birasını Neil'a doğrulttu. "Bence kesinlikle böyle oldu. Sadece kaçıranın para peşinde olmadığını düşünüyorum."

"Billy'nin parası yoktur zaten..."

"Kesinlikle... İşte bu nedenle adamların onunla sadece dalga geçtiğini ve içinin kanamasına neden olmak istediklerini düşünüyorum."

"Tanrım! Bu ne sapkınca bir şey..."

"Ava çıkmış bazı çocuklar bir sel çukurunda Billy'nin cesedini bulmuşlar."

"Saklanmış mı?"

"Hayır, bir patikadaymış. Bunu her kim yaptıysa onun bulunmasını istemiş."

Neil çenesini ovaladı. "Sen de bunu Billy'ye yapan kişiyi bulmak mı istiyorsun?"

"Aynen öyle... Ama seninle bir tek bunu konuşmak için gelmedim."

"Öyle mi?"

Rick'in soğuk ve sert bakışları Neil'ınkileri buldu. "Billy'nin montunun içine sıkıştırılmış ölü bir kuzgun bulmuşlar."

Neil'ın içindeki ürpertinin yerini buz küpleri aldı.

Gwen yastığını üçüncü kez döndürerek soğuk yerini buldu ve gözlerini kapanmaya zorladı. Ama bir türlü uyuyamıyordu.

Neil gitmişti. Arkasına bile bakmadan gitmişti. Bir an onu korumak için orada dikilirken, bir an sonra yok olmuştu.

Gwen'in kendi kendine tek söyleyebildiği, onu buna kendisinin zorladığıydı.

Karen da Eliza da ona hayatına devam etmesi gerektiğini söylüyorlardı. Aralarında bir çekim vardı, evet ama Neil harekete geçmezse değişen hiçbir şey olmayacaktı.

Yine de bardan çıkarlarken Gwen birisinin onu izlediğini hissetmişti. Belki de Neil daha gizli hareket etmeye karar vermişti.

Eliza, yalnız yaşamak konusunda kendini daha iyi hissetmesi için ona birkaç savunma sanatı dersine katılmasını ve bir tabanca satın almasını önermişti. Eliza, onun kabuğunun altında sakladıklarını görebiliyordu. Gwen yalnız yaşamayı büyük bir mesele olarak görmüyordu ama gerçeği söylemesi gerekirse hiç yalnız kalmamıştı. Eliza ona nasıl tabanca kullanacağını daha önceden öğretmişti. Arkadaşı evlenene kadar evlerinde hep bir ateşli silah bulunmuştu. Eliza'nın anne babası, o daha çok küçükken öldürülmüşlerdi. Cinayetten sorumlu olan adam, Eliza'yı da öldüreceğine yemin etmişti. Bu nedenle arkadaşı bir tanık koruma programı bünyesinde yaşamış, kendisini korumak için de yanında hep tabanca taşımıştı. Onun evlenmesinden kısa süre sonra da Karen, Gwen'in yanına taşınmıştı. Karen evdeyken, Neil da sürekli etraftayken Gwen bir tabancaya ihtiyacı olacağını hiç düşünmemişti.

Ama belki de artık düşünmeliydi.

Aslında, "*Kendi başıma gayet iyiyim, teşekkür ederim,*" maskesinin altında kendisini pek de güvende hissetmiyordu.

Ertesi gün Eliza, Sacramento'ya geri dönmüş, Karen da Michael'la ilk resmi randevusuna çıkmıştı.

Gece onda Gwen'in telefonu titreyerek bir mesajın geldiğini haber vermişti.

Ondan hoşlandım. Gece burada kalacağım.

Gwen gülümseyerek ona cevap atmıştı. *Bana ihtiyacın olursa ara...*

Karen yalnızca bir güler yüz sembolüyle cevap vermişti.

Ve böylece evde yalnız akşamlar başlar. Gwen alarmı kurup Neil'ı düşünerek yatağa gitmişti.

Ertesi sabah çay yapmak için mutfağa girdiğinde arka kapının bir santim kadar açık olduğunu fark etti. Kapıyı kapattığına yemin edebilirdi ama belki de açık bırakmıştı. Santa Ana olarak bilinen kıyı rüzgârları, arka bahçedeki yaprakları uçuruyordu.

Gwen hareket dedektörlerinin çıldırdığından emindi ama Neil onu aramamıştı.

Aramayacaktı.

Seçimini yapmıştı.

"Önümüzdeki cumadan sonra," dedi Karen, öğleden sonra eve geldiğinde.

"Hoş geldin..."

Karen'ın yüzü ışıldıyordu. "Cumadan bir hafta sonra evleniyoruz."

Gwen internette savunma sanatları kurslarını araştırmakta olduğu masasından kalkıp Karen'a sarıldı. "Çok heyecan verici..."

"New York'a gidip bir yargıç bulacağız, sonra da bir haftalığına Fransa'da saklanacağız. Fransa'ya hiç gitmemiştim."

"Yılın bu vaktinde çok güzeldir. *Parlez vous*?*"

** (Fr) "Parlez vous" ifadesinin sonuna herhangi bir dil getirildiğinde bu cümleyle karşıdaki kişiye o dili bilip bilmediği sorulur. (ç.n.)*

"*Hiç Fransa'ya gitmedim,* cümlesinin neresini anlamadın? İngilizce'den ve gençlerin düzeysiz dilinden başka bir dil bilmiyorum." Karen koltuğa çöküp ayaklarını kahve sehpasına koydu. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Hadi her şeyi anlat..."

Karen sesli bir nefes verdi. "Beni Brentwood'daki saklı bir hazineye götürdü. Garson onu tanıyordu. Müşteriler bizi görebilmek için neredeyse boyunlarını kıracaklardı. Ona peşine birileri takılmadan nasıl tuvalete gittiğini sorduğumda kızlar gibi çift olarak gittiğini söyledi." Karen güldü. "Şöhret onu rahatsız etmiyor. Kendisine dikilen gözleri görmezden geliyor. Ben de sonunda aynı şeyi yaptığımı fark ettim. Merkezdeki çocuklardan bahsettim. O da son çıkan filmini anlattı. Yemek yerken ettiğimiz sohbet tamamen yüzeyseldi. Ardından arabaya atlayıp evine gittik."

"Ev çok güzel, değil mi?"

"Muhteşem... Düşündüğüm gibi boğucu değil."

"Ben de çok beğendim."

"Yalnız kaldığımızda önümüzdeki yılı ve işlerin yolunda gidip gitmeyeceğini konuştuk. Sonra hedef kitlesi kadınlar olan bir film izledik. Onun filmlerinden birini izlemeyi teklif ettim ama kendi filmlerini asla izlemediğini söyledi. Kendisini ekranda görmeye katlanamıyormuş. Şarap içmeyi seviyor ama insan içindeyken bira seviyormuş gibi yapıyor. Şarap mahzenini gördün mü?" Karen önceki akşam yaşadıklarını heyecanla, nefes almadan anlatıyordu.

"Hayır, görmedim."

"Devasa, tuğla duvarlar, demirden bir masa ve hayatımda hiç görmediğim kadar çok, raflar dolusu şarap... Fransa'yı seçmemizin nedenlerinden biri de bu. Ziyaret etmek istediği birkaç üzüm bağı varmış. Oraya gitmek için de balayından daha güzel bir bahane olamazdı."

"Katılıyorum. Eee, peki neden gece orada kaldın?"

Karen sırıttı. "Fotoğraf makinesi olan bir adam restorandan sonra bizi takip etmeye başladı. Bu sabah ben evden çıkarken de birkaç fotoğrafımı çekti. Michael onun orada bekleyeceğini biliyordu."

"Daha fazlası da olacak."

"Biliyorum ama sadece bir yıl... Eh, on altı ay. Düğünden önce boşanmayı planlıyor olmak delice ama Michael saatine kadar hesaplamış."

Gwen gözlerini kıstı. "Bunların hepsi reklam için mi?"

Karen omuz silkti. "Tam olarak emin değilim. Ailesinden ve onun cinsel tercihlerini bilmediklerinden bahsetti. Annesinin şüphelendiğini ama babasının bilmediğini düşünüyor. Kameralar için flört ettiği birkaç kadın aralarında cinsel bir ilişkinin olmadığını medyaya söylemiş; bu nedenle de içeride söylentiler başlamış. Michael'ın dediğine göre bu endüstri birbirine sıkı sıkıya bağlı... Bunu maço ününü korumak için mi yoksa biraz zaman kazanmak için mi yapıyor bilmiyorum. Önümüzdeki yıl üç büyük filmi varmış, sonraki yıl için de iki film sıradaymış. Filmlerden kazandığı milyonlar, evlen-

mesi için yeterince büyük bir teşvik..."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama önemli değil, senin ona karşı ilgin olmadıkça tabii..."

"Adam fena seksi ama bana iyi bir arkadaş ya da erkek kardeşimmiş gibi davranıyor; ona âşık olmam."

"Güzel..." Gwen koltuktan kalktı. "Bana dosyalarımızda birkaç şey göstermen gerek. Sen Fransa'dayken burada pek hareketlilik olacağını sanmıyorum ama yine de bilemeyiz."

"Önce üstümü değiştireyim." Karen odadan çıkıp üst kata gitti.

Gwen internette okumakta olduğu sayfaya yer imi koyduktan sonra, Alliance'ın ana müşteri dosyalarına tıkladı.

"Iyyy! Gwen, yukarı gel," diye bağırdı Karen.

Gwen onun sesine doğru ilerlerken güldü. "Yine mi çıplak komşular? Dün gece de geç saatlere kadar oradaydılar."

Karen pencerenin başında değil, odasının eşiğinde duruyordu.

Gwen onun bakışlarını takip etti.

Karen'ın odasının camı birkaç santim aralıktı ve kutu şeklindeki çiçek saksısının üstünde siyah bir tüy yığını vardı. "Ölü bir kuş mu?"

"Bir karga sanırım."

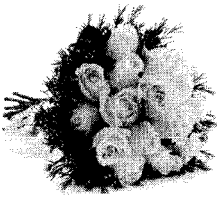
Gwen pencereye yaklaştı. Gerçekten de karga içeri bakmak istiyormuş gibi görünüyordu. Kuşun cesedi çiçeklerin arasında yatarken gagasının bir kısmı sinekliğin arasından içeri girmişti.

"Ben kuşlardan nefret ederim, Gwen. Kötü Alfred Hitchcock anıları..."

Gwen kıkırdayarak ayakkabısını çıkardı ve ucuyla karganın gagasına vurarak dışarı itti. Ardından sinekliği açıp parmaklarının ucuyla tüylerden birini tutup kuşu aşağı attı. "Onu çöpe atarım."

"Teşekkür ederim," dedi Karen ürpererek. "Iyyy!"

Gwen odadan çıkarken kıkırdıyordu. "Herkes de bu evde güçsüz olanın ben olduğumu düşünüyor," dedi bıyık altından.

Sekizinci Bölüm

Gwen, ağabeyinin Malibu'daki malikânesinin kapısından içeri girip arabasını dairesel garaj yoluna park etti ve saha görevlilerinden birine el salladıktan sonra eve girerek, "Merhaba!" diye seslendi.

Seramik döşemelere vuran yumuşak topuk sesleri, kâhyanın geldiğini haber verdi.

"Leydi Gwen?"

"Selam, Mary..." Gwen güneş gözlüğünü çıkartıp çantasıyla birlikte girişteki masaya bıraktı. "Nasılsın?"

Mary, ağabeyi bu evde yaşamaya başladığından beri onun için çalışıyordu. Kendisi baş aşçıydı ama bazen diğer ev işlerine de yardım ediyordu. Onun dışında malikânede tamzamanlı çalışan ve burada kalan bir hizmetçi ile akşamları evlerine giden saha görevlileri vardı. Tabii Neil da buradaydı.

Onu aramamak Gwen'i öldürüyordu. Adam muhtemelen misafir evindeydi, tabii malikânedeyse.

Gwen kendisine onu umursamadığını söyledi. Şu anda iş üstündeydi.

Bağımsız bir iş...

"Samantha sana buraya geleceğimi söyledi mi?"

"Söyledi. Öğle yemeğine kalacak mısınız?" diye sordu Mary yüzünde bir umutla.

"Canın mı sıkılıyor, Mary?"

"Sıkıntıdan ağlayacağım. Gelecekleri günü iple çekiyorum."

Devasa girişten ayrılıp birlikte mutfağa doğru ilerlediler. Mutfak ve kahvaltı odası, yerden tavana kadar camları olan büyük bir odaya açılıyordu. Yüzme havuzu ve verandaların ötesinde, nefes kesici bir Pasifik Okyanusu manzarası vardı.

"Sen de bana katılacaksan öğle yemeğine kalmayı çok isterim."

Mary kaşlarını kaldırdı. "Harika... İstediğiniz bir şey var mı?"

"Mikrodalgada hazırlanmayan herhangi bir şey süper olurdu." Yemek pişirmek, büyürken eğitim aldığı bir konu değildi. Amerika'ya taşındığından beri kendisine bakmayı öğrenmişti, ama sadece mikrodalgada pişen yemeklerle beslenmek zorunda kalıyordu.

"Hemen hazırlıyorum."

"Harika... Bana ihtiyacın olursa ağabeyimin çalışma odasında olacağım."

Mary kalın beline bir önlük bağlarken gülümsedi. Gwen mutfaktan ayrılırken onun bir şarkı mırıldanmaya başladığını duydu.

Blake'in çalışma odası koyu, erkeksi renklerle dekore edilmişti. Duvara gömülü kitap rafları ve odanın ortasında duran bir masası vardı. Masanın etrafına kahverengi deri sandalyeler sıralanmıştı ve odanın diğer ucunda bir koltukla bar bulunuyordu. Blake'in babalarından ne kadar nefret ettiğini düşününce, bu odanın ona Albany'de babasının bütün vaktini geçirdiği çalışma odasını hatırlatıyor olması çok komikti. Blake de Avrupa'ya gittiğinde o odayı kullanıyordu. Nakliyat işini her iki ülkeden de yürüten ağabeyi işinde oldukça başarılıydı.

Gerçi artık işine ihtiyacı kalmamıştı. Babaları tüm mal varlığını, evlenip çocuk sahibi olması karşılığında Blake'e bırakmıştı. Gwen ve annesine ise geçinmelerine yetecek küçük birer aylık bağlanmıştı. Bu aylıklar onların standartlarına göre küçük olsa da; hayatı boyunca bir köşkte yaşamamış olan, her istediğinde elinin altında bir jet bulunmayan ve küçük ülkelerdeki tüm insanları doyurmaya yetecek bir giysi alışverişi harçlığı olmayan kişilere göre büyük bir miktardı tabii... Blake mal varlığının adil bir şekilde bölüştürülmediğini düşündüğü için, Gwen bunu ondan istememiş olsa da onun için bir güven fonu oluşturmuştu. Gwen, ağabeyinin onu sevdiğini biliyordu. Parayı onun hesabına yatırdığında, babalarının milyonlarını kazanmak için Blake'in neleri feda ettiğini fark etmişti. Aynı zamanda babasıyla ağabeyinin ne kadar farklı insanlar olduklarını da anlamıştı.

Tarzana'daki küçük evde yaşamak Gwen'in seçimiydi ve bunu çok seviyordu. Ama şimdi Neil her hareketini izlemiyorken güvende olacağından emin olmalıydı.

Gwen, ağabeyinin gömme dolap tarzındaki gizli kasasının olduğu yere gitti. Panel tıpkı diğer duvarlara benziyordu ama parmağını dijital okuyucuya bastırdığında duvar yana kaydı ve arkasından çelik bir kapı çıktı.

Kasaya sadece dört kişi girebiliyordu: Blake, Sam, Neil ve kendisi... Gwen kendi mücevherlerinden bazılarını ve parasının bir kısmını buradaki ayrı bir bölmede saklıyordu ama Blake'in ona giriş izni vermesinin sebebi bu değildi. Boyutları yedi metreye altı metre olan oda şeklindeki kasanın her tarafı kapalıydı. Blake ve Samantha başbaşa tatile çıktıklarında Gwen malikânede yeğeni ve Sam'in engelli kız kardeşi Jordan'la kalıyordu. Blake, herhangi bir sorun olursa ailesinin korunacağından emin olmak istemişti.

Gwen odaya girip bir çekmeceyi açtı.

Çekmecede farklı şekil ve boyutlarda dört tabanca ve bir kutu mühimmat vardı.

Gwen'in tek yapması gereken hangisinin kendisine daha çok uyacağına karar vermekti.

Eliza'nın tabancasına benzeyen tabancayı kaldırdı.

Her zaman doluymuş gibi düşün... Eliza'nın söyledikleri zihninde dolaşıyordu.

Hazneyi kontrol ettiğinde boş olduğunu fark etti. Silahın yanında bir şarjör duruyordu.

"Sen burada ne yapıyorsun?" Neil'ın gürlemesiyle Gwen havaya sıçradı. Tabanca elindeyken ona döndü.

Gwen onun elindeki, tavana doğrultulmuş tabancayı gördü. "Yüce Tanrım, Neil, korkudan ölüyordum."

Neil elini arkasına götürüp tabancasını kılıfına soktu ve odaya girdi. "Soruma cevap ver."

Adamın cüssesi, sanki bütün mekânı kaplıyor gibiydi. Gwen ona sırtını dönüp, varlığını görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

"Ne yapıyormuş gibi görünüyorum?" Şarjörü alıp ağırlığını test etti.

"Oyuncak değil o..."

"Farkındayım."

"Neden silaha ihtiyacın var?"

"Hiç... Yani muhtemelen ihtiyacım yok. Ama Eliza ve Samantha'nın tavsiyelerine dayanarak gerekli olursa diye evde bulundurmaya karar verdim." Telefonda son konuştuklarında Samantha da Eliza'yla aynı fikirde olduğunu söylemişti.

"Onunla muhtemelen kendi ayağını vurursun." Neil ona yaklaştı.

"Güvenin için sağ ol, ama ben iyi olacağımdan eminim." Tabancayla şarjörü yerlerine bırakıp revolveri aldı. Eliza'nın revolverini bir kez eline almıştı ve şimdi hazneyi nasıl kontrol edeceğini hatırlamıyordu. Ama bunu kendisiyle dalga geçen adama sormayacaktı.

"Sen eline hiç silah aldın mı ki?"

Gwen tabancayı geri bırakıp daha büyük olan revolveri atladı ve ilk aldığına benzeyen tabancayı kaldırdı. "Eliza öğretmişti, unuttun mu?"

Neil homurdandı. "Bunlar Eliza'nm tabancasına benzemez."

"Aynı görünüyorlar."

"Kalibreleri ve mekanizmaları farklı."

Neil öyle yaklaşmıştı ki Gwen onun vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu.

Gözlerini kapattı. *Kendime bu adamla işkence etmeyi kesmeliyim.*

"Bunlar da kurşun atıyor, değil mi?"

"Tabii ki..."

Gwen ilk tabancayla şarjörü aldı. "O zaman bir sorun olmaz." Oradan ayrılmak için döndü ama Neil elini koluna koyarak onu durdurdu.

Tutuşu ilk önce sıkıydı ama Gwen onun ela gözlerine baktığında elini gevşetti. "Eliza'nın tabancası 38'lik... Bu tabancaysa bir 45'lik ve tetiğine bastığın anda seni odanın diğer tarafına uçurur."

Gwen, Eliza'nın tabancasını hatırlamıyordu ama görünüşe göre Neil hatırlıyordu. Gwen silaha baktı.

"Buradan tabancasız ayrılmıyorum, Neil."

Eli artık koluna tam olarak değmese de Neil onun yanından ayrılmamıştı.

"İyi..." Onu bırakıp yere çöktü ve bir başka çekmeceyi açtı. Siyah bir çanta çıkartıp bütün tabancaları, şarjörleri ve ekstra kurşunları içine doldurdu.

"Hepsine ihtiyacım yok," dedi Gwen.

Adam kafasını yana yatırdı. "Doğru olanı almalısın. Ama hepsini denemedikten sonra hangisinin doğru olduğunu anlayamazsın."

"Ah..."

Öğle yemeğine kalarak Mary'nin can sıkıntısını giderdikten sonra Kaliforniya dağlarındaki pek çok kantondan birine kurulmuş bir açıkhava atış poligonuna gittiler.

Poligon sessiz sakin sayılırdı ve Gwen'in oradaki tek kadının kendisi olduğunu fark etmesi çok vaktini almamıştı. Birkaç adam ona takdir eden gözlerle baktılar, ama yanındaki Neil'ı fark eder etmez bakışlarını çevirdiler.

Beton zemin, topuklu ayakkabılarıyla yürümesini zorlaştıran mermi kovanlarıyla doluydu. Tabancaların ateşlendiği bölüme geldiklerinde Neil ona kulaklığını uzattı. Kulaklık patlamaların seslerini bastırmıştı ama Gwen, Neil'm dediklerini de duymakta güçlük çekiyordu.

Neil silahlarını kendilerinden uzağa yerleştirip elini tezgâha dayadı. "İlk önce bunu denemeni istiyorum." Bu, Blake'in çekmecesindeki en büyük revolverdi.

Tabancanın büyüklüğü Gwen'in gözünü korkutmuştu. "Neden bu?" *Onu tabancalardan soğutmak mı istiyordu bu adam?*

"En kolayı bu..."

Gwen kahkahasını bastırdı. "Bundan şüpheliyim."

"Ben silahları ciddiye alırım, Gwendolyn. Ve bu konuda asla yalan söylemem."

Onun tam adını kullanmış olması Gwen'in şüphesini sorgulamasına neden oldu.

Gwen tabancaya baktı ve bu konudaki bilgisizliğini kabullenmeye karar verdi. "Bunu nasıl açıp mermi dolduracağımı unuttum."

Neil ona sürtünerek geçip tabancayı aldı ve bir düğmeye basarak ortasındaki yuvarlak hazneyi açtı. "Bunun altı tane yuvası var." Kurşunları tek tek alarak yerleştirdi. "Silah dolduğunda hayata gelmiş demektir. Atış yapmak için horozu çekmek zorunda değilsin ama çekersen daha keskin nişan alabilirsin."

"Nasıl oluyor o?"

"Diğer tabancaların aksine bunda silahı ateşlemek için tetiğe daha fazla baskı yapman gerekir." Şarjörlü tabancalara işaret etti. "İyi bir nişancı değilsen, fazla baskı yüzünden nişan alman güçleşir."

Silahı ona verip kafasıyla sahadaki hedefleri işaret etti. Daha önce kullandığı kâğıt hedeflerin aksine bu alan kurşun yediğinde büyük gürültü çıkartan metal hedeflerle doluydu.

Elindeki diğerlerinden daha ağır geliyordu.

Neil küçük bir tereddütten sonra onun arkasına geçti, kollarım etrafına sardı ve istediği pozisyonu aldıklarında ellerini onun ellerinin üstüne yerleştirdi.

Gwen yutkundu. Bu şekilde olsa bile onun kendisini saran vücudunu hissetmek nefesini kesiyor, ona yaslanma arzusu başını döndürüyordu. Ama kendisini tuttu. Eskiden ona yakınlaştığında kendisi neredeyse kucağına atlardı.

Ama artık işler değişmişti. Şimdi hamle yapma sırası Neil'daydı. Tabii hamle yapmak istiyorsa...

Gwen onun kendisini bir emir almamış olmasına rağmen neden poligona getirdiğini merak ediyordu. Eğer mesafesini korumak istiyorsa, bu iş için bir hoca tutmasını söyleyebilirdi.

Ama Neil öyle bir şey yapmazdı. Kendisinin en iyi olduğu işlerde başkasının görev almasını istemezdi.

"Hazır mısın?" diye sordu. Sesi kulaklık yüzünden Gwen'e boğuk gelmişti.

"Ne?"

"Hazır mısın?"

Gwen kafasını sallayıp namlunun ucundaki hedefi görebilmek için bir gözünü kapadı.

Neil silahın horozunu kaldırıp ellerini çekti. Biraz geri çekildi, ama Gwen hâlâ vücudunu üzerinde hissedebiliyordu.

Dikkatini harap haldeki kırmızı renkli dönen üçgene verdi, derin bir nefes aldı ve tetiğe bastı.

Patlama yüzünden vücudu Neil'a doğru geriledi ama o kadar da kötü değildi. Aslında, Eliza'nın tabancasından daha iyiydi.

"Vurdum mu?" Vurup vurmadığına dikkat etmemişti.

"Hayır."

Artık tabancanın ne yapabileceğini öğrenmişti. Bu yüzden horozu kendisi kaldırdı, nişan aldı ve tabancayı ateşledi.

Kırmızı üçgen kendi etrafında hızlı bir daire çizdi.

Gwen kafasını kaldırdığında Neil'ın dudaklarında bir tebessüm olmasa da gözlerinin gülümsediğini gördü.

Tabancayı bir kez daha ateşledi ve aynı hedefi ikinci kez vurdu.

Neil alanda daha ilerideki bir yeri işaret etti. "Şuraya ateş et..."

İkinci hedef dizisine isabet ettirmek için birkaç atış yap-

ması gerekti. Ama sonunda sanki yıllardır bu işi yapıyormuş gibi hedefleri vurmaya başladı. İçi bir heyecan dalgasıyla doldu.

Neil'ın dudaklarının bir köşesi kıvrılmıştı.

Gülümsediğinde cidden çok seksisin.

"Tekrar dene... Horozu kaldırmadan."

Gwen daha fazla odaklandı ve dilini dişlerinin arasına sokarak silahı ateşledi. Gerçekten de horozu kaldırmayınca hedefi tutturamamıştı ama en azından çalılıkları vurmamıştı ve kendisini iyi hissediyordu.

Her iki revolverla da birkaç el ateş ettikten sonra Neil şarjörlülere geçti. Küçük olan Eliza'nınki gibiydi ama Gwen onun kadar iyi nişan alamıyordu. Birkaç atıştan sonra Neil tabancayı eline aldı, sözlerini kıstı ve tetiğe bastı. Patlama anında kolları hareket bile etmemişti. Ama hedefi kaçırdı.

Bir kez daha nişan alıp ateş etti.

Gwen onun altı atışı da yapıp alanın en uzak ucundaki hedefleri vurmasını izledi.

"Bunun nişangâhı bozuk... Evde ayarlamam gerek... Nişan aldığın yerin soluna ateş ediyor." Tabancayı Gwen'e verdi. "Kendini tabancanın sorununa göre ayarlayıp daha yakın bir hedefi vur."

Gwen beş hedeften birini vurmayı başardı.

Neredeyse eve götüreceği tabancayla işleri bitmişti. Neil onu tabancanın geri tepeceği konusunda uyarıp vücuduna arkadan siper oldu. Gwen onun sıcaklığına aldırış etmemeye çalışarak ateş etti.

Tabanca onu geriye, Neil'ın kollarının arasına itti.

"Vay canına..." Kolları tabancanın kuvveti yüzünden titriyordu.

"Sana demiştim."

Gwen tabancayı bıraktı. Bununla bir daha ateş etmek istemiyordu.

"Pes mi ediyorsun?"

Gwen gözlerini kısarak ona baktığında gülümsediğini fark etti.

"Beni kışkırtıyorsun."

"Olabilir. Ama bunu kullanmak istiyorsan hazırlıksız olmanı istemem."

Neil kollarını tekrar ona sarıp tabancayı aldı ve iki atış daha yaparken etkiyi azaltmak için onu tuttu. Gwen sonraki ellerde hedeflere yaklaşsa da yine kaçırdı. Hazne boşaldığında Neil ellerini onun omuzlarına koyarak arkasında durdu. Gwen bir anlığına hareketsiz durup tanıştıkları günden beri bıkıp usanmadan hakkında fanteziler kurduğu adamı hissetmenin ve kokusunu duymanın tadını çıkardı.

Poligon boşalmış, geriye yalnızca ikisi kalmıştı.

"Fena değildi, Harrison."

Gwen güldü. Neil ona asla soyadıyla seslenmezdi. "Harrison mı?"

Gwen'in omzundaki eller yumuşadı. "Orduda birbirimizi soyadlarımızla çağırırdık. Sen de burada ortalığı dağıtınca soyadmla seslenmek doğru geldi."

Neil, daha önce hiç ama hiç ordu günlerinden bahset-

memişti. Şimdi bahsediyor olması Gwen'e bir şekilde samimiyet göstergesiymiş gibi gelmişti.

"Sana MacBain mi diyorlardı?" diye sordu Gwen, gözlerini korumak için taktığı plastik gözlüğü çıkartarak.

"Mac. Orduda bana Mac diyorlardı." Sesi yumuşamış, Gwen'in duymasını zorlaştırmıştı. Kulaklıklarını çıkartıp Neil'ın kolları arasında döndü.

Neil ona nadir tebessümlerinden birini bahşetti.

"Eh, Mac, ders için teşekkürler..."

Neil geri çekilmemiş, ellerini onun kollarından çekmemişti. Bu kadar yakınken Gwen güneş gözlüğüne rağmen onun gözlerini görebiliyordu. Neil direkt olarak gözlerine bakıyordu.

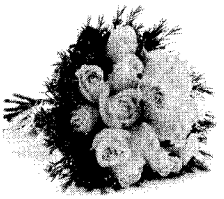
Kalbi göğsüne bir tekme atıp tüm vücuduna sinyaller göndermeye başladı. Neil elini onun yüzüne kaldırıp başparmağını çenesinde dolaştırdı.

Gwen onun kendisini öpmesini öyle çok istiyordu ki neredeyse arzusunun tadını alabiliyordu. Bir an için onun kendisine doğru geldiğini hissetti ama sonra adam bir parmak şaklatılmış gibi geri çekildi. Bakışlarını, vücudunu, ellerini çekti.

"Gitmemiz lazım..."

Gwen onun karşısına dikilmek istiyordu. Neil onu arzuluyordu. Tanrı biliyor ya Gwen de Neil'ı arzuluyordu. O zaman bu adam neden tereddüt ediyordu?

İçinde bu kadar kırık ne vardı da böyle geri durmasına neden oluyordu?

Dokuzuncu Bölüm

Malibu'ya yaptıkları sessiz dönüş yolcuğunda Neil'ın içi içini yiyordu.

Midesi ağrıyordu. Gwen'in çiçekli şampuanının kokusu kafasının içine yerleşmiş ve kök salmaya başlamıştı. Artık marketlerde süslü şampuanların olduğu bölüme her baktığında aklma Gwen gelecekti.

Kollarını ona sararak kendisine işkence etmişti. Gwen'in minik vücudu onunkine mükemmel bir şekilde uyuyordu. Gerçi bu önemli olmamalıydı.

Ama önemliydi. Önemli olduğunu biliyordu. Ondan kaçmasının tek yolunun başını alıp gitmek olduğunu biliyordu. Blake'in yanında, onun yerine çalışacak birini bulur, sonra çantasını toplayıp ortadan kaybolurdu.

Peki ya Billy'nin cesedine iliştirilen kuzgun ne anlama geliyordu? Bir uyarı mıydı? Neil'ın ekip üyelerinden başkaları için hiçbir anlamı olmayacak bir uyarı?

Eşyalarımı toplayıp gitmek için bir sebep daha...

Ama Gwen'i ondan daha iyi kim koruyabilirdi?

Neil cevabı bildiği için bir uçakta yer ayırtmamıştı.

Hiç kimsenin, onun Gwen'i umursadığını düşünmesini istemiyordu. Gwen'i bir hedef haline getirmek istemiyordu.

Gwen pencerenin dışında akıp giden trafiği izliyordu. Aslında arka tarafta, filmli camlar sayesinde dışarıdan görünmeyeceği yerde oturmalıydı. Ama Gwen, Neil'ın onun şoförü olmadığını, kendisinin de onun hanımı olmadığını söyleyerek bunu kabul etmemişti.

"Ordudaki zamanlarını düşünüyor musun hiç?"

Gwen'in durup dururken sorduğu bu soruya nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

"Neil?"

"Bazen..."

"Kötü müydü?"

Neil direksiyonu sıkıca kavradı ve Gwen'in saçlarının kokusunu hatırlayarak yanık et ve kan içeren anılarını unutmaya çalıştı. "Savaş berbattır."

"Nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum. Tanık olduğum tek şiddet içerikli hareket ağabeyimin okulda peşime düşen oğlanın burnunu kırmasıydı. Bir de Carter ve senin Teksas'taki o adamlarla kavga etmeniz."

Neil moralinin düzeldiğini hissetti. Gwen'e asılan adama uygun bir ders vermişti. Ama dudaklarını birbirine bastırıp, "Şiddet pek çok soruna neden olur ama fazla sorun çözmez."

"Muhtemelen haklısın. Ama şiddet tehdidi insanların

uslu durmasına yarıyor. Bugünü örnek olarak al... Bütün gün tabancayla talim yaptık. Birilerinin sana bulaşmak isteyeceğinden şüpheliyim, ama ben daha kırılgan bir hedef sayılabileceğimi fark ettim. Ancak bana zarar vermek isteyecek birileri varsa, tabancam olduğunu bilse daha kolay bir hedef arardı herhalde. Sence de öyle değil mi?"

"Bazıları..." *Kapkaççılar ve korkaklar...*

"Tabancayı amacı doğrultusunda kullanma ihtiyacı hissedeceğimi sanmıyorum. Fakat yanımda bulunması doğru geliyor."

Neil buna tamamen katılıyordu.

Onu kapatmak istediği fildişi kuleler kadar işe yaramazdı ama silahı olması da hiç yoktan iyiydi.

"Onu evde bırakman gerek ama."

Gwen kafa salladı. "Ben de yanımda taşımayı düşünmemiştim zaten."

Neil otobandan ayrılıp Malibu'daki malikâneye giden caddeye döndü. "Ama çantana bir Taser sığdırabilirsin. Onu taşımak yasaldır."

"Şu elektrikli kumanda şeylerinden mi?"

Neil'ın boğazına nadir bir kahkaha yükseldi. "Evet, onlardan..."

Gwen'in ona gülümsemesini gördü ve kahretsin ki o gülümsemede eriyip gitmek, hayatındaki berbat şeyleri unutmak istedi.

"Sende var mı?"

"Hayır..." Elektroşok cihazına ihtiyacı yoktu. "Ama senin için bir tane alırım."

"Çok hoş olurdu, Neil."

Yalnızca bir leydi, alacağı Taser'ın *hoş* olacağını söylerdi.

Neil, Gwen'in arabasının arkasına park etti ve onun en çok hoşuna giden revolverle bir kutu ekstra mermiyi torpidoya koydu.

Gwen arabasının kapısını açıp çantasını içeri attı. "Bugün için teşekkürler. Doğru tabancayı aldığım için kendimi daha iyi hissediyorum."

Neil fildişi kule fikrini daha çok seviyordu. "Bir şey değil..."

Onun arabasına binip gitmesine izin vermek için geri çekildi.

"Ah... şey, bizim evdeki alarm sistemi var ya?"

"Evet?"

"Alarmın düzgün bir şekilde kurulması için alt kattaki kapıların ve pencerelerin hepsinin kapalı olması gerekiyor, değil mi?"

Neil duraksadı ve ona yaklaştı. "Doğru..."

"Şimdi çılgına dönme," dedi Gwen.

Eğer bir kadın "çılgına dönme" diyorsa çılgına dönmesine neden olacak bir şey var demekti.

Ellerini havaya kaldırıp omuzlarındaki gerginliği yok etmek için uğraştı.

"Pekâlâ... şey, geçen gün uyandığımda arka kapıyı çok azıcık açık buldum. Ama alarm kuruluydu."

"Eğer bir kapı açıksa alarm kurulu olmaz."

"Ben de öyle düşündüm. Son günlerdeki parazitleri de

duyunca bundan bahsetmem gerektiğini düşündüm."

"Alarmın kurulu olduğundan emin misin?"

"Evet, iki kez kontrol ettim. Kameraların ve dışarıdaki hareket dedektörlerinin aşırı olduğunu düşünsem de alarm sisteminin akıllıca olduğuna inanıyorum."

"Bugün çıkmadan önce de kurdun mu?"

"Evet..."

Neil ceptelefonunu çıkartıp onun evine bağlanmasına yarayan uygulamaya tıkladı. "Karen evde değil mi?"

"Hayır..."

Alarm kurulu görünüyordu ve kameralar herhangi bir sorun algılamamıştı. Bu hiç hoşuna gitmemişti. Hem de hiç...

"Size geliyorum."

Gwen şaşırtıcı bir şekilde itiraz etmemişti.

"Benim dışarıda yapacak birkaç işim var," dedi Neil'a. "Ben olmadan gitmek senin için sorun olmaz, değil mi?"

Aslında Neil böylesini tercih ederdi. Gwen'in orada olmasının neden olacağı dikkat dağınıklığı bir şeyi gözden kaçırmasına yol açabilirdi. "Olmaz."

"Teşekkürler," dedi Gwen, arabasını hareket ettirirken.

Gwen kendisinden, sağlayabileceği güvenlikten uzaklaşırken, Neil kontrolünün azaldığını hissetti.

Kontrolsüzlükten nefret ederdi. Bu onu zayıflatıyordu.

"Demek Sarışın'm bir tabancası var," dedi adam kendi kendine, ikilinin poligondan çıkışını izlerken.

Kamerası onları izliyor, hareketlerini, daha sonra analiz edilecek incelikleri kaydediyordu.

MacBain endişeliymiş gibi görünmüyordu. İzlendiğinin farkında bile değildi.

"Hata yapıyorsun, ahbap..."

Malibu'daki eve yukarıdan bakan bir noktada tünediği yerin etrafını dolaştı ve kadının yalnız ayrılmasını izledi.

Kadının, Neil'la konuşmalarında bir kez bile ölü kuştan bahsetmediğinden emindi.

Çünkü eğer bahsetseydi Neil onun gitmesine asla izin vermezdi.

Bahsi artırmanın vakti geldi.

Parkview Güvenlik'in sahibi Kenny Sands, Tarzana'daki evde Neil'la buluşmuştu.

"Bu hiç mantıklı değil," dedi. Bu zaten bilinen bir şeydi.

Neil test üstüne test yapmıştı. Gerçekten de arka kapının açılması artık alarmı tetiklemiyordu. Yine de çan modundayken herhangi bir cam ya da kapı açılırsa ev sahibini haberdar eden bir ses çıkartıyordu.

"Son günlerde arka bahçedeki hareket dedektörleri de olağan olmayan fazlalıkta ses algılıyordu. Geçen gün tamir ettiğimi sanmıştım ama komşular ne zaman jakuzilerini çalıştırsalar dedektörler çıldırıyor."

"Jakuziden etkilenmemeleri lazım." Kenny ceptelefonunu çıkardı. "Selam, Jane... 5420 Cherry Lane'e bir ekip

göndermeni istiyorum." Duraksadı. "Hayır, tam takım kamyonetle gelsinler. Arka kapıdaki elektrik tesisatını değiştireceğiz."

Neil arka bahçeye gidip etrafına bakındığında sıra dışı bir şey göremedi. Arka çite doğru ilerleyip diğer tarafa baktı. Jakuzinin etrafında bir kaide ve küçük bir bar vardı. Neyse ki komşular jakuziye hava kararınca çıplak girmeyi tercih ediyorlardı.

Şu anda günün ortasındaydılar.

Gwen'in evinin ikinci katına baktığında camlardan birinin açık olduğunu fark etti.

Karen'ın aşırı derecede sıcak odasına gidip pencereyi kapattı. Çıplak komşuların bahçesi buradan iyi görünmüyordu, bu yüzden Neil yandaki odaya geçti.

Gwen'in odası açık renkler ve yumuşak kumaşlarla döşenmişti. Sahibi gibi kadınsıydı. Ve her yer Gwen gibi kokuyordu.

Neil camdan dışarı baktı. "Çıplakları izlemek için en iyi yer..." Eğer güvenlik aygıtlarını harekete geçirmiyor olsaydı bu duruma gülerdi.

O sırada gözünün ucuyla bir şeyin parıldayıp kaybolduğunu gördü. Tarzana'yı, Woodland Hills'ten ayıran yamaçtaki evlerin ötesine baktı. Bu, evin bulunduğu yerin avantajlarından biriydi. Gwen'in evinin arkasında yalnızca bir sıra ev vardı, bunların arkasında da bir park bulunuyordu.

Neil için bu hem iyi hem de kötü bir şeydi. İyiydi, çünkü etrafta daha az komşu vardı. Kötü olmasının sebebiyse o

metrekarelerce çalılığın arasına birilerinin saklanabilecek olmasıydı.

Neil ışığın geldiği yeri aradı ama hiçbir şey bulamadı.

Kenny'nin adamları çalışırken, Neil mahallede bir yürüyüş yaptı. Gwen'in evinin hemen arkasındaki eve özellikle dikkat etmişti. Evin perdeleri kapalıydı ve ön verandada iki gazete vardı. Garaj yolunda hiç araba yoktu. Mahallenin genel görünüşüne bakılırsa, komşuların çoğu araçlarını ya garaj yollarına ya da sokağa park ediyorlardı. Evlerin pek azının garaj kapılarının arkasında boş yer vardı.

Neil yüzüne bir gülümseme yerleştirmeye çalışarak kapıya gitti ve iki kez tıklattı.

Cevap veren olmadı.

Cumba penceresinden içerisini görmeye çalışsa da karartma perdeleri yüzünden içerideki hiçbir şey görünmüyordu. Karartma perdeleri Vegas'taki evlerde kullanılan başlıca şeylerden biriydi ama bir banliyöde pek kullanılmazdı.

Arka bahçede rahatça çırılçıplak dolaşan insanlar, pencerelerini neden kapatıyordu ki?

Neil, Smart arabalarla dolu bir otoparkta bulunan kamyonet gibi göze çarpacak cüssede olduğunu biliyordu. Bu nedenle evin etrafından dolaşmak yerine kapıdan ayrılıp bloğun arka tarafına geçti. Mahalle genellikle sessiz sakin oluyordu. Neil her şeyi kontrolü altında tutamamaktan nefret etse de bundan daha kötüsünün olabileceğini düşündü.

Kendi etrafında dönerek çevreye bakındı.

Elinde bir silah olmadan sokaklarda, göz önünde dola-

şırken kendisini çıplak gibi hissediyordu.

Bu çok saçmaydı.

Rick'in iki gün önce anlattıklarının da etkisi vardı tabii. İkisi de o günlerden sağ çıkan dördüncü adamı arayıp duruyorlardı.

Ancak şimdiye dek bir sonuç alamamışlardı. Mickey aramalara cevap vermiyordu ve ortalarda yoktu. Orduya geri dönmüş olabilirdi. Neil'ınkiler gibi birlikler ordudan pek ayrılmaz, bunu hayat şekli olarak seçerlerdi.

Neil, Mickey'nin orduya gitmiş olmasını umut ediyordu. Onun ya da içlerinden herhangi birinin başına kötü bir şey gelmesi düşüncesi midesini bulandırıyordu.

Zaten Billy ölmüştü.

Onu alt etmeyi nasıl başarmışlardı?

Neil eve döndüğünde elektrik tesisatı yenilenmiş, hareket dedektörleri temizlenmişti. Neil ve diğer görevliler birkaç kez eve girme deneyi yapmışlardı ve hepsinde de alarm çığlık çığlığa bağırıp Neil'ın telefonuna ve Dillon'ın monitörlerine uyarı göndermişti.

Neil saatine baktığında neredeyse beş olduğunu gördü. Gwen ya da Karen'ın eve dönmesini beklemeyi düşünse de sonradan aklına Gwen'in barda verdiği ültimatom geldi.

Geri çekil ya da öne çık...

Gwen bu şekilde düşüncelerini açıkça belirtmişti ve günü poligonda geçirdikten sonra muhtemelen Neil'ın öne çıkmaya başladığını düşünmüş olmalıydı.

Ama böyle bir şey olamazdı.

Gwen'in arabasındaki, araç yeni alındığı zaman gizlice kaputun altına yerleştirdiği GPS'i kontrol etti.

Araç otobandaki trafikte yavaş yavaş eve doğru ilerliyordu.

Neil, Gwen kendisini görmeden önce gitmesi gerektiğine karar verdi.

Malibu'ya giderken ona bir mesaj atıp monitörle alarmların tamir edildiğini ve artık düzgün çalıştıklarını, herhangi bir sorun olursa kendisini aramasını söyledi.

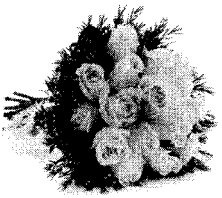
Ama Gwen aramadı.

Onun eve geldiğini fark ettiğinde içeride dolaşmasını, sonra arka kapıyı kontrol etmesini izledi. Ofisine gidip bilgisayarını açarken yüzünde hayal kırıklığı vardı sanki.

Neil ses yayınını açık bırakıp evdeki her sesi dikkatle dinlemeye başladı. Gwen'in telefonda konuşmasını duyduğunda, Karen'ın o gece yine eve gelmeyeceğini anladı.

O haftanın başlarında Blake'le yaptığı konuşmada Karen'ın bir sonraki hafta evden ayrılacağını öğrenmişti.

Gwen'in yalnız yaşayacak olması, Neil'ın evdeki sesleri artık sürekli dinleyebileceği anlamına geliyordu. Birilerinin Gwen'e göz kulak olması gerekiyordu.

Onuncu Bölüm

"Her zaman vazgeçebilirsin." Gwen ve Karen, Ruth's Chris Biftek Evi'nde, gözlerden uzak bir köşede oturuyorlardı.

Karen kafasını iki yana salladı. "Asla olmaz!" Sesini alçalttı. "Para yattı bile..."

"O önemli değil..."

Karen gülümsedi. "Harika bir yıl olacak Gwen... Yeni arkadaşlar edinebileceğim ve tesisteki çocukları şımartabileceğim uzun bir tatil gibi..."

Gwen, bu işten geri çekilebileceğini arkadaşına söylemenin kendi görevi olduğunu hissediyordu. Teoride, büyük bir meblağ karşılığında kısa süreliğine evli kalmak kolay görünebilirdi ama rahibin karşısında bir kez, "Evet," dedikten sonra şüpheler başlardı.

Gwen şampanya kadehini kaldırıp Karen'ınkine vurdu. "Muhteşem bir yıla..."

"Aynen..."

İçkilerini yudumladıktan sonra Gwen sohbete devam etti. "Aruba için geri geleceksin, değil mi?"

"Tabii ki... Cuma gününe denk geliyordu, değil mi?"

"Evet... Neden?" Gwen, Albany'den direkt olarak Aruba'ya gitmeyi planlayan Samantha ve Blake'le tarihi kararlaştırmıştı.

"Michael bana cuma günlerinin genelde boş olduğunu söyledi. Aruba'da kalamasa da düğün için gelebilir."

"Günübirlik bir seyahat için uzun bir yolculuk ama..."

"Michael öyle düşünmüyor. Böyle şeyleri hep yaptığını söylüyor."

"Eliza ve ben erken gitmeye çalışacağız. Eğer mümkün olursa sen de bize katılabilirsin."

"Denerim. Annen de gelecektir herhalde, değil mi?"

Gwen bir süredir annesini düşünmemişti. "Gelmeyeceğini hiç sanmıyorum. Onun acıma dolu bakışlarına katlanacak halde değilim ama..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hep nedime olduğum, gelin olamadığım için..."

"Ah..." Karen bir dilim ekmeğe tereyağı sürdü. "Eminim tek isteği seni mutlu görmektir. Tüm annelerin isteği bu..."

"O cuma gününe kadar birisiyle sözlenebilseydim keşke... O zaman yorumlarını kendisine saklardı."

Karen kaşlarını kaldırdı. "Evdeki veritabanlarmda pek çok adam var."

Gwen gülümsedi. "Bunu hiç düşünmemiştim." Kendisiyle çıkmaları için birkaç erkekle görüşseydi, ona göz kulak

olan adam nasıl hissederdi acaba?

"Bir de şöyle düşünmek lazım, önümüzdeki yıl eğlence sektöründeki pek çok partiye davet edileceğim. Kimlerle tanışacağımı bilemeyiz."

Garson yemekleriyle birlikte masalarına geldiğinde bifteklerin zengin aroması havaya yayıldı. Bir biftek çatalla bölündüğünde yemek deneyimi daha da güzelleşiyordu sanki. Garson kadehlerini tekrar doldurduktan sonra yanlarından ayrıldı.

"Neil'dan haber aldın mı hiç?"

Gwen hemen cevap vermemek için yemeğini çiğnemeyi bahane olarak kullandı.

"Tek bir kelime bile yok."

Karen kafasını iki yana salladı. "Bu adamın sorunu ne? Bir deniz piyadesiymiş, değil mi?"

"Öyleydi."

"Neden ağabeyinin güvenlik ekibinin başında olduğunu anlayabiliyorum. Ama Blake'in yanında yedi gün yirmi dört saat kalacağını sanırdım. Onunla ve Sam'le birlikte Avrupa'ya gitmesi gerekse bile..."

"Albany'ye yalnızca şahsi olarak katılması gereken partiler ve etkinlikler olduğunda gidiyor. Yoksa hep burada..."

"Eve göz kulak olmak için mi? Bence bu biraz aşırı..."

"Blake onu koruması olarak işe almadan önce, onunla arkadaş olduklarını söylemişti. Samantha da Neil'ın ağabeyime bir nevi bağlı olduğunu ima etmişti. Neden olduğunu bilmiyorum."

Karen bifteğinden bir lokma aldı. "Tanrım, bu çok güzel..."

"En iyisi..."

"Sence Neil bir kavgada falan ağabeyinin kıçını kurtarmış olabilir mi?"

"Ağabeyim kavga etmez." En azından yumruklarıyla etmezdi.

Karen güldü. "Gerek görürlerse tüm erkekler kavga ederler, bu onların DNA'sında var."

"Buna hiç katılmıyorum. Kâğıt kesiği yüzünden ağlayan erkekler gördüm ben."

Karen gözlerini devirdi. "Tamam... O zaman Blake ve Neil gibi adamlar diyelim. Birisi kanına dokunursa Blake'in yumruklarını konuşturacağından eminim."

"Sanırım haklısın. Aralarında ne yaşandı da Neil ağabeyim için çalışmaya başladı bilmiyorum. Herhalde bir gün öğrenirim." Belki de nedenini ağabeyine sorma vakti gelmişti ya da Samantha'dan onun için öğrenmesini isteyebilirdi.

"Neil sürekli öfkeli görünüyor."

Gwen onu savunma ihtiyacı hissetti. "Öfkeli değil, tedbirli..." Teksas'taki kovboylarla kavga ederken yüzünde beliren ifadeyi hatırladı. Ela gözleri koyu griye dönmüş, boynundaki kaslar aldığı her öfkeli nefesle gerilmişti. İşte *o haline* öfkeli denebilirdi.

"Tedbirli, öfkeli, her neyse... Onun gülümsediğini hiç görmedim."

"Güldüğünde çok çarpıcı oluyor." Gwen onun gülümsemesini düşünmenin bile nefesini kestiğini hissetti.

"Ah, dostum, sen fena abayı yakmışsın. Umarım onunla vaktini harcamıyorsundur."

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

Karen öne eğildi.

"Geçen gün atış poligonundan çıkarken, neredeyse beni öpecekti, yemin ederim."

Karen gözlerini kırpıştırdı. "Eee?"

Gwen kafasını iki yana salladı. "Bilmiyorum, vazgeçti. Pat diye geri çekildi. Sanki onu ısırmışım gibi... Ona yapabileceğini açıkça ima ettiğim şeyi ağabeyimle çalıştığı için yapmıyor olabilir mi sence?"

Karen kafasını iki yana salladı. "Hayır, kesinlikle hayır... Eğer ağabeyinle çalışmak seninle birlikte olmasına engel olsaydı, seni gerçekten istiyorsa işi bırakırdı."

Gwen içini çekti. "O halde demek ki beni istemiyor."

"Adam sürekli peşinde... Sanki camdan yapılmışsın gibi koruyor seni."

"Beni izlemek zorunda olması, istediği anlamına gelmiyor ki."

"Seni neredeyse öpeceğini kendin söyledin." Karen şarabını yudumladı.

"Sonra da kaçtı ama... O günden beri de görmedim onu."

"Bir şey onu durduruyor bence, Gwen. Bunun ne olduğunu bul," dedi. "O zaman sorunu da bulmuş olursun."

Karen haklıydı. "Sence geçmişinde canını yakmış olan bir kadın mı vardı?"

"Asla bilemezsin."

Gwen yemeğiyle oynamaya başladı. "Sorunu bulsam bile Neil'ın yola geleceğinin garantisi yok ama..." Bu düşünce içini sıkıyordu.

"Doğru... Ama aranızda bir şeyler olabileceğini bilerek yaşayabilecek misin? Ağabeyinle çalıştığı sürece onu sürekli göreceksin."

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti Gwen.

"Yalnızca tek bir hayatın var, Gwen. Sen de romantik bir insansın. Kalbinin sesini dinlemelisin."

"Yani onu bekleyeyim mi?"

"Beklemek pasiflik olur. Sana ilgi göstermeyen bir adamın peşinden gitmeni asla söylemezdim. Kendine bir zaman sınırı koymanı öneririm. Sonra hayatına devam edersin. Geçen gece ona bir ültimatom verdin, ama hayatına devam etmeye hazır değilsin."

"Poligonda olanlardan sonra devam edemem zaten."

Karen gülümsedi. "Bana söz ver, seneye boşanma partimde bu konuyu konuşuyor olmayacağız, tamam mı? Eğer Neil sana doğru bir adım atmamış olursa hayatına devam etmen için ısrar edeceğim."

"Buna içerim."

Kadehlerini kaldırdılar.

Yemeklerini bitirdikten sonra otoparka yöneldiler. Karen, Michael'la çıkmaya başladığından beri serbest çalışan fotoğrafçılar sıklıkla etrafındaydı ve sürekli fotoğraflarını çekiyorlardı.

"Görünüşe göre paparazzi bu gece de izinde," dedi Karen.

Arabasına vardıklarında Gwen çantasından anahtarlarını

çıkardı. "Ben hâlâ birileri beni izliyormuş gibi hissediyorum," dedi.

"Paranoyaklık yaptığını söylerdim ama ben de aynı durumdayım. Michael'la çıkmaya başladığımızdan beri üstümde sürekli birilerinin gözünü hissediyorum." Karen kendi etrafında döndü. "Bu gece izleniyorsak gizlenen bu kişinin gözü senin üstünde olmalı... Beni takip eden kişiler görülmeyi umursamıyorlar."

"Neil mı sence?"

Karen kıkırdadı. "Olabilir mi?"

Belki de Neil onu gerçekten umursuyordu.

Karen arabanın yolcu tarafına geçtiğinde bir çığlık kopardı. "Ayyy..."

"Ne oldu?"

Karen arabadan uzaklaşırken yere bakıyordu. "Bu intihar eden kuşlar da sürekli beni buluyor ya..."

Ayaklarının dibinde yine ölü bir karga vardı. Bu seferki diğerinden daha büyüktü.

"Birileri senin kuşları sevmediğini biliyor olabilir mi?"

Karen'ın gözleri kocaman açıldı. "Ah, yoksa... ah, iğrenç. Bunu buraya birilerinin koyduğunu mu düşünüyorsun?"

Gwen eğilip kuşu birkaç metre öteye çekti. "Birkaç hafta içinde iki ölü kuş... Birileri koymuş olabilir."

"Bu mide bulandırıcı..."

"Hadi, eve gidelim."

O gece tüm kapıları kilitlediler ve bütün pencereleri iki kez kontrol ettiler.

* * *

Cuma akşamı her yerde Michael ve Karen'ın düğün haberleri vardı. Medya onları New York'a kadar takip etmiş, Lord ve Leydi Harrison'a ait özel bir jetle, Fransa'ya doğru yola çıktıkları haberini yapmışlardı.

Samantha, Karen ve Michael'a jeti ödünç vermekte ısrar etmişti. Balayım Fransa'da geçirecek yeni evliler için küçük bir hediyeydi bu.

O günden beri Gwen'den bilgi almaya çalışan basın mensupları, pazar akşamı mahalleyi terk etmişlerdi. Geçen otuz altı saatte telefonu üç kez çalmıştı. Biri "kontrol etmek" için arayan Eliza; biri de, "Bir şeye ihtiyacı var mı?" diye soran Samantha'ydı.

Bir de annesiydi.

"Albany'ye dönmelisin."

"Öyle bir şey olmayacak, anne."

Linda her zaman görgü kurallarına bağlı olsa da direkt konuşan bir kadın olmuştu. "Yalnız yaşamak için donanımlı değilsin, Gwendolyn. Blake ve Samantha bile orada değiller."

"Anne, lütfen... Ben çocuk değilim." *Tanrım, bu konuşma Neil'ın çok hoşuna gitmiş olmalı...* Tabii onu dinliyorsa... Gwen video monitörüne bakıp gözlerini devirdi.

"Ya sana yalnız hissettiğimi söylesem?"

"Kendine bir sevgili bul derim." *Bu annemi susturur herhalde.*

"Gwen!"

"Ne?"

"İnsan öyle kolayca sevgili bulamaz."

Gwen güldü. "Haklısın. İnsan sevgilisini seçer."

Hattın diğer ucundaki Linda sessizleşti. "Senin yaptığın da bu mu? Hayatında bir adam mı var?"

"Olduğunu söylesem beni rahat bırakır mısın?"

"Onunla tanışmak için ısrar ederim," dedi Linda.

"O zaman söylemeyeceğim."

"Burada yaşarken bu kadar zor biri değildin sen."

Hayır, Gwen her zaman mükemmel biri olmuştu... Mükemmel evlat, mükemmel kız kardeş... Belki de Neil'ı çekici bulmasının nedeni buydu. Adam mükemmel değildi. Sert, kaba ve karmaşıktı.

"Gwendolyn? Hâlâ orada mısın?"

"Evet, kalmayı planladığım yerdeyim."

"Ah, peki o halde... Ama Aruba'da görüştüğümüzde vicdan azabı çekmeye hazırlan."

Gwen bir kahkaha attı. "Daha azını beklemezdim zaten. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum canım."

Gwen gülümseyerek telefonu kapattı.

Neil, Taser'ı elinde çevirdi. Lanet olasıca şeyin rengi pembeydi.

Alete bakarken dudaklarında samimi bir tebessümün be-

lirdiğini hissetti. Yalnızca Gwen pembe bir Taser taşırdı. İlk başta, *Hayatta olmaz, pembe bir silah almam*, diye düşünmüştü.

Ama sonuçta silahı Gwen için alıyordu. Onun küçük sarışın ateş topu, eline aldığı her silahı gururla, bir maksat taşıyarak tutardı. *Onun mu*? Gwen'i kendisinin olarak görmeyi kesmeliydi.

Telefonu çaldığında kafasındaki, Gwen'e ve pembe Taser'a dair düşünceler yok oldu.

"Evet?"

"Selam, Mac..."

"Rick..."

"Görünüşe göre Mickey düzenli işine geri dönmüş."

"Doğruladın mı?"

"Kahretsin Mac! Bunun imkânsız olduğunu biliyorsun. Derinlere gömüldüğünde kimse hakkında bir bok bilmez."

Neil hatırlıyordu. Son görevlerinin üstü öyle örtülmüştü ki, o ve adamları havada olduklarının farkına varana dek ne yaptıklarını anlamamışlardı. Ortada resmi emirler, dosyalar falan yoktu. Afganistan'da olanlar yaşanmamış gibiydi. Yani resmi olarak...

Ekip üyelerinin ölümü "eğitim kazası saçmalığı" olarak gösterilmişti.

"Nerde olduğunu bilsem daha iyi hissedeceğim."

"Ben de öyle dostum."

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Billy'nin kasabasına..."

"Bir tuzak olabilir." Neil da onunla gitmeliydi.

"Benim bir eşim yok, Mac. Ailem de deli olduğumu düşünüp benden olabildiğince uzak duruyor. Bu göt herifin bana karşı kullanabileceği duygusal bir koz yok."

Neil elini çenesindeki kirli sakala sürttü.

"Destek kuvvete hayır demem."

Neil elindeki Taser'a baktı. Belki de hayatına devam etme vakti gelmişti. "Önce birkaç şeyi güvenceye almam lazım."

Rick heyecanlı bir ıslık çaldı. "Lanet! Sana güvenebileceğimi biliyordum."

"Şu anda neredesin?"

"Washington'dayım. Dört gün sonra Colorado'da buluşalım, olur mu? Bu kadar zaman sana yeter mi?"

Neil ev dediği mekânın boş duvarlarına baktı. "Evet..."

"İşte bu be! Eski zamanlardaki gibi olacak."

Neil evlerine dönemeyen ekip üyelerini düşündü. *Umarım eski zamanlardaki gibi olmaz.*

Neil rol yapma işini Karen'ın yeni evlendiği adama bırakması gerektiğini düşünse de harekete geçip, Gwen'in kendisi hakkındaki romantik düşüncelerine bir son vermesi gerektiğini biliyordu. Onun kafasıyla oynayacak ve aralarında olan şey neyse onu yok edecekti.

Bunu yapmak zorundaydı.

Gülen Yüz'le yaptığı konuşma, kendisi gibi adamların

neden normal hayatları olmadığını hatırlatmıştı. Aşkın Billy'ye ödettiği bedel bunun kanıtıydı.

Davaları için kendilerini patlatmaya hazır, tepeden tırnağa silahlı iki yüz Taliban askeri Billy'yi öbür dünyaya gönderememişti, ama işin içine bir kadın girmişti ve arkadaşı ölmüştü.

Billy'nin karısını hayatta bulma şansları da sıfırdan azdı.

Neil kendi hayatından sorumlu olarak yaşayabilirdi.

Ama Gwen'i işin içine sokamazdı.

Malikânenin arka tarafına doğru ilerleyip mutfağa girdi. Mary, mutfak masasında oturuyordu ve her yere gazete ve yapıştırıcı saçılmıştı.

"Ne yapıyorsun?"

"Yemek pişirmiyorum. Bunu söyleyebilirim."

Los Angeles'ta çıktıkları bütün gazetelerden kesilmiş kupürlerde Karen ve Michael'ın fotoğrafları vardı. Neil, bir tanesinde açık hava bir kafede oturan Karen ve Gwen'i fark etti.

"Karen için kupür albümü yapıyorum. Sıkıldığım belli oluyor mu?"

Mary iyi bir kadındı.

"Kadınlar böyle şeyleri severler," dedi Neil.

Mary bir kâğıdı kaldırıp altındakine baktı. "Evet, severler."

Kamera lensinin hedefindeki Gwen bir sanat eseri gibi, diye düşündü Neil.

Sonra fotoğrafa yakından baktı.

Kızlar, Gwen'in arabasının yanında duruyorlardı ve Gwen'in elinde siyah bir şey vardı.

Neil kupürü çekip aldı.

"Hey, sistemimi bozacaksın," diye bağırdı Mary.

Neil fotoğrafın altındaki yazıyı okudu. *Karen Jones'un önüne çıkan ölü kargayı çeken Leydi Gwen'in dışarıdan görüldüğü gibi kırılgan biri olmadığı anlaşılıyor.*

Neil'ın vücudundaki bütün kaslar gerildi. Kâğıdı elinde büzdü. Gazete yazısı bir hafta önce yazılmıştı.

"Tanrım..." Kuzgunlar... Rick'in sözleri Neil'ın zihninde yankılandı. *Billy'nin montunun içine sıkıştırılmış ölü bir kuzgun bulmuşlar.*

"Neil? Sorun ne?"

"Gitmem lazım..." Ana evden koşarak çıkıp kendi evine geçti. Monitörleri ve Tarzana yayınlarını kontrol ettiğinde üstüne bir bornoz geçirmiş olan Gwen'in bulaşıkları yıkadığını gördü.

Telefonu kaldırdı ve Gwen'in telefonuna cevap verdiğini gördü.

"Merhaba, Neil..."

Arka bahçedeki hareket dedektörleri yine delirmişti.

"Neil?"

"Arka bahçede ne oluyor?"

"Yine mi aynı şey? Ne konuşmuştuk unuttun mu? Basit bir merhaba..."

"Kahretsin, Gwendolyn! Geç bunları!"

"Bana lanet okuma, Neil MacBain, yoksa telefonu kapatırım. Arka bahçemde bir şey olduğu yok." Gwen'in tepesi atmıştı. Neil bu durumla sık karşılaşmıyordu ama en azından sorusuna cevap almıştı.

"Komşular yine jakuziye mi girmişler?" Monitörlerin göremediği bir yerden hafif bir ışık geliyordu.

"Bilmiyorum. Herhalde öyledir."

"Gidip kontrol et."

"Neil, bu çok aptalca... İkimiz de bahçemde dolaşan kimse olmadığını biliyoruz."

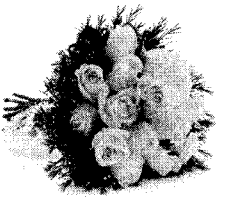
Neil telefonu öyle fazla sıkmıştı ki telefon kabı çıkmıştı. "Lütfen, Gwen... Kontrol et..."

Gwen mutfaktaki kameraya sırtını dönüp elindeki havluyu tezgâha fırlattı ve üst kata çıktı.

"Bu son, Neil... Bir daha monitörler kafayı yediğinde gelip kendin kontrol edersin."

Gwen odasına girip monitörün görüş alanının ötesine gitti.

Ve bir çığlık attı.

On Birinci Bölüm

Gwen telefonu elinden düşürüp pencereden geriledi.

Çıplak komşularının ikisi de suyun içinde yüzüstü yatıyordu. Cansız bir halde... Gwen'in bedeni titremeye başladı.

Onlara yardım etmeliydi. Gidip sudan çıkarmalıydı. 911'i aramalıydı. Bir şey yapmalıydı.

"Gwen? Gwen? Siktir. Gwen?"

Adını duydu. Ama nereden geldiğini bilmiyordu.

Telefon...

Dizlerinin üstüne çöktüğünde evdeki alarm birden avaz avaz bağırmaya başladı.

Gwen yerinden sıçrayıp odasının kapısına döndü. Eşikte birisinin olmasını bekliyordu. Ama kimse yoktu.

"Gwen?"

Parmak uçları telefonu buldu. "Neil?"

"Tanrım, Gwen."

"Ölmüşler, Neil." Kesik kesik nefes alıyordu.

"Kim?"

"Alarm... Alarmım çalıyor." Tüm bedeni titriyordu. *Neler oluyor?*

"Alarmı ben buradan çalıştırdım. Polisler yoldalar. Kim ölmüş, Gwen?"

Pencereye doğru baktı. "Komşular... Jakuzideler... Gidip onlara yardım edebilir miyim diye bakmalıyım."

"Hayır! Siktir! Hayır, Gwen, beni dinle! İçeride kal... Yatak odanda kal... Kapıyı kilitle..."

"Ama yardım edebilirim."

"Lanet olsun, Gwen, hayır... Bana güvenmelisin. Tabancan nerede?"

Tabanca mı? Neden tabancaya ihtiyacım olsun ki? Evi dolduran alarm sesi yüzünden düşünmek zorlaşıyordu. Neil çılgına dönmüştü ve bu durum, Gwen'in sakinleşmesine hiç yardımcı olmuyordu. *Sakinleşmesi gerekmiyor muydu?*

Gwen kendisine bu soruları sorarken komodin çekmecesini açtı ve tabancasını bulup eline aldı. "Elimde..."

"Odanın kapısı kapalı mı?"

Gwen sendeleyerek ilerleyip kapısını çarparak kapattı. "Kapalı... Burada birinin olduğunu mu düşünüyorsun? Biri mi var?" Bahçesinde biri mi vardı? Haftalardır birisinin kendisini izlediğini hissediyordu. Neil bir şey mi biliyordu?

"Bekle..."

Gwen dışarı tekrar göz attı ama bedenini camdan uzak tutuyordu.

Sadece suyun üstünde hareket eden komşularını göre-

bildi. O sırada birkaç komşunun ışıkları açıldı. Muhtemelen onun alarmı insanların dikkatini çekmişti.

Gwen pencereden uzaklaşıp tabancasını önünde tutarak banyosunu, yatağının altını ve dolabını kontrol etti. Kimse yoktu. Titrek bir nefes verdi.

Neil'ın telefonda başka biriyle konuşmasının sesleri geliyordu. "Konutun hemen arkasında. Müşterim arka bahçedeki jakuzide iki ceset görmüş."

Gwen yatağına çıkıp Neil'ın emirler yağdırmasını dinledi. Ses tonu ölümcüldü. Onun daha önce böyle bir sesle konuştuğunu hiç duymamıştı.

"Gwen?"

"Buradayım."

"Bekle..."

Sanki başka bir şey yapabilecek haldeydi. Kendisine, neden yalnız yaşamak istediğini sordu. Bu bağımsızlık değildi, bu korkuydu. Saf, katıksız korku... Saniyeler yerlerini dakikalara bıraktı.

Çığlık çığlığa bağıran alarm birden sustuğunda Gwen irkildi. "Bunu sen mi yaptın?" diye sordu Neil'a, çılgına dönmüş halde.

"Evet... Arabamdayım, geliyorum. Kapıyı kimseye açma..."

Gwen dışarıdaki siren seslerini duyabiliyordu. "Ama polis..."

"Kimseye açma... Oraya vardığımda anlatacağım." Blake'in evinden buraya gelmek en az yirmi dakika sürerdi. Gwen o kadar uzun bekleyebileceğini sanmıyordu.

"Neler oluyor, Neil?" Bir sorun vardı, büyük bir sorun...

"On dakika..."

Evinin arkasında ışıklar yanıp sönmeye başladığında Gwen pencereye doğru emekledi ve komşunun bahçesinde dolaşan polislerin fenerlerini gördü.

"Gwen?"

"Polisler geldi." Üniformalı polislerden biri ölü komşularından birini sudan çıkarmak için uzandı ama başka bir adam onu geri çekti. Memur suya bir şey attı ve suda şimşekler çaktı.

"Ah, Tanrım..."

"Ne oldu?" diye sordu Neil.

"Polisin biri komşularımı sudan çıkarmak istedi ama su suda elektrik var. Kıvılcım çıktı."

"Elektrik akımı mı?"

"Sanırım. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Suyun içinde elektrik kablosu var mı?"

Gwen baktı ama sıra dışı bir şey göremedi.

"Hayır." Neil'ın arabasının kornasını duydu. "Dikkatli ol..."

"Hâlâ odanda mısın?" diye sordu Neil.

"Evet."

Dakikalar acı verici bir yavaşlıkta ilerliyordu. Sonunda Neil, "Sizin sokağa giriyorum," dedi.

Gwen gözlerini sıkıca kapatarak Neil yakınında olduğu için Tanrı'ya şükretti.

"İçeri giriyorum."

Gwen onun merdivenden koşarak çıkmasını duydu.

Neil attığı bir tekmeyle kapıyı kırıp duvara gönderdi.

Gwen tabancasını yatağına atıp Neil'ın onu bekleyen kollarına koştu.

Neil'ın devasa kolları onu sardığında kendisini güvenli bir kozada gibi hissetti.

"Sorun yok."

Gwen onu daha da sıkıp yüzünü göğsüne gömdü.

"Şişşt, sorun yok."

"Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım."

"Özür dilerim."

"Bayan Harrison?" Aşağıdan birisi sesleniyordu. "Tarzana Polisi."

Neil onu bırakıp bir eliyle yüzünü tuttu.

Kaşları gerçek korkuyla çatılmıştı. Gülümsemeye çalışsa da başarılı olamadı.

"Bayan Harrison?"

"Yukarıda..." Neil onun yerine cevap verdi.

Memurun ağır ayakları basamakları tırmandı. Yirmi beş yaşından büyük görünmeyen adam kısa bir an için kapıya, sonra da ikisine baktı. Ardından etrafa göz attı.

"Bayan Harrison?"

Gwen kafasını salladı. Konuşabileceğini sanmıyordu. Hâlâ kendisini tutan Neil'dan uzaklaşmaya da niyeti yoktu.

"Cesetleri siz görüp polise haber vermişsiniz."

"Onunla telefonda konuşuyordum. Uzaktan erişimle alarmı çalıştırdım," dedi Neil.

Memur kaşını kaldırdı. "Uzaktan erişim mi?"

"Evet..."

Gwen'in bakışları perdelerine kaydı.

Memur odada ilerleyip pencereden dışarı baktı. "Gözden kaçırmanız imkânsızmış. Komşularınızı sıklıkla gözetler misiniz, Bayan Harrison?"

Neil'ın onu tutan kolu gerildi. "Sınırı aşıyorsunuz, memur bey..." Sesindeki öfkeyi zor dizginliyordu.

"Gereğince dikkate alındı, Bay...?"

"MacBain," dedi Neil. "Hadi, Gwen, seni bu odadan çıkartalım."

Gwen, Neil'ın yardımıyla merdivenden inerken hâlâ titriyordu.

Gözlerini ne zaman kapatsa gözünün önüne suyun üstündeki komşuları geliyordu. Bu görüntüyle ne kadar yaşayacaktı?

Neil koltuğun kıyısına oturup onu da yanma çekti.

Bir başka polis memuru daha eve girdi. "Ev sahibi siz misiniz?"

"Evet..."

"Cesetleri siz mi ihbar ettiniz?"

Gwen gözlerini iki kez kırpıştırdı. "Ölmüşler mi yani?"

Memur, Neil'a bakıp kafasını salladı.

Lanet olsun!

Yukarıdaki memur iş arkadaşını yanma çağırdı.

"Benim polisle konuşmam gerek. Sen iyi misin?" diye sordu Neil.

Gwen bornozunu gövdesine iyice sardı. "Evet..."

"Ceptelefonun nerede?"

"Çantamda... Neden?"

"Eliza'yı aramanı ve mümkünse Carter'ı telefona çağırmanı istiyorum. Orada olanları kendi gözlerimle görebilmem için yolumu açmasına ihtiyacım var."

Gwen yüzünü buruşturdu. "Yolunu açmak mı? Anlamıyorum. Olanlar muhtemelen talihsiz bir kazaydı."

Neil odada etrafına bakınıp Gwen'in çantasını buldu ve ona getirdi. "Sen Eliza'yı ara..."

Gwen, Neil'ın neden bu soruşturmaya burnunu soktuğunu bilmese de Eliza'nın sesini duymanın onu rahatlatacağını düşündü.

O telefonunu çantasından çıkartırken Neil da yukarı, yatak odasındaki polislerin yanına çıktı.

Telefon iki kere çaldıktan sonra Eliza cevap verdi. "Selam, Leydi... Bu saatte beni aramanızın sebebi..."

"Eliza?" Gwen kendi sesindeki endişeyi duyabiliyordu.

"Ah, hayır, sorun ne?"

Gwen gözlerini kapattı ve cesetleri gördü. "Komşularım... onlar... onlar..."

"Onlar ne, hayatım?"

Gwen yutkundu. "Ölmüşler."

Eliza keskin bir nefes aldı.

"Bulaşıkları yıkıyordum. Neil aradı ve arka bahçedeki monitörler hakkında söylendi." Konuşmalarını hatırlayınca Neil'ın sesindeki endişeyi de hatırladı. Normalden fazla endişeliydi.

"Ve?"

"Monitörler son günlerde fazla aktifti. Ama nedense komşular jakuzideyken çalışmıyorlardı."

"Çıplak komşular mı?"

Çıplak ve ölü komşular... Gwen altdudağını ağzına alırken gözyaşlarının akmasını engelledi. "Neil gidip jakuzide olup olmadıklarına bakmamı istedi. Ona çok öfkelenmiştim, Eliza. Bana emir verip duruyordu. Ona bunun yukarı çıkıp komşularıma son bakışım olacağını söyledim. Ve sonra... Sonra baktım. Sonra evdeki alarm çalmaya başladı ve Neil kapıyı kilitleyip onu beklememi emretti."

"Ah, Tanrım, Gwen. Bu korkunç!"

"Neil'ın Carter'la konuşması gerekiyormuş. Carter orada mı?"

"Değil... Ama onu arayıp hemen Neil'a ulaşmasını söylerim."

"Tamam... Teşekkürler, Eliza..."

"Seni birazdan arayacağım."

Eliza kapatınca Gwen telefonunu kucağına koydu. Ön ve arka camlarına, yanıp sönen ışıklar vuruyordu.

İki insan ölmüştü. Gwen artık bu evde yalnız yaşayabileceğini sanmıyordu.

"Güvenlik sisteminde anormal bir şey mi fark ettiniz?" diye sordu ağzı süt kokan, alaycı polis memuru.

Neil yalan söyledi. "Evet..."

"Nedir?"

"Asistanıma dijital bir dosya halinde size göndermesini söylerim." Neil'ın şu anda ihtiyacı olan şey bu odadan çıkıp bahçedeki çiti atlayarak komşuların arazisine geçmek ve olay yerini incelemekti.

"Kurbanları tanıyor muydunuz?"

"Hayır..."

"Bayan Harrison?"

"Bunu ona sormalısınız."

"Siz Bayan Harrison'ın nesi oluyorsunuz?"

Neil gözlerini kıstı. "Korumasıyım."

"Burası lüks bir mahalle sayılmaz, Bay MacBain. Buraya kurmuş olduğunuz güvenlik sistemi fazla aşırı gibi görünüyor."

Neil'ın çenesi seğirdi. "Şimdi müsaade ederseniz olay yerini incelemem gerek..."

"Özel güvenliğin olay yerine girme izni yoktur, Bay MacBain. Eminim bunu siz de biliyorsunuzdur."

Neil elini yumruk haline getirdi.

Ve o sırada cebinde çalan ceptelefonu sayesinde ağır bir suç işlemekten kurtuldu.

"MacBain," diye cevap verdi telefona.

"Neil? Ben Carter. Neler oluyor?"

Neil polislere sırtını döndü. "Gwen'in komşuları ölmüş."

"Eliza söyledi."

"Bay MacBain, burası aktif bir olay yeri, bunu yap..."

"Olay mahalline girebilmek için Tarzana Emniyet Teş-

kilatı'nın başında kim varsa ondan erişim yetkisi almam gerekiyor. Buradakiler her şeyi bok etmeden önce."

Polis memurları suratlarında hafif tebessümlerle bakıştılar.

Ukala veletler...

Neil, Carter'ın başka birileriyle konuşmasını dinledi. Bu erişim yetkisi işini ayarlayabilecek biri varsa o da valinin kendisiydi.

"Birini görevlendirdim. Eliza da Dean'i aradı." *Güzel...* Los Angeles Emniyet Teşkilatı'nda görevli bir dedektif olan Dean, Eliza'nın yakın arkadaşıydı. "Sence cinayet mi?" diye sordu Carter.

"Bakmadan anlayamam. Ama umarım değildir."

"Bay MacBain?"

"Kapatmam lazım," dedi Neil arkadaşına. "Blake'i arayıp Gwen'in güvende olduğunu söyle..."

"Ararım. Bir gecikme olursa da sana haber veririm."

Neil telefonu kapattıktan sonra memurlar yine soru yağmuruna başladılar. "Nerede yaşıyorsunuz?"

Onun nerede yaşadığı bu konuyla alakalı değildi ve üniformalılar dışarıda dolaşıp dururken bu veletlerin sorularına cevap vermek zaman kaybıydı. Neil onların sözünü kesti. "Olay mahallini gördükten sonra sizinle konuşurum."

Sonra koltuktaki yerinden bir santim bile kıpırdamamış olan Gwen'in yanına döndü.

"Sen iyi misin?"

Gwen sarı kafasını aşağı yukarı sallayacaktı ama sonra

durup iki yana salladı. "Bunun bir kaza olmadığını düşünüyorsun."

Neil ne doğruladı ne de inkâr etti.

"Bu yüzden odamda kalıp tabancamı almamı istedin."

Telefonda Gwen'in çığlığını duyduğunda ve hemen sonra ondan hiç cevap alamadığı o birkaç saniyede hayatının en uzun saniyelerini geçirmişti. Evinden fırlayıp çıkmış ve ona ulaşmak için tüm trafik kurallarını hiçe saymıştı. Rick'in sözleri sürekli aklmdaydı. *Adamların onunla sadece dalga geçtiğini, içinin kanamasına neden olmak istediklerini düşünüyorum.*

Neil merdivenden inip arka kapıdan çıkan polislere göz attı.

Sonra elini cebine sokup Gwen, Karen ve ölü kuşun olduğu gazete kupürünü çıkardı.

"Burada ne oldu?"

Gwen kâğıdı bacağının üstünde düzleştirdi. "Karen'la akşam yemeği yemiştik. Arabanın yolcu tarafında, yerde bu ölü kuşu gördü."

"Fotoğrafta üzgün görünüyorsun."

"Biz... Biz biraz endişeliydik. Karen birkaç gün önce de penceresindeki saksıda ölü bir karga bulmuştu. Kendisi kuşlardan nefret ettiği için benden..." Gwen konuşmaya devam etse de Neil onu duymuyordu.

İki... İki ölü karga...

"Penceredeki kargaya pek önem vermemiştim. Ama bu daha büyüktü sanki. Kuzguna benziyordu. İnternette araştırdım. Bu bölgede kuzgun yaşamazmış."

"Kuzgun görüş alanımda, Mac." Billy'nin kollarının arasında dürbünlü tüfeği vardı ve Neil ateş emri vermek üzereydi. Daha yakına gitme zahmetinden kurtulacak, oradan bir an önce gidebileceklerdi.

"Kahretsin." Billy geri çekildi.

"Ne oldu?"

"Çocuklar... Çocukları kucağına atladı."

"Bekle. Yaklaşalım. Hedefi kesinleştirelim." Sivil zayiat olmasın.

"Neil?" Gwen elini onun koluna koyarak o ana döndürdü.

"Bana bunu neden anlatmadın?" Gwen'i buradan götürmeliydi.

"Bunun Karen hakkında olduğunu sanmıştık. Michael'ın hasta bir hayranının falan yaptığını..."

Suyun içinde cansız yatan, o komşular değil de Gwen olabilirdi.

"Karen mı?"

"Karen kuşlardan nefret eder. Sonuçta kuşları *onun* penceresinde, arabada da *onun* tarafında bulduk."

"Bay MacBain?" Polis memuru kafasıyla arka tarafı işaret etti. "Olay mahalline girebilirsiniz."

Teşekkürler, Carter!

"Yukarı çık, Gwen. Çantanı hazırla... Burada kalmıyorsun."

Onun karşı çıkmasını beklemedi. Arka kapıdan çıkıp blok duvarın üstünden atladı.

Cesetler sudan çıkarılmış, üstlerine çarşaf örtülmüştü.

Bahçedeki bir düzine polis memuru el fenerlerinin ışığını orada burada gezdiriyordu.

"Amir kim?" diye sordu Neil, jakuzinin arka tarafına doğru ilerlerken.

"Benim..."

Neil kafasını çevirdiğinde üniformalı bir memurla karşılaştı. "Olay yerine ilk gelen sen misin?"

"Doğrudur."

Yani adam daha yüksek rütbeli birinin gelip yetkiyi almasını bekliyordu. "Ne biliyorsun?"

"Her iki kurbanda da yanıklar var. Birinin elinde, diğerinin yüzünün yan tarafında."

Elektrik çarpması. "Elektriği nereden kestiniz?"

"Kutudan."

Neil ayağa kalkıp bahçenin yan tarafına gitti. İki memur kutunun içine bakıyor, biri fotoğraf çekiyordu.

"Neil?"

Neil döndüğünde Dean ile partneri Jim'in kendisine doğru geldiklerini gördü.

"Geldiğiniz için teşekkürler."

"İzninizle..." Öncü memur aralarına girdi.

Dean ve partneri ona rozetlerini gösterdiler.

"Yetki sınırlarınızın dışındasınız dedektif."

Dean, Gwen'in evini işaret etti. "Bu evde kim yaşıyordu biliyor musun?"

Memur kafasını iki yana salladı.

"Valinin karısı... Bu evin bir kilometre yakınında ne

olursa benim yetki sınırlarımın içindedir. Şimdi adamlarına geri çekilmelerini söyle, olay mahallini mahvediyorlar."

Memur, Dean'in dediğine uyarak geri çekildi.

"Bunu söylemeye bayılıyorum." Dean'in rahat gülümsemesi bütün yüzüne yayılmıştı.

"Ne oldu?"

Neil onlara olanları anlattı. Ama kuzgunlar hakkındakileri dahil etmedi. *Şimdilik...*

Dean etrafına bakındı. "Sence cinayet mi?"

"Bir çiftin jakuzide kızardığını en son ne zaman duydun?" diye sordu Neil.

Birlikte jakuziye doğru ilerlediler. Diğer polisler kenarda bekliyorlardı.

Jim bir muşambayı kaldırdı. Neil'ın, bunun altında ne olduğunu görmek için bakması gerekmiyordu.

"Elektrik gövdeden geçerek her yere ulaşır. Aradaki her şeyi de kızartır."

"Üniformalılar geldiğinde suda hâlâ elektrik vardı," dedi Neil.

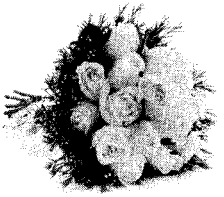
Sonra jakuzinin tamir kapağının önünde diz çöktü. Memurlardan biri kapağı açmıştı. "El feneriniz var mı?"

Jim ona el fenerini uzattı.

Neil içeri baktı. Ve ölü kuşları fark ettiğinde bu olayın bir kaza olması olasılığı tamamen yok oldu.

"Bunlar da ne böyle?"

"Kuzgun..."

On İkinci Bölüm

"Koş kahraman koş."

Avıyla oyun oynamak uyuşturucudan daha fazla bağımlılık yapıcıydı. Çete üyelerinin kıçlarını cezaevinden bir türlü kurtaramamalarına şaşmamalıydı. Hep kafayı buluyor ve bunun gibi şeyler yapıyorlardı. Eh, tam olarak bunun gibi sayılmazdı.

Çünkü bu dahice bir şeydi.

Neil'ın arka çitin üstünden atlayıp eve girmesini izledi. Büyük adamlardan biri onun peşinden giderken, diğeri de minyonlara direktif vermeye başladı.

Adam ağzına ekşi şekerlerinden atıp önündeki gösteriyi seyretmeye devam etti.

Dürbünüyle, Neil'ın bu evde kalan kızı çekiştirerek arabasına tıkıştırmasını takip etti. Neil arka koltuğa bir çanta atıp kapıyı çarparak kapattı.

"Umurunda olmadığını sanmıştım, MacBain. Prensesini terk edeceğini sanmıştım."

Bir kahkaha patlatıp ağzına birkaç şeker daha attı. Şimdi Mac bu kadının kendisi için önemli olduğunu kanıtladığına göre, kadını onun elinden almanın vakti gelmişti.

Mac mutlu olmayı hak etmiyordu. Hiçbiri etmiyordu.

Gwen, Blake'in misafir odalarından birindeki yatağa kendisini attı.

Neil, alt katta bir çeşit savaş için seferberlik ilan etmiş gibiydi. O ve Dillon, tüm güvenlik ekipmanını ve Gwen'in içinde silah olduğunu düşündüğü birkaç büyük, siyah kutuyu Blake'in çalışma odasına taşımışlardı.

Gwen detayları öğrenmek için Neil'a soru sormaktan vazgeçmişti. Kendi evindeyken Neil içeri döndüğünde onun bir çanta değil de valiz hazırladığını görünce bir sırt çantası kapıp içine az sayıda giysi koymuş ve Gwen'i hızla Malibu'ya getirmişti.

Dean de onların peşinden gelmiş, yarım saat Neil'la konuştuktan sonra gitmişti.

Şimdi Gwen'in tek istediği uyumaktı. Enerjisini toplayıp bu hiç bitmeyen gecede neler olduğunu çözecekti.

Uzun, sıcak bir duş aldıktan sonra yumuşacık yatağın içine girdi. Gözlerini kapatırken zihnindeki jakuzi ve ölüm görüntülerini silip Neil'ın onu saran kollarının anısına odaklandı.

Neil'ın, telefonundaki ve o akşam oradan ayrılırken kullanacakları araçlardaki yer belirleyici aygıtları sökmesi biraz

vaktini almıştı. Evdeki sistemi de, harekete geçmeye hazır olduğunda on dakika boyunca parazit üretmesi için ayarladı. Kimsenin haberi olmadan buradan ayrılabilmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Tarzana'daki evden geldiklerinde ilk düşüncesi Gwen'i, bir fildişi kale olan Malibu malikânesinde saklamak ve komşuların ve Billy'nin ölümünden sorumlu olan adamı bulmaktı. Ama ekipmanını eve getirip sistemi yeniden yüklediğinde sisteme sabitlenmiş iki gizli çerez olduğunu fark etmişti.

Son teknoloji ürünü sistemi hacklenmişti. Hem de o kadar iyi hacklenmişti ki Neil somut bir böcek bulamamıştı. Ortada bir böcek olmalıydı ama göremiyordu.

Tarzana hatlarındaki sorunu bulamamasının nedeninin, problemin dışarıdan kaynaklanması olduğunu artık biliyordu. Kullanılan ekipman hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Ordu, koleksiyonuna her yıl işlerini kolaylaştıracak olağanüstü yeni parçalar ekliyor, böceğin icadından beri mühendisler daha küçük ve saptanması zor böcekler oluşturmak için çalışıyordu. Eh, Neil bu böceği saptamıştı ama lanet olası şeyi bulamıyordu.

Billy'nin ölüm haberi ve ölü kuzgunların Gwen'in yakınlarında bulunmasından sonra artık sıradan biriyle karşı karşıya olmadıklarını biliyordu.

Jakuzi cinayetinin arkasında kim varsa, bu konularda bilgisi olan biriydi.

Billy öldüğüne göre, Neil bu kişinin Billy'yi alt edecek fiziksel güce sahip olduğunu da tahmin ediyordu.

Malibu evinde kalmak tuzağa düşmek olurdu. Neil bunu

anlamıştı. Bu adamın elinin ne kadar uzun olduğunu kim bilebilirdi ki?

Neil, Blake'le yaptıkları kısa konuşmada da direnişle karşılaşmıştı.

"Gwen'i buraya getirteceğim. Albany'de güvende olur."

Neil buna katılmıyordu. Cinayetleri işleyen aşağılık herifi bulana dek Gwen için en güvenli yer Neil'ın yanıydı.

"Burada, benimle birlikte olması daha güvenli. Ve sen önermeden önce söyleyeyim, hayır, eve erken gelme..."

"Lanet olsun, Neil! Orada insanlar ölürken burada öylece oturmamı mı beliyorsun?"

Hayır... Blake'in mümkün olan en kısa zamanda gelmesini bekliyordu. Ama bu göz kulak olunacak ve katilin peşine düşeceği daha çok insanın burada olması anlamına geliyordu.

"Tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun, Blake?"

Tabii ki de hatırlıyordu. O dönemler, Neil hayatındaki en berbat zamanları geçiriyordu. Ekibinden geri kalanları güvenliğe ulaştırmasının üstünden altı ay geçmişti. Üç ekip üyesi patlamalarda öyle çok parçaya ayrılmıştı ki Neil onların kimliğini bile tespit edememişti. Billy ve Gülen Yüz, sol bacağı üst kısmından yaralanmış Linden'ı alandan dışarı taşımışlardı ama adam yolda hayatını kaybetmişti. Vücudu kan kaybına dayanamamıştı.

Neil hiç hayatta kalma suçluluğu hissedeceğini düşünmezdi.

Ama hissetmişti. Kendisi yaşıyorken adamları ölmüştü, sırf yaklaşana kadar ateş emri vermediği için...

"Hatırlıyorum."

Neil anılarını geri çağırıp söylediklerinin üstünü mümkün olduğunca kapalı tutmaya çalıştı. Çünkü her şeyden sorumlu olan adamın onu dinliyor olma ihtimali vardı.

"Ertesi gün ayıldıktan sonra ne yapmıştım?"

Onunla bir barda tanışmışlardı. Blake normalde böyle yerlere adım atmazdı. Ama babasının cenazesinin ardından Amerika'ya dönmüş ve kafayı bulurken kimsenin onu görmemesi için böyle bir yer seçmişti.

İkisi saatlerce kadeh tokuşturmuşlardı. Hayattan nefret eden ve acısına ortak olması için bir şişeyi seçen iki yabancı... Neil yaşadıklarını unutmak için altı ay boyunca içmişti. Bu kadarını Blake'e söylediğini hatırlıyordu.

Ama orduda geçirdiği zamanların ne kadarını anlattığından emin değildi. Şişenin sonlarına yaklaştıklarında Blake yanlış düğmeye basmıştı.

"Yani bu kadar," demişti. "Hayatla işin bitti. Yaşamının geri kalanını bunun gibi bir bok çukurunda geçirip sonunda elinde bir karton kutuyla sokaklarda yaşayan o eski kurtlar gibi mi olacaksın?"

Neil yumruğunu kaldırıp onun çenesine geçirince Blake de saniyeler içinde onun tepesine binmiş ve birkaç iyi vuruş yapmayı başarmıştı, ama Neil sarhoşken bile üstünlük sağlamayı başarıp onu yere mıhlamıştı. Kavgayı daha da ilerletebilirdi ama sorun şuydu ki Blake haklıydı.

Neil onu bırakıp yanından uzaklaşmıştı.

Ertesi gün zihnindeki sis kaybolup başı ağrıdan bir sürtük gibi çığlıklar atmayı kestiğinde, Blake Harrison'ı ve nakliyat işini hatırlamıştı. Ayrıca kişisel hattına böcek yerleştirildiğinden ve tuttuğu adamların hiçbirinin böceği bulamadığından bahsettiğini de hatırlamıştı.

Birkaç saat içinde adamın ev adresini bulup Malibu yollarına düşmüştü.

Kafasına geçirdiği şapkanın altına saklanıp bahçıvanmış gibi davranmış ve bir köpekle bile karşılaşmadan araziye girmişti. Blake Harrison zengin bir adamdı ama güvenlik elemanları boktandı. Neil'ın büyükannesi bile adamın arazisine rahatça girip telefon hattına böcek yerleştirebilirdi. Üstelik büyükannesi yetmişli yaşlarındaydı.

Neil telefondaki teli bulup sökmüş ve Blake'in eve gelmesini beklemeye başlamıştı.

Ve adam ön kapıya geldiğinde onun önüne çıkmıştı.

"Ne oluyor?"

Neil hatta aitmiş gibi görünen teli ona atınca Blake teli yakalamak için sıçramıştı.

"Bu senin hattaki kaçak kablo..." Bu dün akşam ona vurduğu için özür dileme şekliydi. Ve uyanmasını sağladığı için bir teşekkür sayılabilirdi. Çünkü Blake'i bulup arazisine gizlice girerek kaçak bir hattı sökerken yaşamayı ne kadar sevdiğini hatırlamıştı. Ve kısa bir an için bile olsa ölü arkadaşlarını ve kopmuş vücut parçalarını unutmuştu.

Blake kafasını eline eğip teli birkaç kez parmaklarının arasında çevirmişti. "Ciddi misin?"

Neil arkasını dönmüş, Blake'in hayatından sonsuza dek uzaklaşmaya hazırlanmıştı.

"Hey! Sen buraya nasıl girdin?"

Neil oflamıştı. "Güvenlik elemanların çok boktan, Harrison."

"İş ister misin?"

Neil işi kabul etmişti. Ama parası için değil. Kendi parası vardı, gerçi o kan parasıymış gibi geliyordu. Blake, Neil'ın maaşını onun adı altında kendi şirketine yatırıyordu. "Emeklilik fonu," demişti ona.

Ama adam lanet olası bir ATM gibiydi. Yüzlerce dolarlık yaprakları olan bir ağaç gibi...

Ve Neil adamın güvenlik elemanlarının başına geçmişti.

Çalışmak acısının bir kısmını hafifletiyordu.

"Hatırlıyorum," dedi Blake telefonda. Sonra sessizleşti.

"O halde bana güvenmelisin. Ve orada kalmalısın. Aileni güvende tut..."

"Gwen de benim ailem..."

"Biliyorum." Ama Neil için Gwen çok daha fazlasıydı.

Uyandığında ağzının bir el tarafından kapandığını gördü. Odası kapkaranlıktı.

Gwen mücadele etmeye, tekme atmaya ve bağırmaya başladı.

"Gwen! Şşş, benim, Neil," dedi Neil fısıldayarak

Gwen mücadele etmeyi bıraksa da ihtiyatı kesmedi.

"Elimi çektikten sonra beni dinlemeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Kafasını salladı.

Neil elini yavaşça çekip hızla konuşmaya başladı.

"Buradan ayrılmamız lazım. Hemen gitmeliyiz." Gece yarısı soygun yapmaya çıkan biri gibi siyahlara bürünmüştü.

"Neden?" Gwen de sesini onun gibi kısık tuttu.

"Açıklamaya vakit yok. Bana güvenmelisin. Bana güveniyor musun, Gwendolyn?"

Gözleri sertti, yüzünde bir cevap bekleyen bir ifade vardı.

"Güveniyorum."

"Çok güzel..."

Ağırlığını yataktan kaldırıp yerdeki küçük spor çantasını aldı. "Al bunları..." Yataktan çıkan Gwen'e birkaç giysi uzatıyordu.

"Niye fısıldıyoruz?"

"Ev dinleniyor."

Gwen tereddüt etti. "Dinleniyor mu?" Kalbi biraz daha hızlı atarsa sorun oluşturmaya başlayacaktı.

"Şimdi olmaz, Gwen. Işıkları açma, hemen giyin..."

Gwen yatağın kenarına oturup Neil'ın verdiği siyah eşofmanı giydi. "Neden eşofman?"

"Hareket etmesi daha kolay..." Odanın içindeki banyoya gidip bir dakikadan az bir süre orada dolaştı. Gwen ona arkasını dönerek spandeks sutyenini ve dapdar tişörtünü kafa-

sından geçirdi. Bunları, kafasını rahatlatmak için biraz yoga yapmanın iyi geleceğini düşünerek Tarzana'daki evden ayrılırken yanma aldığını hatırlıyordu.

Neil geri dönüp çantasına birkaç eşya ve henüz üstünden çıkardığı geceliği attı.

Gwen'in kafasında yüzlerce soru dolaşıyordu. *Neden kaçıyorlardı? Peşlerinde kim vardı? Nereye gidiyorlardı?*

Eğer Neil'ın, Blake ve ailesi için oluşturduğu güvenli kaleyi aşabilecek biriyse bu düşman oldukça zorlu olmalıydı.

Saate baktığında sabahın iki buçuğu olduğunu gördü. İçinden bir ses hayatının sonsuza dek değişmek üzere olduğunu söylüyordu.

Neil kısa süre içinde çantasını omzuna asmış ve onu ayağa kaldırmıştı. "Ben söyleyene kadar tek kelime etme, tamam mı?"

Gwen, Neil'ı hiç böyle görmemişti. Gözleri karanlıkta bile her şeyi görebiliyor gibiydi. Bakışlarındaki yoğunluk ve dar tişörtünün altında seğiren gergin kasları saldırıya hazır bir çitadan bile daha tetikte olduğunu gösteriyordu.

Neil evin içinde de dışında da gölgelerin arasında ilerlemeyi tercih etti. Bahçeden hızlıca geçip sessizce garaja girdiler. Blake'in lüks arabasının yanındaki aynı tip aracın direksiyonunda Dillon oturuyordu.

Gwen arabanın yanında dururken bile şoförü görmenin neredeyse imkânsız olduğunu fark etti. İkinci araca ilerleyip Neil tarafından arka koltuğa tıkıştırılırken gözlerini kıstı. Neil elini tutup nazikçe aşağı doğru çektirdi.

Gwen onun ne demek istediğini anlayıp koltuğun üstüne uzandı. Artık görebildiği tek şey Neil'ın kafasıydı.

Neil kafasına siyah bir bere geçirmişti. Garajdan geri geri çıkarlarken Dillon da onları takip etti ve araçların ikisi de karanlık garaj yolunda yavaşça ilerlemeye başladı.

Daha sonra Neil, girdiği dönemeçli yolda virajları normalden daha hızlı alarak ilerlemeye başlayınca, Gwen sağa sola savrulmamak için tutundu.

Arabanın hızının artmasıyla kanındaki adrenalin seviyesi de artıyordu. Ama bunu yalnızca kendisine itiraf edecek olsa bile içindeki korku değildi. Heyecandı.

Bir açıklama yapmamış olsa da Neil'ın kendisini koruduğunu biliyordu ve bu hareketi, içinde beklenmedik bir arzu alevinin oluşmasına neden olmuştu.

Bir köşeyi daha dönerlerken elini uzatıp tutunmak zorunda kaldı.

Tahrik olmak için kötü zamanlama, Gwen!

Uyanmadan önce rüyasında Neil'ı görüyor olması da işi iyileştirmiyordu. Rüyasında çelik gibi kollarıyla onu sarıyor ve aralanmış dudaklarını ona yaklaştırıyordu. Sonra Neil onu uyandırmıştı.

Yoldaki bir tümsekten geçtiklerinde Gwen, "Offf!" diyerek arabanın zeminine düştü.

"İyi misin?" diye sordu Neil, arabayı yavaşlatırken.

Gwen koltuğa geri çıktı. "Evet..."

"Çok az kaldı," dedi Neil. "Sonra arabaları değiştireceğiz."

"Oturabilir miyim artık?"

"Hayır, henüz olmaz..."

Gwen uzanmaya devam ederken Neil'a uyarak sessizliğini korudu.

Arabanın arka koltuğundayken bir ömür geçmiş gibiydi ki Neil yavaşlayıp kenara çekti.

Aracı park ettikten sonra da hemen dışarı atladı, Gwen'in kapısını da açıp elini uzattı. Ayağa kalkıp diğer arabaya geçerken Gwen'in sertleşmiş kasları duruma itiraz etti.

Ona sonsuz zaman geçmiş gibi gelse de aslında bir saatten daha az olmuştu. Neil arabaların bagajlarını açıp eşyaları transfer ederken, Gwen ön koltuğa oturup gözlerini karanlık geceye dikti. Bir otoparktalardı ve etrafları düzinelerce arabayla çevriliydi.

Gwen dar bir otobana varıp etrafta hiçbir araç kalmayana dek bekledikten sonra konuştu. "Neil?"

Neil ona bir bakış atıp gözlerini tekrar yola çevirdi.

"Ne yapıyorsun?"

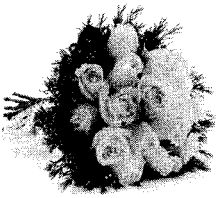
Neil direksiyonu sıktı ama bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi.

"Geri çekilmek bir seçenek değildi."

İlk başta Gwen onun ne dediğini anlamadı. Sonra barda ona verdiği ültimatomu hatırladı.

Ellerini kucağında birleştirip kafasını koltuğa yasladı.

Tüm soruları, daha da önemlisi Neil'ın tüm cevapları bekleyebilirdi.

On Üçüncü Bölüm

Isıya duyarlı gece görüşü gözlükleri Malibu garaj yolunda ilerleyen arabaları yakalamıştı.

Her iki aracın da şoför ve arka koltuklarındaki ısılar görünüyordu.

Adam, tünediği yerden ayrılıp elindeki şekerleri yere fırlattı ve arabasına atladı.

Görünüşe bakılırsa MacBain sorunu kendisi halletmeye karar vermişti.

"Sırtını yere dayayıp şimdi pes etsen olmazdı, değil mi?"

Her iki araba da birbirinin tıpkısıydı ve plakaları çıkartılmıştı. Takip işi kötüye gidiyordu.

Aptal bir adam bile saklanmak istiyorsa ceptelefonunu açmaması gerektiğini bilirdi. Ama er ya da geç açacaktı. Adamın acelesi yoktu. Aslında, bunu tüm yıl devam ettirebilirdi.

Arabalar ayrılıp farklı yönlere gittiler. Adam şansını de-

nemeye karar verip doğuya giden aracın peşine düştü.

Diğer araç batıya doğru devam etmişti.

Doğu göğünde yükselen güneş ufku parlatıyordu.

Ama Neil'ın koyu renkli güneş gözlükleri sayesinde güneş gözlerine girmiyordu. Sağ tarafındaki Gwen'in kafası yan cama doğru yatmıştı ve göğsünün düzenli inip kalkması uykuda olduğunu gösteriyordu.

Neil hızını sınırın sadece birkaç kilometre üstünde tutuyordu. Hız cezası gibi küçücük bir şey yüzünden gittiği yerin belli olmasını istemezdi.

Bomboş otoban kilometrelerce sürüyordu. Topraktan oluşan manzaraya ek olarak yalnızca ara sıra uzaklarda beliren yüksek dağlar vardı.

Ve Gwen uyuyordu.

Neil, yaptıkları, hatta daha da önemlisi yapmadıkları için onunla gurur duyuyordu. Ne yaptığını öğrenmek için ısrar edebilir, onunla tartışabilirdi ama bunu yapmamıştı. Sadece dediklerini harfiyen yerine getirmişti ve böylece Neil, Güney Kaliforniya'yı arkasına bakmadan terk edebilmişti.

Neil bakışlarını onun kıvrak vücudunda gezdirdi. Hırsız gibi giyinmiş bu haliyle olağanüstü güzel görünüyordu. Ve Neil ikisini çıplak olarak düşlediğini Gwen'e bile söyleyememiş olsa da başka birisi hislerini çözmüştü.

Çözmüş ve ona karşı kullanmıştı.

Vegas'tan uzak dur, Mac, dedi kendi kendine. Poker ifa-

desinin üzerinde çalışması gerekiyordu.

Yanındaki Gwen inledi. Gırtlağından yükselen bu ses Neil'ın belden aşağısının sıkışmasına, yüzünün buruşmasına neden olmuştu.

Gwen gözlerini kırpıştırarak uyanıp gerindi. "Günaydın," diye mırıldandı.

Bu basit sözcükler Neil'ın gülümsemek istemesine yol açtı. "Günaydın..."

"Neredeyiz?" Gwen arkalarına baktı.

"Yarım saat içinde Nevada'da olacağız."

"Nevada mı? Oraya mı gidiyoruz?"

"İçinden geçeceğiz."

"Ah..."

Neil birkaç saniye bekledikten sonra ona bir bakış attı. "Ne? Hiç soru yok mu?"

Gwen gülümseyince Neil içinde bir şeylerin patladığını hissetti. "Dün gece, senin beni yataktan dışarı sürükleyip arabaya tıkmanla, arabayı deli gibi sürmeyi bırakmandan sonra uyumama kadar olan sürede her şeyi olduğu gibi kabul etmeye karar verdim."

"Nereye gittiğimizi sormayacak mısın?"

"Sorsam söyler miydin?"

Hayır... Gwen ne kadar az bilirse gidecekleri yeri sır olarak saklamak o kadar kolay olurdu. Bir benzin istasyonundaki molada edilen bir sohbet bile yerlerini ortaya çıkartabilirdi.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ben de kısa süreliğine sorun çıkarmayacağım."

Neil'ın da kısa bir süreye ihtiyacı vardı zaten. Yani öyle umuyordu.

"Nereye gittiğimizi birilerine söyledin mi?"

"Hayır..."

Ağabeyi çok endişelenir, annesi çılgına dönerdi.

"Birilerine telefon ede..."

"Hayır," diye sözünü kesti Neil. "Kimseye telefon edemeyiz. Ben söyleyene kadar olmaz. Malibu'daki telefonlara böcek yerleştirilmişti."

"Bunu biliyordun madem neden sökmedin?"

"Eğer bizi takip eden adam oyuncaklarından bazılarının hâlâ yerinde olduğunu sanırsa yalnızca benim istediğim kadar şey duyabilecek."

"O zaman iyi olduğumuzu Blake ve diğerlerine nasıl söyleyeceğiz?"

"Onu bana bırak sen..."

Gwen alnını ovaladı. "Peşimizde birinin olduğunu mu düşünüyorsun?"

Dikiz aynasında arkalarında bir arabanın olduğunu gördü. Neil hızını dengede tutarken hızlanıp arabadan uzaklaşma isteğini içinden uzaklaştırmaya çalıştı.

"Peşimizde birinin olduğunu *biliyorum*."

"Neden ben? Burada ya da bildiğim başka herhangi bir yerde hiç düşmanım yoktu."

Arkalarındaki araba hızlanıp onları geçti.

Neil içini çekti. "Bu kişi her kimse senin peşinde değil, benim peşimde."

"O zaman neden benim komşularımı öldürdü? Bunun sana nasıl bir etkisi var ki?"

Neil yutkundu. Güneş gözlüğü gözlerini sakladığı için şükrediyordu.

"Sana da o kadar kolay bir şekilde ulaşabileceğini göstermeye çalışıyordu." Bir küvette cansız bir halde yüzüstü yatan Gwen olabilirdi.

"Bu çılgınca bir şey, Neil! Eve baştan aşağı güvenlik sistemi döşendi."

"Ama arka kapı açılmıştı ve yine de sistem kuruluydu. İçeri herhangi biri girebilirdi."

"Bu yine de birilerinin sana ulaşmak için beni kullanmak istemesinin nedenini açıklamıyor. Sen ağabeyimle çalışıyorsun ve yanından geçtiğimde bana ikinci kez bakmıyorsun bile."

Bakıyordu, hatta bakmaktan öteye geçiyordu. Ve biri bunu fark etmişti.

"Neil?"

Neil o anda savunmacı taktik uygulamanın en iyisi olduğuna karar verdi. "Bir sonraki benzin istasyonunda duracağız. Tuvalete girebilirsin ama kimseyle konuşma..."

Gwen camdan dışarı, tek bir canlının, hatta terk edilmiş bir evin bile görülmediği yola bakarken Neil onun ne diyeceğini biliyordu.

"Burada peşimizde birilerini göremiyorum."

"Eğer peşimizdeki adam izimizi sürerse aksanın bizi ele verecektir."

"Ben onu düşünmemiştim."

"Düşünmeyi bana bırak..."

Gwen'in yüzündeki yarım gülümseme de soldu. *Ah, kahretsin! Yanlış şeyi söyledim.*

"Sarışın olabilirim ama aptal değilim."

"Aptal olduğunu söylemedim."

"Düşünmememi söyledin."

"Hayır, düşünmeyi bana bırak dedim. Yanlış kelime seçtim. Ben peşimizde kimin olduğunu öğrenene ve senin güvende olduğundan emin olana kadar bana güvenmelisin."

"Gecenin köründe ağabeyimin evinden gizli saklı çıkarken sana güvenimi kanıtladığımı sanmıştım. Bu *düşünmeden* yaptığım bir hareket değildi. Akıllıca bir seçim yapıp güvenerek hareket ettim. Bunların her ikisi de düşünmeyi gerektiren şeyler..." Gwen ona kaşlarını çatmış bir şekilde bakıyordu.

Neil direksiyonu iyice sıkarken düştüğü çukurdan kurtulmak için ne söylemesi gerektiğini düşündü. Gwen onun emri altındaki bir asker değildi. Neil'ın bunu unutmaması gerekiyordu. Kendisinin yumuşak bir tarafı yoktu ve bu kadınla derin sohbetlere girmekten kaçınmasının nedeni buydu.

"Özür dilerim." *İşte... Bu onu mutlu eder.* Neil cesaret edip ona baktı.

Mutlu değil.

Neil ağzından çıkan boktan şeylere daha da batmamak için sessiz kalmayı tercih etti.

Ama bu acı verici bir sessizlikti.

* * *

Pislik içindeki tuvalet pek rahat değildi. Ama yolun kenarındaki çalılıklardan iyiydi. Bu onu öldürse de Gwen benzin istasyonundayken tek bir kelime bile konuşmamıştı. Neil'ın bu konuda haklı olduğunu biliyordu. İngiliz aksanı, onu sarı saçları ve çıkık elmacıkkemiklerinden daha fazla ele verirdi.

Neil'ın sessizliğine gelince... Adamın, Gwen'in *sessizlik oyununda* nasıl uzman olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. İngilizler soğuk espri anlayışları ve sabırlı sessizlikleriyle bilinirlerdi. En azından onun ailesi böyleydi. Haddinden fazla konuşan asıl Amerikalılardı. Gwen, buradaki arkadaşlarıyla sohbet etmenin, memlekettekilerle sohbet etmekten daha eğlenceli olduğunu itiraf etmeliydi. Eliza ona her şeyi söylerdi. Aslında, Neil'a olan ilgisi hakkında ilk yorumu yapan da Eliza'ydı.

Koca pislik.

Düşünmeyi bana bırak...

Gwen gözlerini devirerek kirli kapıyı açmak için bir peçete koparttı. Şimdi tuvalette üreyen hastalıkları kapmaya ihtiyacı yoktu.

Sıcak Nevada sabahı, vücudunu saran spandeks giysiler yüzünden daha da sıcak geliyordu. Tuvalette üstünden bir şeyleri çıkarma düşüncesi midesini bulandırmıştı, bu yüzden bu işi geceye bırakmaya karar verdi.

Ayrıca çantasında hangi kıyafetleri olduğunu bile bilmiyordu. Çoğunu Neil toplamıştı.

Gwen kapıdan çıkmadan önce saçlarını yatıştırmak için bir toka çıkardı. En azından saçları sırtına yapışıp onu rahatsız etmeyecekti.

Arabada yerini aldığında Neil arabaya benzin doldurma işini bitirmiş, pompayı yerine takıyordu.

Orta konsolda buharı tüten iki bardak duruyordu. Arabanın içi kahve kokusuyla dolmuştu.

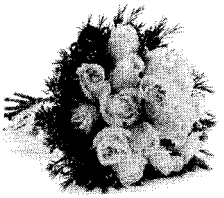
Neil koltuğuna oturup kemerini bağladı. "Çay sevdiğini biliyorum ama sadece kahve satıyorlardı."

"Çoğu Amerikalı sabahları kahve içmez mi?"

Neil pompalardan uzaklaştı. "Evet..."

"O halde benim de kahve içmem doğru olur diye *düşünüyorum*. Bir kahve bir çay ısmarlamak bizi ele verebilirdi."

"Hah!" dedi Neil yüzünde bir sırıtışla.

On Dördüncü Bölüm

"Burada mı uyuyacağız?"

Neil arabayı yol kenarına çekip Nevada çöllerinin her tarafında bulunan kayaç uzantılarından birinin arkasına saklad. Günbatımına kadar durmamışlardı ve Gwen'in görebildiği kadarıyla Nevada çölünde mümkün olduğunca yavaş sürmüşlerdi. Daha doğrusu dolana dolana ilerlemişlerdi. İlk önce doğuya doğru ilerleyip ardından kuzeye yönelmiş, büyük bir otobanda bir süre batıya sürdükten sonra da tekrar kuzeydoğuya dönmüşlerdi. Ve Gwen sessizlik oyununu kazanmaya kararlı olduğu için ağzını sürekli kapalı tutmuştu.

Ta ki şimdiye dek...

Neil'ın ona doğru attığı hazır yiyecekler bile ağzını açmasını sağlamamıştı.

"Evet, burada..."

Gwen arabanın camından sol taraftaki kayalığa baktı.

"Ben burada bir otel göremiyorum."

Neil arabayı kayalığa doğru geriletip park etti ve dışarı çıktı.

Ardından bagajdan bir yastıkla battaniye alıp arka koltuğa attı. "Sen arka koltukta uyursun," dedi arka kapının oradan.

"Sen ciddisin."

"Bir sorun mu var, Gwendolyn?"

Gwen koltuğundan kalkıp arabanın üstünden ona dik dik baktı. "Biliyor musun, tam ismimi kullanmanı çekici bulurdum, ama şimdi alaycı olduğunu fark ediyorum. Duş almış ve güzel bir uyku çekmiş olsam bu belki komik gelirdi ama sanırım beklemek zorunda."

"Güvenli olduğu zaman otelde kalacağız."

"Tuvalete gitmem gerekirse ne yapacağım?"

Neil kollarını iki yana açıp etraflarına baktı.

Tabii. Gwen benzin istasyonlarındaki tuvaletlerin lüks olduğunu biliyordu.

"Benim için diş fırçası almayı hatırladın mı bari?"

Neil bagaja gidip el fenerini tutarak Gwen'in çantasını karıştırmaya başladı.

Gwen de onun çantaya neler koymuş olduğunu görmek için yanında dikiliyordu.

Neil külotlarını, geceliğini, çoraplarını, sutyenini, kot pantolonunu ve birkaç tişörtünü kenara çekti. Saç fırçasıyla deodorantını da çektikten sonra diş fırçasıyla macununu buldu.

"Benim için aldığın her şey bu kadar mı?"

"Daha sonra üstündekileri yıkamak için bir yer buluruz."

Gwen onu kenara itip el fenerini kaptı ve çantaya tekrar

baktı. Ama ne kadar karıştırırsa karıştırsın sonuç aynıydı. "Yalnızca iki takım kıyafet giymemi mi bekliyorsun yani?"

"Biri yıkanırken diğerini giyersin."

Yüzündeki ifade tamamen boştu. Gwen ışığı ona tuttuğunda Neil kafasını çevirdi.

"Makyaj malzemelerim nerede?"

"Kusura bakma, *Gwendolyn*," derken sesinden alay akıyordu. "Güvende olmanın, senin savaş boyalarını toplamaktan daha önemli olduğunu düşünmüştüm."

"Savaş boyası mı?"

"Savaştan önce askerlerin yüzüne sürdükleri şey..."

"Evet, evet, savaş boyasının ne olduğunu biliyorum. Neden makyaja savaş boyası diyorsun?"

Neil yüzüne doğrultulmuş el fenerini itti. "Amerikalıların söylediği bir şey..."

"Ah..."

Gwen fenerin ışığına gelen bir böceği kovalayıp karanlığa döndü. Diş fırçasıyla macununu arka koltuğa koyduktan sonra bayatlamış hamburger ve patates kızartmasından oluşan acınası akşam yemeklerinden kalan ekstra bir peçete bulup arabadan uzaklaştı.

"Nereye gidiyorsun?"

Gwen durup ona doğru döndü ve kolunu ileri uzattı. "Bayanlar tuvaletine... Nereye gidebilirim başka?"

Fener sayesinde taşlara ve çalılara takılmaktan kurtuluyordu.

"Yılanlara dikkat et..."

Gwen tereddüt etse de ilerlemeye devam etti. *Tabii...* Başka onca yer varken kalmak için kaçınılması gereken zehirli yılanlarla dolu bir yeri seçmesi lazımdı.

Geniş bir kayanın arkasına geçip Neil'ın gözlerinden uzaklaştı. Tam feneri yere bırakacaktı ki Neil yeniden seslendi. "Ve çakallara... Bu hayvanlar gruplar halinde gezerler. Eğer bir tane görürsen etrafında üç tane var demektir."

"Harika," diye fısıldadı kendi kendine. Fenerle etrafında daire çizerek yalnız olduğundan emin oldu.

İşi bittiğinde hızla arabaya geri döndü. Neil kollarını göğsünde kavuşturmuş halde arabaya yaslanmıştı.

"Çok da kötü değildi, değil mi?"

Arabadan diş fırçasıyla macununu ve bir şişe suyu aldı. "O kadar kötü değil... Tabii etrafında yılanlar ve çakallar varken tuvaletini yapmayı seviyorsan." Kolundaki bir böceği kovaladıktan sonra su döküp ellerini yıkamak için başarısız bir girişimde bulundu. Ardından da fırçasına naneli macundan bir parça koyup ağzına tıkarak yediği yağlı yiyeceklerin kalıntılarını yok etmeye çalıştı.

Neil yüzünde bir gülümsemeyle onu izliyordu.

"Bu kadar komik olan ne?" Bu adamın gülümsediğini hiç görmemişti ama şimdi bunu karşısında yapıyordu.

"Çalılıklarda işemeyi sadece sen zarif bir şeymiş gibi gösterebilirsin."

"Öyle bir şey yapmadım ben."

Gwen'in sıkıntısıyla Neil'ın gülümsemesi daha da genişledi.

"Off!" Arabanın arkasına geçip ağzını çalkaladıktan sonra Neil'a döndü.

Fenerin ışığını yine adamın suratına tuttu. "Bana gülüyorsun."

"Gevşe biraz Gwen, sana gülmüyorum."

Gwen üç böceği daha kovaladı ama üstüne konmayı bekleyen bir sürüsü daha vardı.

Neil arabada dayandığı yerden ayrılıp feneri onun elinden aldı ve ışığı kapatarak karanlıkta kalmalarına neden oldu. "İşte... Işık yoksa böcek de yok..."

Gwen, ay ışığının fazla belirgin olmadığı göğe gözlerini kaldırdı.

Ve nefesinin kesildiğini hissetti. "Ah, vay canına..."

"Çok güzel, değil mi?"

"Muhteşem..." Şehir ışıklarından etkilenmemiş gece gökgünde milyonlarca yıldız görünüyordu. "Hiç bu halini görmemiştim." Gwen gökyüzünü izlerken çölde mola vermiş olmalarını az önceki kadar takmıyordu.

"Çöller kâinattaki en güzel manzaralardır," diye mırıldandı Neil.

Gwen arabaya yaslanarak kafasını geriye yatırdı. Birkaç dakika sonra da, "Oralarda başka şeyler olup olmadığını hiç merak ediyor musun?" diye sordu.

"Zeki yaşam formu olarak mı?"

"Evet..."

Neil içini çekti. "Umuyorum."

Gwen gülümsedi. "Ben de... Tek başımıza olduğumuzu

düşünmekten nefret ediyorum."

"Çocukken astronot olmak isterdim."

Gwen ona baktı. "Gerçekten mi?"

"Evet..."

"Neden hayalinin peşinden gitmedin?"

"Bilmem, ilgimi kaybettim. Başka şekilde devam ettim."

Gwen onu anlıyordu. "Ben de balerin olmak isterdim."

"Seni durduran neydi?"

Serin gece havası nedeniyle ürperirken, Gwen'in kollarındaki tüyler diken diken oldu.

"Söylersem gülersin."

"Ben gülümsemem bile... Yani gülmem söz konusu değil."

Gwen kıkırdadı. Onun espri yapmasını hiç beklemezdi.

Neil gülümsemesini saklamaya çalıştı.

"Fazla şişmandım."

Neil'ın ağzı şaşkınlıkla açık kaldı. "Bir gram fazlan yok ki senin..."

"Biliyorum. Hiç de olmadı ama baş balerinler salatayla beslenir, üstüne sos bile eklemezler. Bense yemek yemeyi çok seviyorum." Bakışlarını yıldızlara çevirirken ellerini kollarına sürttü. "Ama baleyi hâlâ severim. Dansın zarafetini ve güzelliğini."

Neil montunu çıkartıp onun omuzlarına sardı. Gwen ona doğru sokulduğundaysa şaşırtıcı bir şekilde geri çekilmedi ve kolunu omzundan ayırmadı. "Teşekkürler..."

Neil hafifçe gülümseyip tekrar gökyüzüne baktı. "Hiç canlı bir gösteri izlemedim. Bir rock konseri dışında..."

"Gerçekten mi? Neden?"

"Gitmek hiç aklıma gelmedi."

Konuşurken Gwen kafası onun omzuna yasladı. "Sanırım içinde büyüdüğüm zenginlik bana hayatta pek çok şeyi görme fırsatı verdi. Ama bir şey var, biliyor musun?"

"Ne?"

"Böyle bir şeyi, parlak bir ışık altındaki elmaslar gibi parlayan yıldızlarla dolu berrak bir gökyüzünü hiç görmemiştim."

"Hayattaki en güzel şeyler bedavadır."

Doğru...

O sırada gökte bir yıldız kaydı. "Şunu gördün mü?" diye sordu Gwen.

"Evet..."

Gwen gözlerini kapatıp eve sağ salim dönmeyi diledi.

"Ne yapıyorsun?"

Gözlerini açtığında Neil'ın kendisini izlediğini gördü. "Dilek tutuyorum. Kayan bir yıldız görünce dilek tutulur ya, eminim bunu duymuşsundur."

"Ahh..." Neil tekrar gülümsüyordu ve bu manzara Gwen'in nefesini kesiyordu.

"Dilek tutacak mısın?"

Neil kafasını iki yana salladı.

"Neden?" Ona dönünce Neil'ın eli koluna kaydı.

"Ben dileklere inanmam."

Gwen onun montunun içinde büzüştü. "Bir şey dilemek sadece küçük bir fantezi ya da arzudur. Eğlenmek için yapılır."

Neil'ın gülümsemesi solarken bakışları onun dudaklarına kaymıştı.

"Arada bir eğlenmek iyidir, Neil."

Gwen onun gözlerine yeniden baktığında bakışlarında boğulduğunu hissetti. Neil kendisine doğru eğilirken, bu sefer geri çekilmemesi için bir dilek daha tuttu.

Neil elini kolunda yukarı doğru kaydırıp onu kendisine doğru çekti ve sonra Gwen'in dileği gerçek oldu. Orada, yabani hayvanların arasında, milyarlarca yıldızın altında Neil onu öptü. Ateşli, hararetli öpücükler bedenindeki her bir yalnız gözeneği doldurdu.

Gwen parmaklarını onun sert göğsünde kaydırıp tenine gömerken dudaklarını onun için açarak dilini içeri kabul etti. Nefes alamıyordu, Neil'ın kollarının arasında sıkışmıştı ama umurunda değildi. Daha sonra nefes alabilirdi. Şimdi hissetme vaktiydi. Neil'ın elinin kafasının arkasına doğru kayıp ona öpücüğünü nerede istediğini göstermesini hissetmeliydi. O anda anlamıştı ki bu adam ondan ne isterse vermeye razıydı.

Rüyaları onu Neil'ın dokunuşuna hazırlamamıştı. Gwen vücudunu onunkine yaslayıp ereksiyonunu hissederken ona her şeyiyle sahip olmak istedi.

Eğer bu öpücüğü bir şeylerin göstergesiyse, demek ki Neil da onu istiyordu.

O zaman neden onu itmişti?

Sıcak nefesi Gwen'in yanağına vurdu. "Gwendolyn," diyerek iç geçirdi.

"Durmanı istemiyorum," diye itiraf etti Gwen.

Etrafındaki kollar onu daha da sıktı.

"Dikkatimi dağıtıyorsun. Dikkat dağınıklıkları insanın ölümüne sebep olur."

Bunu kendisine mi yoksa ona mı söylüyordu?

"Burada bizden başka kimse yok." Ve arabanın kaputunda bile olsa vahşi, ateşli bir seks geri çekilmekten daha iyiydi.

"Bunu yapamayız." Neil onun kafasını ellerinin arasına alıp gözlerinin içine baktı. "Şimdi olmaz."

Gwen ona karşı çıkacak sözlerin dilinin ucuna geldiğini hissetti.

Ama geri yuttu.

Şimdiye kadar bekledim. Biraz daha bekleyebilirim. Neil'ın tadına bakmıştı ve şimdi onu her düşündüğünde dudaklarından onun tadını alacaktı.

Blake, Neil'ın tavsiyesine uymaya karar vermişti. Ta ki Gwen'le ikisinin gecenin bir yarısı kaybolduklarını ve o zamandan beri ortada görünmediklerini öğrenene dek. Bunun ardından pilotuna özel jetini hazır etmesini söylemiş ve karısıyla oğluna veda öpücüklerini vermişti.

Samantha, Albany'de bırakılmaktan memnun değildi ama mide üşütmesi nedeniyle Blake'in üstündeki gücünü kullanamamıştı. Eğer Neil'ın endişeleri kısmen bile doğruysa Blake, kız kardeşiyle korumasını ararken ailesinin ayak al-

tında dolaşmasını veya tehlikede olmasını istemezdi.

Özel jeti pistin batı tarafının sonuna iniş yaptıktan sonra Blake gümrükten geçip onu eve götürmek için dışarıda bekleyen araca gitti.

"Bay Harrison?"

Şoförü olarak Neil'dan başkasını görmeye alışkın olmayan Blake durumu ilk önce yadırgadı.

"Beni First Class Services gönderdi." First Class Services, Blake'in ara sıra kullandığı bir ulaşım şirketiydi. O gece daha sonra Sam'le konuştuğunda ona teşekkür etmeliydi.

Blake kafasını sallayıp arka koltuğa oturdu. Dean koltuğun diğer ucunda oturmuş, sırıtarak ona bakıyordu. "Eve hoş geldiniz ekselansları..."

Blake dedektifin elini sıktı. "Şu ekselansları saçmalığını bir kenara bırak, Dean. Ne haltlar dönüyor burada?"

Dean aracı pistten çeken şoföre kafasıyla işaret etti.

"Bu şirketin tüm şoförleriyle direksiyonun arkasına geçmeden önce anlaşma yapılır."

Dean derin bir nefes aldı.

"Neler olduğundan emin değilim, Blake. Beni Eliza aradı ve ölü komşulardan bahsetti. Tarzana polisinin telsizlerini dinledik ve aralarındaki konuşmaları duyduk. Neil'ın etrafa bakınmasına izin vermek zorunda kalmak hoşlarına gitmemişti. Bizi gördüklerine de hiç sevinmediler. İlk bakışta sanki kuşlar jakuzinin elektrik sistemine yuva yapmış gibi görünüyordu."

"İkinci bakışta?"

"Onu henüz çözemedik. Cinayet şubesi şu anda cımbız-

larla mekânda dolaşıyor. Hiç kimse olayın kaza olduğunu düşünmüyor. Jakuzilerde elektrik çarpması normal değildir. Tabii kablolarla oynanmadıkça... Bu da beni kurbanların kendisine götürdü."

"Neden?"

"Kurbanlar işgalciymiş."

"İşgalci mi?"

"Lanet olası ülke bunlarla dolmaya başladı. Terk edilmiş ya da banka tarafından el konmuş evlere girip kalıyorlar. Bankalar ev sahibi olmaktan nefret eder, son beş yılda haczettikleri evler hâlâ boş... İnsanlar buralara taşınıp kendi adlarına bir ya da iki fatura alıyorlar, banka da bunları tahliye etmek zorunda kalıyor. Her yerde işgalciliği organize eden gruplar oluşuyor."

Blake kafasını iki yana salladı. "Bu insanlar buralarda ne kadar süre bedavaya kalıyorlar peki? Altı ay mı?"

"Ya da bir yıl, bazen daha fazla. Sadece emlakçılar inceleme için gelirse bir sorun olduğu anlaşılıyor. Ama San Francisco'daki bankalar, Pacoima'dan bile ev alıp satılması için San Diego'daki emlakçılara verebilirler. Tabii çoğu zaman emlakçının evi görmediğini söylemeye gerek yok. Karmakarışık bir iş..."

"Elektriği nasıl açmayı başarıyorlar ki bunlar?"

"Bu evdekiler komşulardan çalıyorlardı, Gwen ve Karen'ın evi de dahil."

"Neil bana komşular ne zaman jakuziyi kullansa evdeki monitörlerde sorun çıktığını söyledi."

"Sorunun ne olduğunu bulamamış, çünkü komşuların evine girme imkânı yokmuş. İşgalcileri elektriği çalmış olması gerçeği, ölümlerinin makul bir nedeni olduğunu düşünmeme yol açıyor."

Şimdi Blake'in kafası iyice karışmıştı. "Eğer bu doğruysa o zaman Neil aşırı tepki mi gösterdi?"

"Henüz öyle bir şey demiyorum. Neil bana düşüncesizce hareket eden bir adammış gibi gelmedi. Çoğu zaman o kadar sessiz oluyor ki kafasından neler geçtiğini hiç anlamıyorum."

Evet ama Blake korumasının bir ergen kadar düşüncesizce davrandığı bir zamanı hatırlıyordu.

"Nerede bu adam?"

"Bilmiyorum. Senin evden ayrıldığımda her yeri parça parça etmişti. Arkasında bıraktığı dağınıklığı göreceksin. Tüm ekipmanı çalışma odanda... Orada bir kale kuruyordu sanki. Mary'nin ödünü bokuna karıştırmıştı."

"Peki ya Gwen?"

"Gwen zaten komşuları için üzgündü. Dün sabah evine tekrar gittiğimde ikisinin de orada olmadıklarını gördüm. Dillon bana bunu verdi." Dean ona elyazısıyla yazılmış bir not uzattı.

Dean,

Malibu ve Tarzana evlerinde sakın konuşmayın. Kurduğum her şeyle oynanmış.

Yetmiş iki saat sonra sana daha fazla bilgi ulaştıracağım.

Eğer benden haber alamazsan Carter'dan, Başkomutanı aramasını iste... Onlara benim adımı ver. Kod adı: Kuzgun...

Mac

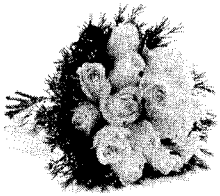
"Yetmiş iki saat mi?"

"Bu sabahtan sonra otuz altı saat kaldı."

Blake elini saçlarından geçirdi. "Başkomutan mı? Kimden bahsediyor bu?"

Dean gözlerini onunkilere dikti. "Sanırım Başkan'dan bahsediyor."

Blake'in teni buz gibi oldu. *Neil kız kardeşini nasıl bir bokluğun içine sürüklemişti?*

On Beşinci Bölüm

Küçük bir arabanın arka koltuğunda, arka arkaya iki gece yatmak yeterliydi. Neil kamp yapmak için muhteşem iki yer bulmuştu ama yine de bu kadarı yeterdi!

Gwen, Nevada sabahına şaşkınlıkla uyandı. Yanına park ettikleri kayalık yüzlerce metre yüksekliğindeydi ve ötesinde parlak mavi gökyüzünden başka hiçbir şey yoktu. Gün ışığında, doğaçlama kamp alanları daha az korkutucuydu.

Ama hiçbir şey Gwen'i, Utah için hazırlayamazdı. Daha önce buranın fotoğraflarını görse de hiç gelmemişti. Manzara göz alıcıydı. Gwen'in dudaklarından aralıksız yükselen, "Harika, büyüleyici" gibi kelimeler önceden kaydedilmiş gibiydi.

Kayalıkları şekillendiren sert rüzgârlar, minik arabalarının da savrulmasına neden oluyordu.

"Çok güzel," dedi Gwen, bir köşeyi daha döndüklerinde gördüğü tam fotoğraflık manzara karşısında.

"Öyle..."

Öpüşmelerinden beri Neil elini, onun eline dokundurmaktan fazlasını yapmamıştı. Tetikte olabilmek için gereken mesafeyi bulmuş gibiydi. Ama Gwen onun kendisini sık sık izlediğini görüyordu.

Neil'ın yüzünde üç günlük sakal birikmişti ve Gwen buna bayılıyordu. Haşin yakışıklılığı her nasılsa sakalla yumuşamıştı. Kısa saçları sayesinde, sakalı tembelliğin sonucu olarak kalmış değil de bilerek bırakılmış gibi görünüyordu. Gwen onun sakallarının tenine, her yerine sürtünmesini hiç sorun etmezdi.

Neil tüm ödemeleri nakit olarak yapıyordu. Bir şeylerden kaçan insanların olduğu filmleri pek fazla izlememiş olsa da Gwen bile kredi kartlarının izinin sürülebileceğini biliyordu. Medeniyetten tamamen uzaktaydılar. Hiç kimse onları tanımıyordu ve böyle giderse kimse de bulamazdı. Yanında Neil değil de başkası olsaydı bu düşünce onu korkutabilirdi. Ama Gwen kendisini özgür hissediyordu.

"Lütfen bu gece bir pansiyon bulacağımızı söyle..."

"Bakacağız."

"Neil, lütfen... Kıyafetlerimin yıkanması lazım... Senin de yattığın zamanlarda bir ya da iki saatten fazla uyuyabildiğini sanmıyorum."

"Fazla uykuya ihtiyacım yok benim."

"Ah, saçmalık! Herkesin uykuya ihtiyacı vardır. Hem ben doğru düzgün temizlenemedim. Bir yatak ve akan su istiyorum, lütfen..." İçeceğine şeker ekledi. "Burada bizi kimsenin takip etmediğini biliyorsun."

Neil dikiz aynasına baktı.

"Arkada kimse yok..."

Neil içini çekti. "Bir otele giriş yapmadan önce, birkaç şey almamız gerek."

Gwen küçük bir kız gibi ellerini çırpıp koltuğunda zıpladı, sonra dudaklarını onun sert yanağına bastırdı. "Teşekkür ederim. Tekrar temiz olmak için sabırsızlanıyorum." Koltuğunda arkasına yaslanıp sonraki kasabaya varana kadar kilometreleri saydı.

Kasabada, içinde her çeşit şey bulunuyormuş gibi görünen bir dükkâna girdiler. Burası mini Walmart gibiydi. Birkaç koridorda tüm aile üyeleri için giysiler, bir diğerinde de yiyecek içecekler vardı.

"Burada fazla kalmayacağız. Kimseyle konuşma..."

Gwen dudaklarını anahtarla kilitliyormuş gibi yapıp gülümsedi. Neil ona iki yirmilik uzattı. "Ben yiyecek bir şeyler alırken sen de neye ihtiyacın varsa al..."

Gwen arabadan fırlayıp seke seke dükkâna doğru ilerledi. Bir sepet kaptıktan sonra şampuan koridorunu buldu ve birkaç seyahat boyu şampuan, saç kremi, sabun ve bir jilet aldı. Saç boyalarının yanından geçerken duraksadı. Hem kahverengi, hem de kızıl renklerde geçici boya olduğunu görünce ikisini de sepete attı. Ardından dudak parlatıcısı ve bir böceksavar aldı. *Önemli şeyler...*

Yanından bir kadın geçerken kutulardan birinin arkasını okuyormuş gibi yaptı.

Rafların arasında ne kadar uzun kaldığını bilmiyordu,

bu yüzden kasaya gitti ve orada alması gereken bir şey daha olduğunu fark etti.

Prezervatif...

İnsanların hayattaki basit şeyler olmadan bir süre yaşadıktan sonra bunları yeniden bulunca nasıl davrandıklarını görmek Neil'ı hiç şaşırtmazdı.

Arabaya geri dönen Gwen'in gülümsemesi de bütün yüzünü aydınlatıyordu.

"Lazım olan her şeyi aldın mı?" diye sordu ona.

"Eminim bir şeyler unutmuşumdur ama gerekli şeyleri aldım."

Küçük şampuanın kapağını açıp burnuna götürdü. "Harika..." Şişeyi Neil'ın suratına doğru uzattı. "Kokla..."

"Sen gibi kokuyor."

"Henüz değil, ama yakında öyle olacak."

Neil park alanından çıktı ve yola dönene dek sürekli dikiz aynasını kontrol etti. Onlara sorular sormayacak bir otel bulacak, ertesi gün de kaldıkları yerden uzaklaştıktan sonra bir telefon görüşmesi yapacaktı.

Avına ipucu verme vakti gelmişti.

Kendisinin av olması mümkün değildi.

Artık olmazdı.

Karşılaşma vakti geldiğinde Gwen'i olaylardan nasıl uzak tutacağını düşünmesi gerekiyordu. Kafasında birkaç fikir vardı ama her biri yapılması neredeyse imkânsız şey-

lerdi. Ama düşünmek için hâlâ birkaç günü vardı.

"Kaşlarını çatıyorsun. Sorun ne?"

"Bir şey yok..."

"Sana inanmak isterdim ama tahminimce bir sonraki hareketinin ne olacağını düşünüyorsun. Kaliforniya'dan ayrıldık ama sonsuza kadar kaçamayız. Gerçi bir süre eğlenceli olabilir."

Neil çattığı kaşlarının düzeldiğini hissetti. "Kaçmak hoşuna mı gidiyor?"

"Baksana Neil, hayatında hiç bu kadar güzel bir yer gördün mü? Sen gecenin bir yarısı beni evden sürüklemeseydin buraları asla göremezdim."

"Şehirlerarası karayolu seyahatine çıkabilirdin."

"Beni istediğim yere götürecek mükemmel uçaklar varken mi? Arabayla yolculuk etmeyi asla seçmezdim."

"Bazen yolculuk varış yeridir."

"Hmmm," dedi Gwen. "Bu hoşuma gitti. Her neyse, şimdi ne yapacağın konusunda endişelisin. Haklı mıyım?"

"Endişeli değilim," diye yalan söyledi Neil.

"Kafan karışık o zaman?"

Neil cevap vermedi.

"Bazen konuşmak işleri çözmeye yardımcı olur."

Gwen'e, bir fildişi kule bulup onu içeri kilitlemeyi, sonra da kötü adamla mücadele etmeye gitmeyi planladığını söyleyemezdi. Onun böyle bir şeye izin verip oturacağını hiç sanmıyordu. Herkesten saklanarak yaşama konusunda düşündüğünden daha iyiydi, muhtemelen yardım etmek için

onunla gitmekte ısrar ederdi.

"Kadınlar konuşur, erkekler sessiz kalıp düşünür."

"Bu bana konuşmayı kesmemi söyleme şeklin mi?"

"Ben ne zaman o kadar kibar oldum?"

Gwen koltuğuna yaslanıp gülümsedi. "Ah, haklısın aslında... Konuşmamı duymak istemezsen çenemi kapatmamı söylersin."

"Sonunda," dedi gülerek. "Kadın beni anladı."

"Kahretsin ki anladı."

Neil'ın ağzı bir karış açık kaldı.

"Ne?" diye sordu Gwen.

"*Kahretsin* dedin."

"Tabii ki dedim. Bağnaz değilim ben. Eliza'yla birlikte yaşadım, biliyorsun. O kadın istese bir denizcinin bile kızarmasına neden olabilir."

Neil, Eliza'nın bu yönünü seviyordu. Mücadeleye yatkın ruhunu da seviyordu. Carter şanslı bir adamdı.

"Bağnaz olmadığını duymak beni ne kadar mutlu etti bilemezsin."

Gwen elini marketten ayrıldıklarından beri salık duran saçlarından geçirdi. "Ah, niye?"

Neil kafasıyla arka koltuğu işaret etti. "Sana giyecek yeni bir şey aldım."

Gwen'in yüzü aydınlandı. Sırıtışı neredeyse Neil'ı kör edecekti. Saniyeler içinde emniyet kemerini çözüp arka koltuğa uzandı.

Ve donakaldı.

"Bu da ne?"

"Bağnaz olmadığını söylemiştin."

Gwen dönüp kendi koltuğuna yerleşti, giysiler elindeydi. "Şaka yapıyorsun."

Onun yüzündeki dehşet ifadesi, Neil'ın yüzünün aydınlanmasına neden olmuştu. Onu bu giysilerin içinde görmek için sabırsızlanıyordu.

"Bu bir şort mu?" Kalçasının yalnızca tek tarafını kapatacak minik şortu kaldırdı.

"Evet, şort."

"Bu benim çamaşırımı bile kapatmaz, Neil."

Neil onun *çamaşırlarını* görmüştü. Bu şortla giyebilecek tangaları vardı.

Kırmızı-beyaz damalı tişört de 4 Temmuz kutlamalarında giyilecek türden bir şeydi.

"En azından ayakkabılar sevimli," dedi Gwen, topuklu ayakkabıları tek parmağında sallayarak. "Ucuz ama sevimli..."

"Beğendin mi?"

"Müthiş..."

Bir leydiyi kalesinden çıkarabilirsin ama kaleyi leydinin içinden çıkaramazsın.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Neden?"

"Görürsün," dedi Neil.

"İyi bir şeydir umarım." Giysileri aldığı yere geri attı. "Yoksa ben de senin için bir kıyafet seçerim." Arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. "Ve siyah deriye bir düşkünlüğüm vardır."

* * *

Kasabadan çıkıp otuz kilometre ilerledikten sonra Neil bir benzin istasyonuna girip Gwen'e üstünü değiştirmesini söyledi. Gwen homurdanarak tuvaletlere doğru yöneldi. "Saçına da müthiş bir şeyler yap."

Neil kıkırdayarak markete girdi ve bir paket sakızla sigara aldı.

Ardından tuvaletin dışındaki arabasına yaslanıp beklemeye başladı. Bir süre saatini kontrol edip Gwen'in o gün çıkıp çıkmayacağını düşündükten sonra kapıyı tıklattı. "Orada her şey yolunda mı?"

"Çok gülünç görünüyorum."

"Korktun mu, Prenses?" diye kışkırtmaya çalıştı Neil onu. Bu yolculukta öğrendiği şeyler işine yarıyordu. Bir de Leydi Gwendolyn hakkında her şeyi bildiğini sanırdı. Ama bir bok bilmediğini anlamıştı.

"Korkmadım."

"Yok yok!"

Neil arabaya doğru gerileyip beklemeye başladı.

Sonunda tuvalet kapısı açıldı ve topuklu ayakkabıları Gwen'i dışarı taşıdı. Leydi giysi çantasını yere atıp kendi etrafında döndü.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı Neil, güneş gözlüğünü çıkartırken. Gwen'in bacaklarının uzun ve zarif olduğunu biliyordu ama bu kadar uzun oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu. Şort üstüne ikinci bir ten gibi oturmuştu. Döndüğünde gerçek-

ten de şortun altından çıkmış kalçası görünmüştü. Saçının büyük bir kısmını bir tarafa tarayıp toplamıştı ve tüm düğmelerini iliklediği gömleğini aşağı doğru çekiştirip duruyordu.

Tam da fantezilerdeki, topuklu ayakkabılar giyip büyükmüş gibi davranan kızlara benzemişti.

Neil'ın kanı beyninden belinin altına hücum etti.

"Bakakaldın, Neil..."

Neil yutkunup ona doğru bir adım attı. Topuklu ayakkabılar sayesinde boyu kendisine biraz yaklaşmıştı ama yine de birkaç santim aşağı bakmak zorunda kalıyordu. Elini uzatıp kremsi göğüsleri ortaya çıkana kadar gömleğin düğmelerini çözerken Gwen tamamen hareketsiz kaldı.

Neil dudaklarını yalayıp parmaklarının arkasına değen yumuşak tene aldırmamaya çalıştı. Sonra gömleğin alt kısmını tutup oradan da birkaç düğmeyi açtı ve iki yanı birbirine bağlayarak Gwen'in dolgun göğüslerinin altına sokuşturdu. Sonra geriye çıkıp göbeği açılmış Gwen'i süzdü.

"Mükemmel..."

"Ne için mükemmel? Caddede bekleyip kolayca yirmi dolar kazanmak için mi?"

Neil'ın yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi.

"Ah, hayır... Neil, benim şey gibi davranmamı istemiyor..."

"Macera anlayışın nereye kayboldu, Prenses?"

"Haysiyetimle birlikte tuvalette bıraktım."

"Şehirde böyle dolaşmanı istemeyeceğim senden. Sadece bir otele giriş yaparken mümkün olduğunca inanılır olmamız gerekiyor."

"Kendimi çıplak gibi hissediyorum."

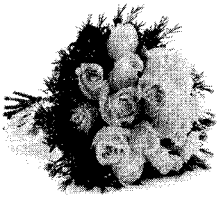
Neredeyse... "Yine arabada uyuyabiliriz."

Gwen bir elini kalçasına dayadı. "Çok kötüsün."

"Sen karar vereceksin."

"İyi!" Ona doğru yürüyüp yanında durdu ve göğüslerini koluna bastırdı. "Siyah, deri pantolon," diye fısıldadı kulağına. "Belki bir de dikenli tasma..."

Neil'ın vücut ısısı bir anda on derece yükseldi. *Başın belada, Mac... Ciddi belada...*

On Altıncı Bölüm

Karen ve Michael havalimanında Eliza'yla buluştular. İkili "balayım" iki gün erken bitirmek zorunda kalmıştı.

Michael bunu telafi etmek için film çekimlerinin arasında Fransa'ya tekrar gitmeyi teklif etmişti.

Karen, Eliza'nın kollarının arasına koştu. "Mümkün olduğunca çabuk geldik."

"Teşekkürler... Tatilinizi bölmek zorunda kaldığımız için üzgünüm," dedi Eliza ikisine.

"Ölü komşular ve kayıp insanlar gerçek hayattan çok bir film senaryosunda görmeyi beklediğim şeyler," dedi Michael.

Eliza kafasını salladı. "Kusura bakma... Seninle tanışmamıştık," dedi tokalaşmak için elini Michael'a uzatırken.

"Ah, ne kabayım! Michael, bu Eliza Billings." Karen onları birbirlerine tanıtıp tokalaşmalarını izledi. "Eliza, bu da Michael Wolfe, geçici eşim," diye fısıldadı üçünden başka kimse duymasın diye.

Michael ona göz kırptı. "Eyaletin First Leydi'sini tanıtmana gerek yoktu zaten."

"Sizin için de aynı şey geçerli, Bay Film Yıldızı..."

Michael gülümsedi. Eliza'ya şimdiden alışmıştı.

Üçü, peşlerinde bir korumayla birlikte onları bekleyen limuzine doğru ilerlediler. Karen arka tarafa geçti ve şoförle aralarındaki camın kapanmasını bekledikten sonra konuşmaya başladı.

"Ne oldu?"

"Hiçbirimiz tam olarak bilmiyoruz. Bu yüzden meseleyi çözmek için senin verebileceğin bilgilere ihtiyacımız var."

"Ben Fransa'daydım. Nasıl bir şeyler bilebilirim ki?"

"Sen Gwen'le birlikte yaşıyordun, komşularınızın jakuzi adetlerini biliyordun, bildiğin çok şey var."

"Tek bildiğim Gwen ile Neil'ın kaybolduğu, komşuların da öldüğü... Michael ve ben Fransa'dayken kıllı, çıplak komşumla bayağı dalga geçtik. Tanrım, şimdi kendimi çok kötü hissediyorum."

"Onları nereden biliyordun?"

Karen omuz silkti. "Bilmiyordum. Bahçede onları ilk gördüğümde hemen, *Gwen çabuk gel, bak*, demiştim." Bir zamanlar eğlenceli olan anıyı zihninden uzaklaştırdı. "Ölmüşler mi yani?"

Eliza'nın bakışları Michael'dan Karen'a kaydı. "Elektrik çarpmış."

"Kaza değil miymiş peki?"

"Hayır... En azından öyle sanıyoruz."

Eliza'nın sesinde tereddüt vardı. "*Sanıyor* musunuz?"

"Neil her şey olduktan kısa süre sonra Blake'i aramış.

Gwen de beni aradı. Neil'ın sesi ölümcüldü."

"Ölümcül mü?" diye araya girdi Karen. "Neil acı verici derecede sessiz bir adamdır."

"Carter, 'Hayatımda hiç öyle ölümcül bir ses duymamıştım,' dedi. Neil, olay yerini incelemek için ondan bir iyilik istemişti. Dean'e göre jakuzinin içinde bir sürü ölü kuş bulmuşlar ve Neil çılgına dönmüş."

Karen'ın vücudu buz gibi oldu. "Kuş mu?"

"Evet, bir sürü kuzgun... Ama Güney Kaliforniya'nın bu kısmında kuzgun yaşamaz."

Karen birden donmuş olan kollarını ovuşturdu.

"Karen?" dedi Michael, ona bakarak. "Sen iyi misin?"

Hayır! Kesinlikle iyi değildi. Penceresindeki saksıda ve restoran çıkışı arabanın yanında bulduğu ölü kuşları düşündü. Karga olduğunu sanmıştı ama kuzgun da olabilirdi. Ve şimdi iki insan ölmüştü.

"Karen?"

"Kuzgun olduklarından emin misin?"

"Birkaçı öyleymiş, neden sordun?"

"Komşuların öldürüldüğünü düşünüyorum. Neil'ın gerçekten Gwen'i götürmesi gerekiyordu." Kendisinin de güvende olduğunun garantisi yoktu.

"Bunu çiğne..." Neil, Gwen'in ağzına bir sakız tıkıştırdı.

Kasabanın dışındaki karanlık bir yolda duruyorlardı. Uzaktaki ışıklara bakılırsa burası, içinde en fazla yarım dü-

zine otel barındıran küçük bir kasabaydı.

"Neden?" diye sordu Gwen, sakızı kabul edip hızla sert maddeyi yumuşatmaya çalışırken.

"Ağzın açık çiğneyebilir misin?"

Gwen ağzını açarak çiğnemeyi denedi. Sonra gülmeye başladı.

"Arka koltukta uyumak hoşuna gidiyor mu, Gwendolyn?"

Gwen kendisini zorladı. Ama ağzı açık sakız çiğnemek bedenindeki her bir zerreye ters geliyordu.

"Daha iyi mi?"

Neil kafa salladı. "Şimdi omuzlarını kamburlaştır."

Gwen omuzlarını öne doğru iterken kafasından sıcak duşu geçirdi.

"Güzel," dedi Neil.

Gwen yolcu koltuğunda kambur bir şekilde oturup bir otlakta otlayan inek gibi sakız çiğnemeye devam etti.

"Tamam, güzel." Neil avuçlarını kotuna sürttükten sonra direksiyonu kavradı. "Ben içeri gidip giriş yapacağım. Rex Smith ismini kullanacağım."

"Sıradan bir isim..."

"Öyle... Senin yapman gereken tek şey arabadan çıkıp kaputa yaslanmak. Eğer sana bakarsam gülümse ve izlediğin porno filmleri düşün."

Gwen'in nefesi kesildi. "Ben hiç..."

Neil bir bakışla onun inkâr cümlesini yarıda kesti. "Geçen bir yıldır konuşmalarınızı kimin dinlediğini hatırlatmamı ister misin?"

"Bu hiç adil değil! Sadece bir kere, o filmlerde hiç çekici bir erkek göremediğimi söylemiştim." Ve bu konuşmayı, Eliza'nın düğün arifesinde, kafası oldukça iyiyken yapmıştı.

Neil onun yalanlamasının bitmesini bekledi. "Dediğim gibi o filmlerdeki kadınları düşün ve kamera için oyna..."

"Hakkımda bilmediğin bir şey var mı?"

Bakışları onun göğüslerine kaydı, sonra tekrar gözlerine çıktı.

Gwen bütün vücudunun yandığını hissetti.

"Bayağı şey var."

Gwen kafasını çevirip camdan dışarı baktı. "Neyse, hadi gidelim. Temiz çarşaflar ve sıcak duş bizi bekler."

Kalan kilometreleri giderken Gwen sakızını neredeyse ağzından düşürecekmiş gibi çiğnerken kendisini daha rahat hissetmeye başladı.

Neil kasabayı iki kez dolaştıktan sonra sonunda, boş oda tabelası olan küçük bir pansiyonda karar kıldı.

"Arabayı mekâna çektiğimiz anda gösteri başlar. Sen benim bu geceki eğlencemsin, bizi izleyen herkesin bunu görmesi gerek..."

Gwen kemerini açıp ona yakınlaştı. Elini bacağının üst kısmına koyup yanına daha da sokuldu. "Bu iyi mi?"

Neil kalın boynunu gerdi. "İyi..."

Gwen, eğer rol yapacaksa en azından eğlenmesi gerektiğini düşünüyordu.

* * *

Motel lobisindeki bir vantilatör etrafa sıcak hava üflüyordu. Gerçi bir gecelik konukların girişini yapmak için oluşturulmuş bu küçük alana lobi denemezdi. Neil zili çaldı ve yüzünü kendisine bakan kameradan mümkün olduğunca saklamaya çalıştı. Burası gibi batakhaneler bile güvenliğe önem veriyordu. Ama büyük ihtimalle birkaç günlük kayıtların üstüne tekrar çekim yapılıyor, bu sayede veri depolanmıyordu. Böyle mekânlar sistemlerini güncelleme ihtiyacı hissetmezdi, yani video dosyaları bilgisayarda hiç silinmeyecek bir yere kaydedilmezdi. "Şimdiye kadar işe yaradı, değiştirmeye gerek yok" tavrı hep kazanırdı.

Neil zili bir kez daha çalıp omzunun üstünden Gwen'e baktı.

Leydi bir bacağını bükerek arabaya yaslanmıştı. Elini sallayarak kendisini yellerken çenesini havaya kaldırmıştı ve göğüsleri gömleğinin kumaşına baskı yapıyordu.

Neil onun aşırı seksi göründüğünü itiraf etmeliydi.

Diğer odadaki televizyonun sesi kısılınca Neil zile bir daha bastı.

"Geldim," dedi biri.

Arka odadan çıkan orta yaşlı adamın bira göbeği kendisinden yarım metre öndeydi.

"Kusura bakma, sesten seni duyamadım."

Televizyon muhtemelen üstünde düğmeleri olan eski tip bir şeydi.

"Sorun değil."

"Odaya mı ihtiyacın var?" Hayır. Hal hatır sormaya gelmişti.

"Bir gece," dedi Neil.

"Kredi kartın var mı?" diye sordu adam, kayıt defterini önüne çekerken.

"Şey... şöyle bir durum var." Neil kenara çekip Gwen'e bir bakış attı.

Bira göbekli onun bakışlarını takip etti.

Hadi, Gwendolyn... Bastır!

Gwen onun gözlerine baktı, arabaya doğru döndü ve kalçasını havaya dikerek kaputa yaslanıp göğüslerinin, açıkça görülen sutyeninden taşmasına izin verdi. Sonra ona bir öpücük yolladı ve Vegas'taki fahişeleri bile gururlandıracak bir şekilde dudaklarını yaladı.

"Ödemeyi nakit yapmam lazım," dedi Neil, gösteriye kafasıyla işaret ederek.

Döndüğünde Bira Göbekli'nin arzu dolu gözlerinin Gwen'e odaklanmış olduğunu gördü.

Ve onun önüne geçti. "Ödemenin kartta çıkmasını istemem, yani birileri görmesin diye."

Bira Göbekli kaşlarını kaldırdı. "Ben başkalarını boş verir, ona hemen sahip olurdum," dedi.

"Fragmanı kaçırayım mı yani? Hiç sanmıyorum." Neil bir paket sigara çıkarıp avcuna vurdu.

Otel sahibi onun omzunun üstünden tekrar bakıp defterine not almaya başladı. "Televizyon olsun mu?"

"Klima ve televizyon olur mu?"

"Elli kâğıda olur."

Neil etrafına bakındı. *Bu batakhane için mi?* Parasını cüzdanından çıkarttı. "Eşimin ya da kızın ağabeyinin burada

olduğumu bilmesini istemiyorum."

Bira Göbekli defteri onun önüne itince Neil sahte adını yazdı.

"Oda arka tarafta..."

Neil bir yirmilik daha verince para hemen adamın cebini buldu.

İşlemler bittikten sonra Bira Göbekli ona iyi eğlenceler dileyip kapıdan çıkmasını izledi.

Neil direkt olarak Gwen'in yanına gidip kolunu beline sardı ve kulağına yaklaştı. "Hâlâ bakıyor mu?"

Gwen bacağını kaldırıp onunkine sürttü. "Evet," dedi, kulağını hafifçe ısırırken.

Neil'ın aleti bir anda alevlendi. Gwen'i boynundan öpüp kapıyı onun için açtı. Sonra, sırf kendisini durduramadığı için kalçasına bir çimdik attı ve onu içeri doğru hafifçe itti.

Gwen cıyaklayarak ona muzip bir şekilde sırıttı.

Motelin arka tarafına vardıklarında Neil arabayı park alanına bıraktı ve ikisi birlikte arabadan indiler. On iki odadan oluşan uzun sırada üç pencereden ışık süzülüyordu. *Sakin bir gece...*

"Duşa girmek için sabırsızlanıyorum," dedi Gwen, odaya doğru yürürlerken.

"Fazla beklentin olmasın..."

"Ne kadar kötü olabilir ki?"

Ucuz motelin duvarlarına gömülü klimalar çalışmak için mücadele veriyorlardı. Güneş batmış olsa da hava hâlâ otuz iki dereceydi.

Neil kartı kilitten geçirip yeşil ışığın yanmasını bekledi. İçinden bir ses modern kilidin bu bok çukurundaki tek lüks olacağını söylüyordu.

Kapıyı açtı. "Oldukça kötü..."

Üstünde koyu yeşil ve kırmızı renklerdeki bir örtü yayılı kral boyu yatak odanın ortasını kaplamıştı. Yatağın sağ tarafında bir şifonyer duruyordu. Ayrıca üstünde televizyonun durduğu bir başka şifonyer ve bir de, bakteri üretme kabına benzeyen bir sandalye vardı. Bunların üstüne bir de içerisi bayat bira kokuyordu ve sıcaklık dışarıdakinden on derece daha yüksekti.

Yüzündeki şok ifadesi kaybolurken Gwen'i bir kahkaha aldı.

"Bu konuda emin misin?" diye sordu Neil.

Gwen onu itip içeri girdi. "Hiçbir şey duş almamı engelleyemez." Odada gezinirken kahkahaları daha da artmıştı. Bakışları, kâğıtları soyulmuş duvarlarda ve tavandaki koyu renkli lekede dolaştı. "Neyse ki yağmur yağmıyor."

Onun kıkırdamaları Neil'ı da etkilemeye başlıyordu. İçinde bulundukları odayla bu kadının melek timsali yapısı arasındaki tezada rağmen, yüzünde bir gülümseme belirdiğini hissetti. Eğilip klimayı en yüksek dereceye ayarladıktan sonra, "Ben gidip eşyalarımızı alayım," dedi.

Köşedeki banyoya göz atmakta olan Gwen omzunun üstünden ona baktı.

Neil ikisinin çantalarını da omzuna astı ve silahlarının bulunduğu çantayı yüklendi. Dışarıya son bir kez bakındı-

ğında sıra dışı bir şey fark etmedi. Burası, yalnızca iki trafik lambasının bulunduğu küçük bir kasabadaki batakhanenin tekiydi. Peşlerinde birileri olduğunu sanmıyordu ama varsa bile adamların işini kolaylaştırmayacaktı.

Neil eşyalarını yatağın üstüne atıp kapıyı tekmeleyerek kapattı.

"Neil, buraya gelebilir misin?"

Banyoya gittiğinde, Gwen'in avucunda çubuk görünümlü bir böcekle dikildiğini gördü.

"Bu bir peygamberdevesi mi?" diye soru Gwen gülerek.

"Sanırım. Nerede buldun?"

"Hiç de temiz olmayan havlunun üstündeydi."

Lekeli havlu belki bir zamanlar beyazdı ama şimdi griye dönmeye başlamıştı. "Yatak ve akan bir su istediğini söylemiştin." Uzanıp lavabodaki musluğu çevirdi. "Su akıyor."

Gwen bir kahkaha atıp böceği ona verdi. "İki gece boyunca böceklerin arasında uyudum. Lütfen bunu sen dışarı çıkarıver."

Böcek Neil'la birlikte dışarı çıktı ve tırabzanda biraz oyalandıktan sonra hantal hantal yürüyerek gitti. Gwen bir kez daha Neil'ı etkilemişti. Pis havlunun üstündeki böcekten iğrenip bu batakhaneden çıkıp gitmemiş, bunun yerine gülüp geçmişti.

Neil odaya geri döndüğünde onun yatak örtüsünü alıp kirli sandalyenin üstüne yaydığını gördü. Ama sonra fikrini değiştirip örtüyü yere serdi.

"Ne yapıyorsun?"

"Yerler çok pis ve herkes otellerdeki yatak örtülerinin asla temizlenmediğini bilir. Duş aldıktan sonra ayaklarımın kirlenmesini istemem."

Bu kadın Neil'ı sürekli olarak hayrette bırakıyordu. Tam leydiliğini kaybettiğini düşünürken, içindeki prenses ortaya çıkıveriyordu.

"Duşa ilk sen gir," dedi Neil ona.

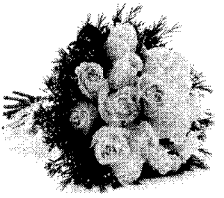
Gwen çantasını karıştırdı ve iki şişe saç boyası çıkardı. "Esmer mi kızıl mı?"

Neil onun saçlarını olduğu gibi seviyordu. "Bunu yapmak zorunda değil..."

"Neil, lütfen, bana bir bak... Bir sokak kızı gibi giyinmiş durumdayım. Ama saç rengimi değiştirmek, saklanmama kıyafetlerden daha çok yardımcı olacaktır. Kalıcı bir şey değil zaten. Kutunun üstünde bir haftada aktığı yazıyor." Kutuları havada salladı.

Neil buna karşı çıkamazdı. "Şaşırt beni..."

Gwen çantasını toplayıp banyoya girdi. "Sıcak duş, sana geliyorum."

On Yedinci Bölüm

Blake, hep birlikte tüm bilgileri bir araya getirmek için tanışmanın bitmesini sabırla bekledi.

Eliza ve Carter'ın, Güney Kaliforniya'daki evlerinde buluşmuşlardı. Dean ve Jim odanın zıt taraflarına yerleşmişlerdi, Karen ve Michael ise karşılıklı oturuyorlardı. Carter henüz Sacramento'dan dönmemişti, onlara yarın katılacaktı.

Dean konuşmayı yönlendiriyordu. "Eliza dedi ki, Neil'ın Gwen'i saklamakta haklı olduğunu düşünüyormuşsun. Niye böyle düşündüğünü söyleyebilir misin, Karen?"

"Her şey birkaç hafta önce başladı. Michael'la tanışmamızdan hemen sonra. Bunu düşündükçe evde her şeyin ne kadar tuhaf olduğunu fark ediyorum."

Jim elini kaldırıp salladı. "En başından başlamalısın."

"İlk önce kameralar var. Neil birkaç kez arayıp bahçeyi kontrol etmemizi istemişti. Videolar bulanık mıymış neymiş... Sonra gagası pencereden içeri girmiş ölü bir karga bul-

dum. Pencere açıktı ama ben açtığımı hatırlamıyorum. Ama unutmuş da olabilirim. Son zamanlarda çok sıcaktı ve çoğu zaman klimalar açık oluyordu." Ürperdi. "Kuşlardan nefret ederim," dedi yüzünü buruşturarak. "Gwen harikaydı. Kuşu aşağı itip çöpe attı. Ondan sonra da bunu hiç düşünmedik."

"Ta ki?"

Karen içini çekti. "Bir akşam yemeğine kadar... Biz evlenmeden birkaç gün öncesine kadar yani..." Karen parmağındaki elmasla oynayıp kocasına gülümsedi.

Michael ona göz kırptı.

"O zaman ne oldu?" diye sordu Dean.

"Akşam yemeğine gitmiştik. Yolda, arabanın yolcu tarafında başka bir karga daha bulduk. Gwen bir kuzgun olduğunu söyledi. Ben kuşların intihar görevinde falan olduklarını düşündüm. Ama Gwen ikna olmamıştı. Kuşun oraya bilerek bırakıldığını düşünüyordu."

"Neden?" diye sordu Blake.

Karen tekrar Michael'a baktı. "Michael ve ben her gün görüşüyorduk. Gwen birilerinin benim kuşlardan hoşlanmadığımı öğrendiğini, onları beni korkutmak için koyduğunu düşünüyordu."

Michael sırtını dikleştirdi. "Geçmişte dikkatimi çekmek için böyle delice saçmalıklar yapan hayranlarım oldu."

Dean dikkatini ona verdi. "Uzaklaştırma emri çıkarttığınız biri oldu mu?"

Michael kafasını iki yana salladı. "Hayır, ben genelde nefret e-postaları alırım. Bu işin olmazsa olmazı."

"Elinizdekilerin birer kopyasını isteyeceğim," dedi Dean ona.

"Asistanıma söylerim. Böyle bir durum olursa diye her şeyi bir dosyada tutuyoruz."

Blake, kuşların jakuziye yuva yapıp elektrik sorununa neden olmasına inanabilirdi ama ortada üç farklı olay vardı. Beynini o kadar esnetemezdi.

"Yani ölü kuşların senin için konduğunu mu düşünüyorsun?"

Karen omuz silkti. "Kuşlardan nefret ederim. Ciddi bir fobim var. Bam telime basmak isteyen birileri varsa benim için konmuş olabilirler."

Michael koltuğunun kenarına doğru kaydı. "Telefonuma gelen çağrılar ve tuhaf "hediye"lerle gönderilen mektuplar oldu ama bulabileceğim yere ölü hayvanlar konulmadı hiç."

"Ölü hayvanların yerini önünde sonunda ölü insanların alacağını bilecek kadar polisiye film izledim. Bu da öyle bir şey mi sence, Dean?" diye sordu Eliza.

Dean ile Jim bakıştılar. Sözsüz konuşmaları yüzlerinde yazıyordu.

"Bu da bir teori..."

"Yani Michael'ın Karen'la ilişkisinden memnun olmayan fanatik bir hayranın olması imkânsız değil, öyle mi?" diye sordu Eliza.

"Öyle..."

Blake kafasını iki yana salladı. "O zaman Neil neden Gwen'i uzaklaştırdı?" Neden eğer aramazsa lanet olası baş-

kanla iletişime geçmelerini söyleyen bir mektup bırakmıştı? Ve aramazsa... Bu Gwen'le ikisinin öldükleri anlamına mı gelecekti? Blake bundan nefret ediyordu. Bilmemekten. Bu kaosu kontrol edememekten.

"Neil bunun kendisiyle bir şekilde alakalı olduğuna inanıyor olmalı," dedi Jim.

"Neden? Neden birileri Neil'a ulaşmak için Gwen'le Karen'ı kullansın ki?" Blake kalkıp volta atmaya başladı. "Neden Neil'ın ailesinin veya romantik anlamda ilgilendiği birinin peşinden gitmiyorlar?"

"Neil'ın ailesi var mı?" diye sordu Dean.

"Bir büyükannesi olduğunu duymuştum. Anne babası ölmüş sanırım. Emin değilim." Bunu bilmediği için şimdi çok üzülüyordu. Kafasını kaldırdığında Eliza ile Karen'ın bakıştıklarını gördü.

"Ne?"

Karen, Eliza'ya bakıp hafifçe gülümsedi. "Ona sen mi söyleyeceksin ben mi söyleyeyim?"

Eliza ayakkabılarını inceliyordu. "B-ben, ah... Sana bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, Blake."

Blake başının ağrımaya başlayacağını hissetti. "Neyi?"

"Kız kardeşin... Neil..."

Blake'in teni buz gibi oldu. "Ne?"

"Aralarında bir şey var..."

"Bir şey mi? Ne gibi bir şeymiş bu?" Kalbi hızla kan pompalamaya başlamıştı. Kardeşi ve Neil mı? Bunu nasıl görememişti?

"Düşündüğün gibi bir şey değil," diye ekledi Karen. "Hiç harekete geçmediler."

Hangi konuda harekete geçmediler? Blake'in kafası iyice karışmıştı.

Eliza ellerini havaya kaldırdı. "Şöyle bir şey: Gwen, Neil'dan hoşlanıyordu. Bunu geçen yıl Teksas'tayken fark ettim. Bana bu konuda hiç açılmadı. Ama sana bir şeyler söylemiştir herhalde, Karen."

Karen omuz silkti. "Evet, biliyordum. Gizlediği yoktu zaten. Fakat her nedense Neil, herkesin bildiği bu konuda hiç harekete geçmemişti."

Blake araya girdi. "Eh, ben kesinlikle bir şey bilmiyordum."

"Sen son zamanlarda biraz yoğundun," dedi Eliza. "Her neyse. Şunu söyleyebilirim ki, Neil, Gwen'i bir işten fazlası olarak görüp ona değer veriyor. Yoksa neden böyle davransın?"

Blake derin bir nefes aldı. "Carter'ın lanet olası viskileri nerede?"

Gwen yeni boyanmış saçlarını havluya sarmış halde banyoda volta atıyordu. Kıyafetlerini eliyle yıkayıp havlu askısına ve lavabonun kenarına asmıştı. Üstünde, çantasındaki tek temiz eşya olan geceliğinden başka hiçbir şey yoktu. Sıcak bir duş almak istese de ılık suyla idare etmek zorunda kalmıştı. Neyse ki Utah'ın havası aşırı sıcaktı da borulardaki su bir ya da iki derece ısınıyordu.

Son çamaşırını da yıkamayı bitirdikten sonra aynaya döndü. "Eh, Gwen... Bakalım kahverengi saçla nasıl görünüyorsun."

Cesaret dolu tüm sözlerine ve niyetlerine rağmen saçlarını kızıla boyayamamıştı. Henüz... "Bebek adımları," demişti kendi kendine. Doğal platin sarısı saçlara hangi koyu rengi uygularsa uygulasın zaten çok farklı görünecekti, bu yüzden korkup kahverengiyi seçmişti.

Havluyu kafasından çekip ıslak saçlarını salladı.

Fena değil... Muhteşem olmasa bile korkunç görünmüyor. Saç kurutma makinesi olmadığı için saçındaki ıslaklığın bir kısmını tarakla yok etmeye çalıştı.

Yapacak başka bir şeyi kalmayınca da kapıyı açıp yerdeki örtünün üstüne adımını attı.

Neil yatağa oturmuş, televizyonda açtığı yerel haber kanalını izliyordu.

"Eee? Ne düşünüyorsun?" Gwen kendi etrafında döndü.

Neil kumandayı bulup televizyonu kapattı. Sonra Gwen'in kafasına bakıp onu baştan aşağı süzdü.

"Beğendim."

Beğenmemişti. Gwen bunu görebiliyordu ama Neil itiraf etmezdi.

Ellerini saçlarından geçirdi. "Korkunç değil... Muhtemelen kuruyken daha güzel görünecektir."

"Ne zaman akacak?"

"Birkaç güne akar." Saçını boyamasının tek sebebi de buydu. "Banyo senindir. Her yerde... çamaşırlar var."

"Yapacak bir şey yok. Buranın havalandırması iyi değil. Ama burası daha soğuk gibi sanki..."

Pek soğuk değildi. Ama temiz olmak sıcaklığı telafi ediyordu. Yatağın üstünde dönen pervane içerideki havayı hareket ettiriyordu.

Neil yatağın etrafından dönüp banyoya girdi.

Şimdi bir kez daha bakınca oda Gwen'e öncekinden daha berbat görünmüştü. Yatakla mobilyaların arasında yürüyecek yer olmadığı için tek seçenek yatağa oturmaktı. Dışarı göz attığında sokaktaki tek aydınlığın uzaktaki bir odadan süzülen ışıkla bir sokak lambasından geldiğini gördü.

"En azından sessiz bir yer..."

Yerel haberlerde, sonraki birkaç gün boyunca sıcaklık dalgalarında bir değişiklik olacağı söyleniyordu. Gwen bunu sabırsızlıkla bekleyecekti. Bir süre sonra sıcaklık boğucu olmaya başlıyordu çünkü. Belki de aşırı sıcaklara katlanamamasının sebebi Avrupa'da büyümüş olmasıydı.

Kral boyu yatak şaşırtıcı şekilde rahattı.

Sadece bir tane yatak var.

Bunun anlamını düşünerek gülümsedi.

Duşun kapanma sesini duyduğunda teni beklentiyle yanmaya başlamıştı.

Kısa bir süre sonra Neil, üstünde yalnızca kalçasını saran bir havluyla banyodan çıktı. Ve Gwen gördükleri karşısında keskin bir nefes aldı.

"Aman Tanrım, Neil... Hiçbir fikrim yoktu." Yataktan fırlayıp onun yanma gitti.

Neil da başını eğip kapı çerçevesini neredeyse tamamen dolduran devasa göğsüne baktı.

"Bunlardan bir tane olmadan ordudan çıkmanın imkânı yoktur."

Dövme sol omzunu sarıyor, sırtına doğru uzanıyordu. Bu bir insan ya da hayvan çizimi ya da Gwen'in tanıdığı bir sembol de değildi. Sivri uçları olan ve teninde akan helezoni kıvrımlardan oluşuyordu. Tıpkı adamın kendisi gibi kaba ve ısrarcı görünüyordu. "Nedir bu?" Gwen parmak uçlarını dövmede gezdirdi.

"Bu bir kabile dövmesi... Birkaç kişi izne çıkmıştık. Sarhoş olduk."

Gwen onun buna izin verecek kadar kontrolsüz olduğunu hayal edemiyordu. "Pişman mısın?" Öyle olmamasını umuyordu. Dövme ona çok uymuştu çünkü. Neil'ın sırtındaki kaslar Gwen'in parmaklarının altında hafifçe dalgalandı.

"Hayatta pişman olacak başka bir sürü şey var. Bu onlardan biri değil."

Gwen ona dokunmayı kesemiyordu. Kesmeyi istemiyordu da... Sanki dövme canlı bir varlıkmış gibi tırnağını kıvrımların üzerinde kaydırıyordu. "Giysilerinin altında bunun saklandığını hiç bilmiyordum." Büyülenmiş bir şekilde parmağını kaburgasının altında kalan sivri uca kadar ilerletip tekrar geriye kaydırmaya başladı. "Amerikalılar ne diyordu, ya büyük oyna ya da hiç oynama..."

Neil'ın göğsü kahkahasıyla gürledi.

Gwen bakışlarıyla parmağını takip ediyordu. "Hiçbir şeyi yarım yapmıyorsun, değil mi?"

"Ya doğru yapacaksın ya da hiç yapmayacaksın," dedi Neil alçak sesle.

Gwen sırıtarak gözlerini onunkilere dikti.

Ve bakışlarının yoğunluğu karşısında nefesinin kesildiğini hissetti.

Avcunu göğsünde düzleştirirken dudaklarını yaladı. Neil, hafifçe hareket ettirdiği elini yakalayınca Gwen korkunç bir an için onun kendisini iteceğini düşündü.

"Ben kolay bir adam değilim, Gwendolyn."

"Ben hiçbir zaman kolay istemedim ki..."

Ona baktığında solukları hızlandı.

Neil onun elini bırakıp parmaklarını saçlarına daldırdı ve yalnızca kendisine has olan tarzıyla, sanki hayattaki bazı soruların cevaplarını arıyormuş gibi onun yüzünü inceledi. Gwen bu cevapları ona verebilseydi verirdi. Bakışlarında, yok etmek istediği bir kırgınlık görüyordu.

Neil saçlarının arka kısmını kavrayıp onu kendisine çekti ve kontrolü eline aldı.

Öpücüğü sertti, bir uyarı gibiydi ama Gwen onu kabul etti.

Sert göğsü her öpücükle elinin altında dalgalanıyordu. Boynunu ve omzunu öpmek için geri çekilirken Gwen onun dudağını ısırdı. Sonra Neil onun tadına baktı, dilini ve dişlerini köprücükkemiğinde gezdirdi. Çenesindeki kirli sakal, yumuşak teninde leziz bir his uyandırıyordu. Neil onda izini bırakacaktı,

Gwen bunu biliyordu. Ve bunu düşünmek hoşuna gidiyordu.

Neil onun saçlarını bırakıp elini sırtında aşağı kaydırdı ve kalçasını sıkarak onu kendisine çekti. Havlunun altındaki aleti gerilmişti. Gwen onun bu parçasını görmeyi ve içinde hareket ettiğini hissetmeyi ne kadar istese de bu anı daha çok istiyordu. Bu acı verici keşif yolculuğu ve arzu, bedenindeki her bir gözeneğin onun için, yalnızca onun için haykırmasına neden oluyordu.

Neil'ın parmakları çıplak tenini buldu. "*Çamaşırın* nerede, Gwen?"

Sesinde tebessüm tınısı mı vardı?

"Yatağa giderken gereksiz şeyler giymeye gerek yok, sence de öyle değil mi?" Gwen dişleriyle onun omzundaki dövmeyi sıyırdı, sonra dilini sertleşmiş göğüs ucunda gezdirdi.

Neil homurdanarak onu kendisine geri çekip ta ayak parmaklarına kadar hissettiği derin bir öpücük verdi.

Sonra eli geceliğinin altına kayıp göğüslerini buldu.

Gwen kendini ona doğru itti.

"Sarhoş edicisin," dedi Neil. "Ve buna..." Geceliğini kafasından çekti. "...artık ihtiyaç yok."

Gwen onun önünde tamamen çıplak halde dururken Neil ellerini onun omuzlarına koydu. Vücudunu baştan ayağa süzerken dudaklarına bir sırıtış yerleşti. "İnanılmaz."

Onun bakışları Gwen'in içinde bir güç dalgası oluşmasına neden olmuştu.

Neil yavaşça ellerini göğsüne doğru kaydırdı, bir göğ-

sünü avuçladı ve tadına bakmak için eğildi. Yumuşak dudakları onu bulduğunda Gwen'in dünyası sarsıldı.

Bacakları tamamen güçten düşmeden Neil onu yakalayıp yatağa götürdü.

Ve yatakta uzanmış vücudunu gördüğünde gözleri koyulaştı.

"Cadısın sen."

Bir dizini yatağa dayadı.

"Havluyu indir, Neil."

Havlu bir saniye içinde yeri buldu. Gwen ona bakarken bedenine bir ürperti yayıldığını hissetti. Cüssesi göz önünde bulundurunca, belden aşağısının da büyük olacağını biliyordu ama bu inanılmaz bir şeydi.

"Korktun mu, Gwendolyn?"

Gwen gözlerini onun özel bölgesinden zorla ayırdı. "Yüzümdeki korku ifadesi değil." Dudağını çiğnemeye başladı.

"Güzel..." Neil onun üstüne doğru ilerleyip bir dizini bacaklarının arasına yerleştirdi ve diliyle ağzı keşiflerine devam ederken onu kışkırtmaya başladı. Gwen'in vücudu hislerden oluşan bir kütle haline gelmişti. Neil'ın ağırlığı bir zırh gibiydi. Onu koruyordu.

Gwen bu adamı gördüğünden beri istiyordu ve şimdi nedenini anlamıştı. Kalbi ve vücudu onu memnun etmek için birleşirken, sonunda her şeyi hissetmenin ne demek olduğunu görüyordu. Neil'ın her dokunuşu, parmaklarının kalçasını kavrayıp oradan aşağı doğru ilerleyişi Gwen'in tenini, hislerini alevlendiriyordu.

Sert erkekliği karnına değdi. Dokunulmak için yalvarıyor gibiydi. O vücudunu keşfederken Gwen de Neil'ın vücuduyla hep istediği gibi oynamaya başladı. Sıkı kalçası avuçlarını dolduruyordu. Onu sıktığında Neil kalçasını ona doğru bastırdı.

Gwen bir öpücükle onun dikkatini dağıtıp elini vücutlarının arasına kaydırdı ve aletini kavradı.

Neil dudaklarını ondan ayırdı. "Kahretsin, Gwen." Avcunun içinde hareket ederken alnını onunkine yasladı. "Canını yakmak istemiyorum."

Gwen elini gevşetti ama onu okşamaya devam etti. "Öyle bir şey olmayacak."

"Sana yapacaklarıma hazır değilsin."

Gwen'in tüm vücudu nemlenmişti.

Bacaklarını onun için açtı. "Neden kontrol etmiyorsun?"

Kalçasını kavrayan eli merkezine doğru kayıp kolayca içine girdi. Gwen'in gözleri geriye doğru kaydı. "Ah, lütfen..."

Neil bir parmağını daha ekleyerek devam etti. "Hazırsın."

"Belki bir dahaki sefere sözüme inanırsın."

Neil bir süre daha eliyle onunla oynamaya devam etti ve neredeyse uçurumun kıyısına yaklaşmışken geri çekildi. Gwen onun altında kıvranıp onu bacaklarının arasına çekmeye çalıştı. Neil yatakta dönüp ondan ayrıldı ve sonra bir prezervatifle geri döndü.

"Sonunda," diye fısıldadı Gwen, paketi onun elinden alıp kendisi açarak. "Bana bırak..."

Neil onun bacaklarının arasında diz çökünce Gwen otu-

rup korumayı yerine geçirdi. Sonra ellerini bacaklarında kaydırdı ve tekrar uzandı.

Neil hiç çaba göstermeden kalçalarını kavrayıp kaldırarak onu kendisine doğru çekti, sonra ellerini uyluklarında kaydırıp onu izlemek için bacaklarını iki yana açtı. Ancak Gwen ellerini uzattığında transtan çıktı ve tek eliyle onun iki elini de tutarak kafasının üstüne götürüp onu sabitledi.

"Geri çekilmek için son şansın." Dudaklarından dökülen bu sözler acı vericiydi.

"Sakın çekilme..."

Neil gülümseyerek vücudunu, onunkine doğru eğdi. Erkekliği onu gerip doldurdu ve geçtiği yollarda sersemletici bir haz bıraktı.

"İyi misin?" diye sordu sonra.

Gwen gözlerini açıp gülümsedi. "Kırılmam, merak etme, Neil..."

Tam onu bütünüyle özümsediğini düşünürken daha fazlası olduğunu gördü. Neil hareket etmeye başladığında onu tamamen sardı. İlk başta uzun bir maraton için ısınan bir koşucu gibi yavaşken, sonra daha da sıkılaştığında içinde, derinlerde bir yerde sıcak arzu dalgaları oluşmaya başladı.

Neil parmaklarını onunkilere geçirip kollarını gererken bir yandan da onu öpüyor, her şeyine sahip oluyordu.

Gwen onun hızına uyum sağlayarak bacaklarını gövdesine bastırdı ve onu içinde sıkıştırdı. Neil inleyerek daha hızlı hareket etmeye başladı. Öyle sert itiyordu ki yatağın duvara çarpmasına, Gwen'in daha fazlasını istemesine neden oluyordu.

Gwen bacaklarını onun beline sararak kendisini ona daha da çok yaklaştırdı. İçindeki gergin tutku noktası filizlenirken dudaklarını onunkilerden ayırıp soluk soluğa adını söyledi. Ve vücudu, çölde gördükleri yıldızlar gibi milyonlarca parçaya ayrıldı.

"Kendimi suçlu hissetmeliyim aslında," dedi Neil. "Ama hissetmiyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim. Yoksa gece seni bağlayıp bu düşünceleri kafandan temizlerdim."

Neil bir kahkaha attı, sonra gülümseyerek ona baktı. Gwen onun gülümsemesine bayılıyor, ona bunu daha sık bahşetmesini diliyordu.

"Beni şaşırtıyorsun, Prenses."

"Gerçekten mi? Nasıl?"

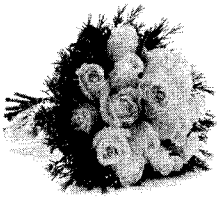
"Böceği eline alıyorsun, fahişeler gibi flört ediyorsun, bir leydi gibi giyiniyorsun ve tüm varlığınla sevişiyorsun."

Eğer onun hayatında hiç az önceki gibi sevişmediğini, hatta buna yaklaşmadığını bilse korkup kaçar mıydı?

"Ya büyük oyna ya da hiç oynama," dedi Gwen.

Neil bir kahkaha patlattı ve elini bırakıp onu kendisine doğru çekti.

Ve tanıştıklarından beri ilk defa Gwen onun nefes alış verişlerinin düzenli bir hale girdiğini duydu. Neil uyumuştu.

On Sekizinci Bölüm

"Kuzgun görüş alanımda, Mac." Billy yüzünü tüfeğine doğru eğmiş, parmağını tetiğe yaklaştırmıştı.

Mac kıvrandı. Çek tetiği! Lanet olsun, çek tetiği ve yok et şu acıyı!

"Kahretsin." Billy geri çekildi.

"Ne oldu?"

"Gwen... Çocukları Gwen'in kucağına atladı."

Hayır! Bu doğru olamaz. Gwen burada değil. Kulede o... Güvende... Onu kendim kilitledim içeri.

Mac, Billy'yi itip kendisi baktı. Tam da düşündüğü gibi, çocuklar Kuzgun'un kucağındaydı, Gwen'in değil. Gwen güvende.

Billy sıçradı ve parmağını suçlar gibi ona doğrulttu. "İşini yapmalıydın. Telefon etmedin. Şimdi senin yüzünden yürüyen bir ölüyüm."

Her şey çok yavaş hareket ediyordu. Boomer, Robb ve Linden karanlıkta Billy'nin peşindeydiler. Yerleşkenin için-

den geçerken üç adamı devirdiler.

"Bu sefer hepimiz canlı çıkacağız," diye fısıldadı Mac kendi kendine.

Boomer ve Robb önden ilerlerken, Linden onların hemen arkasındaydı. Çocuk oradaydı, tıpkı önceden olduğu gibi. Bu sefer Mac onun için hazırdı. Ama bu kez çocuk... Gwen'e doğru koştu. Sonra ikisi de patlayıp parçalara ayrıldılar.

"Neil! Neil!"

Neil sıçrayarak uyandı. Kollarının arasında bir şey vardı.

"Neil, uyan..."

Gwen kollarındaydı. Yaşıyordu.

"Nefes... Alamıyorum," dedi soluk soluğa.

Neil kollarını gevşetti. "Kahretsin. Özür dilerim. Canını yaktım mı?"

Gwen kalkıp ellerini çıplak kollarında aşağı yukarı kaydırdı. "Ben iyiyim. Ama sen..." Gwen onun saçlarını geriye itti. "Korkunç bir rüya gördün herhalde."

Neil onu nazikçe kollarının arasına çekti. "Uyumaya devam et." Saatine baktı. Yıllardır uyumadığı kadar çok uyumuştu ama saat daha sabahın dördüydü.

Gwen kolunu ona sarıp bacağını bacağına doladı. "Sık sık böyle kâbuslar görür müsün?"

Bunun gibisini görmedim. "Bazen," dedi, Gwen'in meraklılık yapmamasını umarak. Onun milyarlarca parçaya ayrılışı hâlâ gözlerinin önündeydi.

"Bu konuda konuşmak istemiyorsun."

"Evet..."

İkisi de konuşmadan, uykuya dalmadan birkaç dakikalığına öylece yattılar. Gwen onu sakinleştirmek ister gibi elini göğsünde gezdiriyordu.

Neil onun kafasının tepesini öptü ve gitmediğine dair kendisine teminat verdi. Kuzgun onu almamıştı. Gözlerini kapatıp mutluluk verici bir şeyler düşünmeye çalıştı.

Gwen'in tatmin olurken nasıl göründüğünü düşündü. Evet, bu daha güzel bir görüntüydü.

Gwen bacağını onunkinin üstünde kaydırırken Neil'ın vücudu da ona hemen tepki verdi.

"Hımmm," dedi Gwen. Parmakları karnında aşağı doğru kaydı. "İzin ver kâbusları sileyim, Neil." Neil hep onun ellerinin minik olacağını düşünmüştü. Onunkilere kıyasla gerçekten de küçüktüler ama onu bulup kavramış ve uyandırmışlardı.

Ama sonra cüzdanında hiç prezervatif kalmadığını hatırlayıp alçak sesle küfretti ve Gwen'in parmaklarını durdurdu. "Prezervatifim kalmadı."

Gwen onun elini itip parmaklarını üstünde kaydırmaya devam etti. "Neyse ki ben bir kutu aldım."

Neil kaşlarını çattı. "Ne zaman yaptın bunu?"

"Marketten saç boyasıyla şampuanı alırken aldım."

"Bunu başından beri planlıyor muydun yani?" diye sordu Neil.

"Daha çok umuyordum diyelim." Neil'ın üstünden uzanıp sıkı kalçasını dikerek yerdeki çantasını karıştırdı ve elinde bir kutu prezervatifle geri döndü. "Gördün mü?"

"Gerekli şeyleri aldığını söylediğinde anlamalıydım."

Gwen sırıtarak kahverengiye boyanmış saçlarını omzunun arkasına attı. "Eee, ne diyorsun, Neil? Rüyaları kovalamamı ister misin?"

Gwen bükülü dizlerinin üstünde oturdu. Çıplak vücudu Neil'ın dokunuşunu, onu tatmasını bekliyordu.

Neil ona uzandı. "Rüyalar fazla abartılıyor."

Bir sonraki sakin kasabaya vardıklarında kötü bir restorana yemek yemeye girdiler. Motelden ayrıldıklarında bile Gwen ona gülümsemeyi kesmemişti. Uzun zamandan beri ilk kez Neil da kendi yüzünün güldüğünü hissediyordu. Bu kadının karanlığı uzaklaştırmak gibi eşsiz bir özelliği vardı. Eğer kâbusuna kafasını takarsa tekrar karanlık bir boşluğa düşecekti. Bunu istemiyordu.

Beyninin geçmişte yaşadığı travmayı neden düşünüp durduğunu öğrenmek için deli doktoruna gitmesi gerekmiyordu. O meseleleri uzun zaman önce zihninden atmış, kendisini bunları düşünmemeye zorlamıştı. Fırsatı olduğunda ateş emri vermediği için kendisini suçluyordu. Boomer, Robb ve Linden bu yüzden ölmüşlerdi. Şimdi de Billy ölmüştü. Ve Gwen'in komşuları...

"Bu sabah dedektifi arayacaksın, değil mi?" Gwen ağzına küçük bir parça yumurta yerleştirdi.

Neil saatine baktı. Kaliforniya'da daha çok erkendi. "Evet..."

"Bu yerimizi göstermeyecek mi?"

"Dean'in yerimizi öğrenmek isteyeceğini sanmıyorum ama insan çok da dikkatli olamaz. Konuşma kısa sürecek zaten..."

Gwen ağzındakini yuttu. "Blake güvene olduğumuzu bilsin yeter. Yoksa çok endişelenir."

Herkes endişelenirdi. Neil, üç gün boyunca bir şey yapmamalarını söyleyerek onlardan çok şey istediğini biliyordu. Kendisi böyle bir şeyle karşı karşıya kalsa, beklemek onu mahvederdi. Üç günde insan Meksika'ya, Kanada'ya ya da ülke dışına kaçabilirdi. Ama Neil'ın bir haftaya ihtiyacı vardı... Gwen'i güvende olacağı bir yere götürecekti. Sonra kapanını hazırlayabilirdi. Rick'e de ona katılması için yeterli vakti sağlamış olurdu.

Neil evden ayrılmadan hemen önce Rick'e bir mesaj gönderip telsiz susmasına geçtiklerini ve planlarında bir değişiklik olabileceğini söylemişti. Eğer Rick, Smoky Dağları'na onsuz gittiyse Neil'ın aynı yollardan geri dönmesi gerekecekti.

Bu da Gwen'le biraz daha yalnız vakit geçirmesini sağlardı.

İkinci sevişmelerinden sonra Neil huzur dolu bir uykuya dalmıştı. Aklında Gwen için iki güvenli nokta vardı. Biri diğerinden daha dayanıklı bir yerdi. Ama Gwen'in orada kendisi yanında olmadan kalmasını sağlamak oldukça zor olacaktı.

"Sabah Karen'ı aramanı istiyorum."

Gwen ona soru sorar gibi baktı.

Neil arkasını kontrol etti. Restorandaki sabah kalabalığı kapıya yakın oturduğu için gizli konuşabiliyorlardı.

"İyi olduğunu söylemek için arayacaksın. Nerede olduğumuzu söyleyeceksin."

"Ne yapacağım?"

"Kanada sınırına yaklaştığımızı söyleyeceksin."

Gwen çatalını masaya bıraktı. "Sınıra yaklaşmadık bile..."

"Eğer adamımız telefonları dinliyorsa ki eminim dinliyordur, bu bize vakit kazandıracaktır."

Gwen çayını yudumladı. "Ne için vakit kazandıracak Neil? Ne planlıyorsun?"

Orospu çocuğunu tuzağa düşürmek ve bizi yakalayamadan onu enselemek için. Ama bunu Gwen'e söyleyemezdi.

"Bir tuzak hazırlamak için..."

"Bunu bu şekilde yapmak zor olmayacak mı? Kalacak bir yer bulmamız gerekmez mi?"

Neil ağzına bir pankek tıktı.

Gwen başını yana eğdi. "Aklında bir yer var zaten."

Kafasını salladı.

"Burası bir yatağı ve sıcak bir duşu olan, vahşi yaşamdan uzak bir yer mi?

Gwen tam bir askere dönüşmüştü. "Sanırım bunu ayarlayabilirim, önünde sonunda."

"Harika..." Gwen yine yemeğiyle oynamaya başladı. "Dün geceki yatak şaşırtıcı şekilde rahattı."

"Karnın çok açken her yiyecek tatlı gelir." Mideye indirdiği bu pankekler gibi.

Gwen onun yiyeceğini ısırmasını izlerken alt dudağını emip hımladı. "Çok daha tatlı..."

Onun tahrik edici bakışları Neil'ın vücudunu etkisi altına almıştı.

"Çok açgözlüsün."

"Hakkımda daha kötü şeyler söylendiği olmuştu."

Hava sıcak mı oldu, ne? "Bu düşünceleri kafandan at, Gwendolyn. Bugün bu batakhaneyle aramıza bayağı mesafe koymamız gerek..."

Gwen buzlu su bardağını kaldırıp alnına dayadı. "Önünde sonunda durmamız gerekecek."

Neil bu kadının yanındayken hareketlerine daha fazla dikkat etmeliydi ama yapamıyordu.

Yirmi dakika sonra ön ödemeli telefonu açıp yapabileceği tek aramayı yaptı.

Dean ikinci çalışta telefona cevap verdi. "Neil?"

"Biz iyiyiz. Güvendeyiz."

"Burada kalmalıydınız. Biz sizi..."

"Bizi bundan koruyamazsınız, Dean. Teşkilatınız yeterince büyük değil. Bu adam çok akıllıdır. Tahminim doğruysa ordu üyesi... Blake'e söyle, Gwen güvende..." Arabanın üstünden Gwen'e gülümsedi.

"Onunla konuşabilir miyim?"

"Vakit yok. Yirmi dört saat içinde birimiz sizi arayacağız. Sonra üç gün boyunca sessiz kalacağız."

"Tanrım, Neil. Tarzana polisi bir sürü soru soruyor. Onları çok fazla oyalayamam."

Soru mu soruyorlardı? Ne gibi sorular soruyorlardı ki? Ama bunu sormak için vakti yoktu.

"Yirmi dört saat, Dean. Güven bana. Ne yaptığımı biliyorum ben." Sonra telefonu kapatıp arabanın tekerleğinin altına yerleştirdi. Ceptelefonu kuleleri birkaç kilometre içindeki aramaların yerini belirleyebilirdi. Neil, Dean'in bir iki gün için kontrol etmemesini umuyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Gwen'e dönerek.

"Hazırım!"

Michael'la evliliğinden sonra medyanın gösterdiği ilgi ve Tarzana'daki ölü komşularla ilgili haberler arasında Karen haftalardır yalnız kalamamıştı. Herkesin düşündüğünün aksine Gwen'in Neil'la kaçmış olması pek hoşuna gitmemişti. Neil çok sessiz bir adamdı. Okunması zordu. Gwen ona karşı uzun süredir karşılıksız bir arzu hissettiği için sorgusuz sualsiz trenine atlaması zor olmamıştı belki ama seks eskiyince ne olacaktı? Gwen, Neil'ın geçmişindeki gölgelerden kaçtığını, onu da kendisiyle birlikte sürüklediğini anladığında ne yapacaktı?

Karen, Neil'ın komşuların jakuzideki ölümüne muhtemelen aşırı tepki verdiğini kendisine hatırlattı. Gerçi durum böyleyse o zaman gerçekten kendisini birilerinin izliyor olma ihtimali vardı. Birileri onu korkutmaya çalışıyor olabilirdi.

Öyleyse işe yaramıştı. Karen korkuyordu.

Gerçi şimdi Michael'la evlendiklerine göre kuşlar dururdu.

Karen rahip karşısında *evet* dediğinden beri ilk kez Kız-

lar ve Erkekler Kulübü'nün olduğu sokağa döndü. Çocukların fazla karmaşaya neden olmayacağı sakin bir günü seçmişti. Çocuklar onun bir film yıldızıyla evlendiği gerçeğine alışana kadar ziyaretlerini kısa tutacaktı. Zaten er ya da geç onun hâlâ aynı Karen olduğunu anlayacaklardı. Sadece artık zengin ve ünlü insanlarla takılan Karen olacaktı.

Arabasını her zamanki yerine park edip anahtarı kontaktan çıkarırken gözü parmağındaki yüzüğe takıldı. Elmas aşırı büyük değildi ama minicik de sayılmazdı.

Şimdiye dek geçici evliliği çocuk oyuncağı gibi gelmişti. Michael'la evlenirken verdiği sözlerde ne kadar samimi olmasa da, "Evet," derken kendisini hiç suçlu hissetmemişti. Michael evliliklerini, ikisinin de sonunda kazançlı çıkacağı bir yıllık rol olarak tanımlıyordu.

Fransa'dan dönmelerinin üstünden uzun süre geçmeden Michael'ın reklamcısı gelip onları tebrik etmişti. Menajeri evlerini ziyaret etmiş, yapımcısı çiçekle şampanya göndermiş, aktör arkadaşlarından bazıları da bir resepsiyon düzenlemeleri için ısrar etmişti. Karen, Michael ne isterse uymayı kabul ediyordu. Ona da dediği gibi... *Bu onun filmi, ben sadece bir oyuncuyum.*

Şimdi tek istediği, partilerinden önce Gwen'in geri dönmesi ve şu ölü kuş saçmalığının sona ermesiydi.

Bir de Aruba vardı...

Ne sorunu vardı böyle? İnsanlar ölürken ve bir çift, Tanrı bilir kimden kaçarken kendisi oturmuş nikah partilerini ve Aruba seyahatini düşünüyordu.

Karen arabadan indi. Hollywood hayat tarzı damarlarıma işlemeye başlıyor.

Kulübe adımını attığında çocuklar onu tek tek fark ettiler. Yerlerinden ilk fırlayan ve yanına gelen kızlar oldu. "Aman Tanrım, Bayan Jones. Evlendiğinize inanamıyorum."

"Artık Bayan Wolfe oldu," dedi çocuklardan biri.

Karen onları düzeltmeyecekti. Michael'la birlikte soyadını değiştirmemesi hususunda karar kılmışlardı. Oyuncuların çoğunun eşleri, soyadlarını değiştirmiyordu. Magazinciler Karen'ın soyadını değiştirmediğini öğrenseler bile bundan bir şey çıkartmazlardı.

"Selam, kızlar."

Amy kollarını açarak ona sarılınca Nita da aralarına girdi.

"Özel bir uçakla Fransa'ya gittiğiniz doğru mu?"

"Evet, muhteşemdi."

"Bütün gazetelere çıktınız. Öğretmenlerime sizin kim olduğunuzu söyledim. Bayan Jenkins bana inanmadı ama gazetecilerin aracı siz kaçtıktan hemen sonra buraya gelince inandı." Anlatırken Amy'nin gözleri parlıyordu.

Oğlanlar da yavaş yavaş yanlarına gelmişti. Tipik ergenler gibi bir kulakları telefonlarındayken diğer kulaklarıyla onları dinliyorlardı.

"Sadece ziyarete mi geldiniz, yoksa kalacak mısınız?" diye sordu Steve.

"Benden kurtulmak mı istiyorsun Steve?"

Çocuk gözlerini telefonundan ayırdı. "Sadece merak ettim."

"Ayarlanması gereken birkaç işim var ama geri geleceğim. Herhalde ben birkaç hafta olmasam da ödevlerinizi halledebilirsiniz."

Steve omuz silkerken birkaç çocuk sıkı çalışacaklarını söylediler.

Arka ofislerden birinden çıkan Jeff sırıtarak yanlarına geldi.

"Onunla gerçekten evlendiğine inanamıyorum!" dedi ona sarılarak.

"Başkası için beklemeli miydim?"

Çocuklar dağılmaya başlamıştı. Yine de Jeff'le birlikte uzaklaşırken gözleri Karen'ın üstündeydi.

"Michael Wolfe'la yarışabilecek biri var mı bilmiyorum." Jeff çocuklardan uzaklaştıklarında sesini alçalttı. "Onunla daha yeni tanıştın Karen. Yaptığından emin misin?"

Ahh, ne tatlı... Jeff'in onu umursadığını kim bilirdi? Karen sol elini kaldırıp alyansını göstermek için parmaklarını oynattı. "İkinci kez düşünmek için biraz geç artık, Jeff. Ama eminim."

"Sanırım bu buralarda pek fazla olmayacağın anlamına geliyor."

"Şaka mı yapıyorsun? Aksine, daha çok geleceğim. Tabii tatillerim veya gezilerim daha fazla olacak. Bu yıl Michael'ın bazı muhteşem yerlerde çekimleri olacak. Ama artık eski işimde çalışmayacağım. Bir süreliğine uzaktan yardım edebileceğimi söyledim ama artık ihtiyaçlarımı Michael karşılayabilir."

Jeff'in gülümsemesi soldu. "Başkalarının gölgesinde yaşamak bir süre sonra hoş gelmemeye başlar."

Karen, Michael'la aşk için, sonsuza dek birlikte olmak için evlenmiş olsaydı bazı şeyler farklı olurdu. Ama şimdi durum böyle değildi ve endişelenmesi gereken bir şey yoktu. "Kim olduğumu unutmayacağım. Her şey iyi olacak."

"Sen mutluysan sorun yok."

"Teşekkür ederim Jeff, gayet mutluyum."

Jeff kafasıyla arka odalardan birini işaret etti. "Sana sormak istediğim başka bir şey daha var. Bir dakikan var mı?"

"Tabii..." Karen onun peşinden odaya gitti. "Ne oldu?" diye sordu Jeff kapıyı kapatınca.

"Komşularının başına geleni duydum. Çocukların haberlerde evini tanıdığını sanmıyorum, gerçi haberleri izlemiyorlardır kesin."

Karen üşüyen kollarını ovaladı. "Evet, korkunç bir şey... Cinayet mi yoksa kötü bir kaza mı bilemiyorlar."

"Çok şükür ki olay olduğunda sen evde değildin."

"Ev arkadaşım benim kadar şanslı değildi. Aslında, bir süre ortalarda olmayacak olmamın bir sebebi de bu."

Jeff oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. "Neden ki?"

"Komşuların başına gelenlerden önce bazı tuhaf şeyler oldu. Polis olaya her açıdan yaklaşmaya çalışıyor. Teorilerden biri Michael'ın bir hayranının beni korkutmaya çalışıyor olabileceği..."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Keşke öyle olsaydı. Medyanın henüz olanlardan haberi

yok. Lütfen onlara söyleyen sen olma, Jeff."

Jeff alınmış gibi göründü. "Hadi ama Karen! Ben adam satmam. Gerçekten de birilerinin seni korkutmaya çalıştığını mı düşünüyorsun?"

"Komşuların cesetlerinin yanında ölü kuşlar bulundu. Michael'la tanıştığımdan beri ben de yakınımda ölü kuşlar buluyorum."

"Senin kuşları ne kadar *sevdiğini* hepimiz biliyoruz."

Altı ay öne çocukları ziyaret etmesi için hayvanat bahçesindeki bakıcılardan birini ayarlamışlardı. Bakıcı da getirdiği hayvanlara bir Amerikan papağanı eklemenin eğlenceli olacağını düşünmüştü. İşte o gün tüm çocuklar ve gönüllüler Karen'ın kuşlardan nasıl nefret ettiğini görmüşlerdi. Karen çığlıklar atmış, korkuyla saklanmıştı. Bakıcı gittiğinde her yer tüyle kaplanmış haldeydi ve Karen tam anlamıyla psikologluk olmuştu. Eğer Gwen o sahneye şahit olsaydı Karen'ın çökmeyeceğini düşünmezdi. Çünkü o gün tam bir çöküntü yaşamıştı.

"Umarım bu bir hatadır."

"Aynen..."

"Polis korumasında falan olman gerekmez mi senin?"

Bunu konuşmuşlardı. Karen, Michael'ın evine yakın bir yerde kalmayı ve Tarzana'daki eve yanında birileri olmadan gitmemeyi kabul etmişti. Eğer bir ölü kuşla daha karşılaşırsa, Dean ile Jim onun için birini ayarlayacaklardı.

"Ben iyiyim. Ama tüm detayları öğrenene kadar çocuklardan uzak duracağım."

"Seni çok özleyeceğiz ama buna katılıyorum."

Karen kalkıp çantasını omzuna astı. "Bu da demek oluyor ki matematik grubumun başında senin durman gerekecek."

Jeff onu ofisinden dışarı kadar geçirdi. "Dururum."

Karen çocuklarla birkaç dakika daha konuştuktan sonra arabasına gitti ve binmeden önce etrafına bakındı. Yerlerde hiç ölü kuş olmadığını görünce de şoför kapısını açtı.

"Bayan Jones?"

Karen tanıdık sese doğru döndü.

"Merhaba Juan..." Karen onu içeride göremeyince o gün gelmediğini sanmıştı. "Nasılsın?"

Ona yaklaştıkça Juan'ın yüzündeki gülümseme yok oldu. "Eee, *o adamla* gerçekten evlendiniz mi?"

Onun "o adam" deyişi Karen'ın duraksamasına neden oldu. "Haberler doğru söylüyor. Michael ve ben geçen hafta evlendik."

Juan'ın gözleri onun eline kaydı. "Herkes aktörlerin nasıl şarlatanlar olduğunu bilir."

Peki, görünüşe göre Juan evliliğini onaylamıyordu. "Onunla tanıştın ya Juan... Michael hoş biri..."

"Bu onunla evlenmek zorunda olduğun anlamına gelmez." Juan ellerini kotunun cebine sokup yere baktı.

Kahretsin, Karen; ne salaksın! En son bir çocuğun birilerine hayran olduğunu gördüğünde, o çocuk kendisiydi. Juan'm hislerini nasıl anlayamamıştı?

Juan'a onun bir genç olduğunu, kendisininse yetişkin bir kadın olduğunu hatırlatmanın vakti gelmişti. "Michael da

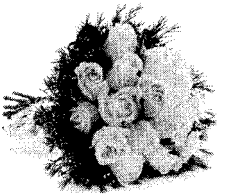
ben de yetişkiniz, Juan. Onunla evlenmemin tek sebebi sadece hoş bir adam olması değil."

"Birileriyle evlenmeden de yatabilirsiniz," dedi çocuk öfkeyle.

"Sınırı aşıyorsun."

"Her neyse..." Juan onun yanından geçip sokağa doğru ilerledi. Kulübe yönelmemişti.

Çok iyi gitti.

On Dokuzuncu Bölüm

Colorado sınırının hemen iç tarafındaki küçük bir kasabada kamp eşyası almak için durdular.

"Ben kamp yapmam," diye fısıldadı Gwen, Neil'ın kulağına. Buna en yakın olarak deneyimlediği tek şey, ülkenin diğer tarafına geçerken arabanın arka koltuğunda yattığı iki geceydi.

Neil ona karşılık olarak göz kırptı ama yine de çadırı alışveriş arabasına koyup koridorda ilerlemeye devam etti.

Gwen ne bekliyordu ki? Dün gece otelde kaldılar diye bundan sonra da hep otelde kalacaklarını mı? Zaten bunu daha kaç gün sürdüreceklerdi ki? Şimdiye dek Neil'a detaylar için baskı yapmamıştı. Planları kendiliğinden açıklamasını beklemişti ama yapmamıştı. Yani pek fazla açıklamamıştı.

Neil uyku tulumlarını bulup incelemeye başlarken Gwen ona yetişmek için hızlandı. "Şaka yapmıyorum. Soğuk zeminde yatmak hiç çekici gelmiyor."

Neil iki kişilik bir uyku tulumunu eline aldı ve gözlerini

Gwen'inkilere dikerek, tulumu arabaya attı.

Belki de Neil'la birlikte kamp yapmak o kadar da kötü olmazdı. Sonuçta arabanın arka koltuğunda ikisine yetecek yer yoktu.

Gwen dudaklarının bir kenarını kıvırarak çadırın zeminine yaymak için ikili bir minder bulup eşyalarına ekledi.

"Kamp ateşi yakmak istiyorum." Sıcacık bir ateş ve Neil... Bundan daha iyisi olabilir miydi?

Gwen bir an için onun bu öneriye karşı çıkacağını düşündü.

Ama sonra Neil arabaya marşmelov ekledi.

Ardından sessizce markette ilerlediler. Gwen ikisi için de kalm birer kazak aldı. Üstünde Colorado Rockies fotoğrafları olan kazakların biri üç XL, diğeri M bedendi. Neil da arabaya bir tavayla birkaç konserve yiyecek, kola, hazır kahve ve su ekledi.

Kasadaki görevli aldıklarını kasadan geçirirken onlarla sohbet etmeye başladı. "Kampa gidiyorsunuz sanırım."

Gwen konuşmaması gerektiğini hatırlayarak gülümsedi.

"Öyle olacak," dedi Neil.

"Böcek kovucunuz var mı?"

"Var."

"Biz de yazın birkaç kez kampa gidiyoruz." Görevli Neil'ın arkasındaki Gwen'e baktı. "Nereye gidiyorsunuz?"

Gwen, Neil'ın sırtındaki kasların gerildiğini hissetti. "Yola çıkınca karar vereceğiz."

"Bu tür geziler en iyisidir." Çocuk onlara tutarı söyleyip aldıklarını poşetledi.

"İyi eğlenceler."

Neil poşetleri aldı. "Sağ ol..."

Gwen gülümseyip Neil'ın peşinden kapıdan çıktı.

Sonunda arabaya vardıklarında konuşabildi. "Bir dahaki sefere kasadan bensiz geç. Sessiz kalmanın bu kadar zor olacağını kim bilebilirdi? Sen bunu hep nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

Neil kapıyı onun için açtı. "Pratik yapmak iyidir."

Yol önlerinde uzayıp giderken sessizlikleri de uzadı. Ama Gwen cevap istiyordu.

"Eee, daha ne kadar böyle devam edeceğiz?"

Neil gözlerini kıstı. "Ne gibi?"

"Yolda... Ucuz otellerde... Şimdi de kamp eklendi. Daha kaç gün bunu sürdüreceğiz?"

"Fazla uzun sürmeyecek."

"Bu bir cevap değil, Neil."

"Üç ya da dört gün..."

Bu o kadar uzun bir zaman değildi. "Sonra ne olacak?"

"Seni güvenli bir yere götüreceğim."

"Sen nerede olacaksın? Tehlikeli bir yerde mi?"

Gwen onun kendisini kapattığını görebiliyordu. Gülümsemesini geri getirebilmek için elini bacağına koydu. "Neden ikimiz de güvenli bir yere gitmiyoruz? Bırakalım komşularımı öldüren kişiyle polisler ilgilensin. Öldürüldüklerini düşünüyorsun, değil mi?"

"Öldürüldüklerini biliyorum."

"Nasıl?"

"Biliyorum işte. Bana güvenmek zorundasın."

"Güvenmediğimi mi sanıyorsun? Dün geceden sonra sana ne kadar güvendiğimi anlarsın sanıyordum." Neil'ın gözleri yolda olsa da Gwen onun gözlerine bakıyordu. "Ben çocuk değilim. Yola çıktığımızdan beri fazla soru da sormadım. Bunu ikimiz de biliyoruz, değil mi?"

Neil kafasını salladı ama bir şey demedi.

"Komşuların öldürüldüklerini, olayın kaza olmadığını nasıl biliyorsun?"

Neil cevap vermeden önce tereddüt etti. "Kuzgunlar... Ordudaki son görevimin kod adı Kuzgun'du. Bulduğun o ölü kuşlar beni kışkırtmak için konmuştu."

"Benim arabamın yanındaki ölü kuş seni neden kışkırtsın ki?"

"Adamımız korkağın teki... Adamlara ulaşmak için kadınları kullanıyor."

"O halde ben sana ölü kuşlardan bahsetmeyince, *adamımız* soruna neden olanın kendisi olduğunu bildiğinden emin mi oldu?" Bir katilden *adamımız* diye bahsetmek istemiyordu.

"Kesinlikle. Harekete geçeceğimi biliyordu."

"Bu *Kuzgun* görevini bilen kaç kişi var?"

Neil arabayı sürmeye devam ederken boynunu esnetti. Gwen bu bilgileri onun ağzından kerpetenle aldığını, Neil'ın isteyerek konuşmadığını biliyordu. Bu yüzden şimdi konuşturmayı başardığı için geri çekilmeyecekti. Bir şeyler öğrenebileceği son sefer bu olabilirdi.

"Çok az, gizli bir görevdi bu. Biz seçkin bir gruptuk."

"Kaç kişiydiniz?"

"Yedi..."

Gwen alnını ovalayarak Neil'ın ne yaptığını anlamaya çalıştı. "Seninle birlikte altı adam vardı. Peki, oraya gittiğinizi kaç kişi biliyordu?"

"Bir düzine... Belki de daha az kişi... Sır ne kadar büyükse bilen kişi sayısı o kadar azdır."

"Yani hükümetten yardım isteyemezsin, öyle mi?"

"Hükümette alt kademede olanların Kuzgun hakkında bir bilgisi yok. Savunma bakanı, başkan... Bunlara cevap veren bir iki kişi dışında kimse bilmiyor."

"Bunun arkasında o altı adamdan biri olabilir mi?"

Neil konuşmanın başından beri ilk kez Gwen'e bir bakış attı. Gözlerinde acı vardı. "Sadece üç kişi kaldık."

Gwen'in kalbi bir takla attı. "Ah, Neil... Çok üzgünüm."

"Uzun zaman önceydi."

"Bu hiçbir şeyi kolaylaştırmaz ama... Onlar senin arkadaşındı."

Neil kafa salladı. "En iyi arkadaşlarımdı. Dördümüz görevden canlı çıktık. Birisi yakın zamanda öldü."

"Bunu arkadaşlarından birinin yaptığını düşünmüyorsun, değil mi?"

Neil burnundan alaycı bir nefes verdi. "Bu Blake'in seni öldürüp öldürmeyeceğini sormak gibi bir şey."

"Bu mantık dışı..."

"Kesinlikle."

"Bir sürü kitap okudum," dedi Gwen. "Hepsinde de kahraman katilin kafasına girmeye çalışıyordu. Bu adamı motive eden ne? Neden senin peşinde? Bu görevde senin bildiğin, diğerlerinin bilmediği bir şey mi vardı?"

"Grubun lideri bendim. Ama hedefin ne olduğunu hepimiz biliyorduk."

"Belki birileri görevin intikamını almak istiyordur." Bir yanı görevin ne olduğunu sormak istiyordu ama sonra Neil'ın rahatsız geçirdiği geceyi düşündü. Belki de tüm detayları bilmemesi daha iyiydi.

Neil kafasını iki yana salladı. "Kuzgun bir adamdı. Ve öldü."

Sesindeki inanca bakılırsa adamın öldüğünü kendi gözleriyle görmüştü.

"Kuzgun'un bir erkek kardeşi var mıydı?"

Neil'ın çenesi gerildi. "Olabilir."

Yine de Gwen'in mantığı bunu almıyordu. "Tabii, erkek kardeşi varsa bile görevin kod adını nereden bilecek? Kuzgun'un adamın gerçek adı olduğunu varsayıyorum."

"Değildi."

"Eğer birileri Kuzgun'un intikamını almak istiyorsa ve oklar yalnızca sana yönelmiş değilse o halde geride kalan meslektaşların da tehlikede olabilir. Belki de arayıp onları uyarmalısın."

Neil ona bakıp hafifçe gülümsedi.

"Çoktan aradın."

Neil tekrar gülümsedi.

Gwen koltuğunda rahatlayıp, dağa tırmandıkça ağaçların sıklaştığı manzarayı izlemeye başladı. Neil'ın bu kadar sessiz olmasına şaşmamalıydı. Sindirilmesi gereken çok fazla bilgi vardı. Olasılıklar çok fazla olsa da olabilecek şeyler çok azdı.

Birliğindeki adamların hiçbiri katil değilse ve Kuzgun öldüyse, o zaman Kuzgun'a sadık olan biri vardı ya da Neil'ın kendi hükümetinden biri onun ve diğerlerinin ölmesini istiyordu.

Gwen az önce Neil'ın, adamlarından birinin yakın zamanda öldüğünü söylediğini hatırladı. "Yakın zamanda ölen arkadaşın... Nasıl olmuş?"

"Resmiyette *intihar*..."

Savaş görüp geçirmiş emekli bir ordu mensubunun intihar etmesi duyulmamış şey değildi. "Ama sen buna inanmıyorsun."

Neil kafasını iki yana salladı.

Yani seçenek olarak hükümet komplosu ya da Kuzgun'a sadık kişiler kalıyordu.

Ama hükümet komplosu da Gwen'e imkânsız geliyordu. Neil bir komplodan bahsetse insanlar onun çok fazla silahlı çatışma gördüğünü düşünürlerdi. Travma sonrası stres bozukluğu, akıllı adamları bile paranoyaklaştırırdı.

Fakat komşuların ölümü veya Gwen'in bulması için bırakılan kuşlar sahte değildi.

Yine de Gwen'in aklının bir köşesinde Karen'ın fobisi ve ilk başta kuşların onun için konduğunu düşünmeleri dolaşıyordu.

* * *

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum Sam." Blake, Batı Yakası ofisinin penceresinden aşağıdaki şehri izliyordu. "Ona güveniyorum. Gerçekten..."

"Sesinde şüphe var."

"Ya yanılıyorsam? Ya Neil'ın içinde bir şeyler koptuysa ve şimdi peşinden gittiği yalnızca gölgelerse? Onunla ilk tanıştığımızda hiç dengeli sayılmazdı. Gerçi o zamandan beri onu sorgulamama neden olacak hiçbir şey yapmadı." Neil'dan şüphelenmekten nefret ediyordu. "Savaş onun için cehennem gibiydi."

"Bunlardan hiç bahseder mi?"

"Hayır... Sadece tanıştığımız o ilk akşam bahsetti. Bir grup adamı gözlerinin önünde parçalara ayrılmış. Neil kendisini suçluyordu. Tek bildiğim bu."

"Hiç kolay olmamıştır."

"Evet..."

"Ama dayanabileceğin bir şey var," dedi Sam. "Eğer kovaladığı şey yalnızca gölgelerse ya o ya da Gwen sonunda ortada kimse olmadığını anlayacaktır. Ve eve döneceklerdir."

Blake elini saçlarından geçirdi. "Bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor mu emin değilim. Peşlerinde birisinin olduğunu düşünmek istemiyorum. Ve kardeşimin, gölgeleri kovalayan bir adama âşık olduğu düşüncesi..."

"Endişelendiğin şey kardeşinin birine âşık olması olmasın?"

Blake pencereden ayrılıp masasına gitti. "Yirmi yaşın-

dayken belki. Şimdi onun birini bulmasından fazla istediğim bir şey yok." Masasında duran Sam ile Eddie'nin fotoğrafını kendisine doğru çekti. *Ben şanslı bir adamım.*

"Dengeli birini..."

"Evet." Normal bir günde bile Blake o adamın Neil olduğundan emin olamazdı. Ama böyle düşünmekten de nefret ediyordu.

"Hımm... Bir daha ne zaman arayacak?"

"Dean yarın bir haber alacağımızı söyledi. Sonra üç gün aramayacaklarmış."

"Bu uzun bir süre..."

"Sonsuz gibi... Dean, elektrik çarpan komşuların dosyasını cinayet olarak açık tuttuklarını söyledi. Gwen ve Neil'a sorulacak daha fazla soruları varmış, bu yüzden gitmeleri hoşlarına gitmemiş."

"Onlardan şüphelenmiyorlar, değil mi?"

"Jim ile Dean şüphelenmiyor. Meslektaşları için aynı şeyi söyleyemem."

"İşler gittikçe kötüleşiyor," dedi Sam.

"Neil'ın bahsettiği ipucunu bulsak iyi olurdu. Dillon hiçbir şey bulamadı."

"Ama Neil'ın istihbarat geçmişi var, Dillon'ın yok. O özel kuvvetlerde falan değil miydi?"

Blake bir kez daha karısının ne kadar zeki olduğunu hatırladı. "Öyle."

"Hımm..." Samantha içini çekti. "Fikrimi söylememi ister misin?"

Blake dudaklarında bir gülümseme belirdiğini hissetti. "Kaçabileceğimi sanmıyorum."

Sam bir kahkaha attı. "Bunun için sana daha sonra bir tane şaplak atacağım, unutturma."

"Sözler, sözler..."

"Bence," diye başladı Sam. "Neil'a önümüzdeki dört günü de vermelisin. Şimdi onu aramaya gidip peşindeki adamı da ona yönlendirirsen kendini hiç affetmezsin. Eğer peşinde biri yoksa bu dört güne belli olur zaten. Neil asla Gwen'e zarar vermez. Ve Gwen... Eh, hepimiz onun Neil'a karşı ne hissettiğini biliyoruz."

"Ben kesinlikle bilmiyordum."

"Carter ve Eliza bir araya geldikten sonra dikkatini buna çekmeye çalışmıştım. Ama sen, sevgili Düküm, hiçbir şeye kulak asmıyorsun."

"Kulak asıyorum." Belki de bir karısı olmadan önce olduğu kadar değildi.

"Gerçekten mi?"

Sam onun omuzlarından, günlük yükünün bir kısmını alıyordu. Şu anda bile onunla konuşmak sakinleşmesini sağlıyordu. Bunu başka kimse yapamazdı.

"Hamileyim."

Daha az önce Gwen'in Neil'dan hoşlanmasından dolayı sarsılmış haldeyken şimdi... *Ne*?

"Ne dedin sen?"

Sam gülmeye başladı. "Mide gribi değilmiş meğer."

Blake neyse ki oturuyordu. "Hamile misin? Emin misin?"

"Bu yollardan daha önce de geçtim."

Pek fazla dikkatli davranmamış, hamileliği planlamasalar da çağırmışlardı. Artık Eddie de yürümeye başlamıştı ve ikisi de daha fazla çocuk istiyorlardı. "Ah, Sam! Seni seviyorum." Blake gülümsemeyi kesemiyordu.

"Ben de seni seviyorum. Seni bir daha görene kadar beklemeyi düşünmüştüm ama hamileliği kendime saklamakta pek iyi olmadığımı ikimiz de biliyoruz."

"Eve gelmemi ister misin?"

"Saçmalama... Ben de midem düzelene kadar uçağa binemem. Sen gelene kadar Eddie'ye bir şey söylemeyeceğim."

Blake uzun arkalıklı siyah deri sandalyesinde arkasına yaslandı. "Eddie harika bir ağabey olacak."

"Babasına benzerse..."

"Şu anda gülümsüyorum, tekrar baba olacağım için çok mutluyum ama aynı zamanda kendimi suçlu hissediyorum."

"Yapma, Blake... Eğer Gwen gerçekten tehlikedeyse onu Neil'dan daha iyi koruyabilecek kimse yok. Peşlerinde biri yoksa da en azından geçen yıl sürekli birbirlerine attıkları davetkâr bakışları bir sonuca ulaştıracak fırsatı bulurlar."

"Ben hiç davetkâr bakış görmedim." Kız kardeşinin cinsel şeyler düşündüğünü düşünmek teninin karıncalanmasına neden oluyordu.

"Bakmıyordun ki..."

"Çok şükür..."

"Zavallı Blake... Neil onu hamile bırakırsa sana silah uzmanının o olduğunu hatırlatmam gerekecek."

"Bu, zorunlu evlilikte ısrar edeceğim anlamına gelmez."

"Neil onurlu bir adam. *Öyle* biri değildir."

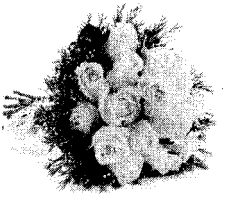
"Küçük kardeşimi hamile bırakırsa öyle biri demektir."

Samantha öyle çok gülüyordu ki konuşamıyordu. "Senin o *küçük* kardeşin benden büyük..."

Blake homurdandı. "Artık başka şeylerden konuşabilir miyiz?"

Sam hâlâ gülüyordu. "Tamam... Sabah bulantılarına ne dersin? Ne kadar eğlenceliydi hatırlıyor musun? Ve bebek bezleri... Ah, ne hoş... Çok eğleneceğiz."

Blake tekrar gülümsemeye başlamıştı.

Yirminci Bölüm

Dağda hava, Nevada ve Utah çöllerinde olduğundan çok daha soğuktu. Neil gözlerini bulutlardan ayırmıyordu. İhtiyaçları olan son şey havanın kötüleşmesiydi. Çadır ucuz mağaza malıydı ve sağanak yağmurlara değil, güzel havalara uygundu. Otelde hava durumunu izlemişti ama orası yüzlerce kilometre geride kalmıştı ve dağlarda hava hep farklı olurdu.

Geçmişinin bir kısmını ona anlattıktan sonra Gwen sessizleşmişti. Neil onun mantıklı düşünüşüne ve onunla aynı sonuçlara varışına şaşırmıştı.

Kuzgun'un bir erkek kardeşi olması ve peşlerinde bir terörist olması olasılıklarını düşündü. Ama bu son fikri neredeyse hemen kafasından attı. Teröristler büyük hedefler seçip kitlesel panik oluşturmayı tercih ederlerdi. Bire bir mücadele onların tarzı değildi. Hem bunun yaparlarsa global platformda görünme istekleri gerçekleşmezdi.

Rick ve Mickey'nin kin gütmesi ihtimaline gelince,

Mickey'ye erişemiyorlardı. Muhtemelen yine dünyanın bir ucunda, derinlerdeydi. Rick de en başta Neil'a gelen kişiydi. İkisi de Billy'nin ölümünden sorumlu olan kişiyi aramıyorlar mıydı?

Neil, Rick ile Mickey'nin ufak da olsa kendisiyle sorunları olabileceğini biliyordu. Billy tetiği çekmemişti, Neil da ateş emri vermemişti. Bu nedenle Billy de, kendisi de diğer adamların hedefi olabilirdi.

Neil daha uzun düşünmek; kartlarını birilerine, Rick'e bile açmadan önce mümkün olabilecek her açıdan düşünmek istiyordu.

Kendi kendisine, planları değiştiğinde bir şeyleri tek başına halletmesi gerektiğini düşündüğü için Rick'i aramadığını söylemişti. Artık yalnız çalışıyordu. Güvenebileceği bir takım üyesi yoktu. Öldürülecek kimse yoktu.

Bakışları, Gwen'in özel ihtiyaçları için kaybolduğu bölgeye kaydı.

"Yalnız değilsin, Mac," dedi kendi kendine. Ona güvendiğini bildiği, kendisinin de önemsediği biri vardı yanında. Ve onun yüzünden o da tehlikedeydi. *Yalnız değilim*. Fakat bu sefer görev tamamladığında ikisi de uzaklaşabileceklerdi.

Çadırın içinde rahat yatmalarını engelleyecek birkaç taşı tekmeleyerek uzaklaştırdıktan sonra eşyalarını almak için arabaya döndü. Kuş uçmaz kervan geçmez bu yerde Gwen'le birlikte birkaç gece geçirecekti. Daha kötüsü de olabilirdi. Önceki geceyi düşündü. Onun hakkında sayamayacağı kadar çok fantezi kurmuş, ama Gwen'in de bu kadar hevesli ola-

cağını hiç hayal etmemişti. Daha önce pek çok kadınla birlikte olmuştu; bazılarını çabucak unutsa da bazılarını muhabbetle anıyordu. Ama hiçbiri gittiğinde arkasında bir boşluk hissi bırakmamıştı.

Gwen bu durumu değiştirecekti. Neil bunu başından beri biliyordu. Ona elini sürmeden önce bile duyguları işin içindeydi çünkü. Bu yüzden görevi daha da tehlikeliydi. Peşlerindeki adam da bunu biliyor ve kendi çıkarı için kullanıyordu.

Şimdi Neil'ın tek yapabileceği şey, durumu güzelce ele alıp somutlaştırmak ve başa çıkmaktı. Gwen'i fildişi kulesine yerleşir yerleşmez kendisi kapıyı kapatıp çivileyecek ve harekete geçecekti.

Arkasında bir dal kırılınca Neil'ın vücudu gerildi.

"Çadırı mı kuruyorsun?"

Neil içini çekti ve içgüdüyle silahına uzanan elini indirdi. Daha önce bir kez Gwen'e silah çekmişti. Tekrar yaparsa kendisine lanetler okuyacaktı. Ormanda onlardan ve geyiklerden başka hiç kimse yoktu. "Evet..."

Çantanın içindekileri boşaltıp çadırın direklerini yere sıraladı.

"Burası çok güzelmiş. Daha önce gelmiş miydin?"

"Birkaç yıl oldu ama evet..."

"Çok sakin. Çölden bile daha sessiz."

Neil yoğun çam kokusunu içine çekti. "Otobanın gürültüleri kilometreler ötesinden bile çöle ulaşır. Ama dağda, ağaçlar gürültüyü bastırır." Gözlerini kapatıp dinlerken yü-

zünü güneşten başka tarafa çevirdi. "Dinle..."

Gözlerini açtığında Gwen'in gülümseyerek kendisine baktığını gördü. Ona doğru yürüyüp bedenini doğuya doğru çevirdi. "Gözlerini kapat..."

"Ne var ki?"

"Şişşt..." Ellerini onun omuzlarına koyup kulağına eğildi. "Birkaç derin nefes al ve sadece dinle."

Gwen onun dediğini yaparken Neil da sessiz kaldı. Gözlerini kapattığında bir dünya ses sanki sel gibi kulaklarına doldu.

"Şimdi ne duyuyorsun?"

"Kuşları... Belki bir sincabın cıvıltısını."

Bunları Neil da duyuyordu. "Başka?" derken Gwen'i, ormandaki sesleri dinlerken yüzünde beliren gülümsemeyi izliyordu.

"Ağaçların tepesinde esen rüzgârı... Başka bir şey daha var." Gözlerini açıp doğu tarafını işaret etti. "Şurada."

"Yakındaysa bir dere, uzaktaysa nehirdir."

"Ne güzel. Gidip bulalım."

Neil onun soğuk kollarını ovaladı. "Yarın. Karanlık çökmeden kampı kurmalıyız."

"Tamam."

"Ama ilk önce, gözlerini tekrar kapatıp ne duymadığını söyle."

Gwen'in gözleri yine kapandı. Neil yere baktığında ayağının dibinde ince bir dal olduğunu gördü.

"Araba yok. Uzaklardan gelen korna sesleri ya da bizden

başkalarının sesi yok. Hava trafiği yok. Mekanik sesler yok."

Neil ayağını dalın üstüne doğru kaldırıp bekledi. "Başka?"

Gwen tereddüt etti ama sonra kafasını iki yana salladı.

Neil dala bastığındaysa havaya sıçradı.

"O neydi?"

Gwen elini göğsüne koymuş, ona bakıyordu.

"Sadece bir dal. Ama bu sesi duymanın sebebi duyularından birini kapatmandı. Benim yürüyüşümü dinle, aklına yaz. Böylece benden başkası sana yaklaşırsa görmeden anlarsın."

Gwen dönüp kollarını onun beline sardı. "Sen yanımdayken kimse bana yaklaşmaya cesaret edemez, Neil."

"Buralarda asla çok dikkatli olamazsın."

Gwen sırıtarak parmak uçlarında yükselip onu öptü, sonra ayaklarını tekrar düzleştirdi. "Pratik yaparım. Şimdi, sen çadırı kurarken ben de gidip yakacak odun bulayım, olur mu?"

Gwen etrafta dolanıp odun toplarken bir gözünü onun üstünde tutan Neil'ın çadırı kurması ve uyku tulumunu yerleştirmesi çok da uzun sürmemişti.

"Ben hiç kamp yapmadım," dedi birkaç metre ötedeki Gwen. "Bir kere bile yapmadım. Kampa en yakın deneyimim, on iki yaşımdayken yaptığım bir şeydi. Bir arkadaşım gece bizde kalmıştı ve Albany'deki odamın dışındaki verandada duran şezlonglarda uyumuştuk.

Neil sırıttı. "O sayılmaz."

"Sanırım öyle..." Gwen'in topladığı yığına birkaç büyük

kütük ekledikten sonra, birkaç küçük dal daha bulmak için uzaklaştı. "Evimin arkasındaki arazide birkaç kulübe var. Kendi başıma zaman geçirmek istediğimde oralara kaçardım. Annem her zaman etrafında insanların olmasını isterdi. Babam hayattayken de Albany'de sürekli misafir olurdu. Bu yüzden ben de kulübelerde kafamı dinlemeye giderdim."

"Babanla aran iyi miydi?" Neil, Blake'in babasıyla iyi anlaşmadığını biliyordu.

"Cinsiyetim yüzünden beni önemsemezdi. Ben annemin ihtiyaç duyduğu, başa çıkılması gereken biriydim, babamın değil. Blake kendi yolunu bulmaya karar verdiğinde, babamın beni arkadaşlarına tanıtıp sonra bir kenara koyacağı bir süs eşyası olarak görmekten vazgeçeceğini düşünmek gibi bir hata yaptım. Ne safmışım! O korkunç bir koca ve babaydı. Yüz elli yıl önce doğmuş olsaydı o zamanlara çok iyi uyum sağlardı."

"Birlikte yaşanması zor bir adama benziyor."

Gwen yığınına birkaç odun daha ekledikten sonra devrilmiş bir kütüğün üstüne oturdu. "Zordu ama ölünün arkasından kötü konuşmamak lazım."

Zaten ancak Gwen bir ruhun duygularını incitmekten endişelenirdi. "Bir şey söylemem." Neil bir kütük alıp yumuşak toprakta ateş için çukur oluşturmaya başladı.

"Ya senin ailen? Onlar hakkında konuştuğunu hiç duymadım."

Neil uzun zamandır ailesini düşünmemiş, bundan daha uzun zamandır da haklarında konuşmamıştı. "Annem ben ço-

cukken kaçıp gitti. Beni babam yetiştirdi. Kendisi bir deniz piyadesiydi. Ölmeden önce yirmi yıldan fazla bir süre orduya hizmet vermişti."

"Ne zaman vefat etti?"

"Yedi yıl oldu. Akciğer kanseri... Kendi ölümüne sebep olana dek sigara içmişti."

"Ne kötü..."

Neil omuz silkti. "Daha kötüsü de olabilirdi. Teşhisi konulduktan kısa süre sonra gitti. Buna da şükür derler ya, öyle bir durum..."

Gwen gülümseyerek çenesini birleştirdiği ellerine dayadı. "Nasıl biriydi?"

"İyi bir adamdı. Çoğu zaman konuşacak bir şeyi olmazdı ama beni önemsediğini bilirdim. Ben küçükken, bir grup yakın arkadaşının eşleri benimle ilgili ona yardımcı olurlardı. Başlarda sık sık taşındık. Emekliliği yaklaşınca da buraya, Colorado'ya yerleştik." Zavallı adam emekliliğinin tadını çıkarmaya bile fırsat bulamamıştı. Neil odunların arasından fazla duman çıkaracağını bildiklerini ayırıp küçük olanları seçti ve ateş yakmak için bir yığın oluşturdu.

"Senin orduya katılmanın sebebi baban mı?"

"Bildiğim tek yaşam tarzı oydu. Babam gayet iyi durumdaydı. Ben de bir deniz piyadesi olmaktan başka bir şey düşünmedim."

"Eminim seninle gurur duyuyordu."

Neil askeri üniformayla çekilmiş fotoğrafını gözünde canlandırdı. Babasının şömine rafında bir kopyası duruyordu.

"Evet, duyuyordu." Bir kibrit yakarak kuru bir yosunu tutuşturmaya çalıştı.

Gwen içini çekti. "Bir daha evlendi mi?"

"Birkaç kişiyle çıktı. Ama kimse kalıcı olmadı." Küçük dallar yavaş yavaş alev alınca Neil yığına biraz daha ekleme yaptı.

Güneş ufukta alçalmaya başladığında ateş onları ve yemeyi planladıkları şeyleri ısıtacak kadar büyümüştü.

Yemeklerini yedikten sonra kazaklarını üstlerine geçirip ateşin başına oturarak marşmelov kızarmaya başladılar. Gwen, kayıp annesine pek değinmeden ona ordu yaşantısıyla ilgili sorular soruyordu. Annesi, Neil'ın düşünmeye bile zahmet etmediği biriydi. Büyürken babasının anlattıklarından başka hiçbir şey bilmiyordu onun hakkında. Babasının dediğine göre çok küçük yaşta evlenmişlerdi ve annesi çocuk sahibi olmaya, hayatını sürekli taşınarak geçirmeye hazır değildi. Neil daha fazlası da olduğundan emindi ama babası, annesi hakkında fazla konuşmazdı, bu nedenle Neil ona soru sormazdı.

"Ben hiç böyle bir yerde, bu şekilde, seninle birlikte olacağımı düşünmemiştim," dedi Gwen, ateşin üstünde tuttuğu dalı döndürürken.

"Planlanmış bir şey değildi."

"Buraya geliş sebebimizden memnun olduğumu söyleyemem ama nefret etmem de mümkün değil."

Gwen sırtını onun göğsüne yaslayınca Neil parmak uçlarını kolunda gezdirmeye başladı.

Onun daha sonra da, yeni Kuzgun görevi ortadan kalkınca da böyle hissetmesini umuyordu.

Gwen çubuktan bir marşmelov daha çıkartıp dönerek onun ağzına doğru uzatınca Neil ağzını açıp tatlıyı aldı. Parmaklarını yaladığında Gwen'in kışkırtıcı gülümsemesi daha da büyüdü.

"Senin bu kızarmış tatlı parçalarına benzediğini düşünmeye başlıyorum. Dışarıdan biraz sert ve yanık görünsen de için yumuşacık ve tatlı..."

Neil ağzındakini çiğnemeyi bitirince sırıttı. İçinin yumuşacık olduğunu sanmıyordu. Ama Gwen'in ona böyle güvenle bakmasını sağlayacaksa buna inanmasını tercih ederdi.

"Saf şekerden yapılan asıl sensin, Gwen."

Gwen dalı bırakıp tekrar ona yaslandı. "Sana bir sır vereyim mi?" Kafasını göğsüne koyduğunda Neil onun saçının kokusunu içine çekti.

"Ne sırrı?"

Gwen konuşurken parmaklarını, onun parmaklarına geçirdi. "Ben hep kötü kız olmak istemişimdir. Bilirsin, deri giysiler giyen ve viskiyi şişesinden içen kızlardan."

Neil onu böyle gözünde canlandıramıyordu. "Motosiklete binip koluna dövmeyle bir adamın adını da yazdırır mıydın?"

"İsim yazdırır mıydım bilmiyorum ama belki bir şeyler yaptırabilirdim. Göbek deliğime piercing mesela..."

İşte Neil bunu gözünce canlandırabiliyordu ve bu görüntü sertleşmesine neden olmuştu. "Colorado Springs'te piercing yaptırabilirsin."

Gwen kıkırdadı. Neil onun gülüşüne bayılıyordu. "Korkup vazgeçerdim herhalde."

"Seni sarhoş edip sabaha piercing'le uyanmanı sağlayabilirim."

Gwen daha da fazla gülmeye başladı. "Böyle fikirleri ancak sen cazip bulursun zaten."

"Sen başlattın. Göbek deliği piercing'leri çok seksidir." *Bir kadına en son ne zaman böyle bir şey söylemişti?* Hiç söylememişti.

"Ya sen Neil? Hiç sırrın var mı?"

"Dövmemi gördün."

"Evet, gördüm. Tek diyebileceğim gerçekten çok seksi olduğu..." Aksam yüzünden bu cümleler bile çok temiz ve terbiyeli geliyordu. "Yapmaya cesaretinin olmadığı başka şeyler var mı?"

Neil onun elini sıkıp bakışlarını kendisine çevirmesini bekledi. Baktığındaysa eğilip dudaklarını onunkilere bastırdı ve onu kucağında döndürüp öpüşmeye devam etti. Gwen'in tadı içinde patlamalara neden oluyor, tüm vücudunu ısıtıyordu. Geri çekildiğinde Gwen yarı kapalı gözleriyle ona baktı.

"Seni hep istemiştim," diye itiraf etti Neil.

"Benim de aynı şeyi istediğimi biliyor olmalıydın. Seni durduran neydi?"

Neil onun gözüne düşen bir tutam saçı geri itti. "Ben içten de dıştan da sert biriyim Gwen. Sen ise bir prensi hak eden prensessin." Onun gibi birini hak etmiyordu. Geçmişi izin vermediği için geceleri uyuyamayan bir adamı hak etmiyordu.

Gwen avucuyla onun yüzünü tutarken yüzündeki gülümseme solmuştu. "Prenses, prensi değil; şövalyeyi istiyor. Ne istediğini bilen ve ona erişmek için risk alan birini..."

"Benimleyken hiçbir şeyin garantisi yoktur. Riskli bir kumar oyunu gibiyim."

Gwen ona kısa bir öpücük verdi. "Ben zarı çoktan attım Neil. Konuşarak kendinden vazgeçiremezsin beni."

"Öyle mi yapıyorum?" Öyle yaptığını biliyordu.

Gwen kafa salladı. "Ayrıca, garantilenmiş can sıkıntısı isteseydim, babamın polo kulübünden birileriyle çıkardım."

"Motosikletler midillilere karşı diyorsun yani?"

"Sen de motosiklet sürüyorsun, değil mi?"

Yıllardır sürmemişti ama Gwen'in fantezisini mahvetmek istemiyordu. "En azından deri fetişinin nereden geldiğini anladım."

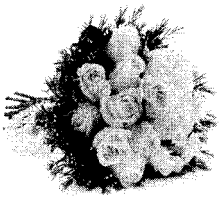
"Ah, hayır! O ilgi izlediğim yetişkin filmlerinden geliyor."

"Terbiyeli bir prenses değilsin," dedi Neil gülerek.

"Kesinlikle değilim." Eli göğsünden aşağı kayıp bacaklarının arasını buldu. "Ne kadar terbiyesiz olduğumu görmek ister misin?"

Neil'ın içi arzuyla dolarken gülümsemesi soldu. "Çadıra, hemen!"

Gwen onun kucağından kalkıp giderken Neil da ateşlerinin üstüne toprak atıp ona katıldı.

Yirmi Birinci Bölüm

Her şey çok yavaş hareket ediyordu. Boomer, Robb ve Linden karanlıkta Billy'nin peşindeydiler. Korumalara teker teker arkalarından yaklaşıp mücadele olmadan devirdiler ve cesetlerini yerde sürükleyip çektiler. Teröristler, sessiz ölümleriyle istedikleri şanı elde edememişlerdi ve Neil bunun için şükrediyordu.

Korumalar aradan çıkartıldıktan sonra Neil ilk önce hareket etmeleri için Boomer ile Robb'a işaret verdi. Linden da hemen arkalarındaydı. Onların işi Kuzgun'u gizlendiği yerden çıkartıp Billy'nin atış alanını açmaktı.

Neil derinlerde bir yerde, rüyanın kendisini ele geçirdiğini biliyordu. Bunun sadece bir rüya olduğunu söylüyordu kendisine. Uzakta kalmış bir hatıra... Ama biraz sonra olacakları değiştirmeye çalışırken içinin endişeyle dolu olduğunu hissediyordu.

Kapıyı ilk Boomer ve Robb vurdu, onlardan sonra da

Linden ve Billy ateş etti. Mac arkadaki Rick ile Mickey'nin arasını sıkışmıştı.

Kuzgun bir sandalyeden fırladı ve aynı anda bir çocuk ona doğru koştu. İkisi, Mac'in anlayamadığı bir dilde konuştular.

Küçücük bir anlık tereddütten sonra Kuzgun bağırarak çocuğa bir emir verdi ve yanlarına bir başka çocuk daha geldi.

Mac o anda bombaları fark etti. Çocuklara bağlanmışlardı. Ve çocuklar onlara doğur koşuyordu.

"Ateş et," diye emir verdi Mac. Kuzgun, gözlerinde ölü bakışlarıyla yere düştü. Billy, Rick ve Mickey koşarak Mac'in yanından geçtiler. Çocuklardan biri Boomer'ı yakaladı ama Robb onu adamın üstünden çekti.

Kuzgun, boktan yaşantısındaki son hareketlerini yaparak bornozunun içindeki bir şeye uzandı. Çocuklara bağlanmış bombaların ikisi de patlarken Mac kendini yere attı.

"Şişşt... Sorun yok. Ben buradayım." Gwen'in rahatlatıcı sesiyle uyandı. Dudakları kısa öpücüklerle onunkileri buluyordu. "Ben buradayım."

Gwen'in ince vücudunu paylaştıkları uyku tulumunda ona doğru kaydırıp Neil'ı uyandırarak rüyasını uzaklara gönderdi.

Neyse ki bu rüyada Gwen'in patlamasını görmemişti. Yine de kaybettiği arkadaşlarının anısıyla yüzünde somut bir acı hissediyordu.

Gwen onu tekrar öptü ve elini kalçasından bacağına

doğru kaydırdı. "İzin ver seni rahatlatayım, Neil." Parmaklarını etrafına sardı.

Zaten rahatlatıyordu. Bu seferki rüya, dün gecekinden daha çabuk solup gitmişti. Gwen onun ihtiyaçlarını sezmiş gibi aletine bir prezervatif takıp üstüne çıktı. Ön sevişme istemiyordu. Neil'ın tahminine göre kendi tatminini bile istemiyordu. Ve bu Neil'ın yüreğini parçalara ayırıyordu. Hayatında Gwen gibi birini tanımamıştı.

Neil onu kalçasının iki tarafından tutup üstünde kaydırdı ve sıkı gövdesinin içinde rüyalarının çok uzaklara gittiğini hissetti. Geriye kalan tek şey Gwen ve ona sunduğu vücuduydu. Gwen onu olduğu gibi kabul ediyordu.

Yavaş bir tempoyla hareket ediyorlardı. Vücudu onunkiyle eşzamanlı hareket ederken Gwen bir leydiye yakışmayacak inlemelerle onu sarıyordu. Uyumadan önceki sıcak ve hızlı saatler yüzünden şimdi doymuş ve yorgun hissediyorlardı. Bu yüzden şimdi etrafta buhar oluşmasına neden olan, sonunda söz verilmiş bir haz bulunan bir tempoda ilerliyorlardı.

Gwen onun üstünde oturup daha da derinlerini bulmasını sağladı. Gece havası bedenlerini soğutuyordu ama Gwen bunun farkında bile değil gibiydi. Neil onun göğüslerini kavrayıp göğüs uçlarını sıktı. "Ah, Neil... Evet..."

Neil gülümseyerek parmaklarının yerine dudaklarını geçirdi. Gwen artık sırtı dik duramayacak kadar hızlı hareket etmeye başlamıştı.

Neil bundan faydalanarak hararetle onu öptü. Belden

aşağısı gerilmeye başlarken Gwen'in tatmin olmasını beklemek için buz gibi dereleri düşündü. Ama uzun süre beklemesi gerekmedi. Gwen tırnaklarını onun omuzlarına geçirdi ve nefesini tutu. Vücudu onunkinin etrafında sarsılırken, Neil'ın soğuk deresi yakıcı lava dönüştü.

Gwen'le birlikte inlerken yavaşça yeryüzüne doğru süzüldüğünü hissetti.

Michael bir haftalığına dış çekimlerde olduğu için Karen'ın istediğinden daha fazla boş vakti vardı. Tarzana'daki evde kalan eşyalarını ve Alliance'ın bazı dosyalarını alması için Michael'ın menajeri Tony ona eşlik etmeyi teklif etmişti.

Tony, kocasının kariyerini yöneten biri olmak dışında aynı zamanda arkadaşıydı. 1.70 boyundaki bu İtalyan adam sürekli elleriyle konuşuyordu. Tarzana'daki eve giderken Michael'ın son filmi hakkında hararetle konuşuyordu. "Başroldeki kadınla tanışmıştın, değil mi?"

"Sanda'yla mı? Şu seksi, küçük esmer?"

Tony onu süzdü. "Kıskanmıyor musun?"

Karen alaycı bir şekilde güldü. "DNA'mda yok."

"Kameranın önünde Michael'ın onu öpeceğini biliyorsun."

"Yirmi ya da daha fazla kişinin karşısında öpüşmenin hiçbir yanı samimi olamaz."

Tony bir kahkaha atarken Karen'ın eski evinin sokağına döndü. "Sen ender bulunan bir kadınsın Karen."

"Michael da öyle deyip duruyor."

Saat erkendi ve komşuların evlerinin önüne park ettikleri arabaların çoğu yoktu.

Yine de garaj yoluna girerlerken ve arabadan inerken Karen'ın sinirleri gergindi.

Eve girdiğinde içerisi sessizdi. Panele gidip devredışı bıraktığı alarm vızıldarken Karen ön kapıya doğrultulmuş kameraya bakıp el salladı. "Selam, Neil ya da Dillon ya da her kimsen."

Tony de onun arkasından içeri girdi. "Kiminle konuşuyorsun?"

Karen tavana baktı. "Kamerayla..."

Evine ilk defa gelen Tony kendi etrafında dönerek ön kapının içini ve dışını gözetleyen kameralara baktı. "Güvenlik konusunda ciddiymişsin."

"Bu evde yaşayan herkesin buna ihtiyaç duyduğunu düşünüyorum."

Tony arkasından kapıyı kapattı.

"Komşular yüzünden mi?"

Karen evin arka tarafına doğru ilerleyip arka pencereden dışarı baktı. Polisler çoktan gitmişlerdi ama kapı kolunda, parmak izi almak için serpilmişe benzeyen siyah tozlar vardı. "Sadece komşular değil. Samantha burada yaşarken, birileri kocasıyla arasındakileri öğrenmek için içeri böcek yerleştirmişti. Eliza'nın hikâyesi de geçen sene tüm gazetelerde çıktı."

"Tanık koruma programı hikâyesi, değil mi?"

Karen kafa sallayarak buzdolabını açtı. Süt kutusuyla

biftek paketini alıp çöpe attı. *Ev boşken etrafı pis kokular sarmasın en azından...* "Evet... Şimdi de komşulara olanlar yüzünden Gwen, Neil'la kaçtı. Bu evin lanetli olduğunu düşünmeye başladım."

Tony gülümsedi. "Ev lanetli olsaydı sen de av olurdun."

Karen, Juan'ı ve dün söylediklerini hatırladı ve kuş fobisini, çocukların ne kadarının bundan haberi olduğunu düşündü. Ama endişelerini pek tanımadığı Tony'ye söylemek yerine sadece, "Sanırım öyle," dedi.

"Eee, buraya ne almaya geldik?" diye sordu Tony.

Karen ofislerine geçip bilgisayarı açtı ve cihaz çalışmaya başlarken, Tony'den onunla birlikte üst kata gitmesini rica etti. Odasına varınca bir kucak dolusu giysiyi dolabından çıkardı. Tony eşyaları yerleştirmek için arabaya gidip gelirken de dosyaları zip sürücülerine yükledi. Dizüstü bilgisayarı işini görürdü ama müşteri dosyalarının hepsi evdeki ana sistemde kayıtlıydı.

Bilgisayarı kapatırken telefonun yüksek çınlamasıyla yerinden sıçradı. Numarayı tanımıyordu ama yine de açmaya karar verdi.

"Alo?"

"Karen?"

"Gwen? Yüce Tanrım, Gwen nerelerdesin sen? İyi misin?" Karen'm en son beklediği şey kayıp arkadaşından telefon almaktı.

"İyi değilim, harikayım. Neil ve ben... Ah, sana her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyorum. Ama şu anda pek vaktim yok."

Gwen'in sesinde bir nebze olsun endişe yoktu. Bu Karen'ın içini rahatlatmamıştı.

"Neil yanında mı?"

"Benzin istasyonunda tuvalete girdi. Orada her şey nasıl?"

"Kafa karıştırıcı... Dean koşturup duruyor ve Neil'ın yaptığını mantığa uydurmaya çalışıyor. Senin bildiğin bir şey var mı?"

"Kargalar kaza değildi Karen. Bilerek yerleştirilmişti."

"Muhtemelen... Ama siz gittiğinizden beri burada olanlar kuşların Neil'dan çok benimle alakalı olduğunu düşündürdü."

Gwen tereddüt etti. "Ben ona güveniyorum Karen."

"Konuşanın seks olmadığından emin misin?"

"Seksten fazlası var."

Eh, bu soruma cevap veriyor. "Neil'ın orduda geçirdiği zamanlar onu paranoyaklaştırmış, Gwen. Bunu sen de biliyorsun."

"Bu doğru olsa bile komşularımızın öldüğü ve evimize böcek yerleştirildiği gerçeğini değiştirmiyor."

"Böcekleri bulamadık," dedi Karen hızla.

"Bulunacak." Ama Gwen'in sesinde tereddüt vardı. "Dinle, kapatmam lazım. Endişelenmeni istemedim."

"Neredesiniz?"

"Kuzeyde, Kanada sınırına yaklaştık. Birkaç gün sonra tekrar arayacağım. İnsanlara endişelenmemelerini söyle."

"Dikkatli ol..."

Gwen, "Özel korumam var benim," diyerek telefonu kapattı.

Karen şaşkın bir halde telefona bakakalmıştı.

"Kimdi?" diye sordu Tony kapı eşiğinden.

"Gwen... Kanada'ya gittiklerini söyledi."

"İyi miymiş?"

Haddinden fazla.

Adam kulaklıklarını çıkartıp arabanın yolcu koltuğuna attı. "Gizlendiğin yeri bir kadına söylersen böyle olur işte, Mac."

Günlerdir rahat uyku uyumamıştı ama umurunda değildi. Arabanın kontağını çevirdi. Önünde sonunda birileri bir şey söyleyecekti. Beklemek işe yaramıştı. Şimdi hem Neil'ın ne tarafa gittiğini hem de kadını becerdiğini biliyordu.

Bu çok yararlı bir bilgiydi.

Şehirden ayrılmadan önce bir kuş daha yerleştirmesi gerekiyordu. Neil'ın arkadaşlarının onun akıl sağlığını sorguladığından emin olmalıydı. Böylece böcek yerleştirilmiş yerlerde çeneleri açılacaktı. Ve Neil'ın ölümü, sevgilisini korumak için yapılan bir kahramanlık değil, trajik bir kaza gibi görünecekti.

"İyi miyiz?" diye sordu Neil tuvaletten dönünce.

Gwen ona önceden ödemeli telefonu verip gülümsedi. "Karen evdeydi. Ona senin dediklerini söyledim."

"Sorguladı mı?"

"Pek sayılmaz. Evdekilerin hepsi çok endişelenmiş. İnsanları endişelendirmekten nefret ediyorum."

Neil arabaya yaslandı. "Şimdi biraz endişelenmeleri gelecekte çok endişelenmelerinden iyidir."

Gwen ona katıldığını belirterek kafasını salladı ama tamamen ikna olmamıştı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Bir gece daha kamp yaptıktan sonra şu çok sevdiğin yatakla duşu bulabiliriz."

"Onları sen de seviyorsun."

Neil onun için kapıyı açtı. "Soğuk akarsu, kafeinden daha iyidir."

Dere gerçekten buz gibiydi. Parmaklarını saniyeler içinde maviye çevirmişti. "Ben sıcak suyu daha çok seviyorum."

Neil direksiyonun arkasına geçip güneş gözlüğünü taktı. "Çok sürmeyecek Gwen."

"Yarın nereye gidiyoruz?"

Dağların arasına kurulmuş küçük bir kasabada bulunun bir benzin istasyonundaydılar. Gwen haritaya bakınca birkaç büyük şehre yakın olduklarını görmüştü.

"Colorado Springs'e," dedi Neil, istasyondan çıkarken.

"Orası hemen tepenin aşağısında değil mi?"

"Öyle..."

"O zaman neden şimdi gitmiyoruz? Çadır hoşuma gitse de seninle yatmak için favori yerim sayılmaz."

"Yarın gideceğiz. Bu gece burada daha göz önünde oluruz. Adamımızın ikimizin de burada olduğumuzu, saklandığımızı düşünmesi lazım."

"Tuzak mı kuracaksın?"

"Daha çok tuzağa yem koyacağım. Ama merak etme... Adam ortaya çıkmadan önce sen gitmiş olacaksın."

Gwen'in teni buz gibi oldu. "Ya sen? Sen nerede olacaksın?"

"Bekliyor olacağım."

"Yalnız başına mı? Bu akıllıca bir şey mi?"

"Takviye kuvvetim var. Beni merak etmene gerek yok, Gwendolyn."

"Tabii ki de var. Senin için benden daha çok kim endişelenir?"

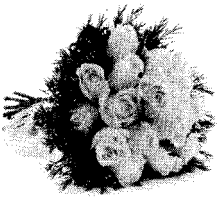
Neil gözlerini yoldan ayırıp onun dizine hafifçe vurdu.

"Buraya gelirken yolda bir lokanta görmüştüm. Gerçek bir yemek yerken konuşabilir miyiz?"

Neil konuyu değiştiriyordu ama yemek düşüncesi endişelerine baskın gelmişti.

O gece, Neil'ın kâbuslarıyla uyandığında ona iyice sokulup konuşarak rahatlatmıştı. Ve önceki gecelerin aksine Neil uyanmamıştı.

Gwen onun yanında uyanık yatıp ormanın sesini dinlerken Karen'ın haklı olup olmadığını düşünmeden edememişti. Gerçekten de peşlerinde kimse olmayabilir miydi? Gölgelerden kaçıyor olabilirler miydi?

Yirmi İkinci Bölüm

"Daha önce aramanı bekliyordum Mac. Hangi cehennemdesin sen?"

Neil doğru kişiyi aramış olmayı diliyordu. "Planlarda beklenmedik bir değişiklik oldu."

"Nasıl bir değişiklik?" Rick'in sesi boğuk geliyordu.

"Hayatımdaki kadını sakladıktan sonra mücadele etmemi gerektirecek bir değişiklik..."

"Vay anasını! Adam senin mi peşinde? Kahretsin Neil. Beni aramalıydın. Neredesin?"

"Fort Carson'ın dışındayım. Sen neredesin?"

"Dorothy'nin evinin yarı yolundayım. Birkaç gün oyalandım ama senden haber alamayınca bir şeylerin değiştiğini, Billy konusunda ne yapabileceğime bakmak için harekete geçmem gerektiğini düşündüm. Şimdi geri dönüyorum. Kız arkadaşını nereye götürdün? Kahretsin, kız arkadaşın olduğunu bile bilmiyordum."

Neil da bilmiyordu. "O güvende... Mickey hakkında bir şeyler duydun mu? Ben kimseyle görüşemiyorum."

"Mickey'den yeni haber yok. Babası, düşman hattının gerisinde olduğunu söylüyor. ETA bile ne zaman döneceğini bilmiyor."

Neil, Rick'in sesini dikkatle dinliyordu ama şüphelenmesine neden olacak bir şey duymamıştı. Arkadaşı hakkında paranoyak davranıyordu. Ama etrafta kötü kokular vardı ve Neil henüz nereden geldiklerini anlayamamıştı.

"Şerefsiz herif güvenlik sistemime girmiş, Rick. Hayatımda hiç görmediğim, yüksek kaliteli şeylerle... Bana ordu işi gibi göründü."

"Bu işin arkasında kim var Neil? Kuzgun'un yerleşkesi imha edildi. Kimsenin kimliğimizi bilmesine imkân yok."

Neil, Kaliforniya'dan ayrıldıklarından beri çenesinde birikmiş olan sakalı düzeltti. "Görevi bilen biri olmalı ya da birileri öğrendi ve bizi ortadan kaldırmak istiyor."

"Bilemiyorum, Mac. Bana çok kolay geliyor. Bu adam işleri şahsileştirdi."

"Eh, benim için fazla ileri gitti. Artık bahsi değiştirmenin vakti geldi."

Rick bir kahkaha attı. "Bir planın var, değil mi?"

"Benim her zaman planım vardır, bilirsin."

"Bütün gece mola vermeden ilerlerim ama yine de sana ulaşmam bir buçuk günümü alır."

Şansları varsa yeni Kuzgun şu anda yanlış yöne doğru ilerliyordu. Tuzağı kurmak için yeterince vakit vardı. "Sen

yola devam et. Vardığında bu numarayı ara..."

"Tetikte ol Mac. Kadınınla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Sana katlanmaya razı olan kişi benden onayı alır."

"Pislik herif..."

"Hislerimiz karşılıklı..."

Neil telefonu kapatıp telefona bakmaya devam etti. *Benim kadınım!* Evet, bu ilkel bir terim gibiydi ve mağara adamı gibi görünmesine neden oluyordu ama doğru geliyordu.

Yıllardan beri ilk kez bir gece boyunca uyumuştu. Arada bir rüya görmüşse de uyanmamıştı. Bunu sağlayanın *kadını* olduğundan emindi.

Şimdi fildişi kuleyi bulup güvende olması için onu yerleştirmeliydi. Sonra belki, şu kuzgunlar ve ölümler sona erdiğinde ikisinin gerçek dünyada nasıl bir yeri olacağını çözebilirdi.

Neil bir başka numarayı aradı. Bir daha asla aramayacağını düşündüğü biriydi bu. "Binbaşı Blayney, ben MacBain... Yardımınıza ihtiyacım var."

Bir buçuk saat sonra Neil, yalnızca kimlik kartını ve gülümsemesini göstererek üsse girdi. Silahlı korumalar tarafından korunan bir yer Gwen için düşünebildiği en iyi fildişi kuleydi.

"Daha önce hiç ordu üssünde bulunmamıştım," dedi Gwen, camdan dışarısını izlerken. Tipik ordu tarzındaki bu yerde fazla detay, yumuşak çizgiler veya manzara yoktu. Etraf, üste dolaşan veya park edilmiş olan hükümet plakalı cipler ve

Humvee'lerle doluydu. "Sen burada mı yaşıyordun?"

"Babamla birlikteyken. Deniz piyadesi olarak geçirdiğim altı ayda da burada kaldım."

Üsteki binalar ince birer çizgi halinde uzanıyordu ve ordu üyelerinin konutları küçük mahalleler halinde etrafa dağılmıştı. Buralarda koşup oynayan birkaç çocuk vardı ama bahçelerdeki basketbol sahaları ve bisikletler boştu.

"Evlerin hepsi birbirine benziyor."

"Öyle... Hepsi iki ya da üç yatak odalı... Eğer şanslıysan ikinci bir banyon olur."

Gwen koltuğun ucuna tünemiş, merakla etrafı izliyordu. "Ben komşularımın hayatının karbon kopyasını yaşamak istemezdim."

"Acemi birliğinde özgünlüğünü kaybedersin. Kendi yönünü bulduğunda tekrar kazanabilirsin ama emir almayı öğrenirsin."

Gwen kaşlarını çattı. "Ben senin emir aldığını hiç görmüyorum."

"Zamanında aldım." Ama emir almaktan çok verirdi. "İhtiyacın olan her şey üste bulunur. Bir market, manav, hastane ve kilise, hatta evlere servis yapan pizzacı ve hamburgerci, birkaç tane de bar var."

"İnsanın ihtiyacı olan her şey yani..."

"Her şey..." Neil daha küçük evlerin yanından geçip ağaçlarla çevrili bir tepeye vardı. Burası hiç değişmemişti. Devrilmiş ağaçlar bile kaldırılmamıştı.

Tepenin zirvesindeki, üsse yukarıdan bakan kireç bada-

nalı, üç katlı bir evin önünde durdular. "Burası Charlie ve Ruth'un evi," dedi Neil, Gwen'e. "Chuck bize yardım etmeyi teklif etti."

"Bu kişiler arkadaşların sanırım."

Daha çok güvenilir meslektaşıydı. "Chuck, Kuzgun'u bilen birkaç kişiden biriydi. Ama sana anlattıklarımı ona söylememelisin. O veya başkaları senin ne kadar az şey bildiğini düşünürse o kadar iyidir."

"Ona güvenmiyor musun?" diye sordu Gwen.

"Güvenmesem seni buraya getirmezdim. Çok gizli görevler, bunlarla alakalı olan kişiler dışında kimseye söylenmez. Ruth'un, Kuzgun hakkında bir şeyler bildiğini sanmıyorum. Chuck senin de en az bu kadar bilgisiz olmanı bekleyecektir."

"Ruth'u takip eden biri olsaydı, Chuck ona bir şey anlatmaz mıydı?"

"Ruth bir ordu üyesinin eşi... Kocasının hayatında kendisinin pek bilgi sahibi olamayacağı şeyler olduğunu bilir."

Neil arabayı garaj yoluna park edip anahtarı kontaktan çıkardı. "Eğer her şey planlandığı gibi giderse senin burada birkaç gün kalman gerekecek," dedi.

Gwen dudaklarını birbirine bastırdı. "Bunu rica mı ediyorsun yoksa istiyor musun?"

Burada kalmaktan başka seçeneği yoktu. Fildişi kule görevi görecek bu subayın evi onu koruyabilecek tek yerdi. Eğer rica etse ve Gwen hayır dese Neil'ın planlarını değiştirmesi gerekecekti. Ama kalmasını istediğini söylerse kızıp kaçabilirdi.

Sonunda sıkılı dişlerinin arasından, "Rica ediyorum," dedi. Gülümsemeye çalıştı. Gwen normalde buna iyi tepki verirdi.

"O halde, peki..."

Arabadan birlikte inip veranda basamaklarına doğru yürüdüler. Gwen tişörtünü düzeltip yüzüne düşen saçını kulağının arkasına soktu. "İyi görünüyorsun," dedi Neil ona.

"Bir haftadır kaçıyormuş gibi görünüyorum. Şu anda üstümdekileri yakmayı çok isterdim."

Neil onun elini kaldırıp öptü. "Neredeyse bitti, Gwendolyn."

Ona doğru uzanırken Gwen'in yüzü gülümsemeyle aydınlanmıştı. "Sıcak bir duşun ruh halimin üzerinde harika bir etkisi olurdu."

Neil da aynı şekilde hissediyordu.

Kapıyı tıklatıp geri çekildi.

Ruth Blayney, ilk tanıştıkları günden beri hiç değişmemişti. Onu kafasını hafifçe eğerek, sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. Neil'a sarılmaması gerektiğini, onun öyle bir adam olmadığını biliyordu. Aslında Neil'ın tanıdığı deniz piyadelerinin çoğu selamlaşırken fiziksel teması tercih etmezdi. Bazen belki bir tokalaşma ya da erkekçe bir sarılma yakınlık belirtisi olurdu. "Vay canına, Neil MacBain gelmiş. Tanrım, ne kadar oldu görüşmeyeli?"

"Birkaç yıl..." Altı yıl olmuştu.

"İçeri gel..." Ruth kenara çekilip kapıyı iyice açtı. "Chuck bana geleceğini söylemişti. Misafir odasını hazırladım bile..."

İçeri girince Neil, Gwen'in elini bırakıp onu tanıttı. "Ruth Blayney, bu Gwen Harrison... Benim bir arkadaşım."

Ruth, Gwen'in elini sıktı. "Bu bir ilk... Evimize daha önce hoş bir kadın getirmemiştin hiç."

"Sizinle tanışmak bir zevk," dedi Gwen.

"Ah, İngiliz misin?"

"Evet..."

"Eh, hoş geldiniz." Ruth arkalarından kapıyı kapatıp onları içeri yönlendirdi. "Chuck arkada, golf vuruşu çalışıyor."

"Golf mu?" Neil onu böyle hayal edemiyordu.

"Emeklilik için hazırlandığını söylüyor."

"Onun golf oynadığını bilmiyordum."

Ruth sırıttı. "Oynamıyor. Ama planı işi bıraktıktan sonra daha sıcak bir iklime yerleşmek. Ve kötü oynasa da golf bütün gün evde oturmasından iyidir."

Görünüşe göre Chuck ordu dışı yaşamını sabırsızlıkla beklemiyordu. Zaten adam başka bir yaşam bilmiyordu, bu yüzden bu şaşırtıcı değildi. Binbaşı Blayney bundan yıllar önce emekli olabilirdi ama işini seviyordu. Onu bir golf sahasında, yardımcısına 'hazır ol'da durmasını ve çantasını gururla taşımasını söylerken gözünde canlandıramıyordu, çünkü bu adamın kişiliğine uygun değildi. Chuck'ın en iyi olduğu şey başkalarına emirler vermekti.

Ruth onları arka kapıdan dışarı, evin arka tarafını tamamen saran verandaya çıkardı. Aşağıdaki bahçede Chuck küçük topu yerdeki bir deliğe sokmaya çalışıyordu. Top altmış santim ileri gidince sinirle homurdandı.

"Charles," diye seslendi Ruth kocasına. "Neil ve arkadaşı geldiler."

Chuck onlara doğru dönüp sopasını yere attı. "Aptal spor..."

Neil'ın yanındaki Gwen kıkırdadı.

"Futbol, gerçek spor budur. Bunu unutma, Neil."

"Evet, efendim." Neil onu sert bir tokalaşmayla ve sırtına hafifçe vurarak selamladı. "Seni tekrar görmek çok güzel..." Gerçekten de böyle bir durumda bile onu görmek güzeldi. Adam her zamanki gibi taba rengi kumaş pantolonuyla gömleğini giymiş, hükümet tarafından üretilmiş kemerini takmıştı. Neil'dan birkaç santim kısa ve yirmi kilo eksik olsa da hâlâ saygı talep eden bir havası vardı. Geniş omuzları ve sadece birkaç teli aklaşmış olan siyah saçlarıyla binbaşı elli yaşından fazla göstermiyordu. Neil onun bundan daha yaşlı olduğunu biliyordu, gerçi tam olarak kaç yaşında olduğunu asla belirtmemiş veya inkâr edilmemişti.

Chuck'ın gözleri ondan ayrılıp Gwen'i bulurken yüzündeki gülümseme değişmedi. "Siz Bayan Harrison olmalısınız."

"Lütfen bana Gwen de..."

Chuck kafasını salladı ama onunla tokalaşmadı. "Evimize hoş geldin Gwen."

"Bizi ağırladığınız için biz teşekkür ederiz."

"Zevkle..." Sonra Gwen'i başından savar gibi dikkatini karısına verdi. "Ruth, hadi sen Gwen'e konaklayacakları yeri göster." Ancak Binbaşı Blayney hoşbeş etmeyi bir kenara bırakıp direkt iş konuşmaya geçerdi.

Ruth derin bir nefes alıp verdi. "Binbaşı tüm yatak odalarını konaklama yeri olarak görüyor. İnan, odada portatif karyola değil doğru düzgün bir yatak var. Hadi, Gwen... Birkaç gündür yolda olduğunuzu duydum. Eminim temizlenmek istiyorsundur."

"Bu çok hoş olurdu." Gwen'in mavi gözleri Neil'ınkileri buldu. "Eşyalarımızı alabilir miyiz?"

"On dakika içinde seninle ofisimde buluşuruz Neil," dedi Chuck. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa istemen yeter Gwen."

Gwen ona teşekkür ettikten sonra Neil arabaya kadar ona eşlik etti.

"Chuck asla sıcak bir adam olmadı. Üstüne alınma," dedi, çantalarını bagajdan çıkartırken.

"Ruth oldukça hoş birine benziyor." Bunun çevirisi, "Chuck hoş biri değil"di. Ancak Binbaşı Blayney nezaketten yoksun biri olsa da koruma ve hizmet verme alanlarında yetenekliydi.

"Banyodan sonra Ruth seni markete yeni giysiler almaya götürebilir."

"Süpermarkete mi?"

"Orada temel giyim eşyaları da satılıyor. Ya da Ruth'un farklı bir önerisiyle üste bir şeyler bulabilirsiniz."

"Yani üsten ayrılmamı istemiyorsun."

"Bensiz ayrılmanı istemiyorum."

Neil bu meselenin ona ağır geldiğini biliyordu. Ama yorgun gözlerinden kabullenme okunuyordu. Kafasını sallayarak dediğine uyacağını gösterdi.

Getirdiği cephanelikten bir kısmı ve dağda kurulu halde bıraktığı kamp malzemeleri hariç Neil, bütün eşyaları almıştı. Elleri dolu olduğu halde eğilip ona küçük bir öpücük verdi.

Geri çekilirken Gwen'in gülümsemesi büyümüştü.

"Bu ne içindi?" diye sordu.

"Bana güvendiğin için..."

"Her zaman..."

Neil, Chuck'ın evindeki ofisine girip kapıyı kapatarak dış dünyayı uzaklaştırdı. İçkilerini çoktan hazırlamış olan Chuck konuşurken koltukta oturmayı önerdi. "Buna ihtiyacın olacağını düşündüm."

"Hem de nasıl..." Neil sıvının yumuşak bir yakıcılıkla boğazından kaymasına izin verdi. "Çok güzel..."

"Birilerinin seni neden öldürmeye çalıştığını tekrar söyle şimdi."

Neil en başından anlatmaya başladı ve Gwen'le birlikte Kaliforniya'dan kaçtıkları kısma kadar durmadı. Chuck yüzünde boş bir ifadeyle dinleyip açıklama esnasında içkileri tazeledi.

"Sarışın'ın seninle gelmesini nasıl sağladın?"

"Ona geçmişimden birinin bana ulaşmak için onu kullandığını söyledim." Bu gerçeğin bütünü sayılmazdı ama Neil ona ancak bu kadarını söyleyecekti.

"Yani Kuzgun'u biliyor mu?"

"Ölü kuşları bulan oydu."

"Kuşlar sürekli ölür."

"Bu yüzden Gwen bana bu konudan söz etmemişti. Kuzgunlar Kaliforniya'nın yüksek yerlerinde yaşarlar, havzalarda değil. Ortada bir yanlışlık yok, Chuck."

"Yanlışlık odluğunu söylemiyorum. Sadece nasıl bir hasta beynin bunu yapabileceğini merak ediyorum."

Neil içkisinden bir yudum aldı. "Ben de bir haftadır bunu anlamaya çalışıyorum. Kuzgun'un müttefikleri hakkında bilgisi olan biri varsa o kişi sensindir diye düşündüm."

Chuck omuz silkti. "Onun ölümü için öç peşinde olan birkaç grup var. Ama hiçbiri ne itibarlı ne de senin bu anlattıklarını yapabilecek kapasitede."

"Bu saldırı şahsi bence..." Gwen'in yüzü gözünün önündeydi. *Oldukça şahsi...*

"Bu adamlar insanlara değil, uluslara saldırırlar. Bunun arkasında kim var *sence*?"

"Kin besleyen... Kuzgun hakkında da bilgisi olan biri olmalı... Yakında öğreneceğim. Rick yolda, birlikte bu soysuzu saklandığı yerden çıkartacağız."

Chuck ellerini havaya kaldırdı. "Suçlu duruma düşme, asker..."

"Kendimi ve ailemi koruma hakkı bu ülkede hâlâ yasal..."

Chuck sırıttı. "Yani planının bu adamı kapana kıstırıp kanuna teslim etmek olduğunu söylüyorsun, öyle mi?"

Neil satır aralarını okuyabiliyordu. "Öyle dedim, evet..."

"Ben de öyle dediğini düşünmüştüm. Benden istediğin nedir?"

Neil boş bardağını kenara bırakıp ayak bileğini dizinin üstüne koydu. "Ben yapılması gerekenleri yaparken Gwen'in burada kalması, güvende olması gerek..."

"Kalmak istiyor mu?"

"Evet, bir süreliğine..." Bu sürenin ne kadar olduğundan emin değildi.

Chuck gözlerini şaşkınlıkla açtı. "Bir süreliğine mi?"

"Tüm gerçekleri bilmiyor ve şimdiye dek bir deniz piyadesi gibi emirlere uyan bir kadına rastlamadım. Bir süreliğine hiç soru sormadan kalacaktır; bir, iki, belki de üç gün. Ama dışarıda bu soysuz herifi beklerken Gwen'in burada olduğunu bilmem gerek..."

"Onu burada isteğine karşı mı tutacağız?"

Gwen bunu kabul etmezdi, bu yüzden Neil ona planının bu kısmından bahsetmemişti. "Gerekirse... Ülkenin refahı için..."

Chuck kalkıp ensesini ovaladı. "Benden ne yapmamı istediğinin farkında mısın?"

Neil'ın çenesi gerildi. "Benim sen ve Ruth için yapmayacağım bir şey değil."

"Ruth benim karım, Neil. Ancak sen az önce Gwen'i arkadaşın olarak tanıttın. Kız Amerikalı bile değil. Ayrıca ağabeyinin bir dük veya onun gibi bir şey olduğunu söylememiş miydin? Manşetleri şimdiden görebiliyorum... 'Binbaşı Blayney, bir İngiliz leydisini, erkek arkadaşının isteği üzerine esir tutuyor.' Benden imkânsızı istiyorsun, Neil. Eşin olsaydı bunu yapabilirdim belki. O zaman en azından Amerikan sa-

yılırdı ve Colorado Springs'te dolaşırsa kocasının başı derde girer diye onu koruyabilirdim."

Neil içindeki her şeyin gerildiğini, önemli damarlardan birkaçının aynı anda patlamayacak gibi olduğunu hissediyordu. Chuck haklıydı. Eğer Gwen buradan ayrılmaya çalışmazsa bile Blake'in onları aramaya başlaması ya da Gwen'in ona telefon etmesi an meselesi olurdu. O zaman bir hiç uğruna ülkenin diğer ucuna kaçmış olurlardı. Kuzgun önünde sonunda Gwen'i bulurdu, böylece tekrar şu anda oldukları yere dönerlerdi.

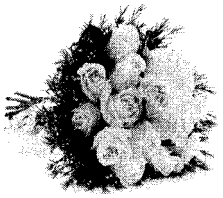
Chuck gözlerini Neil'a dikmişti. Yüzünde eğitim çavuşlarının takındığı sertlik vardı.

Neil kararını verdi.

"Üste bir rahip var mı?"

Chuck'ın ağzı bir karış açık kaldı. "Benimle kafa mı buluyorsun?"

"Rahibi ara... Ben bir saate dönerim."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Gwen, Neil'la baş başa olmayı ne kadar sevse de bu kadın yabancı biri olsa da başka bir kadınla zaman geçirmek iyi gelmişti. Gittikleri marketin dışında üsteki kadınlar için açılmış küçük bir butik bulunuyordu ama Ruth ona, üsteki kadınların çoğunun ihtiyaçlarını almak için Colorado Springs'e gittiğini söylemişti. Küçük butikte şaşırtıcı fazlalıkta modaya uygun giysi vardı. Ve Gwen, Neil'ın alışveriş için verdiği parayı memnuniyetle harcamıştı.

"Neil'la ne zamandır tanışıyorsunuz?" diye sordu Ruth, tepedeki beyaz eve doğru ilerlerlerken.

"Birkaç yıl oluyor." Çoğu Neil'ın ağabeyi için çalıştığı zamanlardı ama Gwen bunu söylemenin gerekli olmadığını düşündü.

"Neil'ı severim. Kızımızın hoşlanmasını istediğim türden bir erkektir."

"Kızınız mı var?"

Ruth gülümseyerek kafa salladı. "Kocasıyla Florida'da yaşıyor. Ben de emekli olduğunda Charles'ı oraya gitmeye ikna etmeyi umuyorum. Kızıma yakın olmak istiyorum."

"Ne zamandır evli?"

"Birkaç yıldır. Bir torunum olacağını haber vermek için aramasını bekliyorum ama henüz haber yok."

"Charles emekli olunca nereye gitmek istiyor?"

Ruth güldü. "Emekli olmak istemiyor ki... Bu mesele üzerinde yıllardır tartışıyoruz. Annie'nin bir bebeği olsa da Charles hayatta ordudan başka şeyler de olduğunu anlasa diye ümit ediyorum."

Gwen hayatını aileden başka bir şeye bu kadar tutkuyla adamayı hayal edemiyordu. "Eminim bir gün anlayacaktır." Gwen emin değildi ama söylenmesi gerekenin bu olduğunu düşünüyordu.

"Annie'nin kocasından nefret ediyor."

"Ah... Bu iyi değil işte."

"Aynen... Andrew bir öğretmen... Lisede İngilizce öğretmeni... İkisi birbirlerine daha fazla zıt olamazlardı."

"Kızın ve Andrew mu?"

"Hayır, Andrew ve Charles... Charles bir liderken, Andrew emir alan biri... Yani kocam hep böyle söylüyor. Ben şahsen Andrew'dan hoşlanıyorum. Kızımızı çok seviyor. Ama kocam onun ordudan biriyle evlenmiş olması gerektiğini düşünüyor. Ama Annie burada geçirdiği yaşamın ve bir askerle olan ilişkisinin birden bitmesinin ardından dengeli, değişmez bir hayat istedi. Lisede İngilizce öğretmenliği

yapan biri de onun hayatına çok uygun olacaktı. Bence Charles kocasına bir şans verse, onu tanımak için yakınlarıyla taşınsak düşünceleri değişecektir."

"Kızınızla evlenmeden önce Andrew'u tanıyor muydunuz?"

"Pek tanımıyorduk. Çıkarlarken tanışmıştık ama pek fazla önem vermemiştik. Bir gün Annie evleneceklerini söyledi ve kavgalar başladı."

Anne babaların işe karışması asla iyi sonuçlanmazdı. "Annie başkaldırdı," dedi Gwen.

"Evet, öyle yaptı." Ruth içini çekti. "Andrew'la kaçıp güneye yerleştiler. Onları birkaç kez ziyaret ettik. Stres dolu zamanlardı."

"Bu çok kötü... Hayat kavga etmek için çok kısa..." Gwen babasından ne kadar hoşlanmasa da hayattayken asla ona başkaldırmamıştı.

"Charles'ı bu üsten çıkartabilirsem tavrının değişeceğini düşünüyorum."

Ruth insanların değişmesinin pek imkânı olmadığını bilecek kadar yaşlıydı ama Gwen ona bunu hatırlatmayacaktı. Kadın, kocası hazır olmasa da hayatına başka şekilde devam etmeye hazırdı.

"Eminim işe yarayacaktır," dese de kesinlikle emin değildi ama Amerika'da bir yıl yaşadıktan sonra öğrendiği bir şey varsa o da Amerikalıların aslında kast etmedikleri şeyleri söylemekte harika olduklarıydı. Dürüst olmak gerekirse İngilizler de aynıydı. Fakat Londra'daki arkadaşları böyle özel

bilgileri hiç tanımadıkları birine vermeyi akıllarından bile geçirmezlerdi. Ruth'un, kocasını tanımayan bir kadınla sohbet etmeye gereksinimi olduğu çok belliydi. Belki de binbaşıyı tanıyan birileriyle bunları konuşsa, onların farklı fikirler önereceklerini biliyordu.

Gwen ona bir bakış attığında yüzünde küçük bir gülümseme olduğunu gördü.

"Yarayacak..."

Eve vardıklarında Neil'la buraya geldikleri arabanın gittiğini gördü.

Ve yüreği ağzına geldi. *Gitti mi?* Belki de arabanın yerini değiştirmişti.

Hayır, araba garaj yolunda da değildi ve eve girdiklerinde Charles onun gittiğini söyledi. Gwen bir an için paniğe kapıldı ama sonra binbaşı Neil'ın bir saate döneceğini belirtti.

Gwen bu süreyi odasında yalnız geçirmeye karar verdi. Ne zaman bir erkeğe ya da herhangi birine bu kadar bağlı hale gelmişti? Amerika'ya taşınmadan önce tüm hayatını yanında birileriyle geçirmiş olabilirdi, fakat buraya geldiğinden beri kazandığı bağımsızlığını çok seviyordu. O zaman neden şimdi Neil'sız bir yerlere gitmek çok yanlış geliyordu? Bir adama âşık olmak bir şeydi, kendisini onsuz görememek başka bir şey... Neil, kendisinin de uyardığı gibi tehlikeli bir kumardı.

Neil'ı çevreleyen dramayı etraflıca düşünebilmek için bir çift kulağa daha ihtiyacı vardı. Karen ya da Eliza olabi-

lirdi. Samantha bile doğru düzgün bir tavsiye verebilirdi.

Soru şuydu ki Neil kuş katili adamla mücadele etmeye hazır olmadan önce Gwen, gizlendikleri yeri belli etmeden arkadaşlarına nasıl ulaşacaktı?

Blake, Karen ile Michael'ın Beverly Hills'deki evine gidip Dean ve Jim'le buluştu. Karen panik içinde onu arayıp ölü kuşlar ve sakinleştirici ihtiyacıyla ilgili bir şeyler gevelemişti. Blake ne anlatmak istediğini anlayamamıştı.

Karen dizlerini göğsüne çekmiş halde bir koltukta oturuyordu. İkisi Dean ve Jim'le konuşurken yanındaki Michael onun sırtını okşuyordu.

"Mümkün olduğunca çabuk geldim." Blake, Karen'a baktı. "Sen iyi misin?"

"Şimdi daha iyiyim." Rengi atmıştı ve sarsıldığı belliydi.

"Görünüşe bakılırsa bizim kuşçu adam aslında Karen'la ilgileniyormuş," dedi Jim.

"Birisi buradaki çiti geçip arabasına girmiş. Karen, arabasının ön koltuğunda ezilmiş bir karga bulmuş." Dean konuşurken Karen'ı izliyordu. "Araştırma için bir ekip çağırdım."

"Güvenlik kameralarınızda bir şey yok mu?" diye sordu Blake, Michael'a.

"Benim güvenlik kameram yok. Sadece alarm sistemim var."

Blake, Michael gibi ünlü ve değerli bir adamın daha iyi sistemi olacağını düşünürdü. "Güvenlik kamerası yerleştirmenin vakti gelmiş."

Michael kafasını salladı.

"Sanırım bu, gözümüzü Karen'dan ayırmamamız gerektiği anlamına geliyor. Neil ve Gwen'e de geri gelebileceklerini söyleyebiliriz." Dean kalkıp boş kahve kupasını koltuğun önündeki sehpaya bıraktı.

"Sorun şu ki kimse Neil'ın nerede olduğunu bilmiyor," dedi Blake.

"İzini sürmeye başlayacağım, önce kredi kartı ya da banka hesabı kullanılmış mı bakarız. Önünde sonunda ortaya çıkacaktır. Ya da belki Gwen tekrar telefon eder."

Blake kendi adamlarından da araştırmaya başlamalarını isteyecekti. Kız kardeşinin, paranoyak bir emekli deniz piyadesiyle kaçıyor olması düşüncesi sinirlerini bozuyordu.

"Şimdi karşımızdaki kişinin bir hayran olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Michael, Dean'e.

"Olabilir ya da sana öfkeli olan birileri olabilir, Karen. Bir fikrin var mı?"

"Alliance'ın müşterileriyle herhangi bir iletişimim yok. İş arkadaşlarımı da tanıyorsunuz."

"Peki Kızlar ve Erkekler Kulübü?"

"Oranın müdürü Jeff'in mutlu bir evliliği var. Gönüllülerin çoğunluğunu da ev hanımları oluşturuyor. Birlikte zaman geçirdiğim ya da organizasyon dışında tanıştığım birileri yok."

Dean volta atmaya başladı. "Ya çocuklar? Oradakilerin çoğu kötü yola düşmeye eğilimi olan ya da okuldan sonra oraya gitmeye zorlanan çocuklar."

Karen bu soru karşısında şoka girmiş gibiydi. "Oradaki çocuklar harikadır." Duraksadı. "Michael'la evlendiğimizi duyunca çoğu sevindi."

"Çoğu mu?" diye sordu Dean.

Karen'ın kollarındaki tüyler diken diken oldu. "Eh, evet... Bir çocuk var. Sanırım bana hayran... Onu son gördüğümde biraz üzgündü."

Dean takım elbisesinin cebinden bir kalem çıkardı. "Adı ne?"

"Ah, hadi ama Dean, o sadece bir çocuk! Tüm bunları yapabilecek biri değil."

"Sana kaç çocuğun cinayet suçuyla ıslahevine gönderildiğini hatırlatmam gerekir mi?"

"Juan öyle bir çocuk değil. Onu tanıyorum."

"Gerçekten mi? Nerede yaşıyor bu Juan? Anne babası kim? Sabıkası var mı?"

Karen bir Michael'a bir Dean'e baktı.

"Ona sadece birkaç soru soracağım Karen. Eğer iyi bir çocuksa endişelenmesine gerek yok."

"Bana bir daha asla güvenmeyecek."

"Bu almak zorunda olduğun bir risk," dedi Michael. "Onu şüpheli olarak ne kadar erken alırlarsa bu işin arkasında kimin olduğunu daha çabuk araştırmaya başlayabilirler."

Karen içini çekip elini yüzüne sürdü. "Juan Martinez...

O iyi bir çocuk, Dean. Son baktığımda kanunlarda birisine hayran olmanın suç olduğu yazmıyordu. Bu yüzden lütfen üstüne fazla gitme..."

"Eğer seni korkutmak için etrafına ölü kuşlar yerleştiriyorsa altına işemesine neden olacağım. Bu işin arkasındaki o değilse bir sorun olmayacak."

Jim kalkıp Dean'e katıldı ve ikisi odadan ayrıldılar. Blake de peşlerine düştü. "Gerçekten de tüm bunları bir çocuğun yaptığını mı düşünüyorsunuz?"

Dışarı çıkarlarken Dean güneş gözlüğünü taktı. "Hayvanları öldürebilen bir kişi insanları da öldürebilir. Ve evet, ergen çocuklar böyle saçmalıklar yapar. Çoğu bir barda içki sipariş edecek yaşa gelene kadar adam öldürmez ama bu da öldürdükleri de duyulmamış şey değildir."

Garaj yoluna iki siyah-beyaz polis arabası girince Jim onları karşılamak için yanlarına gitti.

"Ama eve böcek yerleştirilmiş ve güvenlik sistemi kurcalanmış," dedi Blake.

Dean omuz silkti. "Böcek falan bulamadık. Evet, hat karıştırılmıştı ama bu bir şey ifade etmeyebilir. Elektriğin çalınması dışında Tarzana'daki sistemin kurcalandığının da kanıtı yok. "

"Yani bunun anlamsız bir yığın olay olduğunu mü söylüyorsun?" diye sordu Blake.

Dean ellerini pantolonun cebine sokup topuklarının üstünde sallandı. "Bence sen de bu olasılığı düşünmelisin. Belki de artık Neil'm yenilmez biri olmadığını ve travma

sonrası stres bozukluğu yaşadığı ihtimalini göz önünde bulundurmanın vakti gelmişti. Bu rahatsızlığa yakalanan daha niceleri var."

Blake midesinin bulandığını hissediyordu. Kahretsin, Neil'a güvenmişti.

"Yapmak isteyeceğin başka bir şey daha olabilir."

"Nedir?"

"Neil'ın eşyalarına, dosyalarına bakmak. Belki nerede olduğuna dair bir ipucu bulursun. O ve Gwen burada olsaydılar çok daha iyi hissederdim. Neil'ın bir dolu silah ve cephaneyle gittiğinden eminim. Eğer kafasında sürüp giden bir savaş varsa, birileri incinmeden önce tespit edilmeli..."

Blake böyle bir şeyi duymak bile istemiyordu.

Hayatta Neil'ın avuçlarının terlemesine yol açan pek fazla olay olmamıştı. Ama bu onlardan biriydi. Cebinde bir yüzük, dilinin ucunda bir yalan vardı. Gwen odasındaydı ve rahip yola çıkmıştı. Neil'ın yapması gereken tek şey itiraf etmeyeceği kadar uzun süredir kafayı takmış olduğu, yanında olmadan uyuyamadığı kadını kendisiyle evlenmeye ikna etmekti. Sonra kötü adamı yakalamak için dışarıdaki büyük, kötü dünyaya adım attığında Gwen'in güvende olduğundan emi olabilirdi.

Yine de, avuçları lanet olası Niagara Şelaleleri'ne dönmüş haldeydi.

Midesi, ilk birasını içmiş bir ergenin midesi gibi taklalar

atıyor olmasaydı, Neil bir kahkaha atabilirdi.

Basamakları çifter çifter çıkıp odalarının önünde durdu. Sonra derin bir nefes alıp kapıyı çaldı.

"Gel..."

Neil ellerini kotuna sürüp içeri girdi. Yatağın kenarında oturmakta olan Gwen bir süredir dinleniyormuş gibiydi. Gelenin o olduğunu görünce yüzünde ışıl ışıl bir gülümseme belirmişti.

Belki de fazla kötü gitmez.

"Geri geldin."

Neil duraksadı. "Gittiğimi mi sanmıştın?" Kapıyı arkasından kapatıp odada ilerledi.

"Charles döneceğini söyledi... ama b-ben... ah, boş ver. Neredeydin?"

"Almam gereken bir şey vardı."

Gwen iç geçirdi. "Bana söylemeyecek misin?"

"Belki söylerim."

Gwen'in sırıtışı karşısında gülümsedi. Onun gülümsediğini görünce de Gwen'in endişeli yüz ifadesi yok oldu. "Ruth'la alışverişe gitmişsiniz bakıyorum." Neil konuyu değiştirdi.

Gwen yeni giysilerine bakıp bir kaşını kaldırdı. "O giydiklerimden kurtulmak nasıl iyi hissettirdi bilemezsin. Kıyafet konusunda beklentilerim diğer kadınlardan daha yüksek, biliyorum ama bir hafta boyunca yalnızca üç farklı kıyafet giyip de onları yakmak istemeyen bir kadın olacağını sanmıyorum."

Gwen şimdiye dek oldukça uyumluydu aslında. "Haftalar boyu çöl kamuflajını üstünden çıkarmamış bir adam var karşında."

"Asla orduya katılmamam gerektiğini sakın unutturma..."

"Unutturmam."

Sohbetleri duraksayınca Neil'ın avuçları nemlendi.

Gwen uzanıp parmaklarını alnına sürdü. "Ne oluyor Neil?"

Neil'ın mavi gözleri onunkileri buldu. "N-ne demek istiyorsun?"

Gwen kafasını iki yana salladı. "Gülümsüyorsun ama gözlerin gülmüyor. Ve her an saldırmaya hazır gibi görünüyorsun. Ne oldu?"

Neil yutkundu. "Hiçbir şey... Hiçbir şey olmadı."

"Ama söylemen gereken bir şey var."

O kadar belli ediyor muydu? "B-benim yarın seni burada bırakıp gitmem gerekiyor."

Gwen'in gülümsemesi soldu. "Biliyorum."

"Ama yapamayacağım." Söylemek üzere olduğu yalan ruhunu lekeliyordu ama bunu göstermemeye çalıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Şu anda bir ordu üssündeyiz. Dünya üzerinde senin güvende olabileceğini düşündüğüm tek yer. Chuck seni koruyabilir... Kahretsin, üsteki herkes seni koruyabilir..."

Gwen kafasını kaldırdığında Neil kahverengi boyanın akmaya başladığını ilk kez fark etti. Yüzüne düşen tutamlardan birini geriye iterken tekrar gülümsemeye çalıştı.

Gwen'in kaşları çatıldı. "Ama?"

"Sen İngiliz'sin."

Gwen bir kahkaha attı. "Son baktığımda benim ülkemle seninki müttefikti."

"Doğru ama ülken işe dahil olmadan seni korumak oldukça zor. Eğer Amerikalı olsaydın..."

"Ağabeyimin çifte vatandaşlığı var."

Mükemmel! "Ve bir Amerikalıyla evli. Blake burada kalsa hiçbir soru sorulmazdı."

Gwen'in alnı kırıştı.

"Seni korumalıyım."

Gwen kafasını iki yana salladı. "Ağabeyim yüzünden mi?"

"N-ne? Hayır çünkü seni korumam gerek."

"Gerek mi?"

Ah, kahretsin... Gwen kaşlarını çatmıştı. "İstiyorum yani."

Gwen gülümsedi.

Neil birkaç günlük sakalını düzeltip tekrar denedi. "Senin güvende olmanı istiyorum, Gwendolyn. Ölü kuşlarla komşuların arkasındaki adamı bulmaya gideceksem senin güvende olduğunu bilmem gerek... Ve bunu yapabilmek için bildiğim tek bir yol var." Cebine uzanıp yüzüğün durduğu küçük kutuyu çıkardı. Gwen'in tek yapması gereken bunu kabul etmekti.

Gwen'in ağzı bir karış açık kaldı. Gözleri kocaman açılmıştı.

Neil kutuyu açtı ve Gwen'in bakışları siyah kadife kutunun içinde duran pembe renkli, kare elmasa dönsün diye bekledi.

Gwen keskin bir nefes aldı. "Neil..."

"Benimle evlenmeni istiyorum, Gwen. Karım olduğunda tüm ABD ordusu, Hava ve Deniz Kuvvetleri yanında olacak."

Gwen'in bakışları yüzükten kalkıp onunkileri buldu. Gözleri nemlenmişti. "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi.

Ah, evet, zorundaydı. Onun güvenliğinden çok daha başka sebepleri de vardı. "Zorundayız. Daha sonrasında... Vazgeçmek istersen..." Neil ürperdi. "Ben senden uzaklaşırım."

Gözünden bir damla yaş düşünce Gwen bakışlarını kaçırdı. "Bu adil değil."

"Ne adil değil?"

"Biz daha yeni kavuştuk. Dürüst davranıp bir süredir birbirimizi istediğimizi söyleyebilirim. Ama bu evlilik? Sırf güvenlik için bunu yapmak?"

Ona para kazanmak için yaptığı işi hatırlatmak şu anda iyi olmazdı, bu yüzden Neil çenesini kapalı tuttu.

"Eğer Kuzgun'la karşılaşınca başıma bir şey gelirse buradaki insanlar seni koruyabilirler."

Gwen'in bakışları hızla ona döndü. "Sana bir şey olmayacak."

"Bunun garantisi yok." Neil kiminle mücadele edeceğini bile bilmiyordu.

Gwen kalkıp pencereye doğru yürüdü.

"Ayrıca senin hamile olma ihtimalin de var." Neil yüzüğü kenara bırakıp onun cevabını bekledi.

Gwen oflayarak nefesini verdi. "Dikkatliydik ama."

"Prezervatiflerin başarı oranını ağabeyine sorabilirsin."

Adil davranmıyordu. Blake ve Samantha prezervatif kullandıkları halde Eddie'ye sahip olmuşlardı. Neil o prezervatiflerle oynandığını çok iyi biliyordu ama... Gwen'in arkasına geçip elini omzuna koydu.

Gwen ondan uzaklaşıp yüzüne baktı. "Bu aynı şey değil Neil, biliyorsun."

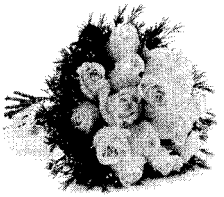
Neil'm eli düştü. Tüm bahaneleri, tüm sebepleri uçup gitmiş, geriye yalnızca gerçek kalmıştı. "Senin için endişelenip durursam hiçbir şey yapamam. Düşmanımız da bunu biliyor. Zaten en başında bu yüzden seni hedef olarak seçti. Ancak sen güvende olursan işimi yapabilirim Gwen."

Gwen'in mavi gözleri onu takip ediyordu. "Ne anlatıyorsun Neil?"

Ne anlatıyordu? "Daha yeni kavuştuk." Neil onun sözcüklerini kullandı. "Ve bunun nereye gideceğini görmek istiyorum." Ona yaklaşıp ellerini omuzlarına koydu. "Lütfen, Gwen. Evlen benimle..."

Açık mavi gözlerinden bir yaş daha düşerken Gwen yavaşça kafasını salladı.

Neil'ın içine büyük bir rahatlık doldu. Dizlerinin üstüne düşüp Gwen'i de aşağı çekti. Kendisine sarılan kolları, başını okşayan eli hissettiğinde biliyordu ki evini bulmuştu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Dua edilirken, rahibin ve Neil'ın arkadaşlarının önünde başları öne eğilmiş dikiliyorlardı. Gwen ne yaptığını düşündü. Neil'ın neden evlenmenin en iyi yol olduğunu düşündüğüyle ilgili şüphe içini kemiriyordu. Ona söylemediği bir şey olduğunu hissediyordu ama kendisi için hissettiği endişeyi görünce her şeyi unutmuş ve *evet* demişti. Neil dizlerinin üstüne çökünce yüreği sancımıştı. Onun duygularını ifade etmekte güçlük çektiğini biliyordu. Hangi adam bu konuda güçlük çekmezdi ki? Ama erkeklere özgü bu özellik Neil'da ona katlanmış halde mevcuttu.

Gwen, bir geline hiç yakışmayacak kılıkta, kumaş pantolon ve sade bir gömleğin içinde Neil'ın yanında durup kendisini ona adamaya söz verdi. Neil da yeminini ettikten sonra onun parmağına yüzüğünü taktı. Kare kesimli pembe elmas, platin yuvalara yerleştirilmiş birkaç minik beyaz elmasın ortasında tüm ihtişamıyla oturuyordu. Bu kesinlikle onun se-

çeceği tarzda bir yüzüktü ve Neil onunla bu konuda tek bir kelime bile etmeden doğru seçim yapmıştı. Gwen yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı. Neil'a baktığında onun da gözlerinin parladığını gördü.

Rahip ikisini karı koca ilan ettikten sonra Neil onu kollarına alıp öperek tüm endişelerini uzaklara gönderdi.

Onların ardından Ruth ve Chuck da sertifikaya imzalarını atarak evliliklerini katileştirdiler.

Rahiple birlikte kadeh kaldırdıktan sonra odada yanlarında olanların tebriklerini kabul ettiler. Gwen o günü hatırlatacak bir şeyler istediğinden Ruth, Neil'ın ceptelefonuyla fotoğraflar çekti.

"Eğer bugün evleneceğinizi bilseydik sana bir gelinlik alırdık," dedi Ruth, planladıkları küçük yemek için mutfakta ona yardım etmeye gittiğinde.

"Neil beklemek istemedi. Ayrıca, aynı kişiyle birkaç kez rahip karşısına çıkmak ailemin geleneğidir." Bunu doğru olan şekilde yapmak için Neil'ı ikna edecekti. Belki de Sam ve Blake'le birlikte Aruba'da nikâh tazelerlerdi.

"Gerçekten mi?"

"Ağabeyim ve karısı her yıl farklı yerlerde nikâh tazelerler."

Ruth içini çekti. "Ne kadar romantik..."

"Öyle..."

"Charles ve ben bu gece bir arkadaşımızın evinde kalacağız. Size biraz mahremiyet tanıyalım."

"Hiç gerek yok..."

"Saçmalama... Tabii ki de gerek var. Güzel bir akşam yemeği yedikten sonra sabaha dek gelmemek üzere gideceğiz."

Ruth çok nazik bir kadın olsa da evlenirken şahidi olmasını isteyeceği kişi değildi. Ama Eliza, Sam ya da Karen'ı törene davet edemezdi sonuçta.

"Teşekkür ederim Ruth. Harika birisin."

"Benim için bir zevk..."

Kısa bir süre sonra yemeğe oturduklarında Gwen fark etti ki ertesi gün bu saatlerde kocası Neil dışarıda, katil avında olacaktı. Kendisine de ancak geride onun için endişelenmek kalacaktı.

Gwen birden iştahının kesildiğini hissetti.

"Neredesin?"

Otobanda ilerlemekte olan adam hızını kesip telefonunu kulağına götürdü. "Adamımızın peşindeyim, efendim."

"Buraya mı geliyorsun?"

"Neden oraya geleyim? Adam kuzeye gidiyor."

"Buna inanmak isterdin, değil mi asker? Sana onun zeki biri olduğunu söylemiştim. Yanlış yöne gidiyorsun. O burada ve seni yakalamak için hazırlanıyor. Kuşlarla boktan şeyler yapmayı kes de avlanacaklar listeme girmeden önce kıçını buraya getir. Anladın mı asker?"

"Evet, efendim! Geliyorum efendim. Kız ne olacak? Adamı elde etmek için kıza ihtiyacım var mı?"

"Onu bana bırak..."

Ve bu cümleyle arama sonlandı.

Ev sahipleri gittikten sonra Neil ve Gwen, arka verandada oturup güneşin batışını izlemeye başladılar. İçindeki karmaşık duygular silsilesi Gwen'i çileden çıkartıyordu. Neil yarın gidince ne olacaktı? Bu evde yabancılarla birlikte nasıl kalacaktı? Ağabeyine, arkadaşlarına telefon etmeden ne kadar süre dayanabilecekti? Ya Neil bu evliliğin geçici olmasını isterse ne yapacaktı?

"Prenses'im ne düşünüyor bakalım?" Neil sorusuyla Gwen'in düşüncelerini böldü.

"Düğün günümü böyle hayal etmemiştim."

Neil ona yanaşıp arkasına yaslandı ve alyansını taşıyan elini tuttu. "Bende daha fazlası var," dedi. "Düğün günüm olacağını hiç hayal etmemiştim."

"Eh, kadınlar peri masallarını anlayacak yaşa geldikleri andan itibaren bu günü düşünürler. Gelinliğimi bile seçmiştim ben."

"Nasıl bir şey?"

"Gelinliğim mi?"

Neil kafa salladı.

"Beyaz, tabii ki... Bel kısmı taş işlemeli, vücuda oturan, straplez, eteği belden aşağı doğru genişleyen bir şey..." Gelinliği çok öncesinde seçmekle kalmamış, Los Angeles'ta onun için kısa süre içerisinde temin edebilecek mağazayı bile bulmuştu. "Çok güzel..."

"Ben ne giyerdim?"

Bu oyun birden hoşuna gitmeye başlamıştı. "İlk başta aklıma siyah geldi. Geleneksel bir şey... Ama bence gri daha iyi olurdu. Gerçi bunu yapmak aptalca, biz zaten evlendik."

"Bu tekrar yapamayacağımız anlamına gelmez."

Ne komik, Gwen onu kendisiyle evlenmeye asla ikna edemeyeceğini düşünmüştü. "Aruba'da, ağabeyim ve Samantha'yla birlikte olur mu?"

Neil parmaklarının arka kısımlarıyla onun yanağını okşadı. "O zamana saçların normal rengine dönmüş olur."

"Kuaföre bir ziyaret de bu durumu düzeltebilir."

"Düzelmesini dört gözle bekleyeceğim. Tabii tüm bunlar bittikten sonra hâlâ beni istiyor olursan."

"Ah, Neil! Bu konuda nasıl endişelenebilirsin?" Asıl mesele Gwen'in onu değil, onun Gwen'i isteyip istemediğiydi.

"Ben bir prens değilim."

"Sana istediğimin o olmadığını söylemiştim."

"Daha sonra isteyebilirsin belki."

Gwen ona doğru uzanıp dudaklarını onunkilere değdirdi. Neil yakınmdayken tüm endişeleri uçup gidiyordu.

"Şimdi neye ihtiyacımız var biliyor musun?" diye sordu geri çekildiğinde.

"Neye?"

"Üst katta büyük bir küvet var. Sırtımın güzelce temizlenmesi gerektiğini düşünüyorum."

Neil gülümseyerek onu ayağa kaldırdı.

Yirmi dakika sonra Gwen onu banyoya çekmiş, ödünç

bornozu üstünden atmıştı. Sıcak suya girmeden önce Neil ona uzanınca Gwen gülerek elini itti. "Bu senin düğün gecen, asker... Seni reddedebileceğimi düşünüyor musun gerçekten?"

Neil sırıtıp onun kendisini suya çekmesine izin verdi ve iç geçirerek sırtını yasladı. Koca cüssesi neredeyse küvetin tamamını kaplıyor, ona çok az yer bırakıyordu ama Gwen buna aldırmıyordu. Suya banyo köpüğü ekledi ama Neil'ın muhteşem vücudunun yarısı köpüklerin arasında görünmez olunca buna pişman oldu.

"En son ne zaman küvette banyo yaptın?" diye sordu Neil'a.

"Bilemiyorum."

"Bunlar hayattaki küçük hazlar... Şimdi," dedi suda ilerleyip onun arkasına geçerken. "Önce ben seninle ilgileneyim."

Gwen, birlikte oldukları ilk gece yaptığı gibi parmaklarını dövmesinin üstünde gezdirdi ama bu sefer elinde sabun vardı. Küçük küvet ve etraflarını saran sıcak su yakınlıklarını pekiştiriyordu.

Fakat arzusuna eklenen bir duygu daha vardı. Gwen sabunlu ellerini Neil'm geniş sırtı ve omuzlarında gezdirirken ne olduğunu anladı. Bu, adamla birlikteyken kendisi olabileceğini ve onun asla kaçmayacağını bilmenin verdiği rahatlıktı bu.

"Bu dövmeye bayıldığımı söylemiş miydim?"

"Bahsetmiştin."

Gwen ellerini omuzlarında kaydırıp boynundaki gergin-

liğin bir kısmını yok etmeye çalıştı. "Bunları bu kadar büyütmek için ne sıklıkta çalışman gerekiyor?" Konuşurken omuzlarını sıkıp ellerini sırtına, oradan da beline kaydırdı.

"Haftada dört beş gece..."

"Ülkenin bir ucundan diğerine giderken spordan uzak kaldığın için bunalıma giriyor olmalısın."

"Kişisel egzersiz rutinimizin bazı getirileri var."

Gwen onun dıştan oldukça ciddi görünmesine rağmen böyle espriler yapıyor olmasına tekrar şaşırarak güldü. Neil'ın göğsünün üst kısmındaki azıcık tüy Gwen'in parmaklarını gıdıklıyordu. "Pek fazla uyumuş sayılmayız."

Elini aşağı doğru kaydırmaya başladığında Neil onun daha fazla inmesini engellemek için elini tuttu. "Seninle birlikteyken yıllardır uyumadığım kadar uyudum."

Gwen bunu zaten tahmin etmişti. Neil'ın küvette yerlerini değiştirip onu bacaklarının arasına almasına ve ellerini omuzlarında ve sırtında gezdirmesine izin verdi. İlk başta dokunuşları oldukça masumdu. Ama sabunlu elleriyle göğüslerini avuçladığında Gwen onun kollarında eridi ve başını omzuna yasladı.

Neil'ın ona dokunurken sertleşmeye başladığını hissediyordu. "Korkarım ki kısa bir banyo olacak bu..."

"Nasıl baktığına bağlı..."

Elleri göğüslerinden aşağı, karnına doğru kaydı. Gwen parmaklarının başka yerlerine de dokunmasını isteyerek kıvrandı.

"Ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim hiç?"

Gwen yutkundu. "Söyleseydin hatırlardım herhalde."

Neil onun boynunun yan tarafını öpüp ellerini daha da aşağılara, kalçasıyla bacağının arasına kaydırdı.

"Çok güzelsin, Gwen. Benim gibi bir adamın hak ettiğinden daha güzelsin."

Onun itirafı Gwen'in yüreğini sızlatmıştı. Gözlerini açıp ona baktı. "Sen her şeyi hak ediyorsun."

"Seni hak etmiyorum."

Gwen onun kucağında döndü. "Eh, geri çekilmek için artık çok geç."

Neil'ın dudakları yavaş, elektrikli bir öpücükle onunkileri buldu. Gwen ona doğru yaklaştığında suyun küvetten yerlere taştığını duydu. Ama bu önemli değildi. Önemli olan tek şey onu kollarında tutan bu adama yaklaşmak, onu ne kadar hak ettiğini ve ona ne kadar yakıştığını göstermekti.

Gwen kendisini ona bırakıp dilini ve dokunuşlarını kabul etti. Islak eller yavaşça vücudunda geziyor, kalçalarını kavrıyordu. Neil minik bir çabayla onu kaldırıp bacaklarının üstüne oturttu. Dudakları onunkileri bırakıp boynuna, omzuna doğru gezintiye çıktı. Su, Gwen'in beline vuruyor, göğüslerinden köpükler akıyordu.

Yavaş, alaycı eller bacaklarının arasına girip oynamaya başladı. Neil onun aklını başından almak için tam olarak nereye dokunması gerektiğini biliyordu. O anda aklına koruma almak için küvetten çıkmaları gerekeceği geldi. Neil'a yaklaşıp aletini kavradı. "Yıllardır kimseyle birlikte olmadım," demeyi başardı. "Doktorlar temiz olduğumu söyle..." Neil

bir parmağını onun derinliklerine gömdü. "Ah, tekrar yap..."

Neil dediğini yapınca Gwen onun üstünde kıvrandı.

"Başka bir adamın sana dokunduğunu düşünmek bile istemiyorum," dedi Neil kulağına.

"Kimse... Kimse böyle dokunmadı." Neil mükemmel bir baskıyla ona dokunuyordu. "Evlenmeden önce cinsel sağlığımızı konuşmak akıllıca olurdu." Başparmağını aletinin ucuna sürtünce Neil'ın inlemesini duyarak memnun oldu.

"Herhangi bir sorun olsaydı ilk defa sevişmeden önce söylerdim sana," dedi Neil.

Tabii ki söylerdi. Gwen parmaklarını sıkınca Neil'ın elinin baskısı kayboldu. Elini tamamen çekince de Gwen onun üstünde kayıp pozisyonunu aldı.

Neil kalçasını kavrayıp gözlerine bakarken onu hareketsiz tutuyordu. Gwen gülümsedi ve dudaklarına dokunmak için öne eğildi. Neil onu aşağı doğru çekerken Gwen'in dizleri küvetin kenarlarına çarptı. Suyun sıcaklığı ve kocasının sertliğini aynı anda hissederken hayatında hiç böyle dopdolu olmadığını düşündü. Neil içinde hareket ediyor, güçlü elleriyle kalçalarını hareket ettiriyordu.

Küvetten her tarafa sular sıçrıyordu ama ikisinin de umurunda değildi. Gwen hayatında ilk kez birisiyle korunmadan birlikte oluyordu ve bunun her anının tadını çıkartacaktı. Hoşlandığı bir adamla değil de kocasıyla seviştiği ilk seferdi bu ve onun ihtiyaçlarını karşılamak için de her şeyi yapardı.

Neil daha hızlı hareket edebilmek için güçlü parmakla-

rıyla kalçasını sıktığında Gwen onu içeriden sıkıştırdı. "Bunu yaparsan kontrolümü kaybederim," dedi Neil.

Gwen aynı şeyi tekrarladı.

Neil homurdanarak elini vücutlarının arasına kaydırdı ve zevkle inlemesini sağladı. Küvet birbirlerine daha fazla yakınlaşmalarına engel oluyordu ama Neil, saniyeler içinde volkanik bir patlama misali bir orgazm yaşamasını sağlamıştı. Ardından kendisi de doruğa ulaşarak Gwen'in rahmine boşaldı.

Gwen bacağına giren kramp yüzünden, istemese de Neil'dan ayrılmak zorunda kaldı. "Küvetler sevişmek için hiç ideal yerler değil," dedi Neil, sancısını hafifletmek için onun kalçasını ovalarken.

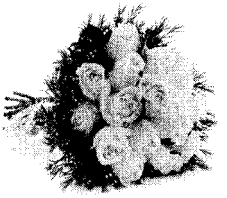
"Temizlenmek için ideal..."

Neil gülerek yere baktı. "Etrafı temizlemek için de..."

Gwen içini çekti. "Yatmadan önce burayı temizlesek iyi olur sanırım. Ev sahiplerimizin hakkımızda kötü düşünmesini istemeyiz."

Neil onun küvetten çıkmasına yardım edip vücuduna bir havlu sardı. O etrafı silmek için bir paspas aramaya gittiğinde Gwen aynadaki yansımasına baktı.

Ben âşık oldum.

Yirmi Beşinci Bölüm

Gwen'i nasıl bırakacaktı? *Yandın sen, Mac! Çok fena yandın.*

Önceki gece farklı farklı pozisyonlarda o kadar fazla birlikte olmuşlardı ki Neil, Gwen'in sabaha yürüyemeyeceğini düşünmüştü ama yürüyordu. Prezervatif kullanmayarak tedbir kelimesini camdan dışarı fırlatmışlardı ama Neil bunu hiç önemsemiyordu. Gwen'in onun çocuğunu taşıması düşüncesi kendisini Tanrı gibi hissetmesine neden oluyordu. Ve bu onun için yepyeni bir şeydi.

Gwen'le zorla evlenmiş, hatta ona yalan söylemişti. Ama bir noktada gerçekleri açıklayacaktı, tüm bunlardan sonra.

Sabah erken saatlerde Rick'i arayıp ne kadar yaklaştığını sormuştu. Arkadaşı mükemmel sürede ilerlemiş, kamp yerini bulmak için dağı tırmanmaya başlamıştı bile. Ayrıca peşlerindeki şerefsizin dikkatini çekmek için Neil'ın Kaliforniya'daki sabit hattını aramıştı. Rick ve Neil her türlü se-

naryoyu düşünmüşlerdi. Kuzgun'un bir uçağa, hatta belki de bir ticari uçağa binme fırsatı olabilirdi. Bu sayede birkaç saat içinde orada olurdu. Ama arabayla geliyor da olabilirdi. Emin olmak zordu. Neil adamı birkaç saat mi, yoksa birkaç gün mü beklemek zorunda kalacaklarını bilmiyordu. Ama bu süre içinde Gwen'le iletişime geçme riskine giremezdi. Kuzgun'un, ikisinin birlikte saklandıklarını düşünmesini istiyordu. Adam, kırılgan bir kadının peşindeydi ve Neil bunu fırsat bilecekti.

Bu güzel kadın şu anda yatağın üstündeki yastıkları son on dakikadır üçüncü kez kabartırken gerginliğini saklamaya çalışıyordu.

"Burada güvende olacaksın."

"Endişelendiğim kendi güvenliğim değil."

"Benim için endişelenmene gerek yok."

"Çok geç..." Gülümsemeye çalıştı. "Ne yapmayı planladığını bilsem daha iyi hissederdim." Gwen yastıklardan birini kucağına alıp yatağın kenarına oturdu.

"Onu tuzağa düşürüp yakalayacak ve adalete teslim edeceğiz." Cevap basitti ama bunu gerçekleştirmesi o kadar basit değildi.

"Kolay olacak gibi... Seni orada bulacağını nereden biliyorsun peki?"

"Bulunmam zor olmayacak."

"Bir şeylerin farkına varmayacak mı? Bunun bir tuzak olduğunu anlayıp gelmeyebilir."

Bu da bir olasılıktı. "Sanmam. Bu adam ne kadar uzun

saklanırsa peşine o kadar insan düşecek. Şimdi sen güvendeyken benim peşime düşmekten başka seçeneği yok."

"Pes etmezse tabii..."

"Neden benim peşimde olduğunu bilsem bunu tahmin etmem kolay olurdu. Ama bilmiyorum. Yine de uzak duracağını sanmıyorum, Gwen."

Neil onun yanına gidip arka cebinden cüzdanını aldı ve içinden son görevlerinden önce birliğiyle birlikte çekilmiş bir fotoğrafını çıkardı.

Gwen fotoğrafı alıp parmağıyla fotoğraftaki Neil'ı gösterdi. "Bu sensin."

Neil orada birkaç yıl gençti ve omuzlarında koca bir dünya yük yoktu. "Bu Rick," dedi yanında duran adama işaret ederek. "Ona Gülen Yüz diyoruz. Peşimizdeki adamı bulmak için yanıma gelecek olan arkadaşım o."

Gwen diğer adama işaret etti. "Bu kim?"

"O Billy. İntihar ettiğini söyledikleri arkadaşım."

"Çok genç görünüyor."

"Öyleydi." Ve şimdi ölmüştü. "Şu da Mickey... Hayatta kalan üçüncü kişi."

"Onun nerede olduğunu biliyor musun?"

"Gizli görevde, hiçbir fikrim yok. Şunlar da Boomer ve Robb..." Toprağa defnetmek için ikisinin de cesetlerinden geriye pek fazla bir şey almamıştı ama Neil bunu Gwen'e söylemedi. "Linden da neredeyse kurtulacaktı. Hepsi de harika çocuklardı. Onları bir kez hayal kırıklığına uğrattım, bir daha olmayacak."

Gwen elin onun koluna koydu. "Seni suçlamadıklarından eminim."

Bu görevle alakalı biri onu ve diğerlerini suçluyordu ama. "Operasyonu ben yönetiyordum Gwen. Ölümlerinden ben sorumluyum."

Gwen omuzlarını dikleştirip ona ciddiyetle baktı. "Öyle mi? Tetiği sen mi çektin? Onları paraşütsüz oldukları halde uçaktan mı attın?"

"Hayır..."

"O halde talihsiz ölüler yüzünden kendini suçladığını duymayacağım. Ordun da ortada bir suç olduğunu görseydi seni tutuklardı ama böyle bir şey olmadığını da görüyoruz. Olanlar için kendini affetme vakti geldi Neil. Bunu yaptığında hayatına devam edebilirsin. Yapmazsan uykusuz geceler geçirmeye, duyduğun her seste sıçramaya devam edeceksin."

Gwen, Neil'ın şimdiye, daha doğrusu kendisiyle birlikte olana dek yaşadığı süreci tanımlıyordu. "Sen nasıl bu kadar akıllı olabiliyorsun?" diye sordu, elini tutup arkasına bir öpücük kondurarak.

"Prensesler Okulu sayesinde. Müfredatımızda var." Bir kahkaha attı.

Sonra Neil onu nazikçe öperek veda etti. "Burada iyi olacaksın. Üste kal," dedi. "Ve yanında biri olmadan evden çıkma..."

"Sen ne zaman dönersin?"

"En fazla birkaç gün sonra..." Dönmemesi halinde bir bilgisi olsun diye de, "Eğer bir hafta içinde dönmezsem

Chuck, Blake'i arayacak," diye ekledi.

Gwen'in gülümsemesi soldu. "Döneceksin."

Ya da denerken öleceğim.

Blake, en iyi arkadaşı Carter'ın yanında durmuş, aynalı camın diğer tarafındaki Dean ile Jim'in, Karen'dan hoşlanan zavallı genci sorgulamasını izliyordu. Ve daha on dakika geçmeden yanlış yerde olduklarını anlamıştı.

"Aradığımız kişi bu değil."

Carter kafasını iki yana salladı. "Katılıyorum."

Diğer odadaki Juan sonunda sorunu kavrayarak altüst olmuştu. "Birileri Bayan Jones'u incitmeye mi çalışıyor? Bunu benim yaptığımı mı sanıyorsunuz?"

"Bilemiyoruz Juan. Neden sen söylemiyorsun?" diye sordu Jim.

"O bizim annemiz gibidir."

"Anne mi?" diye sordu Dean.

"Tamam, belki anne gibi değil. Daha çok seksi bir teyze gibi... Ama o bizim ailemiz. Eğer biri onu incitmeye çalışıyorsa, burada benimle konuşmak yerine onu koruyor olmalısınız."

Blake bakışlarını aynadan ayırdı. "Senden bir adım öndeyiz, evlat."

Carter başını sağa sola salladı. "Bu zaman kaybı... Belki de kameralara bakarsak bu adamı iş üstünde yakalayabiliriz."

"Her şey karmakarışık halde. Keşke Neil burada olsaydı." O zaman endişelenecek şeylerinin sayısı azalırdı.

Dean sorgu odasından çıkıp yanlarına geldi. "Suçlu bu çocuk değil."

"Biz de anladık zaten."

"Neil'ın eşyalarını araştırmaya hazır mısın?"

Blake birilerinin özeline girmekten nefret ederdi ama başka ne seçeneği kalmıştı? Elini saçlarından geçirdi.

"Nerede olduğunu gösterecek ipuçları bulabiliriz," dedi Carter.

Blake odadan çıktı. "Şu işi bitirelim."

Dean onları emniyetin dışına kadar geçirdi. "Ben de bir saate gelirim. İlk önce takip etmem gereken birkaç ipucu var."

Malibu yolunda Blake, arkadaşı Carter'a iyi haberi verdi. "Samantha hamile..."

Carter koltuğunda dönüp güneş gözlüğünü çıkardı. "Hadi canım!"

"Bir süredir bunun üzerine düşünüyorduk zaten." Blake otobana dönüş yapıp kalabalık Kaliforniya eyaletler arası otoyoluna girdi.

"Görünüşe göre düşünmekten fazlasını yapmışsınız."

Blake karısıyla konuşmadan geçirdiği geceleri düşünerek gülümsedi. "Sabah bulantıları canına okuyor. Bu saçmalığı halledip ona geri dönmek istiyorum, Carter. Neil'ın özeline girmeye razı olmamın tek sebebi bu."

"Anlıyorum. Neil özelini pek paylaşmayan bir adam... Ama peşinde bir katil olduğu düşüncesiyle kaçması ortada neler döndüğünü açıklamıyor. Neil senin bir şey yapmadan öylece oturmanı bekleyemez."

"Ona güvenmemi beklerdi."

Carter güneş gözlüğünü tekrar taktı. "Eğer Gwen ya da Neil'ın hayatını tehdit eden birileri olduğuna dair bir kanıt olsaydı ona güvenmek daha kolay olurdu."

Malikâneye vardıklarında Blake ve Carter, birlikte Neil'ın evine girdiler. Bu misafir evi, ana evin stili ve mimarisinin bir kopyasıydı. Seyrek olarak yerleştirilmiş eşyalar, sadece bekâr bir adamın ihtiyaçlarını görecek kadardı. Odaların biri Gwen ve Karen'ın Tarzana'daki evlerini gözetleyen kameraların monitörlerine ayrılmıştı. Diğeri de minimum mobilya barındıran yatak odasıydı. Küçük mutfakta, bir aileyi doyurmaya yetecek kadar malzeme bulunsa da, kullanılan tek şeyler buzdolabı ve mikrodalga fırınmış gibi görünüyordu.

Oturma odasındaysa bir kanepeyle bir televizyon koltuğu, bir de duvara asılmış düz ekran televizyon vardı.

"Nereden başlayacağız?"

"Ben ofisinden başlayayım," dedi Blake. "Sen de yatak odasına bak."

Carter köşeyi dönüp yatak odasına gitti. "Tam olarak ne gibi bir şey arıyoruz?"

"Kişisel bir şeyler... Fotoğraflar, arkadaşlarının ya da ailesinin adresleri..."

"Annesi ve babası ölmemiş miydi?"

Blake, Neil'ın sandalyesine oturup masasının üst çekmecesini açtı. "Evet ama büyükannesinden bahsettiğini hatırlıyorum." Çekmecede olağan şeyler vardı. Kalemler, not defterleri, eski faturalar ve çeşitli şeylerin makbuzları...

"Eğer Neil peşinde birilerinin olduğunu düşünüyorsa o kişiyi ailesine yönlendirmez bence."

"Doğru... Ama büyükannesi, Gwen'i kötü adamlardan korumak için nereye götüreceğini biliyor olabilir."

"Sence yaptığı bu mu?"

"Sonsuza kadar kaçacak değil ya..." Sonraki çekmecede ekipman alım tarihlerini ve yazılım güncellemelerini barındıran dosyalar duruyordu. Ayrıca yazıcıdan çıkartılmış eleman dosyaları da vardı. Blake bunun sebebini merak etti. Neden bunları bilgisayarında tutmak yerine yazdırmıştı ki?

O anda aklına bilgisayar gelince monitörlerin düğmelerine basıp açılmalarına bekledi. Duvarlardaki monitörler canlanıp Malibu ve Tarzana'daki evlerin güvenlik kameraları görüntülerini göstermeye başladı. Blake ana ekrana tıklayıp görüntülerin arasında dolaştı. Görüntüleri öne çıkardığında kameranın bulunduğu odanın sesi de açılıyordu. Malibu evinin mutfağındaki Mary bir şarkı mırıldanıyordu.

Neil'ın masasındaki telefon çalınca Blake uzanıp cevap verdi. "Alo?"

"Ben Dillon, Bay Harrison... Neil'ın monitörlerine birinin girdiğini fark ettim. Kendisi döndü mü?"

"Hayır, monitörlere ben bakıyorum."

"Ah! Bir haber var mı?"

"Yok. Sende var mı?"

"Yok. Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın, Bay Harrison."

Dillon telefonu kapatmadan Blake onu durdurdu. "Bir

dakika, Dillon. Neil gitmeden önce sana tuhaf gelen bir şeyler oldu mu? Onda farklı bir şey var mıydı?"

"Neil çok daha huzursuz görünüyordu. Bu normal hali miydi emin değilim gerçi. O hep uzun saatler boyunca çalışır ve siz Bayan Harrison'la burada yokken asla işi devralmamı istemezdi."

Bunların hiçbiri Neil'ın yapmayacağı şeyler değildi. "Bahsettiği böcekleri bulabildin mi?"

"Keşke bulabilseydim. Tarzana evine bir müdahalede bulunulduğu kesin. Ortada doğru olmayan bir şeyler var."

"Bir şeyler yerleştirilmiş gibi yani..."

"Keşke kesin bir şey söyleyebilseydim. Sadece doğru olmayan bir şeyler olduğunu hissediyorum."

Her şey çok tuhaftı. "Teşekkür ederim Dillon."

"Sorun değil..."

Blake telefonu kapatıp masayı araştırmaya devam etti ama kişisel bir şey bulamadı. Sadece işle alakalı fatura ve senetler vardı.

Carter elinde bir fotoğrafla odaya girdi. "Bunu buldum."

Bu Neil'ın bahriyeli arkadaşlarıyla çekilmiş bir fotoğrafıydı.

"Neil burada daha cüsseli görünüyor. Bunun mümkün olabileceğini düşünmezdim."

Carter bir kahkaha attı. "Bunu daha önce hiç görmedin mi?"

"Hayır, geçmişinin o kısmından hiç söz etmez. Barda konuştuğumuz o gün bahsetmişti sadece."

"Bunlar ölen adamlar olabilir mi?"

Blake fotoğrafı alıp adamların hepsinin yüzlerini inceledi. Bakışları Neil'ın üstünde dolaştıktan sonra tanıdık gelen ama nereden çıkardığını hatırlayamadığı adama yöneldi. "Olabilir. Hepsi ölmemiş ama... Sadece birkaçı..." Ama hangileri? "Birilerini arayıp şu Kuzgun meselesinin ne olduğunu öğrenmeyi denedin mi?"

Carter masaya yaslandı. "Her yıl denizaşırı ülkelerde pek çok gizli görev yapılıyor. Ordu, çok gizli bu görevlerinin öyle herkesle paylaşılmasından memnun olmaz. Vali olsam bile ben de bu nokta da o "herkes"ten biriyim. Herhangi bir seçeneğimiz kalmadığında, eğer hâlâ Neil veya Gwen'den haber alamamış olursak bir telefon ederim. Ortalığı ayağa kaldırmak ve fazla paranoyaklık ettiği için Neil'm askeri mahkemeye çıkartılmasına neden olmak istemem. Ona en azından bunu borçluyuz."

Blake arkadaşına katılıyordu.

"Tık, tık?" Dean, Neil'ın evine girdi.

"Buradayız."

Dedektif ilerlerken eliyle kendisini yelliyordu. "Sıcaktan bıktım artık," dedi. "Bir şey buldunuz mu?"

Blake fotoğrafı ona uzatırken omuz silkti. "Bir fotoğraf ve bir sürü fatura..."

"Neil'ın ne kadar büyük olduğunu unutuyorum sürekli," dedi Dean.

"Onu etkileyen pek fazla şey de yok."

Dean fotoğrafı masaya bıraktı. "Eh, talih yüzümüze güldü."

Blake sırtını dikleştirdi. "Ne?"

"Görünüşe göre Neil parasız kalmış ve kredi kartını kullanmış."

"Nerede?"

"Colorado Springs'te."

"Karen'ın Kanada'dan bahsettiğini duymuştum," dedi Carter şaşkınlıkla.

"Colorado'ya uçakla gitmedilerse bile ki böyle bir şey olsaydı şimdiye öğrenmiş olurduk, sınırın yakınlarında da değiller..." Dean'in ukalaca gülümsemesi Blake'i rahatsız etmişti.

"*Söylemediğin* şey nedir?"

"Neil'ın kredi kartını ne için kullandığını tahmin etmek ister misiniz?"

Carter, "Otel mi?" diye sordu.

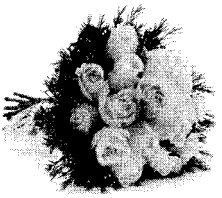
"Araç kiralamak için mi?" dedi Blake.

Dean kafasını iki yana salladı.

"Mühimmat mı?"

Dean gülümseyerek bakışlarını Blake'e dikti. "Oldukça büyük, oldukça pahalı bir elmas yüzük için..."

Blake'in kanı beynine sıçradı. "Ne?"

Yirmi Altıncı Bölüm

Neil üsten ayrılmadan önce Kuzgun'u yakalamak için gerekenleri ve onu beklerken lazım olabilecek şeyleri toplamış, satın almış ve hatta araklamıştı. Ordudayken kendi başına hayatta kalmak ve bir suçluyu yakalamak için gereken her şeyi öğrenmişti. Şimdi tek fark, karşısında kimin olduğunu bilmemesiydi.

Belki Rick bu konuya ışık tutabilirdi. İkisi kafa kafaya verdiler mi mutlaka bulurlardı.

Yine de Neil dağa tırmanırken gözünü dikiz aynasından ayırmıyordu. Arkasında bıraktıkları için endişeliydi. Chuck, Gwen'e iyi bakardı. Gwen güvendeydi. Karısı güvendeydi.

Neil'ın gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. *Karım...*

Hava kararmadan çok önce kamp yerine vardı ve ikinci karargâhını kurup geri çekilme anında gidebileceği yerlerin haritasını çıkardı. Karşılaşma anının gerçekleşmesini planladığı yere yukarıdan bakan küçük tepe hem kendisi hem de

Rick için mükemmel bir gözetleme noktası olacaktı.

Neil dürbününü alıp tepede oturmaya ve etrafı incelemeye başladı. Bir saat sonra da yavaş yavaş kamp alanına doğru ilerlemekte olan bir figürü fark etti. Daha bir dakika geçmeden bunun Rick olduğunu anlamıştı. Onun kampın etrafını dolaşmasını, sonra arabasına geri dönmesini izledi ve kamp alanına geri döndüğünde kendisini gizleyerek tepeden aşağı indi.

Ve hiç ses çıkarmadan arkadaşının arkasına vardı.

"Bana ne zaman katılacağını merak ediyordum. Bütün gece o tepede kalacaksın sandım," dedi Rick arkasını dönmeden.

Rick, her zaman düşmanı veya kendisine arkadan gizlice yaklaşan birini saptamakta çok iyi olmuştu.

"Beni nasıl gördün?" Neil meslektaşının önüne geçip elini uzattı.

"Ben senden bir saat önce geldim buraya. Tepeden ilerleyip gerideki derenin yanında bekledim."

Neil bir kahkaha attı. Rick de kendisinin yaptıklarını yapmıştı.

"Seni görmek çok güzel..."

Neil ona katılıyordu. Birkaç dakikalığına yolculuklarının nasıl geçtiğinden, havadan sudan; buraya gelme sebepleri dışında her şeyden bahsettiler.

"Bu adamı yakalamak istiyorsak yapmamız gereken şeyler var," dedi Neil sonunda.

"Karşımızda kimin olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Neil sinirle kafasını iki yana salladı. "Keşke olsaydı. Ordudan olduğunu düşünüyorum."

"Ve Kuzgun hakkında bilgisi olan biri..."

"Ya da birilerinden Kuzgun'u duymuş olan biri..."

Neil bu senaryodan hiç hoşlanmamıştı. "Bu da ortada ikinci bir grup daha olduğunu gösteriyor."

"Bence peşimizde ya emirleri başkalarından alan bir grup ya da iki kişi var," dedi Rick. Sonra kafasıyla çadıra işaret etti. "Gece burada mı kalıyoruz?"

"Bir kısmında... Rahatımıza bakma vakti değil şimdi."

"Bu adamı yakalayana kadar rahatımıza bakmanın mümkün olduğunu sanmıyorum zaten."

Neil çantasını kenara bırakıp montunu çıkardı.

"Gerçekten de bu işte iki kişi mi var sence?"

"Bence bu olasılığı da göz önünde bulundurmalıyız. Billy'yi alt etmek bayağı çaba gerektirirdi. İşin içinde bir kadın olsa da durum böyle... Billy öyle her şeyle sarsılacak biri değildi."

"Mücadeleyi kazanmak için bu adamın kafasına girmemiz gerek," diyerek cümlesini sonlandırdı Rick.

"Ben Orta Doğu'da hayatta kalmayı başardım. Kendi çöplüğümde ölmeyeceğim." Artık hayatında yaşamasını gerektirecek daha fazla şey varken ölemezdi.

"Kız arkadaşın nerede?"

"Güvende..." Neil tanımlayamadığı ya da tanımlamak istemediği sebeplerden ötürü Gwen'in nerede olduğunun ayrıntılarını Rick'e vermedi.

"Hâlâ bir kız arkadaşın olduğuna inanamıyorum." Rick'in alametifarikası olan gülümsemesi yine yüzündeydi.

"Ben de..."

Rick alaycı bir gülüşle Neil'ın sırtına vurdu. "Seni bilmeme ama ben yanımda bir kadın olmadan uyuyamıyorum."

Neil tereddüt etti. "O duyguyu biliyorum."

"Şimdi daha iyiyim. Ama anılar yakamı bırakmıyor. Bence hepimiz aynı şekilde etkilendik ve mesleği bırakmamızın sebebi de bu..."

"Mickey kaldı ama," diye hatırlattı Neil.

"Mickey sadece bir çocuktu. O görev, dışarıdaki ilk görevi değil miydi?"

"İkinci... Yani özel kuvvetlerle çıktığı ikinci görev... Bizimle buluşmadan önce Afganistan'a gidip gelmişti."

Rick çantasını omuzlarından indirip toprağa yayılı kumaşın üstüne koydu ve boynunun altına yerleştirip yere uzandı. "Mickey şekillendirilmeye hazırdı. Tam da binbaşının takımında istediği türden biri... Mor Kalp Nişanı'nı* alıp bir kutuya koydu ve diğer görevi için harekete geçti."

Neil, Mickey'nin aldığı yarayı unutmuştu. Kahrolası talihsiz bir kazanın sonucu...

Neil, birkaç gece önce Gwen'le birlikte yaktıkları sönmüş kamp ateşinin yanına geçti. "Biz de şekillendirilebiliriz."

"Arkadaşlarımızın milyonlarca parçaya ayrıldığını görene dek. Bu oldukça sarsıcı..."

"Ne için gittiler peki? Savaş sona ermedi... bir günlük

** ABD'de, vatani görev esnasında ölenler ve yaralananlara Başkan adına verilen bir nişan. (ç.n.)*

sükûnet bile olmadı." Neil bu yüzden orduyu terk etmişti. Ona ve ekibine üste birkaç görev verilmiş, ardından da ortadan kaybolmalarına izin verilmişti.

Bu hiç duyulmamış bir şeydi. "Binbaşı Blayney'nin gitmemize neden izin verdiğini hiç düşündün mü?"

"Hiç sorgulamadım. Artık bizden istenildiği gibi hizmet edemeyeceğimizi bildiğini düşündüm. Çoğumuz için aileden biri gibiydi o." En azından Neil için öyleydi.

"Acaba bunun arkasında kimin olduğunu biliyor mudur? Kendisinden rütbece üstün olup emir verenleri tanıyor."

Neil, Chuck'ın hiçbir fikri olmadığını biliyordu. "Ortadan kalkmamızı isteyenlerin yukarıdakiler olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Asla bilemeyiz."

"Neden işaretler bıraksınlar ki? Bizi yakalamak için neden kadınların peşine düşsünler?"

Rick kafasını iki yana salladı. "Haklısın. Bu kişisel bir şey... Hayatta kaldığımız için birisi bizden intikam almak istiyor."

"Hayaletlere inansaydım bu işin arkasında Boomer, Robb ya da Linden var diye düşünürdüm."

Neil parmaklarını saçlarından geçirdi. "Bizim sorunumuz da bu işte... Göremediğimiz şeylere inanmakta güçlük çekiyoruz. Hayaletleri düşünmüyoruz bile." Ama geçmişin hayaletleri hepsinin yakasındaydı.

"Eee, planımız nedir?" diye sordu Rick.

"İlk önce Kuzgun'un tuzağa düşüp peşimizden buraya

gelip gelmeyeceğini göreceğiz."

Rick etrafına bakındı. "Yanımızda bir keskin nişancı olsaydı burada çok işimize yarardı."

Neil ona katılıyordu. "Ama adamımızın ölümlerimizi kaza gibi göstermesini sağlaması gerek. Kafaya kurşun sıkmakla olmaz bu iş... Biz ölürsek ya da ortadan kaybolursak mutlaka bazı sorular sorulacaktır. Eğer bu iş için emir veren birileri varsa soru sorulmasını istemeyeceklerdir. Düşman toprağında, hatta orduda bile değiliz. Sivil zayiat olarak da tanımlanamayız."

"Peki ya Kuzgun gelmezse? Veya yalnız gelmezse?"

"Onu ilk biz saptamalıyız. Buraya çıkan yollara sensörler yerleştirdim. Yanlarından köpekten daha büyük bir şey geçtiğinde anlayacağız. Eğer gelmezse de geri çekilip onu arayacağız."

Rick kaşlarını kaldırdı. "Yanına eski oyuncaklarımızdan aldın sanırım, ha?"

"Eskilerden de var, yenilerden de..."

"Ben de birkaç oyuncak getirdim." Gerçekten de getirmişti. Çantasından gece görüşü gözlükleri, birkaç silah, fünyeli patlayıcılar ve duman ve aydınlatma bombaları gibi şaşırtma araçları çıktı.

Neil iki kablosuz mikrofonlu kulaklık çıkartıp kanalları değiştirerek ayarlama yaptı. "Al," dedi birini Rick'e uzatarak. "Bunlarla kulağına fısıldayabilirim."

Rick ona bir öpücük attı. "Beni önemsediğini hiç düşünmemiştim."

Neil çok iyi hissediyordu. Avlanan değil de avcı gibiydiler. Şimdi tek ihtiyaçları avlarının ortaya çıkmasıydı.

"Sana zaman geçirmek için bir şeyler bulmamız lazım," dedi Ruth, Neil'sız ilk akşam yemeğinden sonra Gwen'e. "En iyi koşullar altında bile kocanın üsse dönmesini beklemek zordur."

"Bir şeylerle meşgul olmalıyım." Evde olsaydı Neil'la düğünleri için doğru düzgün bir plan yapardı. Belki de çifte düğün için Eliza ya da Samantha'yla birlikte çalışırdı. Kafasını, Neil'ın bir katilin peşinde olduğu gerçeğinden uzak tutacak her şeyi yapardı.

"Çiçek tarhımda yardım etmene hayır demem. Belki de yarın..."

"Ah, evet, lütfen... Her şeyi yaparım."

Ruth onun elini okşadı. "Ekilecek soğanlar ve temizlenecek yabani otlar var."

"Bu noktada vücudun çalışması zihnin çalışmasından daha iyidir."

"Ayrıca geniş bir film koleksiyonumuz var. Ama çoğu binbaşının sürekli izlediği savaşla alakalı belgeseller..."

"Onların kafamı dağıtmaya yarayacağını sanmıyorum."

"Küçük bir kütüphanem de var."

Gwen'in gözleri parladı.

Oturma odasına gittiklerinde Ruth, kapalı bir kitaplığın arkasına saklanmış kitaplarını göstererek, burada kaldığı süre

boyunca, istediğini seçebileceğini söyledi.

"Polisiye kitaplardan romantik hikâyelere her şeyi okurum. Burada ilgini çekecek bir şeyler vardır."

Kütüphanede üç yüzden fazla kitap varmış gibi görünüyordu. "Koleksiyonun genişmiş."

"Bazılarını da kutularla kaldırdım. Taşınacağımız evde küçük bir kütüphane kurmayı umuyorum. Charles her şeyin düzenli durmasını sever ve kitaplıkta dizili kitapları düzenli bulmaz. Sadece kitaplar için yapılmış bir kütüphanemiz olsa şikâyet etmezdi ama..."

Gwen bu kadınla konuştukça kocasının ne kadar kontrolcü olduğunu daha çok idrak ediyordu.

"Evimde adamakıllı bir kütüphane olması iyi olacak. Herkes televizyon izlemez ki..."

"Tamamen katılıyorum."

Gwen raftan birkaç kitap çekip kapaklarına baktı, sonra da arka kapak yazılarını okudu. Kitapların biri aşk hikâyesiydi ve Gwen böyle kitaplardan hoşlanırdı ama kendi aşkı yanında değilken başkalarının aşkını okumak istemiyordu. Mor kapaklı kitabı rafa geri bırakıp tıbbi polisiyeye benzeyen kitabı okumaya karar verdi. Rafta duran birkaç kitabı daha çektiğinde kitapların arkasında saklanan bir şeyi fark etti.

Bu genç bir çiftin çerçeveli fotoğrafıydı. Blayney'lerin evinin ön verandasında çekilmişe benzeyen fotoğraftaki çift gülümsüyordu.

"Ah, onu nereden buldun?" diye sordu Ruth, arkasından yaklaşarak.

"Kitapların arkasındaydı."

Ruth fotoğrafı onun elinden alıp içini çekti. "Bu benim kızım, eski erkek arkadaşıyla... Bunu çöpe attım sanıyordum."

Gwen fotoğrafa tekrar baktı. Ruth'la kızının benzerliğini görebiliyordu. Fotoğraftaki adamın kafası ordu tarzı kesilmişti ama üstünde üniforma değil, kot pantolon ve tişört vardı.

"Mutlu görünüyorlar," dedi Gwen.

"Öyleydiler. Charles ve ben önünde sonunda evleneceklerini düşünüyorduk."

"Ne oldu peki?"

Ruth birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Erkek arkadaşı yurtdışından gelince değişmişti. Annie de ondan ayrıldı. Charles birkaç ay üzüntüsünü atlatamadı. Annie'nin fikrini değiştirmeye çalıştı ama başaramadı."

"Sen bu ayrılık hakkında ne düşündün?"

"Ben bebeğimin mutlu olmasını istiyordum. Hayatında dakikası dakikasına uymayan bir ordu mensubundan başka şeyler istemesini anlıyorum. Ordudakiler birlikte yaşanması kolay kişiler değiller." Ruth onu süzdükten sonra eliyle ağzını kapattı. "Ah, özür dilerim. Eminim Neil öyle biri değildir."

Gwen sırıttı. "Tabii ki de öyle... Ama ben bunun onu çekici ve hassas yaptığını düşünüyorum. Alınmadım yani..."

"Eh, Annie bundan farklı bir şey istedi." Ruth fotoğrafı rafa, kitapların arkasına geri koydu. "Belki de bunu Charles

saklıyordur. Görmemiş gibi yapacağım."

Acaba Ruth başka nelere görmemiş gibi yapıyordu?

Ölü kuşlar artık Karen'ı, çocuklarından uzak tutamayacaktı. Çünkü polisin neden özel hayatlarına burunlarını soktuğunu onlara açıklamazsa şimdiye dek oluşturduğu temel mahvolurdu.

Karen, Michael ve Dean'in ısrarla peşine taktığı gölgeyi görmezden geldi. Adam gündüzleri sanki bir çocukmuş gibi onun peşinden ayrılmıyor, akşamları da ancak Michael evdeyse gidiyordu. Yoksa ya o ya da meslektaşlarından biri evdeki misafir odasında kalıyorlardı.

Adam, Neil kadar cüsseli değildi ama aynı ruh haline sahipti. Çatık kaşları ve yarı kapalı gözleri Karen'ı her yerde takip ediyordu. Gwen kendisini sürekli takip eden bir adam olması fikrini çekici bulsa da Karen bu duyguyu hiç anlayamayacaktı.

Gerçi Gwen'e çekici gelenin adamın işi değil de kendisi olduğunu da biliyordu. Şimdi tek umduğu, seksin arkadaşına iyi gelmiş olmasıydı. Böylece ikisi de kafalarını çarşafların arasından çıkartıp peşlerinde kimsenin olmadığını anlayarak eve dönebilirlerdi. Karen terbiyeli ve ağırbaşlı arkadaşıyla samimi bir sohbet etmeyi iple çekiyordu.

"Çocukları ürkütmemeye çalış," dedi korumasına.

Adam etraflarına bir göz attıktan sonra onun peşinden kulübe girdi.

Karen bakışlarıyla odayı tarayarak Juan'ı aradı ve bulamayınca hayal kırıklığını saklamaya çalıştı.

"Bayan Jones!" Amy koşup kollarını ona sardı.

Karen da onu kucaklayarak gülümsedi. Bu çocukları seviyordu. Ve çok özlemişti.

"Nasılsın tatlım?"

"Cebir testinden geçtim."

Karen onunla bir beşlik çaktı. "Ne güzel haber..."

Diğer çocuklardan birkaçı da onlara katılıp Karen'a sarılarak onu ne kadar özlediklerini söylediler. Karen çantasını matematik masasına bırakıp çocuklar için yayılmış kâğıtları inceledi. Tüm kâğıtlar farklı seviyelerdeydi ama o yokken çocukların hepsi kendi çalışmalarında ilerlemişe benziyorlardı.

"Temelli mi döndünüz?"

"Evet..." *Tabii Kuşçu Adam geri dönmezse...* Ama bunu onlara söylemeyecekti.

"Geçen gün buraya bir polis gelip bize hakkınızda sorular sordu."

Karen omuz silkti. "Biliyorum, o polis benim arkadaşım. Bunun için sizden özür dilerim."

"Her şey yolunda mı?" Şimdiye dek sessiz kalmış olan Steve konuşmuştu.

"Görünüşe göre beni korkutmaya çalışan birileri var."

Kızların gülümsemeleri solarken, oğlanlar kulaklarını ona verdiler.

"Bu yüzden mi konuşmak için Juan'ı götürdüler?" diye sordu Steve. Sesinde öfke vardı.

Gençlerin arasında dedikodu çok hızlı yayılıyordu. "Polis bir sürü insanla konuştu. Buraya da gelmek zorunda kaldıkları için çok üzgünüm."

"Siz sürekli buradasınız. Belki de içimizden birinin bir şeyler gördüğünü düşünmüşlerdir." Amy bir ailedeki tezatlıklarm ortasını bulmaya çalışan ortanca çocuk gibiydi.

"Kapıdaki holigan kim?"

Karen bakışlarını Steve'in alaycı yüzünden ayırdı. O ve Juan arkadaştılar ve polisin Juan'ı sorgulamasından hiç memnun olmadığı belliydi.

"Korumam..."

"Cidden mi?"

"Fazla uzun süre ihtiyacım olacağını sanmıyorum. Polis peşimdeki adamı yakalayana kadar sadece..."

"Vay canına Bayan Jones! Korkmuyor musunuz?"

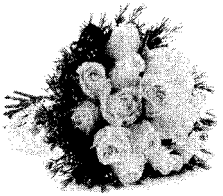
"İlk başta korktum Amy. Ama şimdi, keyfimi kaçırmaya cüret ettikleri için sadece öfkeliyim."

Steve bir Karen'a bir korumaya bakıp duruyordu. "Burada korumaya ihtiyacınız yok," dedi. "Sizi biz koruruz."

Karen gülümsedi. "Belki Juan'ı geri gelmeye ikna edebilirsin."

Steve omuz silkti. "Belki..."

Karen'ın tek isteyebileceği buydu.

Yirmi Yedinci Bölüm

Gwen bahçe işlerinin neden olduğu sancıya aldırmamaya çalışarak sırtını gerdi. Gece yorgun olur da azıcık uyumayı başarabilirdi belki. Yatakta bir o yana bir bu yana dönerek kocasının nerede olduğunu, ne yaptığını düşünürken hiç dinlenemiyordu çünkü.

Bu yetmezmiş gibi bir de tam Ruth'la bahçeyi yenileme işine başlarlarken, Annie adına birileri arayıp Ruth'u hemen Florida'ya çağırmıştı. Kızı hasta olmuştu, yani Charles böyle diyordu.

Şimdi Gwen evde bir tek Charles'la kalmıştı.

Ve bu hiç hoşuna gitmiyordu. Adam onu izliyor ama asla göz teması kurmuyordu. Gwen bakışlarını eve doğru çevirdiğinde onun pencereden kendisine bakmakta olduğunu gördü. Charles perdeyi indirdi ama çekilip gitmedi.

Adam sadece Neil'a yardım ediyor.

Neil neredeyse yirmi dört saattir yanında değildi. Yirmi dört uzun, yalnız saattir...

Bunu başarabilirsin.

Omzunun üstünden baktığında Charles'ın hâlâ izlemekte olduğunu gördü.

Başarabilirsin! Sadece birkaç gün...

Gwen ellerini tekrar toprağa daldırıp inatçı bir otu çekiştirmeye başladı.

"Eh, en azından yağmur yağmıyor," dedi üç yüz metre uzaktaki Rick, Neil'ın kulağına.

Neil birdenbire başlayan rüzgârla sallanan ağaçları izliyordu. "Ne dediğine dikkat et..." Yazın son zamanlarında çıkan fırtınaların, doğuya doğru yol almadan önce az da olsa yağmura neden olması alışılmadık bir şey değildi. Ama her şey için hazırlıklıydılar. Deniz piyadelerinin tarzı buydu.

İkisinin de içinde uyumayı planlamadığı çadırda, yalnızca ısıya duyarlı gözlükleri olan birinin görebileceği bir tuzak bekliyordu. Kamp ateşinden kalan sıcak taşların yerleştirildiği termal çanta, çadırda uyuyan biriymiş gibi görünecekti. Neil'ın tünediği küçük tepe, üç yüz metrelik bir kayalıktı ve onu burada kimse tespit edemezdi. Aslında yalnızca iki gidiş yolu olan kanyona sıkışmış haldeydi. Rick kuzeydoğu tarafında nöbet tutarken Neil güneydoğu tarafındaki hareketlilikleri gözetiyordu.

"Hiç boşuna beklediğimiz hissine kapıldığın oldu mu?"

"Billy'nin kendisini öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Kesinlikle hayır," Rick'in sert fısıltısı Neil'ın kulağında çınladı.

"Kuzgun gelecek..."

"Onu beklediğimizi biliyor olacak."

Neil kafasını çevirip gözlüğüyle Rick'in oturduğu yeri ve etrafını inceledi. Hiçbir şey yoktu. "*Benim* onu beklediğimi biliyor olacak. Bildiğimiz kadarıyla listesinde sırada sen varsın."

"Silahları kuşanmış geliyor olmadığından emin misin hâlâ?"

"Sebepleri değişmediyse evet... Ve sebepleri ancak bizim onun kim olduğunu anladığımızı fark ederse değişir."

Rüzgâr tepesindeki devasa bir çamın etrafında eserek ağacın çatırdamasına neden oldu.

Lanet olası rüzgâr...

Karanlık gökte incecik bir ay ışığı bile yoktu. Oysaki daha ne kadar kısa süre önce gökteki yıldızlara bakarak Gwen'e çocukluk hayallerini anlatmıştı. Onu arkada bırakmış olmaktan nefret ediyordu. Ama şu anda yanında olmasını da hiç istemezdi.

"Bir saatliğine kestirmek ister misin?" diye sordu Rick.

"Olabilir."

"Ben geri çekilip arkanı kollarım."

Rick pozisyonunu alırken, Neil kayaların arasına sıkıştı. Görev başındayken şurada burada birer saatlik uykuyla yetinirlerdi. Neil önceki gece bunu bile başaramamıştı. Gwen için endişelenip ona ihtiyaç duyarken ve Rick'in söylediğinden daha fazlasını bilip bilmediğini düşünürken hiç uyuyamamıştı. Ama Rick'in de kendisi gibi bir hedef olduğu gittikçe aşikâr

hale geliyordu. Eğer tüm bunların arkasında olsaydı şimdiye Neil'a karşı hamle yapmış olurdu. Ona güvenmek zorundaydı ve Tanrı biliyordu ki gerçekten uykuya ihtiyacı vardı.

Helikopterin pervane kanatlarının oluşturduğu rüzgârın altında kafalarını eğerek ilerlediler. Billy ve Rick, Linden'ın ölmekte olan bedenini, uçağa binmiş olan adamlara doğru kaldırıyorlardı. Ardından topallayarak da olsa kendisini taşıyabilen Mickey'yi de yanlarına çektiler.

Mac dönüp arkalarında bıraktıkları alev topuna baktı. Adamlarının ölmesine neden olan patlamadan dolayı kulakları hâlâ çınlıyordu. Düşmenin etkisiyle sırtı ve kafasına darbe almıştı ama iyiydi. Hayattaydı.

Rick onu helikoptere çektikten sonra anında havaya kalktılar.

Askerlerin ağızları hareket ediyordu ama Neil ne dediklerini duyamıyordu. Kulaklarında sadece çınlamalar ve helikopterin vızıltıları vardı. Göğsü sancıyordu ve kendisine bir saat kadar gelen bir süredir öksürüyordu.

Neil'ın tanımadığı iki adam, Linden'ın kıyafetlerini kesip karnıyla bacağındaki yaraları ortaya çıkartırken Billy de askerin yanında diz çökmüştü. Helikopterde kan gövdeyi götürüyordu.

Neil birilerinin omzuna sardığı ordu battaniyesini çekip Linden'a doğru itti.

"Sakın öleyim deme..."

Ama Linden'ın yüzü kireç gibi olmuştu. Yaralarına geçici bandajlar saramadan gözleri odağını kaybetti ve Linden son nefesini verdi.

Helikopter yan yatarken, Neil düşme riskine girmemek için tutundu.

Kulaklarındaki sessizlik sayesinde gözlerini odaklayabiliyordu.

Linden'ın yanındaki Billy kafasını eğdi. Rick'in yüzünde de aynı öfke ve pişmanlık vardı. Mickey'nin duyguları iki kat fazlaydı.

Neil onun yanma gitmeyi başarıp adamın gözlerine baktı. Soru soracak gibi ellerini kaldırdı ama Mickey başını iki yana salladı.

O anda Neil, adamın kasığına saplanmış kazığı fark etti. Kanaması azdı ama sağlık görevlileri yarayı kontrol edene dek nesnenin yerinden çıkartılmaması gerektiğini biliyorlardı. Kazığı yerinden çıkartmamasını ona hatırlatmak için kafasını sağa sola salladı. Mickey arada sırada mantık dışı davranmasıyla bilinirdi. Ama o anda öyle bir şey yapma arzusu yok gibiydi.

Neil sendeleyerek helikopterin bir kenarına gitti ve ciğerleri sökülecek gibi olana dek öksürdü.

Blake sekreterinden sabah kendisini havalimanına götürecek bir araç ayarlamasını istemişti. Neil'ın izini sürmek için Colorado'ya kendisi gidiyordu. Ortalık istemediği kadar sessizleşmişti ve ne korumasından ne de kardeşinden bir ses çıkmaması canını sıkıyordu.

Artık birilerinin telefonları dinliyor olmasından endişelenmiyordu. Hiçbir yerde böcek saptanamamıştı ve günlerdir

ölü kuş gören olmamıştı. Carter da gerekirse DC'yi arayacağına dair söz vererek Sacramento'ya geri dönmüştü.

Blake, Neil ve Gwen'in akıllarını başlarına toplayıp dolu silahlarla ortalıkta dolaşmayı kesmelerini umuyordu.

Kravatını çıkarttı ve Sam'e iyi geceler dilemek için telefonuna uzandı.

Parmaklarının arasındaki telefon çalmaya başlayınca yerinden sıçradı.

"Alo?" diyerek bilmediği numaraya cevap verdi.

"Bay Harrison?"

Blake kravatını yatağın kenarına atıp oturdu. "Benim..."

"Bu kadar geç telefon ettiğim için üzgünüm, Bay Harrison. Arama nedenim için daha da üzgünüm."

Ayakkabılarını çıkarmakta olan Blake duraksadı.

"Kimsiniz acaba?"

"Ah, kusura bakmayın. Ben Bernard, First Class Services'ın müdürüyüm."

"Ulaşım servisi mi?"

"Evet... Evet, ulaşım servisi..."

Blake'in içi birden kaygıyla dolarken ayakkabıları birer birer yere düştü. "Senin için ne yapabilirim Bernard?" Bu adam niye bu saatte arıyordu?

"Yarın sabah için araç istediğinizi öğrendik."

"Yarınla alakalı bir sorun mu var?"

"Hayır, kesinlikle yok, efendim... Arabanızı hazır edeceğiz."

Blake gömleğinin düğmelerini açtıktan sonra kol düğ-

melerine geçti. "O halde neden arıyorsunuz?"

Bernard normalden biraz hızlı nefes alıp veriyordu, bir konuda telaşlı olduğu belliydi. Blake ona endişelendiği şey her neyse kendi endişelerinin yanında solda sıfır kalacağını söylemek istedi. Ama adam özürleri sıralamaya başladığında bir şey demeden sadece onu dinledi.

"Özür dilerim. First Class Services olarak çok üzgünüz."

"Ne için?"

"Bu hafta daha önce kullandığınız arabanın şoförü kimdi diye kontrol ettim. Müşterilerimize mümkün olduğunca aynı şoförleri göndermeye çalışırız. Bildiğiniz üzere, müşterilerimizin mahremiyetine büyük önem veririz. Siz de çok kıymetli bir müşterimizsiniz..."

Blake gözlerini devirdi. "Bernard, saçmalamayı kesip neden aradığını söyleyebilir misin lütfen? Yarın beni yoğun bir gün bekliyor." Böyle giderse yarına kadar zavallı adamla telefonda kalacaktı.

"Özür dilerim. Haklısınız, anlayacağınız, geçen sizi almaya gelen şoför... Onun kim olduğunu bilmiyoruz."

"Kim olduğunu bilmiyoruz derken?"

"Araç isteğini biz aldık ve araba yola çıktı ama direksiyonun arkasında bizim şoförlerimizden biri yoktu."

Blake soyunmayı kesti. "Eh, birisi gelip beni aldı ama..."

"Doğru ama bizim personelimiz değildi."

"Sizin servisinizden olduğunu söylemişti."

"Size garanti veririm Bay Harrison, bizden biri değildi. Arabalarımızı tuttuğumuz bahçede kameralarımız var. Üni-

formamızı giymiş bir adam arabayla bahçeden ayrılırken görülüyor, birkaç saat sonra da geri dönüyor."

"Sizin adamınız değilse o zaman kim?"

"Bilmiyoruz. Sizin güvenliğiniz bizim için çok önemlidir. Yarın polis kamera kayıtlarını incelemeye gelecek. Sizinle de konuşmak isteyeceklerinden eminim. Bunun için çok üzgünüm."

"Böyle bir şey nasıl olabilir?" Limuzinlerin arkasında toplantı odalarında olduğundan daha fazla anlaşma yapılırdı.

"Eve giderken yolda kiminle, ne hakkında konuştuğunuzu bir düşünmeniz öneririm. Belki de bu kısa yolculukta paylaşacağınız bilgilere ihtiyacı olan birileri vardı."

O ve Dean arabada konuşmak zorunda kalmışlardı, çünkü Neil eve böcek yerleştirildiğini söylemişti.

"Ah, kahretsin..."

"Gerçekten ama gerçekten çok üzgünüz."

"Evet, evet... Bir saat içinde Dedektif Brown'la birlikte orada olacağım. O kamera görüntülerini görmek istiyorum."

"Tabii ki efendim. Ne gerekirse yaparız."

Blake ayakkabılarını tekrar ayaklarına geçirip Dean'i aradı.

Kırk beş dakika sonra First Class Services ofislerinde, gergin Bernard ve yarım düzine polisle birlikte oturuyorlardı.

Blake, yabancı bir adamın araziye girerek şirket arabalarından birinin anahtarını almayı başarıp hiç kimse tarafından tespit edilmeden havalimanına onu almaya gelişinin hikâyesini dinledi.

"Geçen hafta istisnai olarak oldukça yoğun bir haftaydı. Birkaç şoförümüz önceki geceden beri yoklardı. Şoförlerimizi sıklıkla bir yerden başka bir yere göndeririz." Bernard şirket ve nasıl işletildiği hakkında saçmalayıp duruyordu. Orange County ve San Diego'daki kardeş servislerin dediğine göre o tarihte hiçbiri Los Angeles bölgesinden bir müşteriyi alacaklarına dair yeşil ışık yakmamışlardı. Yani bu şirketlerin çalışanları listeye alınamazdı.

Polis memurlarından biri Bernard'ın ifadesini alırken yöneticilerden biri şüpheli adamın kamera görüntülerini hazırladı. Arabaların kameraya olan uzaklığı otuz ile doksan metre arasıydı ve adamın yüzü asla direkt olarak kameraya dönmüyordu. Bu da Blake'in, onun kamerayı bildiğini düşünmesine yol açmıştı. Üstünde şoförlerin giydiği takım elbiseden vardı, hatta bir şapka bile takmıştı. Bütün şoförler şapka takmıyordu ama bazıları takmayı tercih ediyordu, bu yüzden Blake adamı gördüğünde hiçbir şeyden şüphelenmemişti.

"Biraz daha yakınlaşabilir misiniz?"

Adamın resmi yakınlaşırken görüntü kalitesi düştü. Blake'in hatırladığına göre adamın saçları kısaydı ve yüzünde ya da çenesinde hiç sakal yoktu. Beyaz tenli, orta yapılı ve 1.80 boylarındaydı.

Ve Blake'e tanıdık geliyordu. Gerçi bu normaldi. Onunla biraz konuşmuş ve cömert bir bahşiş vermişti.

"Görüntüyü emniyette büyütüp veritabanındakilerle eşleşiyor mu diye bakabiliriz." Dean monitörden uzaklaşıp etrafına

bakındı. "Buradaki birileri bu adamla konuşmuş olmalı."

Bernard ağırlığını bir o ayağına bir bu ayağına veriyordu. "Şoförlerimi sorguladım. Hiçbiri adamı fark ettiğini söylemedi."

"Şoförü nasıl gönderiyorsunuz peki?"

"Biz bir taksi durağı değiliz. Müşterilerimizden birinin araca ihtiyacı olduğunda şoförlerimize bilgi ulaştıran bir bilgisayar sistemimiz var. Bay Harrison'a da açıkladığım gibi, müşterilerimize daha iyi hizmet verebilmek için şoförlerini sürekli aynı tutmaya çalışırız. Bay Harrison servisimizi ara sıra kullandığından dolayı özellikle bir şoförü istediğini belirtmemişti."

"O halde göreve gidecek şoförü nasıl seçiyorsunuz?"

Bernard sert yakasını çekiştirdi. Blake neredeyse adam için üzülecekti.

"Kimin çalışmaya ihtiyacı olduğuna, kimin bölgeyi ve protokolleri iyi bildiğine bakarız. Bir müşteriyi almak için uçak pistine araba götürmek, bir ünlüyü kırmızı halıya götürmekten daha fazla güvenlik önlemi gerektirir. Yani pek çok faktör var."

"Bana şoförlerinizin arabaları nasıl alıp nasıl teslim ettiklerini gösterir misiniz?" dedi Dean.

Kamera görüntülerini izleyen üniformalı polis memuru monitörün başından kalktığında, Bernard oraya doğru hareket etti, servisin ana sayfasına benzeyen bir sayfayı açtı ve araba şekilli ikona tıkladı. Karşılarına düzgün bir sıra halinde yazılmış soyisimler ve mekânlardan oluşan bir liste çıktı.

Bunların yanında da şoförün adını yazacağı sütun vardı.

"Bu ilk gruptaki isimler düzenli müşterilerimizdir. Şoförlerin ve düzenli müşterilerin renk koordinasyonunu görüyorsunuz. Şu ikinci grup da tek seferliğine servisi kullanmış olanlar. Özel davetler, okul baloları... İsimlerin yanlarında semboller bulunuyor. Şoförümüz bilinen bir partiden çıkan sarhoş bir müşteriyi alacaksa bir martini sembolü olur. Bunlar bayanların bekarlığa veda partisi değilse erkek şoförlerimi kullanmaya çalışırım..." Bernard sistemini açıklarken kendisini kaybetmişti. Yaptığıyla gurur duyduğu belliydi. "Şurada da havalimanı sembolü var. Bir şoför boştaysa ve bu sembolü görürse, işi alabileceğini bilir."

"Bay Harrison'ın buraya geldiği tarihe bakalım o halde."

Bernard takvime tıklayıp o tarihe geldi. Blake öne eğildiğinde adını, mekânı, tarihi ve havalimanı sembolünü gördü. Sembol bölmesinde martini kadehi görmediğine seviniyordu. Ama bu sevinci şoförün ismini gördüğünde sönüverdi. "Mac..."

Blake'in eli bilgisayar masasının yanına hızla indi. "Orospu çocuğu..."

"Hemen sonuca bağlama," dedi Dean.

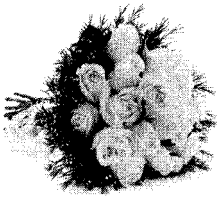
"Bağlamaya ne gerek?"

Dean onu kolundan tutup odadan çıkardı. "Kesin olarak bildiğimiz bir şey yok."

"Ne diyorsun? Direksiyonda Mac'in olmadığını biliyoruz. Evimi dinleyenler duymasın diye arabada yaptığımız konuşmayı bir yabancının duyduğunu biliyoruz. Bu adamın her

kimse, bu sistemi *hack*'leyebilecek ve lanet olası arabayı hiç sorgulanmadan geri getirebilecek yeteneğe sahip olduğunu biliyoruz. Onun, Neil'ın ve kız kardeşimin peşinde bilgili bir adamın olduğuna inandığını biliyoruz. Islanacağımı bilmek için suya atlamama gerek yok, Dean." Eğer Neil, nerede olduklarını bu şerefsizden saklamayı başardıysa bile geçen son birkaç günde o ve Dean, evinde buldukları hakkında açıkça konuşarak onu açığa vermişlerdi. Bu da Karen'ın arabasında bulunan ekstra ölü kuşu açıklıyordu. Bu sayede şerefsiz herif bir ölü kuş daha yerleştirerek yoldan sapmalarına neden olmuştu. Neil'ın aklının başında olmadığını düşündürmüştü onlara.

"Oyuna getirildik. Neil deli değil..." Neil tehlikedeydi ve Blake muhtemelen düşmanını direkt olarak ona yönlendirmişti.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Önceki akşamki yemek çok gergin geçmişti. Rüzgârın çıkmış olması ve yağmur tehdidi de Gwen'in, Neil'ın nerede olduğuyla ilgili endişelerini dindirmiyordu. Bu nedenle, ev sahibiyle konuşmaktan kaçınmak için başının ağrıdığı bahanesini sunarak odasına çıkmıştı.

Charles'ta en çok neyin kendisini rahatsız ettiğine karar veremiyordu. Gözlerinin arkasındaki sessiz planlar mı, yoksa sirkteki palyaçoları hatırlatan gülümsemesi mi? Bunların ikisi de iyi özellikler değildi. *Eminim harika bir eğitim çavuşudur.*

Gwen evde sessizce ilerledi. Odasından bilerek kahvaltıdan bir saat sonra çıkmıştı. Ev öyle sessizdi ki yalnız olduğunu düşündü. Mutfağa gidip çay hazırlamak için mikrodalga fırına bir fincan su koydu. Birkaç bulut dışında gökyüzü oldukça berraktı.

"Güvende ol, Neil," diye fısıldadı kendi kendine.

Mikrodalga çınladığında fincanını almak için döndü.

Charles, dudaklarını hafifçe kıvırmış halde arkasında duruyordu. Gwen bir çığlık koparark tezgâha doğru gerileyince kalçasını sertçe çarptı.

"Lanet olsun," dedi nefes nefese.

"Seni korkutmak istememiştim." Hafif gülümsemesi kaybolurken yerini endişe aldı.

Kesin istememişsindir. "Geldiğini duymadım." Kalçasını ovalarken kalp atışlarının düzene girmesini diledi.

"İhtiyacın olan her şey var mı diye sormak istemiştim." Charles ondan birkaç adım uzaklaştı. Başka bir şehre gitse daha iyi olurdu aslında. Adam Neil'ın gittiği günden beri aynı giysilerle duruyordu. Kıyafetleri ütülü ve temizdi ama hepsi aynı stildi. Ayrıca ne evden ayrılmış ne de bir misafir kabul etmişti. Gwen onun rütbesindeki bir adamın hep misafiri olacağını düşünürdü.

"Eşin mutfakta neyin nerede olduğunu söylemişti."

Charles tezgâhın arkasına geçip uzun bir tabure çekti.

Ah, harika... Eşlik edecek... Gwen çayı bulup poşeti yavaşça kâğıdından çıkardı. Bu sürede Charles'ın sohbet açmayacağı belli olmuştu.

"Ruth'tan haber var mı?"

"Florida'ya varmış."

Gwen çay poşetini fincana daldırıp daha açıklayıcı bir cevap için bekledi. "Kızınız nasılmış?"

"Annesi yanında olduğu için mutlu..." Gwen kendisine, Neil'ın da önceden böyle kısa ve öz cevaplar verdiğini hatırlattı.

Ama birlikte geçirdikleri zamanlardan sonra bu değişmişti.

"Hastayken annemizin yerini kimse tutamaz pek."

Charles'ın dudaklarının bir köşesi yine kıvrıldı. "Kadınların iyi olduğu şeylerden biri..."

Arka dişlerini sıkarken gülümsemek imkânsızdır. "Orduda emriniz altında çok kadın var mı?"

Adamın gülümsemesi düştü. "Birkaç tane var."

"Bunu onaylamıyorsun." Gwen bunu onun yüzünde görebiliyordu.

"Kadınlar evde oturup *çay* yapmalılar. Dışarıda hedef peşinde koşmak onlara göre değil."

Gwen onun yanından geçmemeye dikkat ederek mutfakta ilerledi.

"Kadınların orduya girmesine izin vermek senin için zor herhalde."

Charles omuz silkti. "Ben bir askerim. Ne emir alırsam yerine getiririm."

"Binbaşı olarak emirlerin çoğunu sen vermiyor musun?" Gwen çayına üfledi.

Charles elini tezgâha koydu ve işaret parmağını yavaş ve kesik bir tempoyla vurmaya başladı. "Her zaman senden yüksek rütbeli insanlar vardır."

Gwen, Neil'ın ona gösterdiği birlik fotoğrafını düşündü. Onlar *arkadaşlardı*. "Doğru... Düşük rütbeli olanlar da görevlerinden her zaman sağ çıkamıyorlar. Bu zor olmalı..." Birlikleri savaşa göndermenin ve bazılarının hayatta kalamadığını öğrenmenin nasıl olduğunu hayal edemiyordu. Zaten

savaş meselesini aklı hiç almıyordu. Tüm insanlar aynı şeyi istemiyor muydu? Mutlu ve sağlıklı bir aile, yiyecek ve bir ev? Çocuklarının yeteneklerini geliştirerek büyüyebileceği ve kendi ailelerini kurabileceği bir dünya? Daha başka istenecek ne vardı ki? Neden savaşılıyordu? Gwen bunu hiç anlamıyordu.

"İstenmeyen kayıplar hep olur." Parmağı tezgâha daha hızlı vurmaya başlamıştı. "Bir lider, ölüm hakkında fazla düşünemez. Burada böyle bir şey olmaz."

Gwen de zaten Charles'ın bunu düşünmediğini tahmin ediyordu. Aslında kaybedilen kişilerin isimlerini silip muhtemelen yerlerine hemen yenilerini yazıyordu. Charles soğuk bir adamdı.

Gwen, mücadelede onunla birlikte olan adamlarını düşünen Neil'ı tercih ederdi.

Ve savaştan etkilenmeden dönen bir erkeği tanımak bile istemezdi.

Gwen mutfak penceresinin dışındaki bir ağaca bakıp rüzgârla eğilmesini izledi. Binbaşının yanından ayrılma arzusu, düşüncelerini bahçeye yönlendirmişti. Uyandığından beri sırt kasları çığlık çığlığa olmasa, çiçek yatağı bulma bahanesiyle dışarı çıkardı.

"Korkarım ki ben asla düzgün bir asker olamazdım. Bir böceği bile öldüremem."

"Bırak böceklerin canını Neil alsın..."

Gwen yüzüne bir sırıtışın yerleşmesine izin verdi. *Hayır, Neil böcekleri kapının dışına götürüp kendi hallerine bırakırdı.*

"Kütüphanenize tekrar baksam sorun olur mu? Seçtiğim kitap vakit geçirmeme hiç yardımcı olmuyor da..." Aslında Ruth'un gösterdiği fotoğraf albümlerine bakmanın buna yardımcı olacağını düşünüyordu. Belki de Charles her zaman böyle hissiz değildi.

"Keyfine bak..."

"Teşekkürler..." Gwen mutfaktan mümkün olduğunca zarif bir şekilde çıkmaya çalıştı. Karnı çok açtı ama bu adamın yanında kalacak da değildi.

Blake, Neil'ın düşmanını ona yönlendirmemek için pilotundan onu Colorado'ya götürmesini istemek yerine, söyleyeceklerini bir şekilde gizli tutabilmek için ofisinden Carter'a telefon etti. En iyi arkadaşına son öğrendiği bilgileri aktardıktan sonra da rica kısmına geçti.

"Pentagon'da tanıdıkların var mı? Neil'ın nerede, kiminle eğitim gördüğünü, ekibindeki adamların kimler olduğunu ya da herhangi bir şey öğrenebilecek birileri?" Çaresizlik kemiklerine işlemişti sanki. Olan bitenleri kontrol edememekten değil, hiçbir şey bilememekten nefret ediyordu. Neil neredeydi ve kız kardeşini güvende tutmak için ne yapmıştı? Satın aldığı pırlanta yüzüğü ve arkasındaki anlamı düşünmek bile istemiyordu.

"Oradaki tanıdıklarım pek bir şey bilmezler," dedi Carter. "Ama istediğimiz bilgiyi elde edebilecek kişiyi ikimiz de tanıyoruz."

Blake gözlerini sıkıca kapattı. "Dayın?"

"Aynen..."

Senatör Maxwell Hammond lise yıllarından beri politikanın içindeydi. Blake ona hiç güvenmiyordu. Bunun sebebi *tanınmış*, ahlaksız bir politikacı olması değildi. Sadece Max'in istediğini elde etmek için ayaklarını çamura bulamayı sorun etmeyeceğine inanıyordu. Ah, ayakkabılarını giymeden önce ayaklarını yıkıyordu tabii ama geriye hep az da olsa çamur kalırdı. Blake bu adama borçlu kalmayı hiç istemezdi.

Ama başka ne seçeneği vardı?

"Bu kartı oynamaya hazır olduğundan emin misin?"

"Kuşçu Adam'ın kim olduğunu öğrenmemiz lazım. Neil ve Gwen'i bulmalıyız. Bu mesele hepimizin hayatını etkiliyor. Neil'a istediği zamanı verdik ve üç dört gündür hiçbir haber alamadık. Her şey olabilirdi."

"Max'ten neyi araştırmasını isteyeceğiz?"

"Neil, Başkan'a ulaşmamızı ve Kuzgun kod adını kullanmamızı söylemiş. Bunun ordudaki işiyle alakası olmalı... Onun Colorado'daki bir üste vakit geçirdiğini biliyorum ama orada bir sürü üs bulunuyor. Colorado Springs'te bile birkaç tane var. Oradan başlamalıyız. Gwen'i arkadaşlarından birinin yanında mı sakladı? Eski arkadaşlarından birini yardım için çağırdı mı? Bu adamı yakalamak için yalnızca bir ordu deposundan alabileceği bir şeye mi ihtiyacı vardı?"

"Bu meseleye bayağı kafa yormuşsun."

"Tek düşünebildiğim bu. Bu ve karımla oğluma olan özlemim.."

"Neil'ın odasında bulduğumuz fotoğraf sende mi?"

Blake çalışma masasının çekmecesini açıp Neil'm dosyasını çıkardı. "Evet."

"Tarayıp bana gönder. Belki onu veya fotoğraftaki başka birini tanıyan biri olur."

Konuşmaya devam ederlerken Blake fotoğrafı tarayıcıya yerleştirip taradı. "Keşke onunla daha derin konuşmalar yapsaydım."

"Neil'la derin konuşma nasıl olur ki? Arka arkaya iki cümle söylemek mi?"

Blake sırıttı. "Hayatımda sahip olduğum en iyi korumaydı."

"Eh, hazırlıklı olun Ekselansları... Neil hayatınızda sahip olduğunuz *en iyi kayınbiraderliğe* terfi etmiş olabilir."

"Hatırlattığınız için sağ olun Sayın Vali. Gwen daha kötüsünü seçebilirdi." Artık Neil'ın kafayı sıyırmadığını bildiğine göre kardeşinin onunla birlikte olmasıyla ilgili endişeleri azalmıştı.

"Pekâlâ, e-postanı aldım. Max'e telefon edip ne yapabileceğini sorayım. Bir şey duyarsan haber ver."

"Dean'den sonra ilk bilen sen olacaksın."

Birbirlerine veda edip telefonu kapattılar.

Blake gözlerini fotoğrafa dikip yüzleri hatırlamaya çalıştı. Hepsi de deniz piyadelerinden bekleneceği gibi iri adamlardı. Birinin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Omuzlarına fişeklikler asmış olan bir diğeri de iki elinde de birer tüfek tutuyordu. İki tanesinin gözlerinde Kansas'taki

çiftçi çocukları hatırlatan bir tazelik görüyordu Blake. Bir tanesinin saçı öyle kısa kesilmişti ki kulakları iyice ortaya çıkmıştı. Ya da belki de kulakları büyüktü.

Cebindeki telefon çalınca Blake arayan kimliğine bakıp cevap verdi. Dean arıyordu.

"Bir haber var mı?"

"Neil'dan mı? Hayır... Senin evde Neil'ın güvenlik ekibiyle birlikteyim. Ken Sands, politik çevrelerde görülen ileri teknoloji böcekler hakkında uzman olan birini çağırdı."

Blake'in teni karıncalanmaya başladı.

"Ne bulduğumuzu tahmin edebiliyor musun?"

"Neil'ın bahsettiği böceği..."

"Cidden yüksek teknolojiymiş. Başkanları dinlemek için yerleştirilen çok gizli bir teknolojiden bahsediyoruz. Sands, Tarzana'daki sistemi kontrol etmeleri için oraya da bir ekip gönderdi. Çıplak jakuzici komşuların cinayete kurban gittiği açığa çıkmak üzere... Ordu polisini tekrar aratıp sorduracağım."

Blake elindeki fotoğrafa baktı. "Şoförün kimliği bulundu mu?"

"Henüz bulunmadı. Keşke elimde parmak izleri olsaydı. Ordu personelinin hepsinin parmak izleri alınır, kan grupları tespit edilir ve fotoğrafları çekilir. Elimizdeki fotoğraf biraz netleşti ama çok da mükemmel değil."

"Bana bir kopyasını göndersene. Neil'm evini altüst edip elinde herhangi bir fotoğraf varsa karşılaştırırım."

"Bu adamın Neil'ı tanıdığını mı düşünüyorsun?"

"Ya da birileri onu detaylı bir şekilde tarif etmiş."
Dean kısık sesle küfretti. "Bu işte pis kokular var."
"Kesinlikle..."

Kuzgun arabasını yolun kenarına saklayıp dört saatlik kesintisiz bir uyku çekti. Patronunu arayıp şehre geldiğini haber vermeye zahmet etmemişti. Birkaç saatlik uykuyla Mac'in alt etmesinin imkânı yoktu çünkü. Hatta Mac yorgunluktan bitap düşene kadar bekleyebilirdi.

Arabadan inip Colorado Rockies'in yaşadığı serin, nemli havaya adım attı. Birkaç metre uzaklıkta uzun bir çam ağacı vardı. Ağacın üstüne işedikten sonra ellerini pantolonuna sürdü. *Bu harika, açık havayı kim sevmez?* Ormanda, herkesten ve her şeyden uzak bir kulübe, o ve sevgilisi için mükemmel bir mekân olurdu aslında. O avlanmaya gider, sevgilisi evlerini çekip çevirirdi. Geriye kalan küçük sorunlarını hallettikten sonra her şey yoluna girecekti.

Soğukta gerilen sol bacağı ona çektiği acıyı hatırlattı. Bunun tek sorumlusu zamanında ateş emri vermeyen Mac'ti.

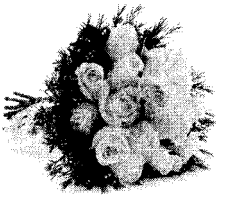
Kahrolası Billy de doğru şeyi yapmak için Mac'i ezip geçmemişti. Ne olacağını görmüş, ama bir çocuk yüzünden yan çizmişti. Zaten o aptal, lanet olası çocuk, hepsinden nefret ederek büyüyecekti.

Ama artık sorun değildi bu. Billy hak ettiğini bulmuştu. Kuzgun, Billy'nin sevgilisini de C-4 patlayıcıyla çevreleyip bir güzel patlatmıştı. Ne hoş bir manzaraydı bu.

Kuzgun bu kısımdan patronuna bahsedemezdi. Onun insanları patlatmaktan hoşlandığını bilmesine izin vermek akıllıca değildi. Eve döndüğünde o kadar çok deli doktoruyla görüşmüştü ki artık soracakları soruların ne olduğunu çok iyi biliyordu. Daha da önemlisi, nasıl cevaplar almak istediklerini biliyordu.

Kuzgun arabasına dönüp ağzına bir avuç dolusu ekşi şeker doldurdu.

Telefonunu açtıktan sonra da görevini nerede gerçekleştireceğini öğrenmek gereken kontrolleri yaptı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

"Ya gelmezse?"

Rick, Neil'ın düşünmek bile istemediği soruyu sormuştu. Üçüncü günlerindeydiler. Neil, Kuzgun'u yanlarına çekmek için Blake'in evinden böcek monte edilmiş ahizelerden birini almıştı. Adamın tek yapması gereken şey frekansı kontrol etmekti.

Ama adamın ortaya çıkmadığı her saat, Neil'ı yavaş yavaş delirmeye sürüklüyordu. Daha da kötüsü, Gwen'le görüşüp yokluğunda nasıl olduğunu bile soramıyordu. Eğer Kuzgun izliyorsa pes edip eve dönmelerini bekliyor olabilirdi. Bu da onu Gwen'e götürürdü. Böyle bir şey olamazdı.

Neil da, Rick de kamplarının etrafını dolaşıyor, sık sık pozisyon değiştiriyorlardı. Kuzgun geldiyse eğer, ona belirli bir nokta vermeyeceklerdi.

"Düşünüyordum da," dedi Rick kulağına. "Kuzgun bizi öldürmek istiyor, değil mi?"

"Amacı bu..."

"Ama bunun bir kaza gibi görünmesini istiyor; Billy'de olduğu gibi..."

Neil dürbününden bakınca uzaklardaki bir çam ağacından havalanan kuş sürüsünü fark etti. Bakışlarını ağacın altına çevirip kuşları rahatsız edenin ne olduğunu görmeye çalıştı.

"Kimse benim intihar ettiğimi düşünmez."

"Aynısı benim için de geçerli... O zaman ne olacak? Av kazası mı? Trafik kazası mı?"

"Araba sürmüyoruz." Ağacın altında, burnunu havaya dikmiş bir geyik duruyordu. Neil dürbünü hayvanın zır yönüne çevirdi.

"Arabanı nereye park ettin?"

"Ah, kahretsin... Arabayı patlatacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Sen olsan yapmaz mıydın?"

Rick küfretti. "Bilseydim getirir buraya park ederdim."

"O zaman iki kişi olduğumuzu anlardı. Bu şekilde yalnızca biraz şüphesi olacak."

"Ama benim arabam kurtulamayacak. Daha yeni Cat Back egzoz sistemi taktırmıştım. Çok güzel bir arabaydı. Siktir! Belki de gidip kontrol etmeliyim."

Neil kıkırdadı. "Tabii... Git tuzağına düş... Çok iyi fikir..."

Rick birkaç küfür daha sıraladı. "Bir banka dolusu param yok ki bu iş bittiğinde başka araba alabileyim. Sigorta her şeyi karşılamıyor."

"Çalışmıyor muydun sen?"

"Şurada burada... Düzgün bir işim yok. Deniz piyadeliğinden sonra insan evrak işleri yapamıyor, bilirsin."

Biliyordu. "Şunu bir atlatalım da... Yanımda her zaman ekstra bir çift göze yer vardır."

"Özel güvenlik olarak mı?"

"Sıkıcıymış gibi gelebilir ama yanlarında çalıştığım insanların peşinde hep birileri oluyor sanki."

"Olabilir, belki..."

"Baskı yok. Eğer istersen iş senindir." Ekibinde Rick'in olması, yanında bir erkek kardeşin olması demekti.

"Şu mankafa arabamı patlatırsa başka şansım olmayabilir zaten."

Neil saklanma yerinden dışarı birkaç adım atıp etrafına bakındı.

Hiçbir şey yoktu.

"Ben kampa doğru gidiyorum. Ateş yakacağım. Bakalım duman birilerini çekecek mi?"

"Anlaşıldı."

Neil, ateşten daha çok duman çıkarmak için önceden yağlamış olduğu yaprakları ateşe verdi ve üstüne birkaç yaş odun yığdı. Geri çekildiği anda dumanın kesilmeyeceğinden emin olduktan sonra da oradan ayrıldı.

"Bir daha seninle asla kamp yapmamam gerektiğini unutturma..."

"Siktir git!"

"Oo, kovboy... Benden hoşlandığını bilmiyordum," diye takıldı Rick.

Neil gülmekten kendini alamadı. Ama daha gülmesi kesilmeden kuzey tarafından büyük bir patlama sesi geldi.

"Bu da ne?"

Neil'ın teni karıncalandı. "Ortaya çıkma..."

O sırada her şey sakinleşti. "Bu bir şaşırtma taktiği..."

Tam olarak Neil'm düşündüğü şey. "Araban neredeydi?"

"Ah, siktir!"

Neil da aynı şeyi düşünmüştü.

Ama işin iyi yanı, artık oyun başlamıştı.

Fotoğraf albümleri, Amerika'daki her evde bulunan türdendi. Arka bahçede pikniklerin, bayram buluşmalarının ve Ruth, Charles ve kızları Annie'nin ulusal parklardaki tatillerinin fotoğrafları vardı. Çok öncelerden çekilmiş fotoğraflardan bazıları Charles'ın eskiden gülümsediğini gösteriyordu. Ama bir noktadan sonra fotoğraflar yalnızca hayatlarından birer kare haline gelmişti, duyguları eksikti.

Gwen ne kadar baksa da Annie'nin kocasıyla, yani Ruth'un tarif ettiği gibi bir adamla fotoğraflarını bulamamıştı. Charles ilişkilerini onaylamasa bile aralarında bir çeşit ilişki olmalıydı. Gergin ilişkileri olanlar bile Noel'de, akşam yemeği masasında birleşirdi.

Gwen sonunda araştırması için bekleyen fotoğraf albümlerine bakmayı kesip Ruth'un kitaplarının arasına başka fotoğraflar saklanmış mı diye kontrol etmeye karar verdi.

Orada olduğunu bildiği fotoğrafla işe başladı. Çift oldukça mutlu görünüyordu. *Adam*, kolunu sahiplenici bir şekilde Annie'nin beline sararken kameraya gülümsemişti. Gwen'in kafasında onu bir yerden tanıdığıyla ilgili fikirler dolaşıyor, beyninin kaşınıyormuş gibi olmasına yol açıyordu.

Raflardaki kitapları çekip arkalarına bakmaya, sonra yerlerine koymaya devam etti. Ve bir fotoğraf daha bulana dek rafları tek tek aradı. Bu fotoğrafta Annie daha gençti ama üniformalı bir adamla bir barda oturuyordu. Diğer fotoğraftakiyle aynı adam değildi bu. Gwen fotoğrafı yerine koyup araştırmasına devam etti.

Tam pes edecekken rafın geri kalan kısmındaki birkaç kitabın ayrı durduğunu fark etti. Beklediği gibi, bunların arkasında da bir fotoğraf duruyordu. Çerçeveli değildi ve düzgünce saklanmamıştı. Gwen kâğıdı açtığında fotoğrafı hemen tanıdı.

Neil'ın cüzdanındaki fotoğrafın daha büyük bir kopyasıydı bu. O talihsiz göreve çıkan adamların yüzlerini görmek mümkündü.

Gwen yüzleri tararken fotoğrafta belirli bir şey olması gerektiğini düşünüyordu. Yoksa neden çerçevelenip şömine rafına falan konmak yerine kitapların arasına saklansındı ki?

Fotoğrafta gülümsemeye çalışmış olan Neil'ı bu şekilde görmek bile Gwen'in içini az da olsa ısıtmıştı. Bakmaya devam ederken gözleri belirli bir yüze birkaç kez takıldı. Ve sonunda Gwen gördüğü şeyin ne olduğunu anladı.

Ruth'un birkaç gün önce hikâyesini anlattığı saklı fo-

toğrafı bulup çıkardı. Bu fotoğraftaki adam Neil'ın ekibindekilerden biriydi. Acaba Neil, Annie'nin onlardan biriyle çıktığını biliyor muydu?

Gwen fotoğrafları odadaki masaya götürürken bir gözünü kapıdan ayırmadı. Kapıyı kapatmayı düşünmüştü ama daha sonra şüpheli görünebileceğine karar verdi. Bunun yerine gözlerini kapatıp evdeki sesleri dinledi. Ana havalandırma ünitesi vınlayarak çalışıyordu. Mutfaktan buzdolabının sesi hafifçe geliyordu. Bunlardan başka bir de televizyonun sesi vardı. Muhtemelen Charles bir şeyler izliyordu.

Gwen gözlerini açıp fotoğraflara baktı.

Ruth, Annie'nin bu adamdan ayrılma sebebinin, yurtdışındaki görevinden döndüğünde değişmiş olması olduğunu söylemişti. Bu görev, Neil'ı da fazlasıyla etkileyen görev olabilirdi.

Eğer doğru hatırlıyorsa Charles bu ayrılıktan dolayı çok mutsuz olmuş ve kızının, kocası Andrew'u bırakıp bir ordu mensubu bulmasını istemişti.

Gwen'in başı ağrımaya başlamıştı. "Mutsuzluğun ne kadar büyüktü?" diye fısıldadı kendi kendine. Buraya geldiğinden beri kendisine ürkütücü olsa da nazik davranmış olan adamı suçlayıcı şeyler düşünmekten nefret ediyordu.

Masada bir telefon vardı. Öyle yakınındaydı ki sanki ona sesleniyor gibiydi. Eliza'yı arayıp sadece hayatta olduğunu söyleyebilir, belki Binbaşı Blayney hakkında bir iki şey öğrenebilirdi. Hem zaten Charles'ın amacı onu korumaksa Gwen burada güvende değil miydi? Eğer amacı onu korumak değilse, o zaman hiçbir şekilde güvende değildi.

Gwen parmaklarını hafifçe masaya vurarak elini yavaşça alıcıya doğru uzattı ama sonra geri çekti. Masadan fırlayıp fotoğrafları yerlerine koydu. Ama tam kapıya yaklaşmıştı ki aniden dönüp alıcıyı kaldırdı.

Telefonda çevir sesi yoktu.

Düğmeye birkaç kez bastı.

Hiçbir şey yoktu.

Avuçları terlemeye başladı.

"Otuz dakika içinde bir toplantıya katılmam gerek ama bunu hemen duyman gerektiğini düşündüm."

Carter konuşurken Blake nefesini tutmuştu. "Hadi bekletme beni..."

"Neil'ın ekip fotoğrafından birkaç sıra dışı sonuç çıktı. Fotoğraftaki adamların hiçbiri artık orduda değil. Mesele şu, Blake, adamların hepsi çok gençmiş. Çoğu hayatlarına devam etmiş."

"Neil'ın adamlarından bazılarını mücadelede kaybettiğini biliyorum."

"Doğru... Üçü gizli bir 'eğitim kazası'nda ölmüş. Bu herhangi bir şey olabilir."

Blake de böyle bir şey bekliyordu. Carter konuşmaya devam ederken o, telefonundaki fotoğrafı açıp gözlerini yüzlerde gezdirdi. "Tamam... Başka?"

"Fotoğraftaki adamlardan biri geçtiğimiz günlerde intihar etmiş."

"İntihar mı?"

"Evet, görünüşe göre karısı onu terk etmiş, adam da uçurumdan atlamış."

"Uçurumdan mı atlamış? Ordu tecrübesi olan bir adam neden kendisini öldürmek için tabancadan başka bir yol seçsin ki?"

Carter içini çekti. "Ben de öyle düşündüm. Son bilgi de şu, adamların hepsi aynı ay içinde terhis belgesi almış."

"İhraç mı edilmişler?"

"Hayır, sadece gitmelerine izin verilmiş."

"Böyle şeyler olur mu?"

"Sık sık olmaz. Belki de hiç olmaz."

"Terhis emrini kim vermiş? Belki de o bir şeyler biliyordur."

"Max araştırıyor."

Blake şoförün fotoğrafını açtı, sonra telefonundaki fotoğrafa tekrar baktı. "Ah, lanet olsun!"

"Ne oldu?"

"Şu arabayı çalan adam... Neil'ın ekip fotoğrafında da var."

"Ne? Emin misin?" diye sordu Carter.

"Evet, sağdan ikinci adam. Büyük kulaklı... Bunu daha önce nasıl fark edemedim? Adını öğrenmemiz gerek... Adamımız bu... Neil peşinde eski dostunun olduğunun farkında bile değildir."

"Hemen Dean'i ara ve adamın izini sürebilir mi sor. Neil'a ulaşmalıyız."

"Colorado büyük bir eyalet... Şu anda herhangi bir yerinde olabilirler."

"Neil'ın sonsuza kadar kaçmayacağını kendin söyledin. Güvenli bir yer bulup mücadele edecektir."

"Ben Colorado Springs'e gidiyorum. Orada neredeyse bir düzine üs var. Biri Neil'ı tanıyordur mutlaka."

"Keşke daha iyi bir fikrim olsaydı."

"Bu mesele saçlarımı beyazlatacak, Carter. Bir şeyler yapmalıyız," dedi Blake.

"Dün bildiğimizden daha fazlasını biliyoruz artık. Aşama kaydediyoruz."

"Ama istediğimden daha yavaşız."

"Biraz sabırlı ol. Bir şey bulursan ara."

Telefonu kapattıktan sonra Blake hemen pilotunu aradı. Sonra da Dean'e telefon etti.

Gwen sinirlerini mümkün olduğunca yatıştırdıktan sonra Charles'ın televizyon izlemekte olduğu odaya gitti. Haber programındaki ışıklar, dünyanın kaderinden bahseden iki güzel insana doğrultulmuştu. Onların yüzlerindeki plastik gülümsemeler de Gwen'inki kadar sahteydi. *Bunu yapabilirsin!*

"Kitap bulabildin mi?" diye sordu Charles.

"Ah, evet," diye yalan söyledi Gwen. "Birkaç tane."

Charles ona doğru döndü ama gözlerine bakmadı.

"Üste bir pizzacı olduğunu görmüştüm. Erken öğlen ye-

meği için pizza iyi olur diye düşünerek aramak istedim ama telefon çalışmıyor."

Charles yavaş, metodik bir şekilde kafasını çevirdi. "Pizza mı?"

Gwen hafifçe gülümsedi. "Evet..."

"Sanırım Ruth dondurucuya koymuştu."

"Hm, o da iş görür. Telefon hattında bir sorun mu var?"

Adam dikkatini tekrar televizyona verdi. "Telefonda bir sorun yok."

"Çevir sesi gelmiyor."

"Neil'ın sana burada yokken kimseyi aramamanı söylediğini sanıyordum."

Gwen'in teni karıncalandı. "Bana burada kimsenin ulaşabileceğini sanmıyorum."

Charles dikkatini haberlere verdiğinde, Gwen bir an için onun bu konuda daha fazla konuşmayacağını düşündü.

"Kadınlar emir almayı bilmiyorlar."

"Ben, Neil'ın benden bir süreliğine sessiz kalmamı rica ettiğine inanıyorum. Neredeyse üç gün oldu. Endişelenmeye başlıyorum."

"Kadınların işi endişelenmektir. Sende de aynı şey olduğunu öğrendiğim iyi oldu." Parmaklarını koltuğun kenarına vurmaya başlamıştı.

Gwen dilinin ucuna kadar gelen İngiliz sözünü yuttu. Bu adamın aklı başında değildi. Kadınlar hakkındaki görüşleri de onu korumak için doğru adam olmadığını kanıtlı-

yordu. Bir noktada onu gereksiz görmeye başlayacak ya da Neil'a layık olmadığını düşünecek ve ona zarar vermek isteyen kişilere izin verecekti.

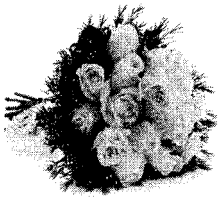
Gwen geri çekildi. "Çok endişeliyim. Sanırım eşinin bahçesinde çalışacağım."

Charles kafasıyla televizyonu işaret etti. "Yağmur yağacak gibi..."

"Azıcık yağmur bir İngiliz'i işinden alıkoymaz." Gülümsemeye çalıştı.

"Pizza istediğini sanmıştım."

İştahım kaçtı. "Daha erken..." Gwen döndü ve sırtında hissettiği gözlerle odadan çıktı.

Otuzuncu Bölüm

Sese neyin neden olduğunu kontrol etmeye gitmek intihar olurdu. Kampın etrafına kurdukları tuzaklara dokunulup dokunulmadığını görmek için etrafında daire çizerek dolaştılar. Hiçbirine dokunulmamıştı. Kuzgun'un, dikkatlerini dağıtmak için psikolojik yöntem kullandığını biliyordu. Ama kedi-fare oyunu da bir yere kadardı.

"Bir şey var mı?" diye sordu Neil.

"Aşırı sessiz..."

"Yukarı çıkıyorum." Bu şekilde Rick'e, gözetleme yerine çıktığını bildiriyordu. Ormandan her geçişinde farklı yollar kullanıyordu. Varış yerine beş metre kala bir yığın siyah tüyle karşılaştı ve durup arkasına döndü. Isıya duyarlı gözlüğünü takıp bölgeyi taradı. Toprak seviyesinde vücut ısısı olan bir şey göremiyordu. Hava sıcaklığı düşerken ısının oluşturduğu izleri görmek daha kolay olurdu. Eğer o görebiliyorsa düşmanları da izi görebilirdi.

Yani ilerlemeye devam etmesi gerekiyordu.

"Devam et."

"Ediyorum."

Neil gözetleme yerine baktı, tuhaf bir şey görmeyince de ilerledi. Daha başka tüyler var mı diye zemini incelediğinde yalnızca yapraklar ve dallar olduğunu gördü. Arkasını kayalığa dayayıp gizlendikten sonra da aşağıdaki bölgeyi taradı. Doğuda ısı sinyali görünüyordu. "Şu sen misin?"

Parlak ısı sinyalinden ayrılan kol kalkıp havada sallandı. Bölge çok genişti. Her yerde ağaç vardı. Bunlar Neil'ın arkasına saklanabileceği, yani Kuzgun'un da arkasına saklanabileceği ağaçlardı.

Neil'ın kulaklığında tiz bir alarm ötmeye başladı. "Hareket sensörü," dedi yüksek sesle, Rick'in duyması için. Cep telefonunu açıp nereye yerleştirdiği sensörün harekete geçtiğini kontrol etti. "Güney..." Burası yolun geçtiği yerdi. Dikkatli olmaları gerekiyordu. Sivil birinin bu küçük savaşa karışıp yaralanmasını istemezlerdi.

"Sen dur. Ben bakarım," dedi Rick.

Tepedeki bulutlar kararmaya, sahip oldukları ışığı yok etmeye başladı. Havadaki kokuya bakılırsa birkaç dakika içinde ıslanacaklardı. Tam bunu düşünürken Neil'ın kulağına bir gök gürültüsü ulaştı.

Rick'in, "Harika," diye mırıldandığını duydu.

Neil onun hareketlerini izlerken görüş alanına başka hareketler de girdi. "Sağında, iki yüz metre ileride..." Isı sinyali zayıftı ama bu her kimse ormana yürüyüşe çıkmış biri de-

ğildi, çünkü öylece geziniyormuş gibi görünmüyordu.

Rick durup eğildi. Silueti neredeyse Neil'ın görüş alanından çıkmıştı.

Kuzgun kuzeye doğru ilerledi, çok yavaştı.

Neil kayalığın kenarında ilerledi ve adamın yolunu kesmek için zemin düzeyine indi.

"Onu görüyorum," dedi Rick.

"Ben de önünde pozisyon alıyorum." Fısıltıdan biraz yüksek sesle konuşuyorlardı.

Neil birkaç metre daha ilerlemişti ki Rick, "Durdu," dedi.

Isıya duyarlı gözlükleriyle bakan Neil, birkaç ağacın arkasında bulanık ısı izi fark etti. Ama bunların Rick'e mi yoksa Kuzgun'a mı ait olduğunu anlayamıyordu.

"Hareket halinde misin?"

"Evet..."

Demek bu bulanık izler Rick'e aitti. Neil kuzeye baktı. Hedefi görüş alanına girdi, sonra kayboldu.

"Orospu çocuğu..."

"Ne oldu?"

"Kayboldu."

"Ben hâlâ görüyorum," dedi Rick.

Neil gözlüğünü çıkartıp dürbününü gözlerine götürdü. Hedefi bir ağacın arkasında eğilmiş saklanıyordu. O kadar iyi kamufle olmuştu ki Neil onu çok zor fark etmişti. Ama kamuflaj insan vücudunun ısısını azaltmıyordu; bu da demek oluyordu ki adam bir şeyin altındaydı.

Neil yavaşça hareket etti ve Kuzgun'u Rick'le aralarına alacak şekilde pozisyon aldı. "Seni izliyor," dedi Rick'e.

"Hissedebiliyorum."

Neil tüfeğini arkasından çıkartıp horozunu çekti.

Havada bir gök gürültüsü daha çınlarken büyük yağmur damlaları düşmeye başladı. Neil hareketlerinin sesini örtmek için doğanın sesini kullandı ve böylece ona yaklaşmayı başardı.

Sonra hepsi duraksadılar.

Kuzgun bir sonraki şimşekle birlikte doğuya hareket etti. Burası Neil'ın istediği yön değildi.

Neil yere çöküp sahra ceketinden bir fünye çıkardı. "Tetikte ol. Onu geri getireceğim."

Bir düğmeye basmasıyla Kuzgun'un yolundaki bir sis bombası patladı.

Hedefleri yönünü değiştirip kuzeydoğu kanadına doğru atıldı. Neil onu geçmek için koşmaya başladı. Arkasındaki Rick'in de hareket halinde olduğunu duyabiliyordu.

Kuzgun başka bir şaşırtma noktasına yaklaşınca Neil düğmeye basıp bombayı patlattı.

Yağan aşırı yağmura rağmen bölge dumanla dolmaya başladı.

Neil, Kuzgun'u gözden kaybetti.

"Nereye gitti?" diye sordu Rick.

"Bilmiyorum."

Neil bölgeyi taradı ama zemin düzeyinde bir şey göremedi. Böyle zamanlarda sırf ağaçlara tırmanıp etrafa göz ata-

bilmek için bir sincabın vücuduna sahip olmayı dilerdi.

Kuzgun'un o görmeden yanından geçmiş olması ihtimaline karşı arkasına döndü. Tam pes etmek üzereyken de kırk beş metre batıda bir bulanıklık fark etti.

Kayalığın hemen önündeydi. *Mükemmel!*

"Onu sıkıştırdık."

Gwen kapüşonlu kazağını üstüne geçirerek altındaki birkaç kat kıyafeti saklamaya çalıştı. Neil'ın, arkadaşının ne kadar tuhaf biri olduğunu bilmesine imkân yoktu. Gwen onun mülkünden çıkmanın bir yolunu bulup üsteki dükkânların birinden telefon edebilirdi. Ağabeyi ve Carter sayesinde güvende olurdu.

Burada olduğundan daha güvende olurdu.

Gwen evde dolanıp ağabeyini beklerken zorlanırsa diye ceplerine birkaç atıştırmalık doldurmayı başardı. Evdeki her gıcırtı duraksamasına neden oluyordu. Televizyon kapanmıştı ve sessizlik içini ürpertiyordu.

Arka bahçeye çıkıp önceki gün bıraktığı alana gitti ve yabani otları söküp toprağı döndürüyormuş gibi yaptı. On beş dakika sonra, sırtı önceki günkü çalışmalarından dolayı ağrımaya başlamıştı. Ama bu işe kendini vermiş gibi rol yapmasına engel olmuyordu.

Charles'ın kendisini izlediğini bilmek için bakmasına gerek yoktu. Bu sefer camda durarak kendisini belli etmiyordu ama yine de Gwen onun gözlerini hissedebiliyordu.

Bir yığın ot kopardıktan sonra eldivenli elleriyle hepsini topladı ve çöp tenekesi arıyormuş gibi yapmaya başladı. Evin yan tarafında hiç çöp tenekesi olmadığını dünden biliyordu. Ama ön bahçeye giden bir kapı vardı. Elindekilere yere bırakıp kapıyı açtı, koşmamaya çalışsa da boş yolda hızla ilerledi. Ona tek eşlik eden ayaklarının altında ezilen taşların ve hafifçe yağan yağmurun sesiydi.

Gwen soğuğa rağmen gülümsedi.

Garaj yolunun sonuna varınca ana yola yönelip köşeyi döndü. Omzunun üstünden baktığında kimsenin kendisini takip etmediğini gördü.

Gwen gergin bir şekilde gülerek yola döndü.

Charles birkaç metre ötede duruyordu. Giysileri ıslanmıştı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Gwen çığlık atmamak için elinden geleni yaptı. Gerçi etrafta onu duyabilecek kimse yoktu. Hem bağırsa ne diyecekti? "Kısa bir yürüyüşe çıkıyorum." Ellerinde hâlâ kirli eldivenlerinin olması gerçeğine aldırış etmedi.

Charles'ın gülmez suratı ona yaklaştı. "Yalnız mı?"

"Bu hava bana evimi hatırlatıyor," dedi Gwen. "Senin gelmene gerek yok."

Adamın gözleri kısıldı.

"Yürüyüş için giysilerin uygun değil zaten. Ben kısa sürede dönerim." Gwen onun etrafından dolaştı.

Charles onun yolunu kesti. "Hayır, dönmezsin." Uzanıp kolunu tutarak Gwen'i eve doğru döndürdü.

"Pardon?" Gwen kolunu çekmeye çalıştı ama adam ha-

reket etmesini engellemek için nasıl tutacağını biliyordu. Parmakları giydiği kat kat kıyafetin üstünden bile etine batarken Gwen'in koluna bir sancı saplandı.

Charles onu garaj yolunda ilerletip eve sokarken hiçbir şey söylemedi.

"Bırak beni," dedi Gwen, içeri girdikten sonra Charles kapıyı arkalarından kapattığında.

Adam onu teninde bere bırakacak kadar sert tutmaya devam ederken kilidi döndürüp zinciri taktı.

"Bay Blayney, şiddeti hiç hoş karşılamam. Beni hemen bırakın." Dışarıdaki soğuk hava ve yağmur, ayrıca onu tutan bu adamın ne yapacağı hakkındaki endişesi yüzünden titremeye başlamıştı.

Charles talebini yerine getirmek yerine onu koridorda iterek ilerletti ve mutfağın arka tarafındaki bir kapıya götürdü. Kilerin içinde Gwen'in daha önce fark etmediği bir kapı daha vardı. Kapının arkasında bodruma inen basamaklar görünüyordu.

Gwen topuklarını yere bastırıp ellerini kapı çerçevesine dayadı.

"Ne yapıyorsun?"

"Kaçmaya çalışman halinde yapmam gerekeni... Bunu yapmam söylendi."

"Ne?" *Yapman mı söylendi?* Neden bahsediyordu bu adam?

Charles onun parmaklarını kapı çerçevesinden ayırdı. "Ülkemizin yararı için seni isteğin dışında burada tutmak..."

"Bu çok saçma... Ben ülkeniz için bir tehdit değilim." Gerçi kendisini zapt eden bu adama fiziksel zarar vermek istemiyor da değildi.

"Orasını bilemeyeceğim. Evimde gizlice dolaşıyor, gizli bilgiler buluyorsun..."

Ne bilgisinden bahsediyordu bu? Gwen sadece birkaç fotoğraf bulmuştu.

"Ve pratikte Amerikan vatandaşı sayıldığın için seni isteğine karşı burada tutmak benim hakkımdır."

Gwen'in aklı Neil'a gitti. Kocası, Binbaşı Blayney'nin onu böyle tutacağını biliyor muydu? Yüzündeki ifade aklındaki soruyu göstermiş olmalıydı.

Charles sadistçe bir kahkaha attı. "Seninle istediği için evlendiğini düşünmemiştin, değil mi?"

Gwen'in yüreği midesine doğru düşüşe geçti. "Tabii ki de istediği için evlendi."

"Sen öyle sanmaya devam et."

Saha fazla konuşmadan Gwen'i basamaklardan aşağı, evin derinliklerine itti. Her bodrum gibi burası da karanlık, nemli ve küf kokuluydu. Duvarlar boyalıydı ama koyu renkli alet edevat asma tahtası hiç rahatlatıcı değildi. Odanın ortasında eski bir koltuk, arka duvarın dibinde de yığılı halde kutular duruyordu. Tavanda sadece birkaç lamba vardı ve görünürlerde hiç pencere yoktu.

"Beni burada bırakamazsın."

"Kendi başına bırakılamayacağını kanıtladın."

Charles onu koltuğa doğru ittirip kollarını arkasında bir-

leştirince, koltuktan yükselen tozlar Gwen'in öksürmeye başlamasına neden oldu.

"Dur!" Adamın ellerinin altında kıvransa da kurtulmayı başaramadı. Onun ne yaptığını fark etmemişti ama bileğinde çeliği hissedince anladı. "Buna gerek yok. Benden güçlü olduğun belli."

"Neil bu yaptığını onaylamayacaktır." Gwen mümkün olan her şekilde yalvarıyordu. "Karın eve gelip beni burada bulabilir."

"Karım Florida'da, asla yaşamayacağı evlere bakmakla meşgul... Kimsenin ölmediğini fark ettiğinde ona orada kalması için bir sebep vermek zorunda kaldım. Gitmesinin rastlantı olduğunu düşünmedin, değil mi?"

Gwen'in bileğine geçen metal klik diye ses çıkararak kapansa da Charles dizini onun sırtında tutarak hareket etmesini engelliyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Kendi sebeplerim var."

Bunlar Gwen'i güvende tutmakla uzaktan yakından alakası olmayan sebeplerdi. Gwen soğukkanlılığını yitirmeden hareketsizce bekledi. Düşünüp kaçışını planlamalıydı.

Charles onu pis kokulu koltuğun üstünde yüzüstü, elleri kelepçeli halde bıraktı.

Gwen kendi güvenliği için aldığı diğer önlemi düşünürken Charles, onun nihai amacını anlaması için gereken açıklamayı yaptı. "Merak etmeyin *Leydi Harrison*. Neil'ın icabına bakıldığının haberini alır almaz sizin işinizi de çabu-

cak bitireceğim. Size sadece kocanız benim adamımı alt ederse diye ihtiyacım var, koz olarak... Bir adamın her zaman koza ihtiyacı vardır."

Gwen keskin bir nefes alırken Charles onun çığlık atmasını engellemek için dişlerinin arasına bir şey sıkıştırdı.

"Neil, binbaşı Charles Blayney'nin emri altında çalışıyormuş. Binbaşı hâlâ Fort Carson'daki üste eşiyle birlikte yaşıyor. Söylenenlere göre emekliliğini erteleyip duruyormuş."

Blake yirmi üç bin fit yükseklikte Carter'ın telefonda anlattıklarını dinliyordu. Rockies'i kaplayan fırtınadan ve hava trafiğini geciktiren şimşeklerden kaçınmak için Utah üzerinde seyrediyorlardı. Pilotu ona iki kez, güneydeki Santa Fe'ye ya da kuzeydeki Cheyenne'e yönelmek zorunda kalabileceklerini söylemişti.

"Neil'ın orada olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olabilir. Adamla konuşabilmek için izin almaya çalışıyorum. Neil'ın birliğinin terhis emrini veren oymuş."

"Yani katilin kim olduğunu biliyor olabilir mi?"

"Katil mi?"

"Yola çıkmadan önce Dean telefon etti. Ordudan bir uzmanla görüştükten sonra komşuların cinayete kurban gittiği kesinleşmiş."

"Biliyor musun Blake, tüm bunlar lanet olası bir komploymuş gibi gelmeye başladı bana. Ordu düzeyindeki bö-

cekler, içindekileri kızartan jakuziler, şaşırtmaca olarak yerleştirilen ölü kuşlar. Sürekli dönüp dolaşıp *neden* sorusuna geliyorum. Max, Kuzgun Operasyonu hakkında hiçbir kahrolası bilgi bulamadı. Bu da beni Kuzgun'u kimlerin bildiği sorusuna yöneltti. Kuzgun olayına karışan askerlerin ölmesini kim istiyor?"

"Bu adamın, onların hepsinin peşinde olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Neil'ın arkadaşının intihar raporunda, polisin cesedin altında ölü bir kuzgun bulduğu bilgisi var. Tennessee'deki yerel şerife telefon edip davayı tekrar açmasını isteyeceğim."

"Adamın karısı bulunmuş mu peki?"

"Hayır, annesi kayıp kişi ilanı vermiş ama hiçbir sonuç alınmamış."

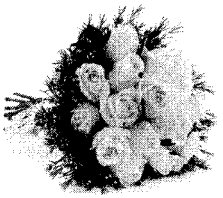
Havadaki türbülans uçağın birkaç fit alçalmasına, Blake'in deri koltuğuna yapışmasına neden oldu. "Binbaşı Blayney bu Kuzgun Operasyonu'nu biliyordur, değil mi?"

"Biliyordur ama sana bir şey söyleyeceğinden şüpheliyim."

"En azından bir başlangıç olur. Kahretsin, elimizdeki tek ipucu bu zaten."

"İndiğinde beni ara."

Blake telefonu kapattığında öncekinden çok daha endişeli hissediyordu.

Otuz Birinci Bölüm

Rick güneyden ilerlerken Neil kuzeyi almıştı.

İstikrarlı bir şekilde yağmaya devam eden yağmur hallerini daha da kötüleştiriyordu. Düşman karşısında çok kolay avantaj elde etmişlerdi. Bu nedenle Neil durumdan şüpheleniyordu.

"Geride dur," diye yönerge verdi Rick'e.

"Çok kolay oldu sanki,"

"Aynen..." Rick'le ikisinin her zaman birbirlerinin düşüncelerini okuyabiliyor olmalarını seviyordu.

"Kaçabileceği bir yol yok. Birimizden birine denk gelecek mutlaka..."

Neil bininci kez arkasını kontrol etti. "Başka biriyle çalışıyor olabilir mi?"

"Başka birini görmedim ben."

Neil da görmemişti. Tekrar dönüp arkasına baktı.

Hiçbir şey yoktu.

Yağmur, ormanın zeminine öyle sert vuruyordu ki etrafındaki her şeyden ses çıkıyormuş gibi oluyordu. Hayatının büyük kısmını Kaliforniya'da geçirmiş olduğundan dolayı yağmuru severdi ama bugün sevmiyordu.

"Birilerinin olduğunu varsayalım o halde."

"İyi plan," diye mırıldandı Rick.

Kuzgun'un kıçı bir kapana sıkışmış da olabilirdi. Kayalığa dikkatle yaklaştılar.

Neil'ın parmakları, düşen sıcaklıkla birlikte soğumaya başlamıştı. Silahını yere doğru eğip arkasına bakmak için bir anlığına durduğunda gözleri yerdeki mor bir şeye takıldı. Bu nesneye doğru ilerlerken sarı renkli bir şey gördü. Daha dikkatli baktığında da bunun şeker olduğunu anladı. Kafasını çevirirken aklına gelen ilk şey birilerinin bunu çok daha önce düşürdüğü oldu.

Ama sonra tereddüt etti.

Şeker... Cebe sığabilecek kadar küçük olan bu şekerlerden kim yiyordu?

Helikopter varış yerlerinden on beş kilometre uzaktaydı.

Birileri Linden'ın cesedini ve yüzünü ordu yeşili bir battaniyeyle örmüştü. Duvardaki kayışlardan birine tutunmakta olan Rick açık kapıdan dışarı boş gözlerle bakıyordu. Billy kafasını ellerinin arasına almıştı.

Mickey elini cebine uzatıp her daim yanında bulunan şekerlerinden çıkardı ve birkaç tanesini ağzına attı. Yaralı olduğu halde bile adına göre yaşıyordu. Mickey Fare... Büyük kulaklar ve çocuk şekeri...

Neil geri çekildi. İçi altüst olmuştu.

Mickey...

Neden?

"Rick... dur."

Birkaç saniye geçti. "Ne?"

"Geri çekil..."

"Hemen önümüzde..."

Neil yutkundu. "Kim olduğunu biliyorum."

Kim olduğunu çok iyi biliyorum.

Gwen sırtüstü döndü. Elleri arkasındaydı.

Basamakların tepesindeki kapı çınlayarak kapandı. Basamakları düşmeden tırmansa bile kapıyı kilitli bulacağını biliyordu.

Ağzındaki kumaş parçası yanaklarını acıtıyor, ağzını kurutuyordu. Ama kuru ağzı endişelerinin en küçüğüydü.

Kalbi öyle hızlı atıyordu ki patlayacakmış gibiydi sanki. Düşmanlarını yöneten kişi Charles'tı. Gwen, adam hakkındaki tüm düşüncelerinin yerinde olduğunu anlamıştı. Gerçi haklı çıkmak şu anda işine yaramıyordu.

Kelepçelerin içindeki ellerini birkaç kez döndürmeye çalıştı. Anahtarsız kurtulmanın imkânsız olduğunu bilse de yine de deniyordu. Kanındaki adrenalin azalmaya başlarken yerini korku almıştı. Köhne bodrum katı onu fazla rahatsız etmiyordu ama tek çıkış yolunun o kapı olduğunu fark etmek canını çok sıkmıştı. Gözlerinin yaşarmaya başladığını hissettiğinde ke-

lepçeyi tekrar çekiştirdi ve metalin tenine battığını hissetti. Ve bu acıyla birlikte gözyaşları kurudu. Kendisine acıyıp bir kurbana dönüşmeyecekti. Charles bodruma dönüp onu çaresiz bir şekilde ağlarken bulursa buna bayılırdı.

Gwen ona bu tatmini yaşatmayacaktı. Kadınların neler yapıp neler yapamayacağıyla ilgili konuşmaları, adamın kadın cinsini nasıl hafife aldığını göstermişti.

Charles ışıkları açık bıraktığı için Gwen odanın köşelerinde kendisine yararlı olabilecek şeyler var mı diye inceleyebiliyordu. Bir köşede bir su ısıtıcısı ve sigorta kutusuna benzeyen bir şey vardı. Maalesef ki Gwen hayatında hiç elektrik kutusu açmak zorunda kalmamıştı ve ne olduğunu da ancak televizyondaki programlar sayesinde biliyordu. Zaten elleri arkasındayken hiçbir şey yapacak durumda değildi.

Duvarların birinin önüne dizilmiş kutular duruyordu. Birkaçının üstüne 'Noel' yazılı etiketler yapıştırılmışken birkaçında Annie'nin adı vardı. Gwen üstünde hiçbir şey yazılı olmayan kutuya tekme attı. Kutu hareket etmeyince de diziyle ittirmeye çalıştı.

Ağır

Birazcık çabayla ellerini kutuya doğru çevirmeyi başarıp parmak uçlarıyla kartonun kapağını kaldırdı.

Kitaplar... Görünüşe göre Ruth'un kütüphanesini buldum.

Kitapların kendisine pek yararı olacağını düşünmüyordu. Elleri serbest olsa belki onları Charles'a fırlatabilirdi ama bu durumdayken böyle bir şey mümkün değildi.

Gwen, üstünde Annie'nin adının yazılı olduğu kutulara

döndü. Birinde çocuksu sanat çalışmalarına benzeyen şeyler vardı. Bir çocuğun okuldan eve getirip buzdolabına asacağı türden şeyler. Gwen kutuyu kolayca itip altındakini açtı. Bunda daha erken zamanlardan kalma eşyalar duruyordu. Pelüş oyuncaklar, bir bebek battaniyesi... Faydalı bir şey yoktu.

Noel kutularındaysa tipik şeyler bulunuyordu. Lambalar, süsler, aralık ayı boyunca tozu alınması gereken, sonra tekrar kutuya kaldırılan biblolar. Bayramı düşünmek Gwen'in içini ürpertti. Eğer bu bodrumdan çıkmanın bir yolunu bulamazsa hayatında bir daha Noel'i göremeyebilirdi.

Acaba Neil ne haldeydi? Dışarıda, onun güvende olduğunu sanıyordu ve onu koruması için seçtiği adam aslında kendisinin ölmesini istiyordu. Gırtlağına bir yumrunun yerleştiğini hissetti.

Neil başının çaresine bakabilir

Gwen buna inanmak zorundaydı.

Gwen kutulardan uzaklaşıp pis koltuğun koluna yaslandı.

Düşün, Gwen... Burada kullanılabilecek ne var?

Kutular, Charles'ın hayatındaki kadınları temsil ediyordu. Karısının kitapları, ki Charles bunları hiç umursamıyormuş gibiydi. Ve şu anda hiç memnun olmadığı kızının çocukluğu, sanki adam kızını paketleyip kaldırmıştı. Gözden uzak, gönülden uzak hesabı... Tıpkı Gwen'in babasının yaptığı gibi... Gerçi Gwen, babasının onu kendi yöntemiyle sevdiğini biliyordu.

Acaba Charles, Annie için hep böyle tatsız duygular mı beslemişti? Bu kutulardaki eşyaları görürse içinde şefkat

duygusu uyanır mıydı? Akılda kalıcı, mutluluk dolu bir bayramı hatırlar mıydı? Adam, Gwen'i öldürmeyi planladığını açıkça belirtmişti. Bu arzusunu güçlendirmek akıllıca olmazdı ama eğer yakalanırsa neler kaybedebileceğini hatırlatmak ikinci bir kez daha düşünmesini sağlayabilirdi.

Eğer Gwen onun tereddüt etmesini sağlayabilirse...

Koltuğun kenarına yaslanıp sağ bacağını arkasında duran ellerine doğru kaldırdı ve evden çıkmadan önce sağ bileğine bağladığı şeye ulaşabildiğinden emin oldu.

Fakat revolveri şimdi yerinden çıkarmasına gerek yoktu. Ama ona ulaşabiliyor olması içini rahatlatmıştı. Onu arkasında tutarak adamı nasıl vurabileceğinden emin değildi ama zorunda kalırsa kesinlikle vuracağını biliyordu.

Neil, Rick'le buluştu ve üç gündür ilk kez onu yüz yüze gördü.

Arkadaşının sorgulayan gözleri onunkilere dikilmişti. Düşüncelerini sözcüklere dökmek Neil'ı öldürüyordu. "Peşimizdeki Mickey..."

Rick'in yüzü kireç gibi oldu. "Ne diyorsun..."

Neil avucunu açıp yolda bulduğu şekerleri gösterdi. "Bu şeyleri uyuşturucuymuş gibi tüketen başka birini tanıyor musun?"

Rick şekerleri kapıp baktı, sonra iğrenerek yere attı. "Siktir! Neden? Bunu neden yapsın?"

"Bilmiyorum. Ama nedenini bulursak onu buradan canlı

çıkarma şansımız olur, böylece yardım alabilir."

"O adi herif Billy'yi öldürdü. Şeytanla randevusu olsa da umurumda değil."

Neil sırtını dönen Rick'in kolunu kavradı. "Bu Mickey, Rick... Hadi ama... İçimizden en çok kaybı olan oydu. Adamın artık hayaları yok." Kasığındaki yara, adamı eksik bırakmıştı. Ve Neil, peşlerindeki adamın o olduğunu fark edene dek bu gerçeği hatırlamamıştı.

"Bunun için bizi suçladığını mı düşünüyorsun?"

Arkadaşı kolunu çekiştirmeye başlayınca Neil onu bıraktı. "Bilmiyorum, olabilir. Kuzgun Operasyonu'ndan önce birisiyle çıktığını, döndüğündeyse kızın onu bıraktığını biliyorum."

"Hepimiz aynı görevdeydik. Ortada suçlanacak kimse yok."

"Hasta kafalar mantıklı düşünemez. Bu kullandığı A sınıfı ordu böceklerini ve oyuncakları da açıklıyor. Ordudan ayrıldığımızdan beri yeni çıkmış şeyler bunlar."

Rick kendi etrafında bir daire çizerek döndü, sonra gözlerini kayalıklara dikti. "Onu kontrol etmiştim. Çok gizli görevde olduğunu duydum."

"Sana bunu kim söyledi?"

"Binbaşı..."

Neil'ın teni buz gibi oldu. "Binbaşı mı?"

"Onu aradım. Bilirsin, selam, nasılsınız... Bu arada, Mickey'nin nerede olduğunu biliyor musunuz? Adamı alarma geçirmek istemedim. Bana geri döneceğini söyledi.

Birkaç gün sonra aradığındaysa Mickey'nin dosyasında görevde olduğunun yazdığını söyledi."

Neil bir nefes aldı. "Çok gizli görevde olduğunu düşünmene sebep olan neydi?"

Rick kafasını iki yana salladı. "Mickey'nin babasının telefon numarasını buldum. İhtiyar, oğlunun gizli görevde olduğunu söyledi. Babalar bunu hep yapar. Çocuklarıyla övünürler. Ben de bilgileri bir araya getirdim işte."

"Gizli görevi biziz."

"Ondan yüksek rütbeliler Mickey'nin kaçak olduğunu fark etmez miydi?"

"Blayney bilmiyor," dedi Neil.

"Bundan asıl emin olabilirsin?"

Neil dişlerini sıktı. "Gwen'i onunla birlikte bıraktım."

Rick tamamen hareketsiz halde ona bakakaldı. "Güvende olması için mi?"

"Evet... Karımı ABD Deniz Piyadelerinden daha iyi kim koruyabilir?"

"Karın mı?"

"Seninle tanışmadan hemen önce onunla evlendim."

"Kahretsin, Neil. Bana neden söylemedin? Bu çok büyük bir şey..."

Eh, aslında şimdi arkadaşının onun sırtına vurup tebrik etmesi ve bira kupasını onunkiyle tokuşturması gerekirdi. "Chuck, eğer Gwen karım olursa onu daha iyi koruyabileceğini ima etti. Endişelenmeye başlayıp gitmeye kalkarsa diye. Kuzgun'un, yani Mickey'nin onu bulup Billy'yle karısının

meselesinde olduğu gibi bana karşı kullanmasını istemedim."

Rick gözlerini kıstı. "Yani onunla *sırf* onu güvende tutmak için mi evlendin?"

Neil kafasını sağa sola salladı. Gwen'i seviyordu. Hem de nasıl seviyordu. "Öyle olmasa da evlenirdim."

"Evliliği Chuck mı önerdi?"

"Hayır, evliliği ben önerdim, Chuck da rahibi bulup şahitlik ederek süreci hızlandırdı."

Neil kayalığa doğru bakıp Mickey'nin, ağaçların arasında gizlenerek onları izleyip izlemediğini düşündü.

"Ortada doğru gelmeyen bir şeyler var," dedi Rick. "Eğer peşimizdeki Mickey'yse birileri onun ortada olmadığını biliyor olmalı... Tabii kafalarımıza ödül konmadıysa."

Neil'a da bir şeyler yanlış geliyordu. "Mickey'nin kiminle çalıştığını öğrenmeliyiz. Adam iyi bir askerdi ama zekâsı için ödül kazanabilecek biri de değildi." Mickey ekiplerindeki en genç üyeydi. Eksik olan liderlik yeteneğinin yerine taptaze kuvvetini ve şevkini koymuştu. Ağzına şekerlerini atar ve ekibe daha hızlı hareket etmeleri için zorlardı. Neil, onun yarasının ne kadar büyük olduğunu öğrendiği zamanı hatırlıyordu. Enerjisini kullanacak bir yer bulduğu sürece zihinsel olarak iyi olacaktı. Deniz kuvvetleri her zaman onun gibi adamlara ihtiyaç duyardı.

Mickey iyi olmalıydı.

Ama olmamıştı.

"Onu dışarı çekmemiz, konuşturmamız gerek..."

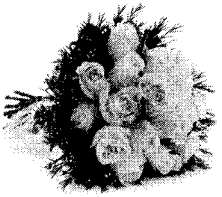
"Bunun için önerin var mı?" diye sordu Rick.

"Yakınlaşıp konuşmaya başlayacağız. Suratlarımızda birer hedef tahtası değil de bizi görmesini sağlayacağız. Eğer birisi için çalışıyorsa mutlaka bir şeyler öğreniriz. Eğer yalnızsa… Eh, bununla daha sonra ilgileniriz."

Rick kafa salladı. "Ben güneyi alırım."

"Dikkatli ol..."

Rick göz kırptı ve çalılıkların arasında kayboldu.

Otuz İkinci Bölüm

Odada volta atmak sıcak kalmasını sağlıyordu. Kutudan kabloya bağlı renkli lambaları çıkartıp odadaki tek prize takmayı başarmıştı. Lambaların bir seti göz kırparak yanmaya başlayınca kasvetli odaya biraz daha ışıltı eklendi. Ağzı kupkuru olmasaydı bu ironiye kahkahalarla gülerdi.

Arada bir Charles'ın üst katta dolaştığını duyarak hareket etmeyi kesiyordu. İstediği şeyleri yerlerine yerleştirene kadar onun aşağı gelmesini istemezdi.

Charles'ı hazırlıksız yakalamak için kullanabileceği tek silahın psikolojik olduğunu fark etmişti. Odayı mümkün olduğunca Annie'nin çocukluk hatıraları ve Noel eşyalarıyla donatmak adamın bazı anılarını, ruhundaki nefretten başka bir şeyleri uyandırırdı herhalde. Çocuk resimleri ve bebek battaniyesi bir işe yaramazsa en azından Gwen'in burada isteğine karşı tutulduğunun kanıtı olurdu. Ampullerden birini yere atıp parmaklarını camlara sürterek kanamalarına neden

oldu. Kanlı elleriyle Annie'nin eşyalarına, ardından duvarlara, merdiven tırabzanına ve basamakların altına dokundu. Bu fikri, haftanın başlarında okumaya çalıştığı kitaptan almıştı. Hayatın bazen sanatı taklit etmesi ne tuhaftı.

Eğer Charles dikkatini odadaki karışıklığa verirse belki Gwen kaçmayı başarabilirdi. Tek umudu buydu. Ağzı tıkalıyken adamla konuşup onu ikna etmeye çalışamazdı çünkü.

Parmakları ve ayaklarını kullanarak kutuları devirdi ve ilkokul sanat eserlerini odanın her yerine dağıttı. Noel ışıkları da yerde göz kırpmaya devam ediyordu.

Neil kafasını sallayarak yağmur damlalarından kurtulmaya çalıştı. Gök gürültüsü ve şimşekler kesilmiş, geride sıvı güneş ışığı kalmıştı. Neil neyin daha yanlış olduğunu bilmiyordu. Rick'le ikisinin bir zamanlar arkadaşları olan, Neil'ın ölüme kadar korumaya çalıştığı, bir zamanlar adına üzüldüğü birisini yakalamaya çalışmaları mı yoksa ortada, etrafını saran bu bulutlar gibi büyük bir şeyler olması mı? Bu şeyler kokusunu alabilecek kadar yakın olsa da tadacak kadar yakın değildi.

Neil aldığı pozisyonda, ısıya duyarlı gözlükleriyle Mickey'i görebiliyordu. Gwen'e bir an önce ulaşmak ve iyi olduğundan emin olmak için bu işi bir an önce bitirmeyi arzuluyordu.

"Pozisyonumu aldım," dedi Rick kulağına.

Neil gizli kalmaya çalışarak bir ağaçtan diğerine koştu.

"Planının ne olduğunu hâlâ bilmiyoruz."

"Gizli kal..." Bunun iki kere söylenmesine gerek yoktu.

Neil sırtını bir ağaca verip çalılıkların arasına girerek düşmanlarını izlemeye başladı. "Hazırım. Konuşmayı ben yaparım. Senin nerede olduğunu anlayamaz böylece. Bu arada sen de yakınlaşabilir misin bak bakalım."

"Anlaşıldı."

Neil derin bir nefes alıp soğuk dudaklarının arasından üfledi. Sonra sözcüklerinin herhangi bir etkisi olacak mı diye dürbününü gözlerine götürdü. "Bunu neden yapıyorsun?" diye bağırdı yağmurun sesini bastırmak için.

Karşıda herhangi bir hareketlenme olmadı, hiçbir şey olmadı.

"Biz arkadaştık."

Görüş alanındaki çalılık hareketlendi.

"Kahretsin, Mickey... konuş benimle! Biz kardeştik."

Bu işe yaradı. "Benim kardeşim yok."

Onun sesini yeniden duymak, Neil'ın karnına bir yumruk yemiş gibi hissetmesine neden olmuştu. Bir an için yanılmış olabilirdi ama artık değildi. "Bir kere deniz piyadesi olan her zaman deniz piyadesi kalır."

"Ben kalan tek denizciyim. Siz gittiniz. Hepiniz gittiniz, lanet olası."

Neil hareket halindeki çalıyı takip etti. "Sana doğru geliyor," dedi Rick'e.

"Görüyorum," dedi Rick.

"Bizim nöbetimiz bitmişti, Mickey." Binbaşı onların git-

melerine izin vermişti. Daha fazlasının akıllarıyla oynayacağını biliyormuş gibiydi sanki. Mickey'nin aklına olduğu gibi...

"Benim sahip olduğum tek şey bu."

"Neden mahvediyorsun o zaman? Bunun işi yaramayacağını bilmelisin. Birileri kaçak olduğunu fark edecektir."

Mickey'nin kahkahası Neil'ın kulaklarına kadar ulaştı. Sesi kara tahtaya sürtünen tırnaklar gibiydi.

"Kaçak mı? Ülkemi terk edeceğimi mi sanıyorsun? *Adam* da senin akıllı olduğunu söylüyor. Kahrolası bir aptalsın sen, Mac!"

Neil geri çekilip beş metre kuzeydeki bir ağaca doğru gitti. "Kim o adam?"

"Sanırım bunu kendin çözsen daha eğlenceli olur. Sonrasında fazla uzun yaşamayacaksın. O son dakikalar tüm umudunun solmasına neden olacak. Tıpkı bana olduğu gibi..."

"Neden bahsediyor bu?" diye fısıldadı Rick, Neil'ın kulağına.

"Bilmiyorum." Ama teni sanki karıncalarla dolu bir tepeden aşağı yuvarlanıyormuş gibi karıncalanıyordu.

"Hayatında hâlâ umut var, Mickey."

"Sen ne bilirsin ki? Hayatında bir kadının gözlerindeki ışığın söndüğünü gördün mü hiç? Seni bırakıp gittiğinde kendi gözlerindeki ışığın da söndüğünü hissettin mi?"

Neil, Gwen'in görüntüsünü gözlerinin önünden uzaklaştırmaya çalıştı. Mickey'nin şimdi onunla oynamasını istemiyordu. Çünkü ona ulaşmak için Gwen'i kullanmayı planladığını biliyordu. Onun tuzağına düşmemek en iyisiydi.

"Dünyada başka kadınlar da var," dedi Neil.

"Aletin işemekten başka hiçbir işe yaramıyorsa yok." Mickey'nin öfkesi elle tutulacak kadar gerçekti.

Neil yüzünü buruşturdu. "Hayatta seksten fazlası vardır." Gerçi belden aşağısı etkisiz kalsaydı kendisi ne yapardı Tanrı biliyordu. Ama arkadaşlarını öldürmek istediği cevap olamazdı.

"Bunu söyleyen de küçük sarışını beceren adam." Mickey tekrar güldü. "Bu arada, Leydi Gwen nasıl?"

Neil dilini öyle bir ısırdı ki ağzına kan tadı geldi. Tüfeğini arkasından çekip yaklaşmaya başladı.

"Bunun onunla alakası yok."

Mickey kahkaha attı, sonra direkt olarak ona doğru ilerledi. Metodik bir rahatlıkla ilerliyor, kendisini gizli tutmayı başarıyordu.

"Bunu düşünmek hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Seninle oynuyor, Neil. Sakın kanma..." Rick'in sözcüklerini duyuyor, ama sakinleşemiyordu.

Mickey'nin arkasındaki Rick kayalıklara doğru ilerleyip yaklaşmaya başladı.

"Gwen güvende... Ona ulaşamazsın."

Mickey yine güldü. "Ona ulaşmama gerek yok ki, Mac. İşin güzelliği burada zaten. *Benim* arkamdaki adam Rick'ten çok daha iyi..."

Neil donakaldı. Kan beynine sıçrarken burun delikleri genişledi.

"Piç kurusu," diye mırıldandı Rick, daha da yaklaşırken.

"Geri dur, Gülen Yüz."

"Yoksa ne olur?" Rick sonunda konuştu.

"Yoksa bu düğmeye basar, Leydi Gwen'in talihsiz kazasına sebep olurum."

Neil'ın elleri titremeye başladı.

"Blöf yapıyor," diye fısıldadı Rick.

Neil kafasındaki yağmur damlalarını silkip zihnini temizlenmeye zorladı. *Binbaşı Blayney?*

Hayır.

"Sen hiçbir zaman iyi bir yalancı olamazsın Mickey," dedi Rick.

"Öyle mi?"

Neil gözlerini kapattı. Kafasındaki cümleler artmıştı. *Sarışın? Küçük sarışın? Bunu en son kim söylemişti?*

"Kuzgun Operasyonu'ndan önce kimi beceriyordum biliyor musun? Mac ve Billy'nin bok ettiği operasyondan bahsediyorum."

Neil bunun saçmalık olduğunu biliyordu ama yüksek sesle söylendiğini duymak canını yakmıştı.

"Kiminle birlikte olduğunu ben ne yapayım?"

Neil kendisini toplayıp gözlerini açtı. Mickey iki yüz metre kadar ileride duruyordu. Rick de onun yüz metre kadar gerisindeydi.

"Annie ismi sana bir şey ifade ediyor mu?"

Annie mi?

Sarışın... Neil'ın aklına Chuck'ın sorusu geldi. *"Sarışın'ın seninle gelmesini nasıl sağladın?"*

"Ona geçmişimden birinin bana ulaşmak için onu kullandığını söyledim."

Neil her şeyi şimdi idrak ediyordu. Chuck'ın yüzünde hiçbir şaşkınlık ifadesi olmaması, her şeyi kolaylıkla kabul etmesi, gidişini hızlandırmak istemesi... Ve kahretsin, Fort Carson'a ulaştıklarında Gwen'in saçı kahverengiydi. *Lanet olası kahverengiydi, sarı değil!*

"Blöf yapmıyor," dedi Neil, Rick'e.

"Nereden biliyorsun."

"Annie, Chuck'ın kızı... Ölüm emrimizi veren de binbaşı... Ve karım elinde..."

"Ah, olamaz," dedi Rick.

Bunu sonlandırmaları gerekiyordu.

"Anladın, değil mi Mac?"

"Onun canını yakarsan kendini ölmüş bil."

"Ben zaten yarı ölüyüm."

Diğer yarıyla da ben ilgileneyim o zaman. Neil yere yatıp ilerlemeye başladı.

"Geri çekil, Mac. Parmağım düğmenin dibinde duruyor. Her an Blayney'ye haber verip kadınını ortadan kaldırmasını söyleyebilirim." Mickey havada bir şey sallıyordu ama Neil durduğu açıdan onun ne olduğunu anlayamıyordu.

"Elinde ne var?" diye sordu Rick.

"Pek belli değil. Telsizle kontrol edilen bir şeye benziyor. Sinyal aygıtı olabilir. Fünye olabilir."

"Ne istiyorsun Mickey?" Taktik değiştirme vakti gelmişti. Dikkatlerini çektiğini sanmasını sağlamalıydı.

"Ben de ondan bahsediyordum. Yardımcınla birlikte senin şu gözetleme yerine çıkın bakalım. Hani şu üç gündür beni beklerken oturduğun tepeye..."

"Sonra?"

"Sonra ben patronu arayıp ne yapmamı istediğini soracağım."

Neil birkaç metre geri çekildi, ardından Mickey'nin istediği yöne doğru yavaşça ilerlemeye başladı.

"Bu bir tuzak gibi geliyor." Rick belli olan şeyi söylüyordu.

"Muhtemelen bubi tuzakları vardır. Açıktan al."

"Blayney neden ölmemizi istiyor?" diye bağırdı Neil.

"İlerlemeye devam et Mac. Kıçını o kayalıkta göremiyorum henüz."

Neil durup kafasının üstünden baktı. Eğer Mickey üç gündür onları izliyorsa muhtemelen daha kısa sürede yakına gelirdi. Ama şimdiye dek hiçbir şey olmamıştı. "Bunu hâlâ bir kaza gibi göstermeyi mi planlıyor sence?" diye sordu Neil, Rick'e.

"Şimdi daha çok öyle hissediyorum."

"Hareket et asker..." Mickey'nin sesi ağaç yapraklarına vuran yağmuru bastırıyordu.

"Bana sebebini söyle Mickey."

"Ben nereden bileyim? Ölmenizi istiyor! Annie'nin kocasının ölmesini istiyor. Benim için yer açmak istiyor."

Neil yüzünü buruşturdu. Blayney, Mickey'yle de oynuyordu. Büyük ihtimalle o ve Rick ortadan kalktıktan sonra Mickey'yi de öldürecekti.

"Seni lanet olası aptal," diye bağırdı Rick. "Blayney'nin

kızını senin gibi bir kerize vereceğini mi sanıyorsun?"

Rick'in sözcükleri gereken etkiyi yaptı. Mickey anında dönüp Rick'in durduğu tarafa birkaç el ateş etti. Etraflarındaki hava patlarken çıkan gürültü Neil'ın vücudundaki tüm testosteron hücrelerini uyandırdı.

Neil gizlenerek silahını kaldırdı.

"Senden hiç hoşlanmamıştım Gülen Yüz."

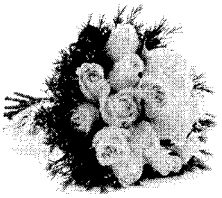
"Doğru düzgün ateş de edemiyorsun," dedi Rick gülerek.

"Köpeğine geri durmasını söyle Mac! Sizi ortadan kaldırmamak gibi bir seçenek yok. Ama sevgilin... Blayney onu bırakabilir. Kız senin kazayla öldüğüne inanırsa bırakır."

Neil'ın beyni hızla işliyordu. Binbaşı, Gwen'i öldürür müydü? Neil, onun bunların arkasında olabileceğini düşünmüyordu. Mickey'nin bilmediği bir şeyler olmalıydı.

Ama Neil bir şeyden emindi. Eğer Mickey başarısız olursa Gwen'i hayatta tutmak Chuck'ın tek garantisi olacaktı. Yani Mickey kesinlikle başarısız olmalıydı.

"Onu konuştur," dedi Neil, Rick'e. "Ben harekete geçiyorum."

Otuz Üçüncü Bölüm

Şimşekler, Blake'in Colorado Springs'e iniş yapmasına vakit verecek bir süre için durmuştu. Pilotu havalimanı güvenliğiyle konuşup jete yakıt alımı yapacaktı. Blake ona her an oradan ayrılmaları gerekebileceğini söylemişti.

"İniş yaptım," dedi Carter'a, onu alması için çağırdığı şoförü bulmak için lobide etrafına bakınırken.

"Fort Carson'a gitmek için izin aldım. Artık iş sende..."

Blake, soyadının yazılı olduğu büyük, beyaz bir karton tutan şoföre el salladı.

"Binbaşı Blayney'nin üste olup olmadığını biliyor musun?"

"O bilgiyi alamadım. Üsteki nöbetçiler sana orada ne işin olduğunu soracaklardır. Onlara Blayney'le konuşmak istediğini söyle."

"Ya evde değilse?"

"Büyük ihtimalle içeri girmene izin vermezler."

Blake şoförüyle konuşmak için telefonunun alıcı kısmını eliyle kapattı. "Fort Carson'a gideceğim. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet, efendim."

Blake kafa salladıktan sonra şoförün arkasından havalimanından çıkarken dikkatini tekrar Carter'a verdi.

"Sonra ne olacak?"

"Bilmiyorum; yerel bir bara git, birilerine sorular sor. Neil orada bir süre kalmış. Onu görmüş birileri olabilir. Belki de nerede saklandığını bilen vardır."

"Samanlıkta iğne aramak gibi bir şey bu."

Şoför limuzinin arka kapısını açınca Blake içeri girdi.

"Teşekkürler Carter. Onları bulacağız." Bulmak zorundaydılar.

"İyi şanslar."

Blake'in bu dileğe ihtiyacı vardı.

Ordu üssü, havalimanına yirmi dakika bile uzakta değildi. Yağmurluk giymiş, ellerine ordu tüfeklerini almış iki nöbetçi kapıların önünde dikiliyordu. Bir kabinde oturan diğer bir adam da Blake'in yaklaşmasını izliyordu.

Şoför hem kendi camını, hem de Blake'inkini indirdi. Nöbetçi hiç gülümsemeden onlara yaklaştı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Binbaşı Blayney'yi görmeye geldim." Binbaşı da onu bekliyormuş gibi davranmaya karar vermişti. "İzni Vali Carter Billings ayarladı."

"Burada bekleyin, efendim."

Blake arkasına yaslanıp adamları izlemeye koyuldu. Kabinin içindeki asker telefonu kaldırıp konuşmaya başlamıştı. Konuşurken gözlerini kısıyordu. O sırada nöbetçilerden biri arabanın etrafından dolaşıp plakasını yazdı.

Blake parmaklarını yanındaki koltuğa vuruyordu.

Kabindeki adam dışarı çıkıp arabaya yaklaştı. Yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı.

"Kusura bakmayın Bay Harrison. Binbaşı Blayney bugün kimseyle görüşmeyecek."

Blake'in çenesi gerildi. "Bu bir hayat memat meselesi ama... Onu tekrar arayıp Neil MacBain'le alakalı bir mesele olduğunu söyler misiniz?" Bu oluyor olamazdı. Bu kadar yakın olup kapıdan içeri giremeyecek miydi?

Kapıdaki nöbetçiler birbirlerine baktılar ama kararlılıkları değişmedi.

"Üzgünüm. Bugün sizin için bir şey yapamam. Binbaşı Blayney'nin sekreteriyle görüşüp bir randevu ayarlayabilirsiniz."

Blake arabadan çıkmayı düşündü ama sonra bunun oldukça agresif bir hareket olacağına karar verdi. Nezarethanede bir geceye mahkûm olup araştırmasını daha da geciktirmek istemiyordu.

Dişlerini sıkarak, "Arayabileceğim bir numara var mı?"

Nöbetçi asker kabine gitti ve bir numarayla geri geldi.

"Bir şey daha... Binbaşı Blayney'nin amiri kim?"

"Bu üste mi? Hiç kimse..."

Harika!

* * *

"Gerçekten de Annie'nin seni kabul edeceğini mi düşünüyorsun?" Rick, ağaçların arasından dolanıp kayalığa doğru yaklaşırken Mickey'ye sataşıyordu.

"Annie beni seviyordu."

"Kocasını öldürürsen öyle bir şeyin olacağını sanmıyorum."

Neil daha da yakınlaştı.

"Benim yaptığımı bilmeyecek." Mickey arkasına döndüğünde Neil hemen eğilip gizlendi.

"Blayney seni böyle kendisine bağladıysa cidden sapkın biri olmalı... Biz öldükten sonra onun seni etrafında tutacağına nasıl inanıyorsun?"

Mickey arkasına dönmüştü, artık Neil'ı göremezdi.

"Nereye gittin Mac? Sana dediğim gibi... Düğmeye tek bir basışımla Blayney senin kızı anında ortadan kaldırabilir."

Bu onu ne kadar öldürse de Neil hiçbir şey söylemeden ilerlemeye devam etti.

"Blayney senden emir almaz, Mickey. Bunu şimdiye öğrenmen gerekirdi." Rick konuşmaya devam ediyordu.

"Ben yıllardır kendimi Blayney'ye kanıtlıyorum. Pek çok yarım kalmış işi bitirdim."

Biz de yarım kalmış birer işiz. Yağmur, Neil'a çok yardımcı oluyordu. Mickey kuzeye bakarken Neil güneyden ilerleyip ona arkadan yaklaşmayı başarmıştı. Yirmi metre öteye bir sis bombası daha atarak Mickey'nin kuzeye doğru ateş etmesini sağladı.

Rick'in sesi Neil'ın kulağındaydı. "Bayağı gergin..."

Neil etrafı dumanla doldurmak için son bombasını da attı.

Sonra Mickey'nin alçak sesle küfrederek doğuya, kendisine doğru koşmaya başladığını duydu.

Son saniyeye kadar bekledi, ardından silahını ona doğrulttu. "Bırak artık..."

Silahını kaldıran Mickey hemen ona doğru atıldı.

Neil onun omzuna nişan alıp ateş etti. Yağmurdan sırılsıklam olmuş ormanda iki el ateş sesi daha yankılandı.

Mickey geriye doğru sendelerken silahını tutan elini gevşetti. Damarları adrenalinle dolarken Neil ileri atılıp onu yere devirdi, kolunu gerip yumruğunu Mickey'nin suratına iki kez geçirdi. Adamın kolundan fışkıran kanlar bir sıyrıktan akamayacak kadar fazlaydı.

Neil onu silahsız bıraktıktan sonra sırtüstü çevirdi ve boynunu gerdi. Öfkesinin tadını alabiliyordu, bu adamın ölmesini istiyordu. "Billy'yi sen öldürdün."

Mickey'nin dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sevgilisini de patlattım."

Neil yumruğunu bir kez daha savurdu.

"Seni burada gebertmeliyim aslında."

Mickey öksürdü ve göğsünden bir fokurtu sesi yükseldi. Neil aşağı baktığında onun sahra ceketinin kanla dolmaya başladığını gördü.

Ne oluyor be? Neil'ın nişancılık yeteneği o kadar da kötü değildi.

"Hiçbir zaman kıçın yemedi zaten," demeyi başardı Mic-

key, öksürüklerinin arasında. Dudaklarından kanlar akıyordu.

Neil düşmanının etkisiz kaldığını anlayınca silahını atıp Mickey'nin tişörtünü yırttı. Her yerde kan vardı.

"Düştü mü?" diye sordu Rick kulağına.

"Evet." Göğsündeki deliğe bakılırsa Rick onu arkadan vurmuştu. Mickey ölüyordu.

Mickey donuklaşan gözlerini Neil'ın ötesine dikmişti. "Beni geri kabul ederdi. Benim Annie'm..."

Neil onun son düşüncelerini mahvetmek istemedi.

"Gwen nerede?"

Mickey onun gözlerine baktı, poflayarak bir nefes verdi ve soluk almayı kesti.

Neil gözlerini sıkıca kapattı. "Seni gerizekâlı!" Mickey'nin cesedinden uzaklaşıp yağmurun arasından Rick'i görmeye çalıştı.

"Rick?"

"Buradayım." Arkadaşının sesi normal değildi.

"Nerede?"

"Kayalığın eteğinde... Hedefimiz düştü mü?"

Neil bir zamanlar arkadaşım dediği adama baktı. Birlikte mutlu zamanlarında çekilmiş fotoğraflarını düşündü. "Evet, düştü."

"Güzel..."

"Sen neredesin?" Neil onu hiçbir yerde göremiyordu.

"Bir kurşun yedim. Ama iyiyim."

Neil çalılıkların arasından koşmaya başladı. Bacaklarına, beline çarpan dallar umurunda değildi. Rick'i bir ağaca

yaslanmış, sağ bacağını tutar halde buldu. "Ne kadar kötü?"

"Mideme isabet etmedi."

"Ne kadar kötü, Rick?" Neil bacağın üst kısmında, bir adamın hayatını göğse isabet eden kurşun kadar kötü tehdit edebilecek ana damarlar olduğunu biliyordu.

Rick alametifarikası olan gülümsemesini yüzüne yerleştirmeye çalıştı. Ama ikinci gamzeleri ortaya çıkmamıştı. "Daha iyi olabilir mi?"

"Ah, kahretsin!"

"İyiyim ben. Sen gidip sevgilini kurtar. Chuck burada olanları anlamadan git."

Neil bir arabasına, bir de Rick'e baktı. "Seni bırakamam."

"Beni bırakmalısın. Ben iyiyim, Neil. Git... Telefonum yanımda, sen gittiğinde yardım çağırmak için telefon ederim. Ayrıca, bence bu tepenin patlaması için bir şeyler yerleştirilmiş. Mickey bizi oraya çıkarmak için bayağı uğraştı."

Neil tepeye baktı. Aşağıdakileri ezecek kadar büyük kayalar çıkıntılar oluşturmuştu. Rick'i güvenli bir yere götürmek, bombaları etkisiz hale getirmek, polis sorgulamaları, bunların hepsi çok zaman alırdı. Ama zaman değerliydi.

"Git," dedi Rick tekrar. "Senden haber alana kadar adından söz etmem. Blayney'ye ipucu vermek istemem."

Neil arkadaşının iyi olup olmadığını kendi gözleriyle görmek için onun yarasına bakmaya çalıştı.

Ama Rick onun elini itti. "Git! Bir an önce defol git hadi."

Neil kalkıp elini cebine soktu. "Eğer bir şey olursa Blake'i ara... Ona her şeyi anlat."

"Sen gidip Gwen'i al ve Blake'i kendin ara."

Neil kartı yine de Rick'in eline verdi. "Git, Yüzbaşım."

Neil kafasını bir kez sallayıp elini arkadaşının omzuna koydu. "Sakın öleyim deme!" Gözkapaklarının ardında yaşlar belirmişti.

"Hadi git artık şuradan."

Neil bunu ona bir kez daha söyletmedi.

Blake üsten birkaç kilometre ötede limuzinin içinde oturuyordu. Çiseleyen yağmur kötü ruh halini yansıtıyordu. Birisinin onu reddettiği son zamanı hatırlayamıyordu.

Binbaşının sekreterine telefon etmiş ama telesekreterle karşılaşmıştı. Bu nedenle ona acil bir mesaj bırakıp tanıdığı tüm ünlü isimleri utanmazca saymıştı. Gerçi buna aldırmıyordu. Eğer kız kardeşiyle Neil'ın yerini bulmasına yaraya-caksa kraliçeyi ve başkanı bile arayabilirdi.

Dakikalar geçmeye devam ederken Blake'in içi sabırsızlıkla doluyordu. Carter her an arayıp Max'in onun için binbaşıyla resmi görüşme ayarladığını söyleyebilirdi.

Telefonu çaldığında açmadan önce kimin aradığına bakmadı bile.

"Carter?"

"Blake?"

Carter değildi bu. "Neil?" Blake'in kolları karıncalanmış, beyni uyuşmuştu. "Neil?"

"Beni dinle, Blake. Fazla vaktim yok."

"Neredesin? Gwen nerede?"

Neil sorusuna cevap vermedi. "Söyleyeceklerimi yazmanı istiyorum. Dinliyor musun?"

Neil'ın sesindeki bu yoğunluğu Blake daha önce hiç ama hiç duymamıştı. "Dinliyorum."

"Colorado Springs, Fort Carson'daki Binbaşı Blayney'yi aramanı istiyorum. Onu telefonda tut."

"Neil?"

"Dikkatinin dağılması gerek, anlıyor musun?" Neil hızla konuşuyor, onu dinlemiyordu.

"Ben üsten dört kilometre kadar ötedeyim, Neil."

"Neredesin?"

"Ordu üssünün oradayım. Carter son amirinin yerini buldu. Adam telefon etsem de cevap vermez. Buraya seni aramaya geldim."

Neil içini çekti. "Şu numarayı yaz." Neil dokuz rakam söyledi. "Bu onun şahsi numarası, ara onu. Telefonda kalmasını sağla. Ne yaptığın umurumda değil, telefonda tut yeter."

Blake'in midesi altüst olmuştu. "Gwen nerede?"

Neil tereddüt etti. "Binbaşıyı ara..."

Blake'in tüm bedeni buz gibi oldu.

Üst katta dolaşan Charles'ın adımları arada bir ağırlaşıp hızlanıyor, arada bir de yavaşlıyordu. Hatta o kadar yavaş oluyordu ki Gwen evde başka birinin daha olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Telefon çaldığında üst kattan sa-

dece bir ses duydu, yeni bir şey de yoktu.

Gwen, Annie'nin küçükken çizdiği resimlerle ve Blayney'lerin Noel ışıklarıyla dolu bodrum katının duvarına yaslandı.

Saatin kaça geldiğini, yukarıda neler olduğunu hiç bilmiyordu. Charles bodrum ışıklarını kestiğinde rahatsızlığı iyice artmıştı. Prize taktığı ışıklar olmasa tamamen karanlıkta kalacaktı. Şu anda son gülen Blayney'ydi. Ara sıra duyduğu ev farelerinin cıyaklaması bile Gwen'i rahatlatıyordu. Çünkü hayattaydı, tetikteydi.

Neil önünde sonunda bir şeylerin yolunda olmadığını fark edecekti. Gwen arkasında duran elinde takılı güzel yüzüğü döndürdü. Neil'ın ruhunu ona açışı anılarında hâlâ canlıydı. Hayatta olmalıydı.

Neil yaşamalıydı.

Gwen ona olabilecek kötü şeylerin düşüncesini kafasından atıp Charles'ın bir sonraki hamlesini beklemeye başladı.

Saatler ilerlerken Gwen'in gözleri kısa süreli olarak kapanıp açılıyordu. Bir yanı bir şeylerin gerçekleşmesini isterken, diğer yanı hiçbir şey olmasını istemiyordu. Onun bodrumda kaldığı süre uzadıkça Neil'ın başına kötü bir şeylerin gelme ihtimali artıyordu.

Ve o tehdit, deli bir adam tarafından bodruma kapatılmaktan daha büyük bir psikolojik işkenceydi.

Basamakların en tepesinden gelen kilit sesini duyduğunda gözleri kapalıydı. Tavandaki lambalar kırpışarak açıldığında ani ışık nedeniyle yüzünü buruşturdu.

"Bu da ne?" Charles merdivenden öyle hızlı inmişti ki

Gwen'in bacağında saklı tabancayı çıkarmaya fırsatı bile olmamıştı. Sendeleyerek ayağa kalkmayı başardı ve Charles bodrum dekorasyonunu hızla gözden geçirirken kocaman açılmış gözlerle onu izledi.

"Sen ne yaptın?"

"Maaa miii elffff aa hoom," demeye çalıştı Gwen, ağzındaki kumaşın altından.

Charles saniyeler içinde yanında bitti, elinin tersini yüzüne geçirerek onu yere düşürdü. Acı Gwen'in beynini uyandırmıştı.

Charles onun tepesinde dikilip boynunu gerdi ve elini sakince orada gezdirdi. Az önceki öfkesinin tek kanıtı nefes alırken genişleyen burun delikleriydi.

Adam sonra onu yerden kaldırıp duvara çarptı.

Gwen'in kafasının etrafında yıldızlar dönmeye başladı.

"Çok eğlendin mi?"

Gwen yüzünü onun bakışlarından çevirmeye çalıştı. Ama adam izin vermeyince pes edip gözlerini ona dikti. Tüm nefretini bakışlarına yansıttı. Ağzında bir gram ıslaklık olsa onun yüzüne tükürürdü.

Charles onun çenesini kavrayıp sıktı. "Ağabeyin geldi."

Gwen'in kalbi göğüs kafesin bir tekme attı.

"Ağabeyin ne biliyor?"

Gwen ağzındakinin altında mırıldanmaya çalışınca Charles parmağını ağzına sokup kumaşı çekti.

"Ne?"

Şeytanın ta kendisi onu duvara yapıştırmış olsa da çenesini

oynatabilme yeteneğini geri kazanmak Gwen'e cennet gibi gelmişti. Bir ıslaklık bulmaya çalışan kuru dili damağına sürtündü.

"Ağabeyin ne biliyor?"

"Bilmiyorum."

Charles ona bir tokat daha attı. Dudağı yarılınca ağzı da ıslaklıkla dolmuş oldu.

Gözleri acıyla yaşarmıştı ama Gwen ağlamayı reddetti.

"Ne biliyor?"

"Onunla hiç konuşmadım."

Charles ona yaklaştı. Gwen emin değildi ama adamın nefesinde tütün kokusu aldığını düşündü. "Senin burada olduğunu biliyor."

Gwen ne diyebilirdi ki... Blake'in onu nasıl bulduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Ağabeyim nerede?"

Charles elini onun gırtlağına doğru kaydırıp isterse boynunu nasıl kolayca kırabileceğini gösterdi.

"Buraya geliyor."

Gwen'in göğsünde bir umut kıvılcımı oluştu.

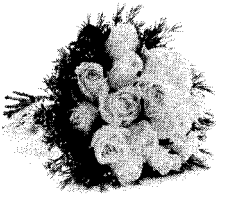
"Burada tek bir ses, tek bir gıcırtı çıkartırsan onu öldürürüm. Anladın mı?"

Gwen kafa salladı. Ağabeyi çok yakınında olacaktı. Belki de bir şeyler sezerdi.

"Tek bir ses yok..."

Charles ağzını tekrar sardı ama bu sefer kumaşı düzgünce oturtmaya özen göstermedi. Ardından Gwen'i yere itip odadan çıktı.

Işıkları açık bırakmıştı.

Otuz Dördüncü Bölüm

Neil bu ordu üssüne nasıl gireceğini burada yaşayan diğer denizcilerden çok daha iyi biliyordu. Gün yerini geceye bırakırken, üsse giden geçitlerden geçmek çok daha kolay hale gelmişti. Çocukken burada babasıyla birlikte yaşadığı günlerden beri pek bir şey değişmemişti. Gençler her zaman üsten çıkmak için bir yol bilmek isterlerdi. Bunca yıl sonra Neil'ın gizlice içeriye girmeye çalışacağını kim bilirdi?

Ayaklarının hareket etmeye devam etmesini sağlayan tek bir şey vardı şimdi.

Gwen...

Ona ulaşmalı, güvende olmasını sağlamalıydı. Şimdiye kadar ona bir şey olmuş olabileceği düşüncesi beynini kemirmeye çalışıyordu ama Neil ona kulak vermeyi reddetti.

O iyi, dedi kendi kendine.

Çok iyi...

Üssü baştan başa geçip Blayney'nin evinin bulunduğu

tepenin eteklerine varması yirmi dakika sürmüştü. Neil bir anlığına duraksayıp karanlık camlara baktı.

Charles burada mıydı? Peki ya Gwen?

Neil, binbaşının Mickey'den bir haber alamayınca en kötü ihtimali düşünmüş olacağı düşüncesine bel bağlıyordu. Mantığı, adamın bu noktada Gwen'i rehin tutacağını söylüyordu. *Tabii pes etmediyse...*

Ama Neil hayatında hiç pes eden bir deniz piyadesi görmemişti.

Chuck da ilki olmazdı.

Evde, içeride birilerinin olduğunu gösteren bir ışık yandı.

Neil arka tarafa geçip çitin üstünden atladı, karanlık mutfak penceresinin altında eğilerek saklandı ve sahra ceketinden küçük bir ayna çıkartıp arka kapıdan evin içini görebilmek için yere yerleştirdi.

Mutfak boştu ama koridordaki bir lamba açıktı.

Neil nefesini tutarak telefonun çalmasını bekledi. Pozisyonunu alabilmek için Blake'ten kendisine kırk dakika vermesini istemişti. Daha bekleyecek beş dakikası vardı.

Karısını kurtarmak için beş dakika daha fazla bekleyecekti ve bu çok korkunç bir şeydi.

Chuck'ın, Gwen'e zarar vermesi düşüncesi yumruğunu ve dişlerini sıkmasına neden olmuştu. Beş berbat dakika boyunca hiçbir şey yapmadan oturmak uzuvlarının titremesine neden oluyordu. Telefon sonunda çaldığında neredeyse sesi duymamıştı.

İkinci çalış dikkatini çekti ve anında harekete geçmesini sağladı.

Kayan cam kapının kilidi kolayca kırılabilecek bir şeydi. Binbaşı güvenliği konusunda aşırı dikkatli değildi.

Aptal adam...

Neil kapıyı tek taraflı konuşmayı duyacak kadar araladı.

"Bay Harrison? Evet... Burada olduğunuz söylendi." Chuck'ın sesi aşırı gergindi. Neil bunu fark etse de Blake edemezdi. Neil arka kapıyı arkasından sessizce kapatıp kilitledi. Ve koridora geçmeden önce ada tezgâhın arkasına saklandı.

"Hayır," dedi Chuck o sırada.

Neil sadece Chuck'ın konuştuğu anlarda basamaklardan çıkıyordu.

"Numaramı nereden aldınız?"

Neil tereddüt etti.

"Ah, anlıyorum. Evet... Buradaydılar."

Neil merdiveni tamamlayıp Gwen'le paylaştıkları odaya gitti. Oda karanlıktı. Bir yanı Gwen'i orada görmeyi bekliyordu.

Ama orada değildi.

Neil odada sessizce dolaşıp onun burada olduğuna dair bir kanıt aradı.

Hiçbir şey yoktu. Odada kişisel hiçbir şey yoktu.

Gwen gitmişti.

Ev sessizleşti. Binbaşının sesini duyamıyordu. Evde başka kimsenin de sesi yoktu. Neil parmaklarının ucunda misafir odasından ayrılıp ana yatak odasına göz attı. İçerisi çok karanlıktı. Neil'ın anladığına göre Ruth da gitmişti.

Alt katta bir kapı kapandı ve sessizlik devam etti. Neil bir şeyler duyabilmek için kulağını koridora verdi.

Büyük bir gümbürtüyle ayağa fırladı ve bunun hemen ardından da bir kapının çarpılma sesi yükseldi.

Merdivenin yarısına gelmişken Chuck'ın sesini duydu. "Evet, bir misafir bekliyorum."

Neil bekledi, sonra üç basamak daha indi. "Bay Harrison... Doğru... Yirmi dakika içinde... Hayır... Fazla kalmayacak."

Neil donakaldı. Blake eve mi geliyordu?

Neil kendisini toplamak için arka merdivenden indi. Blake'in buradan uzak kalması gerekiyordu. Neil'ın ihtiyacı olan son şey bir sivilin her şeyi bok etmesiydi. Gwen'in nerede olduğunu bile bilmezken her şeyin mahvolamazdı.

Neil, M9'unu çıkartıp göğsünün önünde tuttu ve Chuck'ın olduğu odaya yavaşça ilerlemeye başladı.

Chuck, ofisindeki masanın önünde duruyordu. Yanındaki bir küllükte sigarası vardı. Neil binbaşının önceden sigara içtiğini hatırlamıyordu.

Bu adam... Neil'ın ordu kariyerinin başlarında yanında olan bu adam bunca acıya sebep olmuş olabilir miydi? Mickey'nin, Billy'nin ölümlerinin sorumlusu olabilir miydi?

Sırtı ona dönük olan Chuck camdan dışarısını seyrediyordu. "O silahı kullanacak mısın asker?"

Neil tabancasını dümdüz tutmaya devam etti. Çenesi gerilirken zihninde bundan daha iyi zamanların anısı dolaşıyordu.

Kafasını iki yana salladı.

"Gwen nerede?"

Chuck sigarasını alıp bir nefes çekti ve dişlerinin arasından üfledi. "Bunu neden bırakmıştım bilmiyorum. Yaşamla ölümü bunun gibi basit bir şeyden daha iyi dengeleyen yok." Sigarasının ucuna baktı, sonra bir ciğer dolusu nikotini tekrar içine çekti.

Neil'ın tetikteki parmağı seğirdi. "Gwen nerede?"

Chuck omzunun üstünden yere baktı. "Silahını bırak, Mac."

"Karım nerede?"

Chuck güldü. Sesi Neil'ın gergin sinirlerine dokunuyordu.

Binbaşı döndü, sigarasını dudaklarından ayırdı ve dünyadaki hiçbir şey umurunda değilmişçesine dumanını Neil'a doğru üfledi.

Bu Neil'ı çok öfkelendirmişti.

"Gwen nerede?"

"Tabancayı bırak."

Neil ona dik dik baktı. "Neden bırakacakmışım?"

"Onu tekrar görmek istiyor musun? Tabancayı bırak..." Küstah herif sigarasından bir nefes daha çekti. Onun, Gwen'in nerede olduğunu öğrenmeden tetiği çekmeyeceğini çok iyi biliyordu. Düşmanı zayıflığını biliyor ve ona karşı kullanıyordu.

Neil bilerek öne doğru iki adım daha attı, sonra tabancasının horozunu indirip yere, Chuck'ın ulaşamayacağı kadar uzağa attı.

Chuck tabancanın zeminde kaymasını gülümseyerek izledi.

"Diğerleri?"

Neil yutkundu. Ona bildiklerini karşısındaki bu adam öğretmişti. Neil sol bacağını kaldırıp daha küçük olan revolveri çıkardı ve yere attı.

Chuck onu sıkkın gözlerle izliyordu. Parmaklarıyla küçük bir döndürme hareketi yapınca Neil belinin arka tarafından üçüncü tabancayı çıkardı. Ceptelefonu ve bıçağını da çıkardıktan sonra geriye bir şey kalmamıştı.

Binbaşı Blayney yavaşça masasına doğru ilerledi.

Neil ona doğru atılmak için çok uzaktaydı, bu yüzden onun bir sonraki hamlesini bekledi.

Binbaşı arkasından bir beylik tabancası çıkardı.

Neil hiç şaşırmamıştı.

İçgüdüsel olarak yana doğru çekildi. *Adama geniş bir hedef vermeye gerek yok.*

"Geri çekil, Mac."

Neil iki adım geri atıp durdu. "Gwen nerede?"

Chuck'ın gözleri bir an için Neil'ın arkasına, mutfak tarafına odaklandı.

Sonra tabancasını salladı. "Arka tarafta..."

"Mutfaktan geçtim. Orada değil."

Chuck gülümsedi. "Dikkatli bakmamışsın asker." Tabancayı tekrar salladı.

Neil tabancanın namlusunu takip ederek birkaç adım geriye gitti. Neil'm sırtı mutfaktaki ada tezgâha değdiğinde Chuck onun etrafından dolaşıp kilere gitti kapısını açtı. Ardından kafasıyla içeriyi işaret etti.

"Gir..."

Neil küçük alanı, oraya girerse sıkışmış hissedeceğini düşündü.

"Siktir git!"

"Gwen içeride."

Neil tereddüt etti. Gwen'i duymuyor, görmüyordu. "Yalan söylüyorsun."

"Gwen içeride, Mac. Sana neden şimdi yalan söyleyeyim?"

Neil yüzünü buruşturdu. Chuck onu öldürüp kilere cansız bedenini koymuş olabilir miydi? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Eğer Gwen gittiyse, Neil'a ne kalacaktı? Onun ölümünü atlatabilir miydi? Hayat, onun ışığı olmadan yaşamaya değer miydi?

Kilere doğru ilerledi ve içeride bir kapı olduğunu fark etti.

"Kapıyı aç..."

Kapının tokmağına uzanırken Neil'ın midesi ağzına gelmişti. Tokmak kolayca çevrildi. Kapının kilitli olmaması Neil'ın en kötü ihtimali düşünmesine sebep oldu. Chuck canlı bir insanı içeride kilitli tutardı, değil mi?

Kendisini daha fazla tutamayan Neil kapıyı ardına kadar açarak bodrum katına inen, kırıldı kırılacakmış gibi görünen ahşap basamaklarla karşılaştı. Aşağıda ışık yanıyordu.

"Git."

Neil bir ayağını ilk basamağa koydu, sonra diğer ayağını hareket ettirdi... ve sonra onu duydu. Boğuk bir ses geliyordu. Tiz bir ses.

Merdivenden hızla indiğinde Gwen'i gördü.

Yaşıyor.

Hayatında hiç sevinçten ağlayacakmış gibi hissetmemişti. Şimdi öyle hissediyordu. Gwen'in yanına koşup kendisini onunla Chuck'ın arasına siper etti. Ağzındaki kumaş

parçasına uzanırken yüzündeki kırmızı izleri ve yanağında belirmeye başlayan bereyi fark etti.

Ona bakarken Gwen'in gözleri yaşardı.

"Özür dilerim," dedi Neil yumuşak bir sesle. Bunların hepsi onun hatasıydı. Eğer Chuck'a güvenmeseydi Gwen burada olmadı.

"Buradasın," dedi Gwen boğulur gibi, çatlamış dudaklarının arasından.

"Ne hoş, değil mi? Yeni evliler yeniden buluştular."

Neil bir zamanlar dostu olarak gördüğü adama doğru döndü. "Neden, Chuck? Neden bizi kurban ediyorsun?"

Chuck gözlerini kıstı. "Kuzgun'u sessizce ortadan yok etmeniz gerekiyordu. Bütün lanet olası ailesini patlatmayacaktınız. O görev için verilen emir *buydu*."

"Bombalardan biz sorumlu değildik."

"Onun neler yapabileceğini biliyordun. Tek bir hedefi indirip eve dönecektiniz. Sonra Washington mutlu olacaktı. Emri kimin verdiğini bilmelerine gerek kalmayacaktı. Bilmeleri gerekmiyordu."

Neil gözlerini kıstı. "Washington, Kuzgun Operasyonu'nu bilmiyor muydu? Emri kendin mi verdin?"

"Takım elbiseliler nasıl savaşılacağını bilmezler. Davaları için kendi çocuklarını bile öldürmeye razı olan lanet herifleri ve liderleri ortadan kaldırmak gerekir, olması gereken buydu."

Neil şimdi resmi görmeye başlıyordu. "Emekli olmak üzeresin. Hiç kimse bilmezdi..."

"Bir görüşme süreci olacak. Benim hakkımda sorular

sormak için Billy'yi çağırmışlardı bile. İçinizden biri ağzından bir şeyler kaçırıp kırk yıllık hizmetimi mahvedebilirdi. Riske giremezdim."

İşin ironisi şuydu ki Neil hiçbir şey söylemezdi. Rick de, Billy de söylemezlerdi.

"Mickey öldü," dedi Neil. Chuck'ın yüzünde fark edilebilecek bir duygu görmeyi umuyordu.

Chuck omuz silkti. "Sivil zayiat," dedi. "Şimdi, geri çekil..."

Neil geri çekilince Gwen'e çarptı. Onu arkalarında tutmaya devam ediyordu. O sırada, bodruma adım attığından beri ilk kez kırpışıp duran ışıkları, yerlere dağılmış çocuk sanat eserlerini ve hatıraları fark etti. Görünüşe göre Gwen bayağı iş yapmıştı. Bu akıllıca bir hareketti. Chuck'ın gözleri odada gezinirken silahı tutan eli titremeye başlamıştı.

"Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz, Chuck. Babamı da tanıyordun." Gwen onun sırtına yaslandı. Vücudu titriyordu.

Neil bir kolunu arkasına uzatarak onu tuttu.

Chuck gözlerini kıstı. "Pek çok ölmüş askeri tanıyordum. Bir tane daha olsa ne yazar?"

Gwen arkasında dönünce Neil onun öne geçmesini engellemek için kolunu kavradı. Ve parmakları onun elindeki sert bir şeye değdi. Neil'ın bu şeyin ne olduğunu anlaması bir saniye sürmüştü.

İçi bir anda rahatlamayla doldu. Gwen'in ileri görüşlülüğüne o anda övgüler yağdırmak istiyordu ama yapmadı. Tabancayı alıp elini arkasında tutmaya devam etti. "Yani beni

ve Gwen'i öldüreceksin. Sonra ne olacak? Buraya kimseye söylemeden geleceğimi düşünmedin, değil mi?"

"Blake'in buraya geldiğini söyledi," dedi Gwen. "Ses çıkartırsam onu öldüreceğini söyledi."

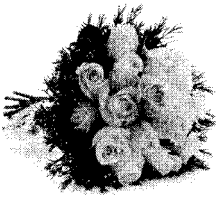
Chuck gözlerini kırpıştırdı. Gözleri ışıklarla Neil'ın arasında gidip geliyordu. "Blake burada olduğumu biliyor. Destek kuvvet olmadan gelmeyecektir." Neil adama yaklaştı. "Bitti artık Chuck. Bundan çıkış yolu yok senin için..."

Gözlerini kendilerini doğrultulmuş silahın namlusuna dikmiş olan Neil nefesini tuttu. Chuck'ın her hareketiyle irkiliyordu.

Namlu yere doğru döndü. Neil, binbaşının geri çekildiğini gösteren bu hareket karşısında atılıp Gwen'in silahını adamın göğsüne bastırdı. "Tabancanı bırak..." Sesi ölümcüldü. Binbaşıyı öldürmek istemiyordu. Gerekirse öldürürdü. Ama istemiyordu. "Doğru olanı yap, Chuck. Bırak silahı..."

Chuck bakışlarını Gwen'in bodruma getirdiği tabancaya çevirip poflar gibi güldü. Bu yersiz kahkahası ruh sağlığının ne durumda olduğunun belirtisiydi. Adam silahını indirdi.

"Sen hep akıllı olandın zaten. Mickey'nin ilk seni ortadan kaldırmasını istemeliydim." Sonra hiçbir şey söylemeden ve uyarı yapmadan tabancasının namlusunu kendi kafasına doğrultup tetiği çekti.

Otuz Beşinci Bölüm

Gwen, tabancayı kaldırdığı anda binbaşının niyetini anlamış ve gözlerini kapatmıştı. Çığlığı, silahın gümbürtüsüyle birlikte içeride yankılandı. Oda sessizleşirken tüm bedeni titriyordu.

Neil'ın kolları bedenine sarıldığında Gwen kendisini ona bırakıp yüzünü omzuna gömdü.

"Bitti artık," dedi Neil sakinleştirici bir şekilde kulağına fısıldayarak. "Kurtuldun."

Gwen'in ayakları yerden kesildi. Neil onu kaldırıp kollarının arasına almıştı. Kolları arkasında kelepçelenmiş olsa da bir annenin çocuğunu tutacağı gibi dikkatli bir şekilde tutuyordu onu. Gwen gözlerini sıkıca kapattı ve Neil onu basamaklardan çıkartıp nazikçe koltuğa bırakana kadar açmadı.

Neil uzaklaşmaya yeltenince Gwen ona daha da sokuldu. "Gitme... Gitme..."

"Gitmiyorum," diye fısıldadı Neil. "Hemen yanındayım."

Gwen gözlerini kırpıştırarak açtı. "O öldü mü?"

"Evet..."

Gwen'in midesi altüst oldu.

Neil koltuğun diğer tarafına uzanıp omuzlarına bir battaniye çekti. Ona bakan gözleri öyle endişe doluydu ki Gwen hüngür hüngür ağlamak istiyordu. "Sen gittikten sonra tuhaf davranmaya başladı. Ruth, Florida'ya gidince daha da kötüleşti. Kaçmaya çalıştım." Vücudunu kontrol edemiyor, titriyordu.

Neil ellerini onun kollarına sürttü. "Bilmiyordum. Güvende olacağını sanmıştım."

Gwen gülümsemeye çalıştı. "Biliyorum. Senin suçun değil."

"Seni öldürebilirdi."

Gwen onu rahatlatmak için ellerini hareket ettirmek istedi ama sonra kelepçeyi hatırladı. "Şunları çıkartabilir misin?"

Neil kafa sallayıp arkasına baktı. "Kanıyor," dedi.

"Sadece sıyrık. Yaşayacağım."

Neil kelepçeleri çekiştirdi, sonra ceplerine vurdu. "Anahtarı nereye koyduğunu biliyor musun?"

Gwen kafasını iki yana salladı.

Neil onun önüne geçip elini yanağına koydu. "İnzibat erlerinde anahtar vardır. Olanları bildirmeliyim."

Bunu yaptığında ev ordu personeliyle dolacaktı. Ağabeyi de burada olacaktı. "Telefon et o zaman."

Neil gitmek için kalktı.

"Neil," dedi Gwen, onu durdurarak. "Bana geri geldiğin için teşekkürler."

Neil tekrar ona doğru eğilip yumuşak dudaklarını onun kuru dudaklarına bastırdı. Gwen'in aktığından haberi olmadığı bir gözyaşını yanağından sildikten sonra ev telefonuna doğru yürüdü.

İki dakikadan kısa süre içinde ev ordu polisiyle dolmuştu. Birisi, bir daha asla eskisi gibi hissetmeyeceğinden emin olduğu ellerinden kelepçeyi çözüp bir bardak su verdi. Sıvı sanki alev gibi boğazını yakarak geçti.

Gwen soruları cevaplarken, bir kadın çavuş yanında oturdu. İnzibat erleri Neil'ı alıp götürmüştü. Muhtemelen hikâyelerinde uyuşmazlık var mı diye ayrı olarak sorguluyorlardı. Gwen kendi kendine sürekli bittiğini söylüyordu. Hepsi bitmişti ve ikisi de yaşıyorlardı.

Üniformalı bir asker ona yaklaştı. "Bayan Harrison?"

"Bayan MacBain olacak," diye düzeltti Gwen, adamı.

"Ağabeyiniz dışarıda kıyameti koparıyor. Size soracak sorularımız olduğunu için henüz gitmenize izin veremeyiz. Ağabeyiniz birkaç dakikalığına sizi görmek istiyor."

"Tabii..."

Birisi ayağa kalkmasına yardım etti. Gwen kapıya ulaşınca ona yardımcı olan kişinin ellerinden kurtuldu. "İyiyim ben. Ağabeyim canımın yandığını düşünürse gitmek istemeyecektir."

Bir ordu cipinin yanında duran Blake'in bir elinde telefon, diğer tarafındaysa bir nöbetçi asker vardı. Gwen'i fark edince nöbetçiyi itip ilerledi.

"Ben iyiyim."

Blake onu ciğerlerindeki havayı boşaltacak kadar sıktı. "Beni çok korkuttun, Gwendolyn."

"*Ben de* çok korktum."

Blake geri çekilip karanlıkta onun yüzünü inceledi. Neyse ki aydınlatma çok iyi değildi. Gwen kendisini böyle kötü hissediyorken kim bilir ne kadar kötü görünüyordu. "Neil içeride mi?"

"Evet, yetkililerle konuşuyor."

Blake kafasını iki yana salladı. "Seni güvende tutmalıydı."

"Tuttu zaten. Yaşıyorum bak."

Ağabeyi ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Seni eve götürmem lazım. Herkes senin için endişeleniyor."

"Onlara iyi olduğumu söyle. İkimiz de iyiyiz." Yağmur yapmaya başlamıştı. Gwen yüzüne düşen bir tutam saçı geri itti.

Blake onun yüzüğünü fark edip elini tuttu.

"Bu ne?"

"Buna evlilik yüzüğü deniyor Blake. Neil ve ben evlendik."

Ağabeyi gözlerini kısıp onun arkasına, eve baktı.

"Dinle," dedi Gwen, elini ağabeyinin omzuna koyarken. "Bu adamlardan birine nerede kaldığını söyle, biz de mümkün olduğunca çabuk yanma geliriz." Ellerini omuzlarına sürterek ürpertisini yok etmeye çalıştı. "Burada yağmurda dikilmek istemiyorum. Hayatım boyunca yetecek kadar üşüdüm zaten."

Blake montunu üstünden çıkartıp onun omzuna koydu.

"Bayan MacBain, size soracak birkaç sorumuz daha var."

Gwen çavuşa dönüp bitkin bir şekilde gülümsedi. "Hemen geliyorum."

Sonra ağabeyinin yanağını öptü. "Gidip Samantha'ya iyi olduğumuzu söyle. Endişelenmesine gerek yok."

Çavuş Piper gidebileceğini söylediğinde neredeyse şafak sökmek üzereydi. "Şimdilik sizden istediğimiz bu kadardı, Bayan MacBain."

Gwen yorgun gözlerini ovalayarak Blayney'lerin evinin cumba penceresinden tan yerinin ağarmasını izledi.

"Neil nerede?" Onu saatlerdir görmemişti. Adli tabip birkaç dakika önce gelmişti ve Gwen, Charles'ın cesedinin merdivenden yukarı taşınmasına şahit olmak istemiyordu.

"Sorgulamada..."

"Burada değil mi?"

Çavuş kafasını sağa sola salladı. "Bir süre önce bir inzibat eriyle gitti."

"Tutuklandı mı?" Neil'ın ona veda etmeden kendi başına gideceğini sanmıyordu. Yaşadıkları onca şeyden sonra yapmazdı.

Karşısındaki kadın gözlerine bakamıyordu. Gwen kalkıp ellerini kalçasına dayadı. "Neyle suçlanıyor?"

"Tutuklandığını söylemedim."

"Tutuklanmadığını da söylemediniz. Komutanınız kim?" Gwen buralarda patron yerine bu kelimeyi kullandıklarına inanıyordu.

Çavuş kafasıyla mutfağa işaret etti. "Bir tanesi şu anda kendi kanından oluşmuş bir havuzun içinde yatıyor. Komutan muavini Binbaşı Gilmor'la da şu an görüşmeniz mümkün

değil. Neler yaşandığını tam olarak anlayana kadar Bay MacBain bizimle kalmak zorunda."

"Bu çok saçma... Neil yanlış bir şey yapmadı. Size Charles Blayney'nin bana ne yaptığını, neler söylediğini anlattım. Neil ve benim yalan söylediğimizi düşünemezsiniz."

"Hiç kimse sizi yalan söylemekle suçlamıyor, Bayan MacBain. Sadece Yüzbaşı MacBain'i biraz daha fazla tutmak zorundayız."

"O emekli oldu," diye düzeltti Gwen.

"Serbest bırakıldığında sizinle iletişime geçecektir."

"Bu yeterli değil. Buradan gitmeden önce kocamı görmek istiyorum." Ne kadar kararlı olduğunu göstermek için kollarını göğsünde kavuşturdu. Karşısındaki kadın, geçen birkaç haftada, Gwen'in kendi hayatını neredeyse hiç kontrol edememiş olduğunu anlayabiliyor muydu acaba? Artık ne yapıp ne yapamayacağının söylenmesinden bıkmıştı. Belki de bu insanlara kiminle uğraştıklarını hatırlatmanın vakti gelmişti.

"Öyle bir şey olmayacak."

"Öyle mi?"

Çavuş gülümsedi. Saçı öyle sıkı topuz yapılmıştı ki kafatasında derin bir ağrıya sebep oluyor olmalıydı. Ne komik... Ordu renkleri ve çok hafif makyajın altında Çavuş Piper muhtemelen güzel bir kadındı. Ve Gwen'i çok hafife alıyordu, bu bir hataydı.

"Ağabeyimi aramak için telefonu kullanabilir miyim?"

Çavuş Piper '*Sonunda*' dermiş gibi bitkin bir şekilde gülümsedi.

Gwen, ağabeyinin ceptelefonu numarasını tuşlayıp açması için bekledi.

"Blake?"

"Gwen? Otelde misin?"

"Henüz değil." Çavuş Piper tüm söylediklerini duysun diye konuşurken ona doğru döndü. "Dinle, bir basın toplantısı ayarlamanı istiyorum. Kuzgun Operasyonu ve işlenen seri cinayetler hakkında..."

Çavuş Piper, Gwen'in elindeki telefonu kavrayıp ona ölümcül bir bakış attı.

"Bu çok gizli bir bilgidir. Kimseye söyle..."

Gwen, söylediklerini Blake'in de duyması amacıyla telefonu önünde tutmaya devam etti. "Ben bir İngiliz vatandaşıyım, Çavuş Piper. Kocam otomatik olarak A.B.D. vatandaşı olduğumu düşünmüş olabilir ama belirli bir süreçten geçip herkes gibi başvuru yapmamız gerektiğinin farkındayım." Aslında bu gerçekleri Blayney'lerin bodrumunda birkaç saat geçirdikten sonra idrak etmişti. Yıllar önce A.B.D. vatandaşı olmak hakkında Blake'le yaptıkları konuşmayı hatırlıyordu. Bir Amerikalıyla evlenmek süreci hızlandırabilirdi ama hükümetten hızlı bir onay alınamazdı. "Tek istediğim kocamla birkaç dakika... Sonra çenemi kapalı tutacağım. Yoksa, Albany Dükü olan ağabeyim ve aile dostlarımız, valiler, senatörler..." Müşteri listesini düşündü. "Güçlü avukatlar, diplomatlar, her türlü polis teşkilatı üyesi, hatta medyayla bir oyuncak gibi oynamayı çok iyi bilen aktörler bu hikâyeyi öyle bir çevirirler ki Deniz Kuvvetleri sırf bir skandalı önle-

mek için olağanüstü hal ilan etmek durumunda kalır. Uluslararası bir hadisenin çıkmasını engellemek istiyorsanız Neil'la özel olarak konuşmama izin vermenizi öneririm."

Çavuş Piper kaşlarını çatıp Gwen'in elindeki telefona baktı.

"Ne yapabileceğime bakayım."

Gwen gülümsedi ve telefonu kulağına götürdü. "Otuz dakika içinde seni tekrar aramazsam ne yapacağını biliyorsun."

"Arkandayım, Gwen."

Ordu polisi onu sorgu odasına götürmek için minibüse binmesini söylediğinde Neil'ın bunu yapmaktan başka seçeneği yoktu.

"Kuzgun Operasyonu diye bir şey yoktu." Albay Montgomery, Binbaşı Blayney'nin intihar haberini alır almaz Pentagon'dan uçağa binip gelmişti. Adam yürüyen gözdağıydı sanki. Neil'la yarışacak kadar cüsseliydi ve bu yüksek rütbeli subaylara da bir mesaj veriyordu. Subayların çoğu vücut geliştirmeyi piyadelere bırakırdı. Ama bu adam, kendi emri altındakilerin onu geçmesini istemiyordu. Başka bir gün olsaydı Neil onun bu özelliğine hayran kalırdı.

Neil'a tepeden bakan albay ak düşmüş saçlarının her bir teli düzgünce yerinde duruyordu.

Neil masada öne doğru eğildi ve o noktaya kadar sakladığı tüm detayları açıklamaya hazırladı. "Bunları kaydeden kişinin güvenilir olmasını isteyebilirsiniz, Albayım. Şu noktada dışarı bilgi sızmasını istemem."

Montgomery odadan çıktı. Neil bağırarak verilen emirleri duydu. Ardından albay yanında başka bir adam ve kayıt cihazıyla döndü. Asistan hazırlanınca Neil anlatmaya başladı.

"Savaşın başlamasının, kulelerin yıkılmasının üstünden bir yıl geçmişti. Blayney beni çağırdı ve birliğimi tek tek kendim seçmemi istedi. Birliğim ve ben her göreve birlikte çalışıyorduk. Blayney bizi kariyerimizin en önemli görevine hazırlıyordu. Bizi üç göreve göndermişti. Yıkı Güllesi Operasyonu, Medcezir Dalgası Operasyonu ve Kasırga Operasyonu... Tüm özel kuvvetler üyeleri gibi gidip işimizi yapmış ve geri gelmiştik." Neil bu operasyonların yasal olmasını umuyordu. Blayney'nin onlarla ne süreliğine oynadığını bilmelerinin imkânı yoktu şimdi. "Sıra Kuzgun Operasyonu'na geldiğinde hepimiz hazırdık. Büyük bir şey olduğunu anlıyorduk. Washington'ın her an verebileceği bir emirdi. Tek hedefimiz vardı, Kuzgun'u yok etmek." Neil, albaya hedeflerinin adını verdikten sonra anlatmaya devam etti. "Mümkün olduğunca az sivil zayiatla oradan ayrılmamız gerekiyordu."

Montgomery onu dinlemeye devam ediyordu.

"Ancak işler kolay gitmedi. Helikopterler bizi gereken yerde bıraktığında pozisyonlarımızı aldık. Kuzgun yerleşkesindeydi ama ailesi de yanındaydı. Yerleşkeye girdiğimizde Kuzgun beklenmeyen bir şey yaptı. Çocuklarından bize doğru koşmalarını istedi. Çocukların üstünde bomba olduğunu bilmiyorduk. Boomer ve Robb olay yerinde can verdiler. Linden helikoptere kadar dayandı ama kısa süre sonra öldü. Ölümleri *eğitim kazası* olarak rapor edildi. Altı ay

içinde hepimiz gönderildik, pozisyonlarımızdan ayrıldık. Binbaşı Blayney tarafından terhis edildik. Mickey dışında ya da bize öyle söylendi. Mickey orduda kalmıştı." Neil devam edip Rick'i, Blayney'nin Mickey'yle nasıl oynayıp görev hakkındaki gerçekler ortaya çıkmasın diye onları öldürtmeye çalıştığını anlattı.

Saatlerce konuştu. Ve hayatının son gecesini de anlatarak bitirdi.

Montgomery yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle dinlemişti.

Konuşması bittiğinde Montgomery soru sormaya başladı. "Pilotlar kimdi?"

"Onları daha önce hiç görmemiştim. Deniz aşırı ülkelere kargo uçaklarında gider, hemen helikoptere atlar, sonra da iplerle hedefimizin bulunduğu yere inerdik. Bu görevde bizi alan pilotlar başlıklarını hiç çıkarmamışlardı. Kim olduklarını bilmiyorum."

Montgomery ondan uzaklaşıp asistanına dışarı çıkmasını söyledi ve Neil onun odada volta atmasını izlemeye başladı. Bulunduğu durumdan ne kadar nefret etse de albaya acımadan edemiyordu.

"Bunun beni ne duruma soktuğunun farkında mısın, Yüzbaşı?"

"Emeklilik, efendim."

Montgomery kafasını yana eğdi. "Ben öyle görmüyorum. Detayları öğrenene kadar resmi olarak göreve geri getirildin."

Neil sırtını dikleştirdi. "Ya reddedersem?"

Montgomery ona tepeden baktı. "Bu akıllıca olmazdı."

O sırada odanın dışında yükselen sesler Neil'ın ayağa fırlamasına neden oldu.

"Onu bir otele götürmeniz söylenmişti, buraya getirmeniz değil!"

Sonra Neil bir meleğin sesini duydu. "Ben ona öyle bir şans vermedim, asker. Şimdi lütfen nazik bir adam olup bana kocamın nerede olduğunu söyler misin?"

Neil, albayı içeri neyin gireceğine hazırlayamadan Gwen içerideydi. Karısı odada hızla ilerlerken Neil gülümsemeden edemedi. "İşte buradasın." Gwen kendisini onun kollarına attığında Neil hayatın dengelendiğini hissetti. "Buradan sensiz ayrılmamı istediler."

"Gwen Harrison, sanırım?" diye sordu Albay.

Gwen dönüp adama elini uzattı. "Gwendolyn MacBain," diye düzeltti. Neil soyadının onun adının sonundaki haline bayılıyordu.

"Bayan MacBain, beş dakikanız var. Sonra ağabeyinizi tekrar aramanız gerek." Odaya Gwen'le birlikte giren gergin bir çavuş elindeki ceptelefonunu salladı. Sonra Albay fark edip hemen üstüne selam verdi.

Gwen kadını odadan kovaladı. "Buradan kocamla birlikte ayrılacağımı öğrenene kadar kimseyi aramıyorum."

Neil gözlerine bakmak için Gwen'i geri itti ve yanağındaki, içini öfkeyle dolduran bereyi görmezden gelmeye çalıştı. Karısı göründüğünden daha sert biriydi. "Ağabeyim basın toplantısı yapmak üzere. Kaç dakika kaldı, dört dakika mı Piper?"

Diğer kadın kafa salladı. Hâlâ sağ eli alnında bekliyordu. "Onu durdurmaya çalıştım. Bana gidebileceği söylenmişti."

"Basın toplantısı mı?" diye sordu Montgomery. Sonra çavuşun selamına karşılık verip rahat emri verdi.

"Evet," diye başladı Gwen. "Bilirsiniz, tüm dünyaya, A.B.D ordusundan bir binbaşının, yine ordudan bir asker aracılığıyla benim peşime düşerek kocamı öldürtmeye çalıştığını anlatacağım bir toplantı... Şimdi de aynı ordu kocamı hapis tutuyor."

Neil elini Gwen'in ağzına dayayıp daha fazla konuşmasını engelledi. "Blake aramanı mı bekliyor?"

Gwen masumca gülümsedi. "Dört dakika, belki birkaç dakika az ya da fazla... Değil mi Piper?"

"Albayım, söyledikleri doğru. Ailesini tanımıyorum ama dediklerinin yarısı doğruysa efendim... Biz şey yapmak... Bu iyi bir şey olmaz, efendim."

Montgomery, Neil ile Gwen'e bakmak için döndü. "Yüzbaşı?"

Neil dudaklarına yerleşen tatmin olmuş gülümsemeye engel olamadı. "Leydi Gwen ve benim pek çok nüfuzlu tanıdığımız var. Vali Carter Billings'i tanır mısınız? Ve amcası Senatör Maxwell Hammond'ı?"

Gwen minik kalçasını Neil'ın kucağına yerleştirdi ve kolunu omuzlarına sardı.

"Albay? Bu yüksek bir rütbe, değil mi?" diye sordu Gwen masum bir edayla. Neil onun o kadar aptal olmadığını biliyordu.

"Öyle..." Neil onun yanağını öptü.

"Hiç etkilenmediğim için beni bağışlayın, Albay. Ama binbaşınız olan Blayney beni neredeyse iki gün boyunca isteğim dışında evinde tuttu. Beni kelepçeledi, ağzımı bağladı ve yemek veya su vermedi. Ölüm tehdidinden bahsetmiyorum bile..." Elini yanağına götürdü. "Benim istediğim, beni kurtaran kişinin değil, hak eden kişinin hakkında soruşturma açılması."

Montgomery gözlerini ikisine dikmişti. "Medyaya gitmeyeceğinizden nasıl emin olabilirim?"

Gwen gözlerini kucağına dikti. "Charles'ın eşi Ruth'u sevmiştim. Kocasının nasıl berbat biri olduğunu bilmesine gerek yok. Ben sadece kocamla eve dönmek istiyorum."

Neil, Montgomery'nin gözlerine baktı. "Biz medyaya gitmeyiz. Ancak Gwen'in ailesi gidebilir."

"Bana şantaj yapılmasından hiç hoşlanmam," dedi Montgomery.

Neil boynundaki kasların gerildiğini hissetti. "Ben de rehin tutulmaktan hiç hoşlanmam."

Herkes bir an için sessiz kaldı.

Sonra Çavuş Piper konuştu. "Bir dakika..."

Gwen durakta otobüs bekleyen bir öğrenci gibi bacağını Neil'ın kucağında sallayıp duruyordu. Bu Neil'a onun günübirlik kalınan otelin önünde ucuz topuklular ve dapdar bir şortla durduğu günü hatırlatmıştı.

Güzel zamanlar...

Neil, Albay'ı ellerine aldıklarını biliyordu. Ama A.B.D.

ordusunun tehditleri iyi karşılamadığını da biliyordu.

"Ağabeyini ara, ikiniz de gidebilirsiniz."

Gwen gülümseyip Piper'ın uzattığı elinden telefonu aldı. Bir numara çevirip beklemeye başladı. "Meşgul..."

Herkes gerildi.

"Şaka yaptım."

Neil gülmek istedi. Kahkahasını tutmaktan dolayı midesinde müthiş bir sancı hissediyordu.

"Selam, Blake... Hayır, on beş dakikaya orada olacağız. İkimiz de. Evet... Lütfen. Sıcak banyo da istiyorum. Sıcacık bir küvet ve yemek için adam öldürebilirim. Seni seviyorum."

Gwen, Neil'm kucağından hoplayarak kalktı ve Piper'ın telefonunu geri verdi. "Sizinle tanışmak bir zevkti, Albay," dedi adamın yanından geçerken. "Ah, bu arada, Blayney'nin kütüphanesinde kızının, Neil'ın size bahsettiğini düşündüğüm adamla, yani Mickey'yle çekilmiş fotoğrafını bulacaksınız. Ayrıca Neil'ın birliğinin... ve bir başka adamın fotoğrafı da var. Bunun soruşturmanıza nasıl bir yararı dokunur bilemiyorum ama bilmeniz gerektiğini düşündüm."

Neil albayın yanma gelip elini uzattı.

"Baş edilmesi zor biri," dedi Montgomery.

Neil karısına baktı. "Evet... Evet, öyle."

"İletişimde olacağız, Yüzbaşı."

"Efendim."

Neil, Gwen'in elini tutarak odadan dışarı çıktı.

* * *

Bir şoför ikisini Blake'in oteline götürdü. Dışarıda dünya uyanmaya başlamıştı. Önceki gün yağan yağmurdan eser yoktu ama mavi gökyüzü şişkin, beyaz bulutlarla doluydu.

Neil'ın elini kavrayan Gwen onu bırakmak istemiyordu.

"Az önce kimi payladığının farkında mısın?"

Gwen kıkırdadı. "Hayır..."

"Çok cesaretlisin, kadın!"

"Ah, o kadar da değil. Sadece yorgun ve açım. Ve sen yanımda yokken kendimi güvende hissetmiyorum. Eminim on ya da yirmi yıl sonra bu his geçecektir." Gwen, Neil'ın bu ifadeye vereceği cevabı beklemeye başladı. Neil her an karşısına geçip tehdit artık yok olduğuna göre evliliklerini sonlandırmayı önerebilirdi. Ama Gwen'in istediği bu değildi.

Kesinlikle istemiyordu.

"Veya otuz, kırk yıl sürebilir."

Gwen alt dudağını ısırıp ona yanaştı. "Yani bunu yapıyor muyuz? Evlilik işini yani?"

Neil onun yüzüğünü taşıyan elini tutup kaldırdı. "Tek bir şartla..."

Gwen ona biraz daha sokuldu... kalbi aşkla dolup taşıyordu. "Nedir o şart Yüzbaşı?"

"Doğru şekilde evleneceğiz. Hayalindeki gelinlikle, Aruba'da... Hatırlamak istediğimiz şahitlerle birlikte..."

Gwen'in gözleri yaşardı. Aşırı yorgun, ama aşırı mutluydu. "Seni seviyorum, Neil MacBain."

Neil mahvedici bir öpücük için onun dudaklarına doğru eğildi. Dudaklarının tek bir buluşmasıyla içine dolan duygu

seli yüzünden Gwen'in başı dönüyordu. Görünüşünün ne kadar berbat olduğunu, ağzındaki tadın nasıl olduğunu hayal edemiyordu. Ama Neil onu hayatında gördüğü en güzel şerbetmiş gibi öperken gönlü geri çekilmeye el vermiyordu.

"Seni seviyorum," dedi Neil geri çekilirken.

O anda Gwen'in içindeki her şey yerini aldı ve güzel bir ahenkle çalışmaya başladı.

Sonsöz

Neil, otele geldikten bir saat sonra onu bırakıp arkadaşı Rick'i aramaya gitmişti. Gwen bu kadar kısa süre içinde veda etmekten nefret etse de Neil'ın meslektaşını bulması gerektiğini anlıyordu. Arkadaşının iyi olduğundan emin olmalıydı.

Ertesi sabah hastaneden arayıp Rick'in ameliyata alındığını söylemiş, Gwen onun yanında olmak için birlikte oraya gitmeyi önerdiğindeyse Blake'le birlikte Kaliforniya'ya dönmesini istemişti. Kendisi, birliğinden kalan son arkadaşının iyi olduğundan emin olana kadar oradan ayrılamazdı ve bu da birkaç gün sürecekti.

"Bu kendi başına yapması gereken bir şey," demişti Blake, Gwen'e. "Başka herkesi kaybetti."

"Ben varım ama..."

Blake onun sırtını okşamıştı. "Neil şanslı bir adam...

Ona bu fırsatı ver, Gwen. Yalnız yapmasına izin ver ve eve geldiğinde yanında ol."

Bir buçuk hafta boyunca Neil'la telefonda konuşmuşlardı. Bu süre boyunca da Gwen, Aruba'daki düğün törenini planlamıştı. Görünüşe bakılırsa Samantha sabah bulantılarıyla mücadele içinde olduğu için sabah yediklerini çıkarma tehlikesi varken rahip karşısında tekrar *evet* demeyi hiç istemiyordu. Karen da, Eliza ve Sam de Gwen ile Neil'a güzel bir tören düzenlemesi için memnuniyetle yardımcı oluyorlardı. Tabii Neil hastaneden dönerse tören olacaktı.

Planlanmış törenlerinden bir önceki gün Gwen otel odasında tek başına uyandı. Colorado Springs'deki o sabahtan beri kocasını görmemişti. Günü içine çekmek için perdeleri açarken tropikal iklimin ılık esintisi tenine vurdu. Blake, koridorda rahibin karşısına yürüme zamanı geldiğinde Neil'ın orada olacağına dair onu temin etmişti ama Gwen'in küçük bir parçası tüm bunların yalnızca bir rüya olmasından korkuyordu. Sona ermeye mahkûm bir rüya...

Karen onu karşılayan ilk kişi oldu. "Aman Tanrım! Hâlâ bornozunla duruyorsun. Yok artık, kadın! Hazırlanmak için üç saatin var."

Gwen güldü. "Neil geldi mi?"

"Burada olacak."

Yani gelmemişti. "Emin misin?"

"Hadi Gwen... Biraz inancın olsun. Hadi duşa gir artık.

Stilist bir saat içinde burada olacak."

Sonraki üç saat su gibi akıp geçti. Gwen'in saçları arkaya doğru atılmıştı ve altın rengi tutamları pervasızca omuzlarından dökülüyordu. Düğününde tam da böyle olmayı hayal etmişti. Eliza gelinliğinin arkasındaki fermuarı çektiğinde Gwen kendisini gerçek bir gelin gibi hissetti. Samantha arkasına gelip renkli çiçek buketini eline tutuşturdu. "Göz alıcı görünüyorsun."

Gwen gülümsedi.

"Biz de Teksas güneşi altında berbat görünümlü sarı elbiseler giymiyoruz," dedi Eliza.

"Ah, bunu bana hiç unutturacak mısın?"

Sam ve Eliza aynı anda hayır dediler.

Nedimeler gri ipek elbiseler giymişlerdi. Her biri de çok güzel görünüyordu.

"Burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim."

"Ah, hayatım. Senin için işler yolunda gittiği için biz de çok mutluyuz." Eliza ona sarıldı. Samantha da gülümsemeye çalışıyordu ama midesi izin vermiyordu.

"Şimdi biriniz gidip rahibin karşısına çıktığında dımdızlak kalacak bir gelin olmadığımdan emin olabilir mi?"

Karen gülerek odadan çıktı. "Ben gidip bakarım."

"Geleceğini söylemişti, burada olacak..."

"Ama hiçbiriniz onu görmediniz."

"Gelmezse Blake onu öldürür," dedi Sam.

"Neil'ı alt etmek kolay olmayacaktır," diye mırıldandı Eliza. "Sadece söylüyorum."

Karen beş dakikadan kısa süre içinde odaya girdi. Arkasında Gwen'in daha önce bizzat tanışmadığı ama kim olduğunu bildiği bir adam vardı.

Neil'ın arkadaşı Rick topallamasını saklamak için elinden geleni yaparak odaya girdi.

"Yüce Tanrım... Bastır, Neil. Senin güzel olduğunu söylemişti ama... Eh, erkekler böyle şeyleri hep söylerler."

Gwen kıkırdadı. "Sen Rick olmalısın."

"Aşağıdaki ihtiyar adamı istediğinden emin misin? Ben birkaç yaş daha küçüğüm," diye takıldı adam.

Rick çok hoş biriydi, uzundu. O gamzeleri doğru kadının üstünde büyük etki yapacaktı.

"Benim sevgilim var."

"Denemekten zarar gelmezdi." Rick öne adım attı. "Ben Rick, memnun oldum."

"İyi olduğun için çok sevindim."

"Ben de... Ama hemşireler sevimli bile değildiler. Onları bir sevimlilik testinden geçirmiyorlar mı?" Rick odadaki kadınlara gülümsedi.

Eliza kahkaha atıyordu. "Korkarım ki hayır..."

"Geçirmeliler. Her neyse... Neil çıkıp sana bunu vermemi istedi." Rick, Gwen'e bir not uzattı. "Ve, ah, yüzüğünü almam gerekiyor."

Gwen gülümseyerek pembe pırlantayı parmağından çıkardı. "Geri alırım ama..."

"Plan da bu zaten. Aşağıda görüşürüz."

Gwen dudaklarını ısırarak zarfı yırtıp açtı.

Kart balerin şeklindeydi. Gwen'in gözleri anında yaşlarla doldu. *Hatırlamış.*

Fildişi kuledeki Prenses'ime,

Kelimelerle aram iyi değildir. Aslında, çoğu kişi üçüncü sınıfa giden bir çocuğun kelime hazinesine sahip olduğumu söyler. Ama sana güvende olduğunu ve sevildiğini hissettirmek için doğru sözcükleri hep bulacağıma söz veriyorum.

Senden önce ben kayıptım. Seninle bütün oldum.

Şimdi lütfen aşağı gel ve ailemizle arkadaşlarımızın karşısında benimle evlen. Böylece herkes benim olduğunu bilsin.

Seni seviyorum,

Neil

"Ah, kahretsin, ağlıyor. Çabuk, biri peçete bulsun."

"Kötü bir şey mi?" Karen yanına koşup Gwen'in titreyen elindeki nota göz attı. "Ah... Ah!"

Not kadınların arasında dolaştı. "Kim bilirdi?" diye fısıldadı Sam.

"Bastır be, Neil," dedi Eliza kıkırdayarak.

Gwen gözyaşlarını silip gülümsedi. "Bunların üstüne bir de adamın devasa bir aleti var."

"Ahh!" Karen çığlık atar gibi güldü.

Eliza'nın ağzı bir karış açık kalırken Samantha karnını tuttu. "Ah Tanrım! Bekârlığa veda partini yapamadık."

Karen bu önemli değil der gibi elini salladı. "Sorun yok. Benim boşanma partimde bunu telafi edebiliriz. Michael ve ben partiyi planlamaya başladık bile..."

"Bu kadar çabuk mu?"

"Hayır... Hâlâ bir yılımız var. Ama adam plan yapmayı seviyor. Partileri de..."

Gwen gözlerini devirdi. "Hadi ama, aşağıda beni bekleyen bir adam varken ayrılıklardan bahsetmeyelim şimdi."

Karayipler'in ılık suları kıyıya vuruyordu. Gwen rahibin karşısına giden koridora ve geleceğine doğru ilerlemek için köşeyi dönerken yerli orkestranın çaldığı müzik değişti.

Neil karşısında, tıpkı hayal ettiği gibi gri bir takım elbiseyle duruyordu. Geniş omuzları dimdikti ve gözleri onunkilerden hiç ayrılmıyordu. Yanında Rick, Blake ve Carter vardı. Mükemmel...

Neil gergin görünüyordu, sanki endişelenecek bir şeyi varmış gibi. Gwen zaten onundu. Yemin etmeden, yüzüğü parmağına takmadan da onundu. O bilmese de aylardır onundu.

Rahibin önüne vardığında gülümsedi.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı Neil.

Gwen alt dudağını ısırdı.

Sonra Neil, kendisini durduramıyormuş gibi eğilip onu öptü.

O sırada arkasındaki biri boğazını temizledi. "Ah, Mac... Daha o kısma gelmedik."

Gwen kıkırdadı, sonra rahibe dönüp hayatını kocasına adadı, yine ve yeniden...

Teşekkürler

Elaine McDonald Fotoğrafçılık'tan Elaine McDonald'a kocaman teşekkürlerimi sunuyorum. İnternet üzerinden hayranlık/arkadaşlık olarak başlayan şey profesyonel bir işe dönüştü. Muhteşem fotoğraflarla çok güzel kapaklar hazırlandı, bu seferki de istisna değildi. Çok teşekkür ederim.

Neil ve Gwen'in hikâyesi için kendi düğün fotoğraflarını kullanmama izin veren Chad ve Caitlin Kutz'a da teşekkürler!

RT ve RWA konferansında benimle birlikte, yüzlerinde benimkiyle aynı şok ifadesiyle duran amigo kızlar takımıma, ayakta durabildiğimden emin olan TJ ve McKay'e teşekkür ederim.

Hiç bitmeyen desteği için Caridad Pinero'ya, aynı esprilere güldükleri ve notları karşılaştırdıkları için Jennifer Probst, HP Mallory, Katharine Ashe ve Megan Mulry'ye müteşekkirim.

Konferanslara gitmeyi sevdiren tüm hayranlara da teşekkürler.

Robin, şarap iç ve mutlu ol... Chicago aksanı olan Felicia, sen de sağ ol...

Yiyeceklerini yemek yerine fotoğraflarını çeken Sherly ve mutlu okuyucu Bernie, sizleri seviyorum!

Dystel & Goderich Edebi İşler Müdürlüğü ve tüm Montlake ekibine teşekkürlerimi sunuyorum.

Ve tabii ki Sandra Stixrude'a, her zaman minnettarım.

Son olarak, bu kitabı ithaf ettiğim Crystal Posey... Sen, internetteki herkesin acayip tipler olmadığının veya insanlara kötülük etmek istemediğinin kanıtısın. Yaptığın her şeye nasıl müteşekkir olduğumu ifade edemem. Çalışmalarını destekleyen ve seni benimle paylaşan ailene de teşekkürler.

Seni seviyorum!

Catherine

The New York Times çoksatan yazarı olan Catherine Bybee Washington'da büyüdü, ancak liseden mezun olduktan sonra, film yıldızı olma umuduyla Güney Kaliforniya'ya taşındı. Beklemekle geçen yıllarından sonra okula geri dönüp hemşirelik eğitimi aldı ve acil servislerde çalışmaya başladı. Şimdilerde tamzamanlı bir yazar olan ve hayalindeki aşk romanlarını kaleme alan Bybee, eşi ve iki oğluyla birlikte Güney Kaliforniya'da yaşıyor.

NOVELLA

yedi gün, yedi düğün

Gwen Harrison

Samantha'nın çöpçatanlık şirketini devralan güzel İngiliz leydisi Gwen Harrison, işini yürütmek için Amerika'ya yerleşir. Ancak şirketin patronu olması kendi aşk hayatı ve evliliği için hayaller kurmasına engel değildir. Bu hayallerini süsleyen özel koruma Neil MacBain ona istediklerini verebilecek midir, yoksa beklediğinden daha fazlasına mı mal olacaktır?

Neil MacBain

Emekli deniz piyadesi Neil MacBain'in huzursuz ruhu ve savaşın etkisiyle sertleşmiş vücudu saray kızı Gwen'in büyük tesiri altındadır. Ama müşterisi olduğu için onu yasak bölge olarak görmektedir. Ta ki geçmişinden bir tehdit geri dönene ve Gwen çapraz ateşte kalana dek.

Şimdi Neil ve Gwen, birbirileri için kariyerlerini, hayatlarını ve kalplerini feda etmeye hazırdırlar. Çünkü bilirsiniz aşk her türlü engeli mutlaka aşar.

NOVELLA
/novellayayinlari
/novellayayinlari

www.novellayayinlari.com
ISBN 978-605-348-900-9
9 786053 489009
online sipariş: okuoku.com